Ưu Đàm Hoa

Tình Ma

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Ưu Đàm Hoa

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 1

Lan Châu nhật mộ Tình Ma tử
Hán Thủy ô đề Kiếm Minh vong
Lan Châu, nằm bên bờ sông Hoàng Hà, là thủ phủ của Cam Túc và cũng là đầu mối giao thông quan trọng của ba tỉnh Thiểm Tây - Cam Túc - Thanh Hải. Từ xưa đã là cửa ngõ giữa Trung Nguyên và Tây Vực. Vì vậy, không có gì lạ nếu thành Lan Châu là nơi trù phú, sầm uất nhất miền Tây Trung Quốc.
Cam Túc núi non trùng điệp, không thuận lợi cho việc trồng lúa, nhưng lại là nơi mà cây ăn quả phát triển tốt. Hàng trăm vạn mẫu rừng trái cây đủ loại đã đóng góp phần không nhỏ vào sự thịnh vượng của đất Cam.
Tất nhiên là các nhà đại phú của Lan Châu không thiếu. Họ là chủ nhân của những vườn cây hoa quả hoặc một đường dây buôn bán tơ lụa, thổ sản qua lại hai miền.
Trong số đó, người giàu có nhất chính là Diêm Lập Đức.
Diêm lão đại nắm trong tay mười vạn mẫu đất đai. Lão còn là đại tài chủ, sẵn sàng cung cấp vốn liếng cho những khách thương hồ xuôi ngược qua Lan Châu.
Nhưng quả thật là tạo hóa đố toàn. Năm nay lão đã ngoại lục tuần mà vẫn không con cái. Người vợ già qua đời từ lâu. Một hôm Diêm Đức Lập cùng bạn bè vào Lưu Hương kỷ viện để giải sầu. Lão bỗng

say đắm một nàng kỷ nữ tên gọi là Lý Lăng Lăng.
Nàng vừa tròn tuổi đôi mươi, nhan sắc mặn mà, thân hình gợi cảm, lại biết cách chiều chuộng đàn ông. Vì thế, họ Diêm đã xuất ra năm vạn lượng bạc để mua chuộc nàng ra khỏi lầu xanh, đem về làm thiếp cho đêm đông bớt lạnh lùng. Hơn nữa, lão cũng muốn nàng sanh cho lão một quý tử để nối dõi tông đường và thừa kế gia nghiệp.
Nhưng sau một năm, lão biết mình đã lầm. Lý Lăng Lăng vẫn chưa có tin vui dù đã rút rỉa biết bao nhiêu sinh lực của họ Diêm. Nàng vào thanh lâu năm mười sáu tuổi, hằng ngày quen với chuyện chăn gối nên vô cùng dâm đãng. Diêm lão Đại tuổi đã cao, dù có bao nhiêu thuốc quý hổ trợ cũng không thể đáp ứng nổi.
Mỗi lần phải xa nhà để kiểm tra điền địa, họ Diêm đều đưa nàng đến một trang viện ở ngoại thành. Nơi đây chỉ toàn là nữ nhân, chẳng có một bóng tráng đinh nào.
Nhưng lạ thay, Lăng Lăng không hề phản đối hay than phiền. Nàng tươi cười dặn dò lão phải bảo trọng lúc đăng trình. Diêm Đức Lập an tâm lên đường, lần này lão phải đi khá lâu.
Tối hôm đó, cơm nước xong, Lăng Lăng đóng cửa khuê phòng, trang điểm rất công phụ Nàng mặc một chiếc áo ngủ màu hồng nhạt, mỏng như cánh ve sầu, đôi gò bồng đảo căng tròn ẩn hiện. Nàng xoay người ngắm nghía thân hình khêu gợi của mình, mỉm cười hài lòng rồi đốt một ngọn tọa đăng có chụp màu xanh đặt lên thành cửa sổ. Ngọn gió thu lạnh lùng thổi vào phòng, mơn man da thịt nóng bỏng của người thiếu phụ. Nàng năm nghiêng mình trên nệm ấm đợi chờ. Lát sau, một bóng người phi nhanh qua khung cửa, đáp xuống nhẹ nhàng. Đó là một hán tử tuổi trạc ba mươi, dung mạo anh tuấn

nhưng đôi nhãn thần đầy vẻ yêu mị.
Lăng Lăng bật dậy, chạy đến ôm lấy hắn, trách móc :
- Lưu ca quả là không biết thương hương tiếc ngọc, để thiếp phải mòn mỏi đợi chờ.
Họ Lưu mỉm cười, vuốt ve tấm lưng ong :
- Lăng muội đừng hờn, ta sẽ đền bù cho nàng.
Dứt lời hắn nhấc bổng nàng lên đưa về phía giường. Hán tử quả là cao thủ trong làng son phấn, cơ thể Lăng Lăng run rẩy dưới đôi bàn tay nóng bỏng, thành thục của hắn. Dù là một kỹ nữ dày dạn, nàng cũng không chịu nổi một nam nhân điêu luyện và cường tráng như họ Lưu, hắn liên tục đưa nàng đến những đỉnh cao khoái cảm.
Gần một canh giờ sau, hai người rời nhau, Lăng Lăng rũ rượi vì mệt mỏi nhưng gương mặt đầy vẻ mãn nguyện. Nàng quay sang vuốt ve sống mũi tình lang :
- Lưu ca thật là lợi hại. Chỉ mong được gần nhau mãi.
Hán tử úp mặt vào đôi ngực mềm mại của Lăng Lăng rồi thở dài :
- Nhưng rất tiếc là ta sắp phải ra đi, những giây phút hạnh phúc này chỉ là tạm bợ mà thôi.
Lăng Lăng giật mình hỏi lại :
- Sao chàng lại gấp như vậy? Diêm lão đại còn hơn tháng nữa mới về mà?
Hán tử nằm xuống cạnh nàng rồi bùi ngùi nói :
- Chúng ta không thể tiếp tục lén lút, vụng trộm hoài. Ta sẽ đi phương khác để tạo dựng sự nghiệp cho mình. Dù rất yêu nàng nhưng cũng đành phải chia tay Ngày nào đạt được vinh hoa phú quý ta sẽ trở lại tìm nàng.
Đôi mắt Lăng Lăng lóe hung quang :

- Lưu ca võ công cái thế, sao không giết quách họ Diêm đi để chúng ta được sum họp?
- Không được. Bào đệ của Diêm Đức Lập là tuần phủ Cam Túc. Nếu họ Diêm chết bất ngờ, hắn sẽ ra sức điều tra, ta khó mà thoát được. Chỉ có cách là tìm cho được nơi lão cất giấu châu báu, trộm lấy một ít rồi cùng nhau viễn tẩu cao phi.
Lăng Lăng cười bảo :
- Nếu Lưu ca thật tình muốn đưa thiếp theo cùng thì chuyện ấy có khó gì? Thiếp đã biết được địa điểm và phương thức vào mật thất của họ Diêm.
Hán tử mừng rỡ :
- Thật vậy ư? Lăng muội quả là người thông tuệ. Đêm mai ta sẽ đi lấy của rồi về Giang Nam xây tổ ấm.
Họ Lưu vuốt ve nữ nhân rồi gầy cuộc ái ân. Đến gần sáng, hắn bật dậy nhìn Lăng Lăng đang say ngủ, nở một nụ cười âm hiểm rồi mặt quần áo, âm thầm phóng qua cửa sổ đi về phía sông Hoàng Hà.
Nhưng hắn không biết một điều rằng hôm qua, hơn mười cao thủ đã phục sẵn quanh trang viện, y phục ướt đẫm sương đêm để chờ giây phút này. Họ kín đáo bám theo họ Lưu cho đến một đoạn sông vắng. Một tiếng còi lanh lảnh vút cao, trước mặt hắn xuất hiện năm người và toán truy tung cũng mau chóng lao đến vây quanh.
Trời đã hừng sáng, đủ để thấy rõ mặt người. Họ Lưu quan sát địch thủ rồi cất tiếng hỏi :
- Chư vị là ai mà vô cớ chặn đường Lưu mỗ?
Đại hán trung niên mặc thanh bào, có vẻ là người cầm đầu, ngửa cổ cười vang :
- Đến nước này mà Mễ Hồng ngươi còn dám mạo nhận họ Lưu nữa

sao? Tình Ma hóa ra chỉ là con rùa đen rụt cổ, chẳng chút gì đáng gọi là trượng phu.

Tình Ma biết thân phận đã bị lộ bật cười khanh khách :

- Giỏi lắm. Mười năm nay chưa ai bám được gót chân tạ Chư vị quả là lợi hại, nhưng chắc gì đã bắt được Mễ này?

Đại hán thanh bào tuổi trạc tứ tuần, dung mạo đoan chính, uy vũ. Ông cười khảy, nghiêm giọng :

- Tình Mạ Mười năm nay ngươi dùng thủ đoạn sâu hiểm, quyến rũ hằng trăm nữ nhân trong thiên hạ, phá hoại tiết hạnh, chiếm đoạt của cải rồi giết người diệt khẩu.

Bổn Minh chủ phải mất ba năm ròng rã, huy động hàng trăm đệ tử các phái, tiêu tốn hơn năm vạn lạng bạc mới có được ngày hôm nay. Võ công của ngươi dù có cao siêu cũng không thoát được vòng vây của đệ tử Kiếm Minh, hãy mau cúi đầu chịu trói.

Tình Ma giật mình :

- Té ra các hạ là Thần Kiếm Thương Thiên Long, đương nhiệm Minh chủ võ lâm?

Thương minh chủ gật đầu nhưng vẫn âm thầm cảnh giới vì ông biết Tình Ma là kẻ gian hoạt, môn khinh công U Linh Phiên Vân lại lẫy lừng giang hồ, chỉ một chút sơ hở là y sẽ thoát thân. Quả nhiên Tình Ma vừa dứt lời đã tung một nắm độc châm về phía họ Thương. Nhưng thanh thần kiếm đã chui ra khỏi võ, kiếm quang lấp loáng chặn đứng phi châm rồi xô đến phủ xuống đầu Tình Mạ Mễ Hồng đã tính toán sẵn nên lộn người về phía sau, vung tay rải độc châm theo pháp Mãn Thiên Hoa Vũ. Ngờ đâu, đám đệ tử Kiếm Minh đồng loạt vũ lộng trường kiếm, bao nhiêu phi châm bám chặt vào thân kiếm. Họ quát lên, xông vào quyết không cho Tình Ma đào tẩu.

Họ Mễ rụng rời, biết Thương Thiên Long đã đem các thanh kiếm vuốt vào đá nam châm để phá tuyệt kỷ của hắn. Tình Ma đảo đôi tròng mắt rồi quát lớn :

- Khoan. Chẳng hay Minh chủ có đồng ý cho ta một cơ hội tỷ đấu công bằng không?

Thương đại hiệp cười nhạt đáp :

- Được. Dù ngươi tội lỗi ngất trời, có bị loạn kiếm phân thây cũng là đáng kiếp.

Nhưng ta cũng muốn ngươi phải tâm phục.

Các đệ tử Kiếm Minh lui ra vây quanh để hai người song đấu. Tình Ma mừng thầm, vòng tay thi lễ rồi lướt đến tấn công. U Linh Phiên Vân thân pháp quả danh bất hư truyền. Mễ Hồng như bóng ma phiêu phưởng quanh họ Thương, song thủ xuất những đạo kình phong nặng nề, hiểm ác.

Thương Thiên Long mỉm cười xuất chiêu, kiếm quang lạnh lẽo đẩy lui chưởng kình và phong tỏa đường tiến thoái của đối phương. Mễ Hồng cả kinh tung người lên né tránh, gầm lên xuất chiêu U Linh Tảo Vu, làn sương mờ bao phủ đấu trường. Biết địch thủ đã giở tuyệt học U Linh chưởng pháp lừng danh, Thương minh chủ rú lên thánh thót, ra chiêu Thiên Sơn Đảng Mạ Kiếm khí bốc lên ngùn ngụt đỡ lấy chưởng phong, một tiếng nổ vang, hai bóng người dang ra. Tình Ma tóc tai rũ rượi, vai hữu vướng một vết kiếm, máu chảy đầm đề. Hắn điểm huyệt chỉ huyết rồi lại xông vào. Chiêu Di Linh Xuất Ma đã từng lấy mạng nhiều cao thủ, vô cùng quỷ dị và lanh lẹ. Thân ảnh Mễ Hồng chập chờn, đôi bàn tay đảo điên chiếu vào các tử huyệt Thương Thiên Long. Họ Thương nghiến răng ra chiêu Thiên Sơn Nhất Xuất. Kiếm quang có ánh hồng và ấm áp xua tan âm khí u linh.

Tình Ma thét lên đau đớn, đưa tay ôm vết thương trước ngực, vận toàn lực vượt thoát vòng vây. Hắn lướt đến trước mặt một cao thủ Kiếm Minh, tung mấy mũi độc châm rồi vung chưởng bổ vào đối thủ. Dù thọ thương nhưng công lực rất thâm hậu, chiêu U Linh Khai Sơn lại chủ ở lực đạo hùng mạnh như xẻ núi nên đã đẩy dạt tên đệ tử Kiếm Minh. Tình Ma phấn khởi tưng mình định nhảy xuống dòng nước vàng đục của Hoàng Hà để thoát thân. Nhưng trong lúc người hắn còn lơ lửng trên không thì Thương Thiên Long đã quát lên như sấm, xuất tuyệt chiêu Thiên Sơn Xuyên Vân, thân kiếm hợp nhất bay đến như sao xẹt, mũi kiếm đâm xuyên qua ngực Mễ Hồng, hắn gào lên thảm thiết, rơi thẳng xuống mặt sông.

Thương đại hiệp sợ rớt theo nên đành buông kiếm, uốn mình trở lại bờ. Cả bọn kéo lại quan sát rồi chạy dọc theo bờ sông nhưng không hề thấy họ Mễ. Thương minh chủ cười bảo :

- Hoàng Hà mùa này nước chảy xiết, hơn một canh giờ mà y vẫn không nổi lên chắc là đã chết. Hơn nữa với vết thương trí mạng nơi ngực phải, dù có là Đại La Tiên cũng không sống nổi. Chúng ta có thể an tâm mà ra về rồi.

Đám đệ tử vui vẻ tán dương võ công của Minh chủ rồi cả bọn lên đường.

Sau trận diệt trừ Tình Ma, thanh danh của Thương minh chủ càng thêm lừng lẫy, võ lâm đồng lòng tôn ông làm Minh chủ thêm một nhiệm kỳ năm năm nữa. Vì theo luật lệ giang hồ khi mãn nhiệm mà không ai thách đấu thì chẳng cần phải tổ chức đại hội để bàn lại. Thương Thiên Long là một nhân tài xuất chúng - đệ tử của Thiên Sơn lão nhân - hai mươi tuổi xuất đạo hành hiệp, mười năm sau đã là thủ lãnh của Kiếm Minh, nơi quy tụ hai trăm cao thủ say mê kiếm

thuật. Đến tuổi hơn tam tuần đã oanh liệt đả bại mấy chục cao thủ trong đại hội Hoa Sơn và giành lấy chức Minh chủ mà không hề phải giết một ai. Trong thời gian họ Thương nhận trọng trách, Tổng đàn võ lâm đặt tại Kiếm Trang, trọng địa của Kiếm Minh bên bờ sông Hán Thủy, thuộc tỉnh Hà Nam. Đệ tử Kiếm Minh trở thành đội quân tiên phong trong việc phò tá Minh chủ, trừ gian diệt bạo, đem lại thanh bình cho giang hồ.

Kiếm Trang dù là cứ địa của Minh chủ nhưng không có vẻ uy nghi, lộng lẫy.

Thương đại hiệp là người khí tiết, không coi trọng hình thức bên ngoài. Trang viện rất rộng rãi, xây theo kiểu Tứ Hợp Thiện. Ở giữa và lui vào sâu là võ lâm đại sảnh. Tầng trên là nơi cư ngụ của gia đình Minh chủ, dưới là khách sảnh. Sau lưng đại sảnh có một hoa viên xinh đẹp, mát mẻ, chạy dài đến bờ sông Hán Thủy.

Bốn bên là các phòng ốc của các đệ tử Kiếm Minh, bao quanh đại sảnh, và một võ trường lót đá xanh.

Kiếm Minh lúc khai tông chỉ có bảy người, nhưng chỉ sau ba năm, danh tiếng đã lẫy lừng thiên hạ, hào kiệt yêu kiếm bốn phương về gia nhập rất đông. Thần Kiếm Thương Thiên Long là kiếm sĩ số một đương thời và là vị long đầu tài đức song toàn.

Ông dạy kiếm thuật cho các đệ tử nhưng không nhận mình là sư phụ mà bắt gọi là đại cạ Thương đại hiệp tinh thông tướng pháp nên môn đồ Kiếm Minh đều là những tay hảo hán trung liệt, trượng nghĩa. Tính tình ông khoáng đạt, thác lạc, không câu nệ hắc bạch, dù xuất thân tà phái nhưng xét không nhiều ác tính, bản chất thiện lương, cương trực đều được thu nhận.

Môn quy của Kiếm Minh chỉ vỏn vẹn có bốn chữ : giới ác, hành thiện.

Ai vi phạm sẽ bị khai trừ, nếu nặng nề hơn thì sẽ bị phế bỏ võ công. Ngoài các cao thủ Kiếm Minh, trong tay họ Thương còn có mười tám đạo Thiên Long lệnh bài để huy động đệ tử các phái trong võ lâm khi cần thiết.

Thương Thiên Long góa vợ đã mười năm. Ông là người chung thủy nên không bước thêm bước nữa. Nhưng một năm sau ngày tiêu diệt Tình Ma, có một nữ lang tìm đến Kiếm Trang. Lúc này ông đang cùng sáu huynh đệ khai minh hộ pháp uống rượu trong hoa viên. Họ là những người đã cùng ông có tình bát bái chi giao, vào sanh ra tử và sáng lập ra Kiếm Minh.

Nữ lang không đi bằng cổng chính mà lại dùng thuyền nhỏ ghé vào cổng hoa viên ở bờ sông. Nàng trao cho đệ tử một tờ bái thiếp màu hồng.

Gã vào vào bẩm báo :

- Thưa Minh chủ đại ca, có một nữ nhân xin được bái kiến.

Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoành nhận lấy trao lại cho họ Thương rồi cười bảo :

- Có lẽ nữ nhân này mến mộ tài mạo của đại ca nên đến đây cầu duyên đó mà.

Trương Hoành là một kiếm thủ lừng danh của phái Điểm Thương, nhưng vì bản chất của Kiếm Minh không phải là một bang phái nên họ Trương vẫn có thể tham gia mà không hề sợ mang tiếng bội phản tôn sư.

Thiên Long mỉm cười, mở thiếp ra xem qua thấy vỏn vẹn bảy chữ : Độc Thủ Long Nữ Tiêu Phi Phượng.

Ông bảo gã đệ tử :

- Ngươi mau ra mời khách vào đây.

Lát sau, một nữ lang mặc võ phục màu vàng vào đến, trên vai nàng là một thanh trường kiếm. Thiên Long chấn động tâm thần, thầm khen cốt cách thanh kỳ, tôn quý của đối phương.

Bảy người đứng dậy thi lễ. Thương minh chủ cất tiếng :

- Tại hạ chính là Thương Thiên Long, còn đây là sáu vị nghĩa đệ. Xin mời cô nương an tọa.

Tiêu Phi Phượng thản nhiên ngồi xuống ghế. Tỳ nữ hầu rượu mau mắn đem thêm bát đũa và thức ăn mới.

Nữ lang bưng chung lên môi uống cạn, Sát Nhân Kiếm Hạ Khuê ngồi bên gắp thức ăn bỏ vào chén cho nàng rồi hỏi :

- Chẳng hay Tiêu cô nương đến đây vì việc gì?

Độc Thủ Long Nữ lạnh lùng bảo :

- Chẳng lẽ các hạ không thể chờ ta uống thêm vài chung rượu nữa hay sao?

Tiếu Thiên Kiếm Hồ Hoài nhìn gương mặt ngượng ngùng của họ Hạ mà phá lên cười :

- Đúng lắm. Hạ tứ đệ quả là không biết lễ mạo. Tại hạ Hồ Hoài xin kính cô nương một chung.

Long Nữ thản nhiên cạn chén. Sau năm, sáu chung, mặt nàng ửng hồng trông càng kiều diễm phi phàm. Thiên Long lặng lẽ quan sát mà không lên tiếng.

Bỗng Tiêu Phi Phượng buông đũa, nhắm thẳng vào mặt Thương minh chủ nói :

- Tiểu nữ nghe danh đại hiệp là đệ nhất kiếm thủ đương đại, muốn được lãnh giáo vài chiêu. Chẳng hay đại hiệp có hạ cố thành toàn cho chăng?

Thiên Long mỉm cười :

- Tiêu cô nương danh chấn võ lâm quan ngoại, nay cất công lặn lội vào đến đây, lẽ nào tại hạ lại dám chối từ. Mong được cô nương chỉ giáo.

Vô Nhẫn Kiếm Lý Đường bỗng xen vào :

- Khoan đã, để thêm phần hứng thú, tại hạ xin đánh cược với Tiêu nữ hiệp. Nếu Thương đại ca thua, ta xin dâng tặng con Xích Long Thần Câu để nữ hiệp sử dụng. Còn nếu nàng thua thì...

Gã nói đến đây ngưng lại, Long Nữ nóng nảy hỏi :

- Nếu ta thua thì sao? Các hạ nói tiếp đi.

Lý Đường cười hề hề gãi đầu :

- Nếu cô nương thất thủ thì xin chịu khó ở lại làm đại tẩu của bọn ta, vì đại ca phòng không chiếc bóng dã lâu rồi.

Độc Thủ Long Nữ xấu hổ, dậm chân nói :

- Được ta chấp thuận.

Thiên Long biết các em mình muốn gầy dựng cho mình nên rất cảm động. Trong lòng ông đã thầm yêu mến Long Nữ nên không hề phản đối.

Lý Đường rút thanh Vô Nhẫn kiếm trao cho họ Thương :

- Đại ca nên dùng thanh kiếm cùn này, nếu không lại làm thương tổn đến đại tẩu.

Long Nữ thẹn quá hóa giận, vung kiếm chém Lý Đường. Thiên Long đẩy em ra rồi đón chiêu. Hai người giao chiến đã hơn năm mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Kiếm pháp của Tiêu Phi Phượng nhẹ nhàng, kỳ ảo và lợi hại vô cùng. Nhưng họ Thương là đại hành gia kiếm thuật nên không hề bối rối, bình tĩnh chiết chiêu giải phá. Long Nữ nóng ruột giở ngay pho Ngọc Nữ kiếm pháp, quyết dành thượng phong. Quả nhiên, Thiên

Long bị áp đảo, ông cười mát xuất chiêu Thiên Sơn Khán Hoa chặn đứng đường kiếm đối phương. Tiêu Phi Phượng vận toàn lực múa chiêu Ngọc Nữ Tiến Tửu, kiếm quang lạnh lẽo bức người, ào đến các đại huyệt trước ngực họ Thương. Thiên Long thấy sát khí nặng nè, kiếm chiêu kỳ ảo, vội quát lớn xuất chiêu Thiên Sơn Lôi Xướng. Kiếm khí xao động không gian nghe như tiếng sấm vọng từ xạ Hai thanh kiếm chạm nhau vang dội, bóng người nhập lại rồi tan ra. Thiên Long bình thản ôm kiếm, ánh mắt phảng phất nụ cười. Còn Độc Thủ Long Nữ kiếm đã rời tay, đứng lặng người bàng hoàng. Nàng biết đối phương đã đặt kiếm vào tâm thất mình nhưng rút lại, chỉ đánh bay vũ khí. Sáu tên nghĩa đệ của Thương Thiên Long mừng rỡ reo hò rồi kéo nhau bước đến cứu mình thi lễ :

- Bọn tiểu đệ xin ra mắt đại tẩu.

Long Nữ không ngờ sự tình lại trớ trêu thế này. Nàng thẹn thùng hàng châu lã chã. Không biết phải nói sao, Phi Phượng rút tiểu đao định tự sát. Nhưng Thiên Long đã như ánh sao băng bay đến chụp lấy cổ tay nàng và dịu dàng nói :

- Nếu Tiêu cô nương cho rằng tại hạ không xứng đáng thì cứ coi như việc đánh cuộc kia chỉ là chuyện đùa. Hà tất phải hủy thân.

Long Nữ cắn răng hỏi lại :

- Nếu không phải chuyện đùa thì đại hiệp tính sao?

Thiên Long nghiêm mặt đáp :

- Ta chỉ sợ mình không xứng đáng với cô nương mà thôi.

Long Nữ thẹn thùng đảo khóe thu ba nói nhỏ :

- Sao đại hiệp cứ nắm tay thiếp mãi vậy?

Thiên Long giật mình đưa tả thủ tước lấy tiểu đao rồi buông nàng ra. Long Nữ quay sang lục vị hộ pháp cắn răng nói :

- Chư vị thúc thúc có lòng, ta xin cảm tạ.

Sáu chàng hán tử mừng rỡ reo hò nhảy múa.

Hai năm sau, Minh chủ phu nhân Tiêu Phi Phượng hạ sanh một nam nhi, đặt tên là Thương Thiên Vũ. Khi tắm rửa cho con, phu thê họ Thương thích thú khi thấy trong lòng bàn tay hữu của Vũ nhi có bảy nốt ruồi son nằm theo hình sao Bắc Đẩu. Thiên Long đem chuyện này kể cho các lão đệ nghe.

Hài nhi chưa tròn một tháng thì một đệ tử Cái bang - lực lượng trinh sát chính của võ lâm - đã đến báo rằng : Thanh Long tiêu cục ở Trường Sa trong một đêm đã bị toán hắc y tấn công, tổng tiêu đầu Thiết Trượng Mã Linh, đệ tử tục gia của Thiếu Lâm cùng hơn sáu mươi tiêu sư đã bị giết một cách thảm thiết.

Thương Thiên Long định lập tức lên đường xuống Hồ Nam điều tra vụ án, nhưng lục đệ là Đoạn Sơn Kiếm Cổ Khải Chi đã nói :

- Đại ca, việc truy án bước đầu chưa cần sự có mặt của người. Để bọn tiểu đệ đi trước một bước xem sao. Chờ đại tẩu và Vũ nhi được cứng cáp rồi đại ca hãy khởi hành.

Các bái đệ đều tán thành, Thiên Long đành phải nghe theo, giao việc này cho nhị đệ là Trương Hoành đảm nhiệm. Ông sợ đối phương lực lượng hùng hậu nên đã cho cả sáu người xuất trận, đem năm chục kiếm sĩ kiêu dũng nhất.

Đêm đó, Thiên Long an ủi phu nhân và nựng nịu hài tử xong liền trở lại thư phòng. Là người tận tụy với trách nhiệm, ông không hề an tâm khi không được đích thân tra xét, nên khó mà ngủ được. Vầng trăng non tháng hai lơ lửng ngoài song, Thiên Long bưng chén trà bước ra lan can lầu ngắm cảnh hoa viên và mặt sông Hán Thủy.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, dòng nước như dải lụa bạc uốn quanh, trôi

về tận phía chân trời xạ Ông nghĩ đến Vũ nhi, lòng vui sướng nở một nụ cười. Họ Thương giờ đây đã có người thừa tự và chắc chắn phải là một anh hùng cái thế, thành tựu còn hơn cả bản thân ông. Hài nhi còn quá nhỏ, không thể vận dụng tướng học mà nhận xét, nhưng chòm sao Bắc Đẩu trong lòng bàn tay hữu là một biểu hiện tôn quí phi phàm. Từ lúc gặp Tiêu Phi Phượng, ông đã nhận ra nàng phúc tướng tôn nghiêm, ắt phải sinh qúy tử.

Trời đã sang xuân từ lâu nhưng vẫn còn rất lạnh, nhìn các đệ tử canh gác Tổng đàn đang co ro bên chậu than hồng, ông mỉm cười quay vào.

Công việc võ lâm bề bộn, đa đoan nên ông đôi lúc ngủ đêm trên trường kỷ trong thư phòng.

Tiếng mõ báo canh ba từ xa vọng lại, Thiên Long mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chỉ một lát sau, ông giật mình nghe tiếng thét thê thảm sau vườn và tiếng vũ khí chạm nhau chan chát. Thiên Long bật dậy, chụp thanh trường kiếm lao ra lan can lầu quan sát. Nhìn quanh, thấy hàng trăm bóng đen đang áp đảo các đệ tử Kiếm Minh mặc áo vàng, ông biết tai họa đêm nay sẽ rất khủng kiếp. Sáu vị nghĩa hiệp và năm mươi cao thủ hạng nhất đã vắng mặt, số còn lại võ công chỉ vào bậc trung, khó mà đương cự với cường địch.

Thiên Long vận khí quát lớn :

- Anh em cố giữ vững trận địa, lùi dần về đại sảnh, ta sẽ tiếp ứng ngay.

Đám đệ tử Kiếm Minh được lệnh, vừa đánh vừa lui về phía trong, đã có hơn mười người bị thương vong nhưng họ vẫn không hề nhụt chí. Dù lực lượng đối phương đông hơn, cũng nhất thời không phá được

vòng người đang liều chết bảo vệ cho Minh chủ phu nhân và công tử. Thấy kế sách của mình đã có hiệu quả, ông an tâm lao xuống lầu, vào khuê phòng của phu nhân. Tiêu Phi Phượng lúc này đã quấn chặt Vũ nhi lại, xách kiếm định chống cự. Nàng mới sinh nở nên cơ thể còn yếu ớt, làn da trắng xanh trông rất hư nhược. Nàng chỉ hài nhi, mắt long lanh nhưng giọng cười cương quyết :

- Tướng công. Bọn địch dám tấn công Tổng đàn võ lâm ắt phải rất hùng mạnh.

Phu thê chúng ta là người sống trên đầu gươm mũi kiếm, sinh tử phó mặc cho thiên mệnh nhưng chàng phải bảo toàn cho Vũ nhi, đừng để tâm đến thiếp. Nếu cảm thấy không cách nào chống cự nổi thì phải lập tức đem con đào thoát. Có vậy thiếp mới ngậm cười nơi chín suối.

Thương Thiên Long anh hùng cái thế, biết tính Long Nữ cương cường, không nói hai lời nên bật cười bi tráng, đáp :

- Nương tử yên tâm, ta hứa rằng không ai có thể chạm vào Vũ nhị Nàng hãy sát cánh cùng tạ Nếu thất lạc, sau này sẽ tìm nhau ở Động Đình hồ.

Ông cột chặt hài nhi vào trước ngực, dắt phu nhân phi thẳng ra ngoài. Các chiến sĩ Kiếm Minh vẫn anh dũng chống trả quyết liệt, không để địch nhân xông vào. Thấy phu thê họ Thương xuất hiện, một giọng cười âm hiểm âm u cất lên :

- Thương Thiên Long, đêm nay ta quyết tâm làm cỏ Kiếm Minh, ngươi đành phải chôn xác tại đây thôi.

Thương minh chủ quắc mắt hỏi :

- Ngươi là ai? Ta với ngươi có oán thù gì, sao không ra mặt song đấu mà lại dùng cách ám tập hèn hạ này?

Người bịt mặt cười sâu hiểm, nói :
- Danh tính của ta ngươi sẽ biết trước lúc xuống tuyền đài. Còn chuyện giao đấu thì ngươi không cần đòi hỏi, ta quyết đích thân trả mối hận xưa. Ngươi đừng tự cho mình ta vô địch. Với ta, Thiên Sơn kiếm pháp chỉ là trò trẻ con.
Thương đại hiệp biết đối phương không nói đùa, liền động thủ trước để chiếm tiên cợ Chiêu Thiên Sơn Minh Nguyệt tung ra như chớp giật. Hắc Y Mông Diện cười nhạt, vung kiếm chống trả, đường kiếm quỷ dị, tàn độc phi thường. Dù là người kiến văn uyên bác, họ Thương cũng không nhận ra lai lịch. Ông gầm lên đánh tiếp chiêu Thiên Sơn Đảng Ma, hai thanh kiếm chạm nhau ngân dài. Nghe hổ khẩu mình đau nhức, ông kinh hãi nhận ra đối thủ công lực vô cùng thâm hậu.
Lúc này Minh chủ phu nhân Tiêu Phi Phượng đã chung sức cùng đám đệ tử quyết đấu với bọn hắc ỵ Võ công nàng dù cao siêu nhưng vì mới khai hoa nở nhụy nên rất yếu ớt, đường kiếm vô lực. Các đệ tử Kiếm Minh phải liều chết mời bảo vệ được nàng.
Bọn sát thủ hắc y không hiểu thuộc bang hội nào mà rất lợi hại, chúng dường như không sợ chết, lăn xả vào chém giết. Phe họ Thương chỉ còn sót lại hơn sáu chục kiếm thủ.
Thương Thiên Long thấy đối phương kiếm chiêu tàn độc, công lực thông thần, biết không thể vì chút hư danh mà mang phiền lụy đến tính mạng môn đồ nên vận công quát lớn :
- Các huynh đệ mau bảo vệ phu nhân đào thoát.
Môn uy Kiếm Minh rất nghiêm, các kiếm sĩ lập tức tập trung phá vòng vây, tiến dần về phía cửa trang. Lúc này, Tiêu Phi Phượng đã kiệt sức, được một nữ đệ tử cõng trên lưng, đi giữa sự bảo vệ của môn

đồ.

Hắc Y Mông Diện không ngờ họ Thương lại chẳng vì thanh danh mà chiến tới cùng, cho đệ tử thoái quân. Hắn giận dữ nghiến răng ra lệnh :

- Không được để chúng thoát thân.

Hắn vung kiếm chém liền bốn chiêu liên hoàn. Nhưng Thiên Long nào phải kẻ tầm thường, dù võ nghệ không bằng nhưng lòng quyết tử đã giúp ông cầm cự được. Hai vết thương nơi lưng và vai tả không làm ông thất chí. Thấy phu nhân và môn đệ đã thoát ra ngoài, ông phấn khởi xuất chiêu Thiên Sơn Loạn Vũ, kiếm ảnh như trận mưa rào phủ kín đấu trường.

Hắc y nhân bật cười kinh khiếp, thân ảnh như ma muội, thanh trường kiếm của hắn vẽ lên những hình khô lâu xanh biếc. Hữu kiếm len qua màn kiếm quang đâm vào Vũ nhi đang nằm trên ngực trái Thiên Long. Họ Thương kinh hoàng lách sang tả, chịu một kiếm xuyên ngực phải, ông cắn răng phóng trường kiếm vào địch thủ rồi vỗ mạnh một chưởng Thiên Sơn Bảo Tọa. Đây là chiêu thủ mạng nên trong lúc bất ngờ, đối phương đang chú tâm đối phó với trường kiếm, khó lòng mà tránh được. Hắc y nhân đành vung tả thủ đỡ chiêu, Thiên Long đã có chủ ý nên vận toàn lực, còn hắc y nhân miễn cưỡng chống trả nên không đủ lực. Hắn hự lên một tiếng, dội ngược ra sau ba bước, Thiên Long mừng rỡ, mượn lực phản chấn tung mình lướt đi. Trong phút chốc biến mất vào màn sương.

Hắc y nhân nhất thời choáng váng không kịp đuổi theo, hắn dậm chân tiếc rẽ, rút còi thổi mạnh. Từ xa, toán nhân mã quay về, một tên báo :

- Bẩm Cung chủ, bọn tàn quân của Kiếm Minh đã thoát vào huyện

thành. Chúng đệ tử vì sợ kinh đang quan quân nên không dám tiếp tục truy sát.

Hắc y nhân gật đầu :

- Không sao, Thiên Long bị ba mũi độc kiếm, chắc không cách nào thoát chết.

Mối hận này coi như đã trả xong, các ngươi mau chóng hỏa thiêu nơi này rồi rút quân.

Việc truy sát sẽ tính sau.

Lát sau ngọn lửa bùng lên dữ dội, biến Tổng đàn võ lâm thành đống tro tàn.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 2
Bán dạ thác cô trầm thủy để
Động Đình trúc mã thị lương duyên

Thương Thiên Long tận dụng khinh công chạy được mấy dặm thì nghe kinh mạch tắc nghẽn, chân lực giảm sút, vết thương ngứa ngáy. Nhất là vùng ngực phải vô cùng đau đớn. Dù đã điểm huyệt chỉ huyết nhưng máu vẫn chảy nhiều.

Ông biết kiếm của đối phương có tẩm độc và đã ăn sâu vào tạng phủ. Nhìn quanh, thấy xa xa cạnh bìa rừng có một thảo xá sáng đèn, ông mừng rỡ, gượng đau tiến về phía ấy.

Nghe tiếng gọi, người trong nhà bước ra mở cửa. Đó là một thư sinh nho nhã, tuổi trạc ngũ tuần. Thấy khách nhân toàn thân đẫm máu nhưng tướng mạo uy vũ, thư sinh vội nói :

- Túc hạ mau vào trong, lão phu có biết chút y thuật.

Thảo xá chật hẹp chỉ có hai gian. Gian ngoài chứa nhiều sách vở và cũng là nơi tiếp khách. Ngoài chiếc bàn gỗ mộc còn có một chõng tre nhỏ.

Thiên Long loạng choạng ngồi xuống, cẩn trọng tháo bọc vải trên ngực. Ông thở phào nhẹ nhỏm khi thấy ái tử vẫn vẹn toàn, đang say

ngủ. Vậy là phu nhân đã kịp điểm thụy huyệt để Vũ nhi khỏi bị kinh động.
Thư sinh lúc này đã vào trong cùng bước ra với một phu nhân tuổi độ tứ tuần, dung nhan bình thường nhưng phúc hậu. Trên tay nàng là một thau nước nóng và khăn sạch. Thiên Long tiếp tục mở bọc thấy có hai quyển sách cũ kỹ và một xấp ngân phiếu quấn chung với Vũ nhị Ông nhận ra hai bí kíp võ công Thiên Sơn kiếm pháp và Ngọc Nữ chân kinh, lòng thầm khen phu nhân biết lo xa.
Thư sinh thấy hài nhi là một bé trai bụ bẫm, xinh xắn, tỏ ra rất thích thú. Ông bảo :
- Tiểu hài tử còn an giấc, xin túc hạ mau cởi y phục để lão phu xem thương thế.
Thiên Long quan sát tướng mạo hai người rồi nghiêm giọng nói :
- Cảm tạ lão huynh có dạ quan hoài, nhưng kiếm thương đã vào sâu phế phủ, lại mang theo độc tố, không cách nào thoát chết. Tiểu đệ là Thương Thiên Long, Minh chủ võ lâm, cùng nương tử là Tiêu Phi Phượng, nửa đêm bị thù nhân tập kích. Tiện thê không rõ sống chết thế nào, nhưng tiểu đệ đã tận số. Biết nhị vị là người phúc hậu, Thương mỗ xin ký thác con côi, mong đại huynh và đại tẩu thương tình nhận cho.
Dứt lời, ông sụp xuống lạy, máu trong phổi trào ra sặc sụa. Thư sinh cả kinh bước đến bên đỡ lên và nói :
- Lão phu là Lục Thám Vi, xin hứa sẽ nuôi dưỡng hài nhi chu đáo. Chúng ta đã già nhưng chỉ có một nữ hài nhi bốn tuổi nên rất vui mừng được nhận trọng trách này.
Thiên Long mừng rỡ cảm tạ :
- Ơn đức này kiếp sau Thương mỗ xin làm thân trâu ngựa đáp đền. Hài nhi tên gọi là Thiên Vũ, sau này tất bị truy sát, vậy xin đại huynh và đại tẩu đưa Vũ nhi xuôi nam xuống Động Đình hồ ẩn cư Trong bọc có hơn mười vạn lạng vàng bằng ngân phiếu. Nhị vị có thể mua một trang viện mà dưỡng lão. Khi Vũ nhi được mười lăm tuổi, hãy thuật lại chuyện xưa, đưa hai quyển chân kinh cho y rèn luyện để báo mối thù này.
Hung thủ dù khéo che dấu nhưng tiểu đệ vẫn nhận ra đó là Tình Ma Mễ Hồng.
Máu trào ra khóe miệng, Thiên Long cố nuốt vào, nói tiếp :
- Nếu tiểu đệ chết ở đây sẽ tạo đầu mối cho đối phương truy sát. Vì vậy, với chút tàn lực sau cùng, tiểu đệ sẽ gieo mình xuống giọng sông Hán Thủy để Tình Ma bị lạc hướng. Xin nhị vị bảo trọng.
Ông nhìn mặt con lần cuối, vung tay giải huyệt ngủ rồi bước ra lẫn

vào bóng tối.
Lục Thám Vi và phu nhân biết không cản được đành gạt nước mắt lo cho hài tử.
May thay, đứa bé vẫn chìm vào giấc mộng, đôi môi nhỏ xinh lâu lâu lại nhoẻn miệng cười. Phu thê họ Lục thu xếp đồ tế nhuyễn, quyết định sáng mai sẽ lên đường.

Tin võ lâm Tổng đàn bị thiêu hủy, Minh chủ và phu nhân thất tung lan ra khắp giang hồ. Trong tro tàn, còn gần trăm xác người cháy đen. Sáu bái đệ và năm mươi cao thủ Kiếm Minh trên đường xuống Trường Sa cũng bị tập kích, họ chỉ còn lại mấy người, cuối cùng cũng thoát được. Nhưng lạ thay, cả hai lực lượng này không trở lại Tổng đàn mà biến mất tăm.
Chưởng môn, long đầu các phái tụ họp tại Thiếu Lâm tự để bàn bạc. Không có một manh mối nào giúp họ tìm ra phương hướng điều tra Mọi người chỉ đi đến kết luận rằng đây là khởi đầu của một cuộc phong ba mới trong võ lâm.
Gần đến giờ Ngọ, Tuệ Không đại sư, Chưởng môn phái Thiếu Lâm định mời mọi người nghỉ ngơi để dùng cơm thì tri khách tăng dẫn một hán tử, tuổi trạc tam tuần, thân hình nhỏ bé, đôi mắt to lanh lợi, miệng rộng, răng thưa.
Hắn vòng tay nói :
- Tại hạ là Dạ Miêu Nhi Kinh Hạo, xin bái kiến chư vị Chưởng môn.
Không ngờ giọng của y rỗn rảng như chuông đồng, không hề phù hợp với dung mạo.
Tuệ Không đại sư chắp tay thi lễ rồi hỏi :
- Chẳng hay Kinh thí chủ đến đây có gì chỉ giáo? Xin mời an tọa.
Kinh Hạo thản nhiên ngồi xuống bồ đoàn, uống chung trà do một tiểu tăng rót cho.
Gã chép miệng nghiêm giọng :
- Tại hạ là người duy nhất chứng kiến cuộc thảm sát ở Tổng đàn võ lâm.
Mọi người ồ lên mừng rỡ. Thanh Vân đạo trưởng, Chưởng môn phái Võ Đang lên tiếng :
- Quả là phúc cho võ lâm, mong đàn việt kể rõ đầu đuôi.
Kinh Hạo thuật lại sự cố. Thì ra đêm ấy hắn ngủ trong một thuyền con, đậu trong đám lau sậy ven bờ Hán Thủy. Nửa đêm, bỗng nghe tiếng mái chèo khua nhẹ, liền bật dậy quan sát. Thấy một toán hắc y đột nhập vào Tổng đàn, hắn trèo lên thân cây cao vút cuối vườn và được chứng kiến toàn bộ sự việc. Họ Kinh là tay đạo chích nổi tiếng

giang hồ, nhưng chỉ giỏi nghề khoét vách và khinh công nên không dám xuất hiện tương trợ. Y chỉ mong bảo toàn mạng sống để tố cáo lại toàn bộ sự việc. Nhờ vậy, võ lâm mới biết hung thủ là một toán hắc y, đứng đầu là một cao thủ gọi bằng Cung chủ.
Và điều quan trọng nhất là kiếm chiêu của hắc y nhân vẽ lên những hình khô lâu.
Quần hào chấn động tâm thần, xôn xao bàn tán. Bang chủ Cái bang là Bát Chỉ Thần Cái Lương Giai đưa bàn tay hữu còn có ba ngón, vuốt chòm râu bạc lưa thưa lẩm bẩm :
- Không ngờ Khô Lâu Ma Quân lại còn có truyền nhân. Mười lăm năm trước, lão bị chúng ta giáp công rơi xuống vực thẳm trong dãy Tần Lĩnh. Lão phu mất hai ngón tay cũng trong trận ấy.
Chưởng môn Điểm Thương là Kiếm Phủ Truy Hồn Thái Xung tuổi trạc sáu mươi, râu ba chòm dài tới ngực, gương mặt thanh tú nhưng chỉ còn có một bên tai, lão cười cay đắng bảo :
- Lần này Khô Lâu xuất hiện không đơn độc như trước nữa mà còn có hàng trăm đệ tử kiệt dũng, chỉ một đêm đã làm cỏ Kiếm Minh. Đến Thương minh chủ cũng không địch lại tên đồ đệ của lão. Tại hạ chỉ sợ chúng sẽ âm thầm tập kích các phái bạch đạo, tỉa dần lực lượng rồi thống trị võ lâm. Trước mắt chúng ta phải tìm cho được tung tích của Minh chủ và đám kiếm sĩ, đồng thời tăng cường cảnh giới trọng địa bản môn, tổ chức lực lượng tinh nhuệ, sẵn sàng kết hợp đối phó khi có dấu hiệu quật khởi của ác ma.
Mọi người tán thành cao kiến của Thái Xung, giao cho Cái bang trách nhiệm truy tung Thương minh chủ và Kiếm Minh. Đồng thời quan sát những biến động trên giang hồ.
Dạ Miêu Nhi chợt lên tiếng :
- Tại hạ dù thân phận hèn mọn nhưng cũng là phần tử của võ lâm. Xin mạo muội có chút ý kiến.
Tuệ Không đại sư mỉm cười hiền hòa :
- Kinh thí chủ quá khiêm tốn, xin cứ việc trình bày chủ ý. Lão nạp biết thí chủ hành vi bất chính nhưng tâm địa thiện lương, lại là người tinh minh hiếm có.
Kinh Hào nghiêm mặt nói :
- Tại hạ dù là đạo chích nhưng chỉ lấy của bất nghĩa, chưa hề tơ hào của lương dân, lòng dạ không hề hổ thẹn với tông môn. Được đại sư cho phép, tại hạ xin nói.
Gã dừng lại uống thêm hớp trà rồi tiếp lời :
- Bọn hung thủ giấu mặt tức là không muốn bị nhận ra chân tướng, chứng tỏ chúng chưa chuẩn bị kiện toàn nên chưa thể đánh động

lòng căm phẫn của toàn thể võ lâm. Nay ta đánh đòn phủ đầu, loan báo rộng rãi cho hào kiệt khắp võ lâm biết hung thủ chính là đồ đệ của Khô Lâu Ma Quân. Y không ngờ chúng ta sớm nhận ra chân tướng nên sẽ hoang mang mà không dám khinh động. Nhờ vậy giang hồ mới có đủ thời gian để thực hiện kế hoạch đối phó của mình. Hơn nữa, đây cũng là cách nâng cao tinh thần cảnh giác của mọi người trước sự tái xuất của ác ma, tạo tâm lý sẵn sàng. Sau này công cuộc giáng ma sẽ được hưởng ứng rộng rãi.
Thanh Vân đạo trưởng vỗ đùi khen :
- Kinh đàn việt quả là cao kiến, bần đạo xin bái phục.
Chư vị Chưởng môn tán đồng và không dám xem thường Dạ Miêu Nhi nữa. Quả nhiên, sau khi tin này được phổ biến trên giang hồ, ai nấy đều phẫn nộ, chửi rủa bọn hắc y và Khô Lâu Ma Quân. Hào khí sôi sục khiến phe hắc đạo phải im hơi lặng tiếng, không dám có động tĩnh gì.
Năm năm sau, vụ án không manh mối, chìm vào quên lãng. Võ lâm thanh bình đến nỗi không ai tin rằng Khô Lâu Ma Quân có truyền nhân. Một bang hội mới xuất hiện, tên gọi là Tử Vi môn, nằm ở chân núi Thái Hàng sơn, thuộc địa phận Sơn Tây.
Môn chủ là Triệu Bá Câu, một đại phú hào có tiếng trượng nghĩa, có sở thích sưu tầm vũ khí nên được hào kiệt võ lâm quen biết. Lão tuổi trạc ngũ tuần, dung mạo nghiêm trang, trong nhà có rất nhiều thê thiếp. Chưa từng biểu lộ võ công nên không ai biết bản lãnh Bá Câu cao siêu tới đâu. Tin họ Triệu khai tông lập phái làm chấn động cả giang hồ. Khi nhận được thiệp mời, ai cũng ngỡ ngàng và tò mò. Nhưng chỉ bảy năm, thanh thế Tử Vi môn bao trùm thiên hạ. Tỉnh nào cũng có phân đàn. Khi đụng chạm với các tổ chức, bang hội khác, bao giờ Tử Vi môn cũng chiếm phần thắng. Chứng tỏ võ công của đệ tử họ Triệu không phải tầm thường.
Chưởng môn các phái bạch đạo bắt đầu lo ngại, nhưng Tử Vi môn hành sự kín đáo, không lộ ra ác tích nên chẳng cách nào bắt bẽ được.
Thương minh chủ đã mất tích được mười hai năm. Người thay thế là Kiếm Phủ Truy Hồn Thái Xung. Kiếm Minh không còn nên Thái Xung đã xây dựng lại Tổng đàn võ lâm ngay trên nền cũ, giao chức vụ Chưởng môn Điểm Thương cho sự đệ là Tinh Vân Kiếm Đồng Nguyên. Ông ra sức truy tìm tung tích Kiếm Minh và Cô Lâu Ma Quân nhưng không có kết quả gì.

Mười hai năm trước, một người họ Lục đã mua một tòa trang viên

bên bờ Tây Động Đình hồ với giá khá cao. Lục gia chỉ có một phu nhân và hai đứa bé. Ngoài số gia đinh, tỳ nữ, ông còn tuyển thêm nhũ mẫu cho tiểu công tử.
Lục gia là một thư sinh, ông không thích buôn bán nên đem kim ngân gởi vào tiền trang ở Trường Sa để lấy lời mà chi dụng. Ông và phu nhân để hết tâm trí vào việc dạy dỗ hai đứa con. Năm nay Lục tiểu thư đã đến tuổi cập kê, còn công tử thì vừa tròn mười hai tuổi. Nếu ai tình cờ gặp Lục Yến Vân sẽ không khỏi bàng hoàng trước nhan sắc thiên kiều bá mỵ của nàng. Nhưng người đáng yêu nhất trong Lục gia trang lại là tiểu công tử Lục Thiên Vũ. Vũ nhi xinh đẹp như tiên đồng, tính tình lanh lợi, hiếu động nhưng lại thông minh xuất chúng. Dù suốt ngày chạy nhảy đùa giỡn ngoài hoa viên hay lặn ngụp vùng vẫy giữa sóng nước Động Đình hồ, Vũ nhi không bao giờ lơ là việc học hành. Có điều việc học đối với nó quá dễ dàng, chẳng mất bao nhiêu công sức. Cơ thể Vũ nhi rắn chắc lạ thường, dường như được trời phú cho thần lực, nó có thể nhấc bổng một tráng đinh lực lưỡng một cách dễ dàng. Nhưng cũng vì sinh lực quá xung mãn mà Vũ nhi không thể ngồi im một chỗ, trừ những lúc học hành dưới sự nghiêm khắc dạy bảo của Lục trang chủ. Tiếng nghiêm khắc chứ chưa bao giờ họ Lục và phu nhân đánh ái tử. Ngoài tình yêu thương của phụ mẫu, còn có một chút tôn kính. Lục Yến Vân cũng hết lòng với bào đệ mình, nàng luôn luôn nhường nhịn và chăm sóc em. Nhìn nụ cười và phong thái của Vũ nhi, dường như ở Lục gia trang luôn có mùa xuân.
Một hôm, nắng tháng năm làm bầu không khí ngột ngạt. Chờ phụ mẫu nghỉ trưa xong, Vũ nhi rón rén chạy vào phòng Yến Vân thì thầm :
- Vân tỷ, trời nóng nực quá, tỷ đệ ta ra hồ tắm đi.
Vân nhi cười e lệ :
- Vũ đệ đi một mình đi, tỷ tỷ không biết bơi. Hơn nữa, ta là nữ nhi, không thể xuống hồ tắm được.
Vũ nhi giận dỗi nói :
- Tỷ tỷ đừng lo, tiểu đệ rất thông thạo thủy tính, có thể cõng người mà vẫn bơi được. Đoạn hồ sau trang rất vắng, chẳng ai nhìn thấy đâu.
Không chờ bào tỷ ưng thuận, Vũ nhi bước đến, bế thốc nàng lên, chạy thẳng ra bờ hồ cạnh hoa viên sau nhà. Vân nhi sợ hãi nhưng thẹn thùng nên không dám la lớn.
Nàng ôm lấy cổ em, mặt đỏ như gấc chín. Đến nơi, Vũ nhi bước thẳng xuống nước, Vân nhi sợ hãi la oai oái, bám chặt vào vai cậu

bé. Trời rất nóng nên lúc nãy ở trong phòng, nàng mặc áo mỏng, khi xuống nước hiện rõ làn da trắng như ngọc và những đường cong mềm mại. Nàng tỏ ra lo lắng nhìn quanh, nhưng quả nhiên không một bóng người.
Vũ nhi cười khanh khách nói :
- Vân tỷ nhát quá, đoạn này rất cạn, nếu có đứng xuống cũng chưa ngập vai. Sao Vân tỷ cứ ôm chặt tiểu đệ như vậy?
Yến Vân ngượng ngập nhớ lại rằng mình đang đeo sát trên người bào đệ, hai thân hình dán sát vào nhau.
Vũ nhi nhìn vào phía trước của Yến Vân rồi cười bảo :
- Ngực của Vân tỷ tròn trịa, đẹp hơn của tiểu đệ.
Dứt lời, Vũ nhi thích thú đưa tay vuốt ve đôi nhũ hoa của nàng. Biết em mình thơ dại không hiểu chuyện nam nữ hữu biệt, nhưng Yến Vân xấu hổ đến lặng người, không nói nên lời phản ứng. Cảm giác nhột nhạt, dễ chịu kỳ lạ lan tỏa khắp người. Nước mắt trào ra.
Vũ nhi hốt hoảng hỏi :
- Sao Vân tỷ lại khóc? Tiểu đệ có lỗi gì chăng?
Đôi mắt thơ ngây đầy vẻ lo lắng. Yến Vân thương em không nỡ trách nên gượng cười lắc đâu nói :
- Không có gì đâu. Nước hồ làm tỷ cay mắt đấy thôi.
Vũ nhi tươi cười nói :
- Để tiểu đệ dạy cho tỷ tỷ bơi lội, cảm giác vẫy vùng trong nước rất thích thú.
Nói xong, Vũ nhi đặt nàng lên hai cánh tay khỏe mạnh. Bắt đầu hướng dẫn nàng cách đạp chân và quạt nước bằng tay. Yến Vân thẹn muốn phát khóc vì hai vùng trinh tiết của nàng đều tiếp xúc với da thịt Vũ nhị Thấy em hoàn toàn vô tình, nàng cắn răng làm theo lời trong một tâm trạng mê muội. Lát sau, nàng cáo mệt đòi về trang. Vũ nhi không phản đối, hai người lên ngồi nghĩ một hồi rồi vào nhà.
Đêm đó Yến Vân không ngủ được, nàng hiểu rằng đời mình đã cột chặt vào Vũ nhi, không lấy ai khác được nữa. Nàng là người thứ ba biết được lai lịch thật sự của Lục Thiên Vũ, giờ đây trong mắt nàng Vũ nhi không còn là một bào đệ thơ ngây mà còn là người mà sau này nàng sẽ nâng khăn sửa túi. Lòng đã quyết, nên Yến Vân thấy thanh thản hơn. Trong giấc mộng, nàng thấy Thiên Vũ lớn lên, trở thành một chàng công tử anh tuấn phi phàm.
Hôm sau, Thiên Vũ lại đến rủ. Liên tiếp bảy ngày thì Yến Vân đã bơi thành thạo.
Hai người vui đùa rất hào hứng. Một lần, họ nằm trên bãi cỏ nghỉ ngơi. Bỗng Thiên Vũ quay sang mơn trớn nhũ hoa của Yến Vân rồi

cười bảo :
- Sau này, tiểu đệ xin song thân cho chúng ta cưới nhau để được gần gùi nhau mãi mãi. Tiểu đệ rất thích được ôm Vân tỷ trong lòng.
Yến Vân hài lòng nhưng hỏi lại :
- Không ai dạy cho Vũ đệ biết rằng, chúng ta là tỷ đệ, không thể lấy nhau được hay sao?
Vũ nhi giật mình ngồi bật dậy :
- Sao lại có chuyện đó? Chẳng phải mẫu thân vẫn gọi phụ thân bằng Lục ca đó sao?
Vân nhi dở khóc dở cười đáp :
- Đệ là người thông tuệ sao lại ngốc trong chuyện gia lễ như vậy? Song thân chúng ta đâu phải là huynh muội như chúng ta.
Vũ nhi sững sờ, hai dòng lệ trào ra, ngồi chết lặng như hoá đá. Yến Vân dỗ dành mãi cũng không nói nửa lời. Nàng bật nói ra :
- Vũ đệ đừng khóc nữa, chúng ta đâu phải là đồng bào tỷ đệ.
Biết mình lỡ lời, nàng hốt hoảng im bặt nhưng Vũ nhi đã nghe rõ. Nó mừng rỡ hỏi lại :
- Có thật vậy không? Hóa ra chúng ta có thể làm phu thê được ư? Để tối nay đệ thưa lại với song thân.
Vân nhi sợ hãi dỗ dành :
- Vũ đệ tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này, phụ thân sẽ trách phạt Vân tỷ.
Chỉ cần chúng ta hiểu với nhau. Khi nào lớn lên Vũ đệ sẽ xin cưới. Giờ nói ra có ích gì?
Nhìn vẻ khiếp sợ của Vân nhi, Vũ nhi an ủi :
- Đệ xin nghe lời, Vân tỷ đừng lo lắng quá như vậy.
Từ đó, mối tình giữa hai người âm thầm nở hoa. Nhưng ngoài những vuốt ve của một đứa bé, không có gì ra ngoài vòng lễ giáo. Năm Thiên Vũ tròn mười lăm tuổi, chàng cao lớn bằng Lục Thám Vi, dung mạo xinh đẹp tuyệt thế. Đôi mắt chàng to tròn và trong sáng, nụ cười tươi luôn nở trên môi. Chàng cao lớn hơn cả Yến Vân một cái đầu, hai người quấn quít bên nhau như một đôi kim đồng ngọc nữ. Ý niệm kết hợp cho hai con được phu thê họ Lục bàn bạc rất nhiều lần.
Một hôm, Lục gia gọi Thiên Vũ vào thư phòng :
- Vũ nhi, đã đến lúc ta cho con biết một bí mật giấu kín suốt mười lăm năm qua.
Ông bèn thuật lại vụ thảm sát Kiếm Minh và việc ký thác con côi của Thương Thiên Long.
Thiên Vũ là người rất sôi nổi, hiếu động nhưng vô cùng kiên nghị. Thảm kịch năm xưa làm chàng đau đớn, nước mắt tuôn trào nhưng

vẫn lắng nghe cho đến tận cùng. Lục gia đặt hai quyển bí kíp lên bàn rồi nói :
- Đây là hai di vật mà song thân con đã để lại. Hãy cố gắng luyện cho thành để trả mối thù bất cộng đái thiên kia.
Thiên Vũ gạt nước mắt quỳ xuống lạy :
- Sinh dưỡng đạo đồng, Vũ nhi suốt đời vẫn coi nhị vị là song thân. Hài nhi sẽ khổ công học nghệ và làm theo di chí của tiên phụ. Thực ra, hài nhi đã sớm biết mình là dưỡng tử, chỉ không ngờ thân thế lại quá đỗi bi thảm như vậy. Nhân dịp này xin phụ mẫu thành toàn cho ý nguyện của Vũ nhi là gá nghĩa phu thê với Vân tỷ.
Lục Thám Vi mừng rỡ, cúi xuống đỡ chàng lên, rồi ôm chặt, dịu dàng bảo :
- Chúng ta yêu quí con còn hơn cả Vân nhị Chuyện hôn sự là điều mong mỏi từ lâu.
Từ đấy, mọi người trong trang không còn trông thấy nụ cười của Lục công tử nữa.
Gương mặt chàng lạnh lùng như đá tạc, đôi mắt tinh anh giờ đây mênh mông thù hận và thống khổ. Chàng chỉ gượng cười với phụ mẫu và Yến Vân.
Lục tiểu thư càng lớn nhan sắc càng mặn mà kiều diễm. Nhưng nàng hầu như không hề ra khỏi trang, chỉ tận tình chăm sóc cho Lục công tử. Thiên Vũ giờ đây ngày đêm khổ luyện. Nhờ thần lực thiên sinh, chàng đủ sức kéo dài thời gian nên tiến bộ hơn người.
Với trí thông minh tuyệt đỉnh, chàng mau chóng lãnh ngộ Thiên Sơn kiếm pháp.
Nhưng có một điều mà Thương Thiên Long không tính đến. Đó là ông không để lại khẩu quyết luyện Hỗn Nguyên khí công. Vì vậy kiếm chiêu của chàng hoàn toàn không có uy lực. Ngược lại, phương pháp luyện Ngọc Nữ chân kinh lại chỉ phù hợp với nữ nhân. Chàng vô cùng chán nản nhưng cũng cố học cho xong Ngọc Nữ kiếm pháp. Không muốn tuyệt học của tiên mẫu thất truyền, chàng bắt Yến Vân phải luyện Ngọc Nữ chân kinh. Sau hai năm, nhờ có thể chất thích hợp, võ công của nàng còn cao hơn cả Thiên Vũ.
Trong một lần luyện kiếm đối chiêu, chàng thức ngộ ra điều đó, liền tuyệt vọng buông kiếm. Thiên Vũ quyết định rời khỏi nhà tầm sư học nghệ. Yến Vân gạt lệ tiễn chàng ra đi. Lục trang chủ mười lăm năm qua cũng cố tâm để ý đến chuyện giang hồ, nên cũng biết Thương minh chủ là đồ đệ của Thiên Sơn lão nhân. Ông nói điều này cho Thiên Vũ biết. Chàng thở dài nói :
- Tiên phụ được chân truyền của sư tổ mà còn không địch lại Tình

Ma, thì Vũ nhi dù có học được võ công của Thiên Sơn cũng chẳng báo được thù. Chỉ mong có cơ duyên gặp được kỳ nhân tuyệt thế may ra mới thỏa nguyện. Núi cao rừng thẳm chẳng lẽ không có cao nhân?
Một ngày cuối tháng hai, trên con đường thiên lý ngược bắc, người ta thấy một chàng công tử thư sinh mặt áo màu nâu xám bằng lụa Tô Châu, cỡi con ngựa lực lưỡng, trên tay chàng là một quyển Đường Thi mỏng. Chiếc áo hồ cừu trắng không đủ chống lại cái lạnh đầu xuân. Tuyết vẫn rơi lác đác làm đường dài thêm tịch mịch.
Đi ngang qua tửu quán cách Giang Lăng chừng hai chục dặm, chàng dừng cương vào uống vài chén cho ấm bụng.
Thiên Vũ ít uống nhưng tửu lượng của chàng không ai dám coi thường. Mỗi lần ngồi đối ẩm với Lục trang chủ, bao giờ ông cũng say trước.
Đã là lữ quán bên đường thì khó mà khang trang, sang trọng. Nhưng được cái rộng rãi và sạch sẽ. Trời lạnh nên nhiều người ghé vào quán sưởi ấm. Lò sưởi giữa quán tỏa hơi ấm dễ chịu.
Thiên Vũ gọi một vò Thiệu Hưng ba cân và ít món thức ăn. Tâm sự nặng nề nên chàng không để ý đến những người đến trước, chỉ lặng lẽ nhâm nhi, dõi mắt nhìn ra màn tuyết xa xăm. Hết vò thứ nhất, chàng gọi tiểu nhị lấy thêm. Rượu Thiệu Hưng nổi tiếng Trung Nguyên về mùi hương và độ nồng. Ba cân là một tửu lượng đáng tự hào, vậy mà chàng còn uống thêm một vò nữa. Điều này gây sự chú ý cho khách thêm. Cảm khái thân phận, chàng khẽ ngâm nga :
“Thiên trường địa cửu hữu thời tận.
Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ”
Đây là hai câu trong bài Chính Khí Ca của Văn Thiên Tường. Bỗng một giọng nói rỗn rảng như chuông đồng vang lên :
- Công tử tuổi còn trẻ, sao tâm sự lại nặng nề đến thế? Tại hạ xin phép được uống cùng vài chung được chăng?
Thiên Vũ vì cừu hận mà dung mạo lạnh lùng chứ không phải do cao ngạo. Bản chất chàng rất khoáng đạt, rộng rãi vì vậy đâu nỡ chối từ nhã ý của người. Chàng quay lại nhìn thấy một hán tử thấp lùn, tuổi trạc hơn tứ tuần, đôi mắt to tròn tinh anh. Thiên Vũ vòng tay đáp :
- Cung thỉnh tôn giá an tọa. Tiểu sinh độc ẩm cũng chẳng thú vị gì.
Hán tử ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang chén đũa khác và thêm vài món nhắm. Gã chăm chú quan sát dung mạo chàng rồi hỏi :
- Tại hạ là Kinh Hạo, bốn mươi bảy tuổi. Xin hỏi phương danh và niên kỷ của công tử?
Thiên Vũ lấy làm lạ vì thấy họ Kinh không những hỏi tên mà còn hỏi

cả tuổi tác.
Nhưng chàng vẫn trả lời :
- Tiểu sinh tên gọi Lục Thiên Vũ, vừa tròn mười bảy tuổi.
Nhãn thần họ Kinh lấp loáng. Gã cười nâng chén mời :
- Lục công tử không những dung mạo, cốt cách tuyệt thế mà tửu lượng cũng phi thường. Tại hạ xin bồi tiếp vài chung.
Hai người đàm đạo rất tương đắc. Kinh Hạo là tay lão luyện giang hồ thông thạo tin tức và tình hình võ lâm, cách nói lại rõ ràng, hấp dẫn khiến Thiên Vũ thu thập nhiều điều bổ ích cho kiến văn. Thấy chàng là một thư sinh mà có vẻ quan tâm đến chuyện kiếm đao, họ Kinh không khỏi lấy làm lạ. Gã giả say nắm lấy huyệt mạch môn chàng thăm dò mới biết họ Lục chưa hề luyện nội công.
Khí độ của Thiên Vũ khiến gã bất giác sanh lòng thương mến không sao giải thích nổi. Lúc đầu, nhìn dung mạo chàng, họ Kinh nhớ đến ân nhân là Thương Thiên Long mà gã đã tìm suốt mười bảy năm qua nên tìm cách làm quen. Nhưng càng gần càng bị thiếu niên này thu hút. Dạ Miêu Nhi chợt nói :
- Lục công tử, Kinh Hạo ta quá nửa đời không có huynh đệ, nay mạo muội muốn kết nghĩa kim lan với công tử, chẳng hay công tử nghĩ sao?
Thiên Vũ tâm địa trong sáng, sớm nhận ra họ Kinh tuy là một đạo chích nhưng bản chất cương liệt, trượng nghĩa nên chàng rất vui mừng :
- Tiểu đệ lần đầu xuất trang, một mình lạc lõng trên gian hồ. Nay được đại ca thương mến, thật vô cùng xúc động.
Kinh Hạo cả mừng bảo :
- Gần đây có một miếu thổ thần, chúng ta đem rượu thịt đến đấy giao bái xong sẽ say một bữa.
Hai người trả tiền rượu, mua thêm một vò rượu và một vài cân thịt rồi lên đường.
Khinh công của Dạ Miêu Nhi độc bộ võ lâm, còn nhanh hơn cả con ngựa của Thiên Vũ đang cỡi. Chừng nửa canh giờ đã đến nơi. Cột ngựa xong, họ Kinh kéo chàng vào trong.
Tòa cổ miếu không ai chăm sóc nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ. Thì ra đây là nơi cư trú của Kinh Hạo trong những ngày gần đây.
Thiên Vũ bày rượu thịt lên bàn thờ rồi cùng Dạ Miêu Nhi khấn vái. Sau đó lạy nhau tám lạy để kết tình bát bái chi giao.
Trước khi đủ tài báo hận, Thiên Vũ quyết không để lộ thân phận nên chẳng đề cập đến phụ mẫu chi thù.
Trời đã sụp tối, Kinh Hạo lấy củi nhóm lên một nhóm lửa rồi cắt thịt

bò để uống mừng bái đệ. Gã tươi cười hỏi :
- Giờ đây chúng ta đã là sinh tử chi giao, Vũ đệ có thể cho ta biết mục đích của mình khi bước chân vào chốn giang hồ hung hiểm này không?
Thiên Vũ áy náy đáp :
- Xin đại ca lượng thứ, trước khi học được tuyệt nghệ, tiểu đệ không thể nói rõ nội tình. Nếu có lòng đoái hoài, xin chỉ giáo nơi cao nhân ẩn dật, tiểu đệ đạt được ý nguyện xin kết cỏ ngậm vành.
Nhìn vẻ mặt sầu khổ, ai oán của Thiên Vũ, Kinh Hạo nổi lòng bi phẫn nói :
- Sao Vũ đệ lại nói những lời khách khí như vậy? Ta hứa không hỏi han thêm và sẽ tận lực đưa ngươi tầm sư học đạo. Nhưng cừu nhân của Vũ đệ bản lãnh đến dường nào?
Thiên Vũ buồn rầu nói :
- Võ công của hắn e rằng không có ai địch nổi.
Kinh Hạo là người tinh minh, tự nghĩ rằng với dung mạo này, tuổi tác này và một cừu nhân lợi hại khôn cùng, Thiên Vũ chắc chắn phải liên quan đến Thương minh chủ.
Gã quan sát chàng thật kỹ rồi quết định hỏi cho ra lẽ :
- Vũ đệ. Chúng ta mới sơ kiến nên đại ca không trách ngươi e ngại. Nhưng ta thề có hoàng thiên hậu thổ chứng giám cho lòng mình. Nếu nói sai một lời sẽ bị thiên lôi đả tử. Mười bảy năm nay ta lặn lội tìm kiếm ân nhân của mình là Minh chủ Thương Thiên Long. Giả như Vũ đệ là hậu nhân của người thì xin hãy nói ra để ta giúp ngươi báo phục.
Thiên Vũ nhận ra nét thành khẩn trong đôi mắt Kinh Hạo, nên không muốn giấu diếm nữa, đành thú thực :
- Tiểu đệ chính là cô nhi của họ Thương, còn tiên phụ bị độc kiếm của Tình Ma sát hại, bỏ xác dưới dòng sông Hán Thủy rồi.
Kinh Hạo ngày đêm hy vọng gặp lại ân nhân, nay nghe như sét đánh ngang tai.
Gã sụp xuống than trời :
- Lẽ nào bậc cát nhân thiên tướng như Thương đại hiệp lại chết thảm như vậy sao?
Thiên Vũ bèn kể lại việc ký thác con côi, và cả việc tiên phụ không để lại bí kíp nội công cho gã nghe. Kinh Hạo ôm lấy Thiên Vũ, vỗ về :
- Vũ đệ đừng lo, giang hồ còn nhiều kỳ nhân dị khách, cố công tìm kiếm ắt sẽ gặp. Bản lãnh Tình Ma dù có cao hơn Thương đại hiệp, nhưng chưa thể gọi là vô địch được. Sáng mai ta sẽ đưa ngươi đến Sơn Đông để tìm Thái Sơn Thần Ông, kỳ nhân số một của võ lâm.

Hôm sau, hai người vượt sông Hán Thủy đi về hướng đông bắc. Đường xa ngàn dặm nên Kinh Hạo đã mua một con tuấn mã để cước trình thêm mau lẹ. Trong lúc bôn hành, gã đã dạy chàng môn khinh công độc bá thiên hạ là Thiên Biến Thần Bộ. Với bộ pháp này, dù không luyện nội công cũng có thể ỷ vào cước lực mà đào tẩu, tránh né.
Kinh Hạo hổ thẹn nói :
- Đại ca bất tài chỉ tinh thông nghề phi thiềm tẩu bích và trộm cắp, chẳng có công phu gì để truyền lại cho Vũ đệ, thật đáng giận.
Cảm động trước lòng trung liệt của họ Kinh đối với tiên phụ, Thiên Vũ an ủi gã :
- Tuyệt kỹ ăn trộm của đại ca nếu đem dùng để đối phó với bọn ác đạo thì cũng rất hữu dụng, xin đại ca chỉ giáo cho.
Kinh Hạo vui mừng, dốc túi truyền nghề trộm cắp và móc túi cho Thiên Vũ.
Chàng là người thông tuệ nên chỉ trong một tháng là đã nắm được chỗ tinh túy. Kinh Hạo còn đem những quy củ luật lệ các phái trong giang hồ, cũng như những thủ đoạn hiểm độc cần phải đề phòng ra giảng giải. Nhờ vậy, sau hai tháng, khi đến chân núi Thái Sơn, kiến văn và cơ trí của chàng đã tăng tiến vượt bậc.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 3
Thái Sơn tuyệt lộ phùng Ngư Hỏa
Hoàng Hà phục độc ngộ Nhân Ma

Thái Sơn là tên của một dãy núi nằm ở phía Tây tỉnh Sơn Đông. Tuy không phải là ngọn núi cao nhất Trung Quốc, nhưng hình tượng hùng vĩ, uy nghiêm nên được tôn sùng là đệ nhất danh sơn. Trong sáo ngữ của Trung Quốc, Thái Sơn dùng để chỉ bậc cao nhân kiệt xuất.
Hai người vào ngụ trong một khách điếm nơi chân núi, dò hỏi chỗ ẩn của Thái Sơn Thần Ông. Sau ba ngày hỏi thăm hàng trăm tiều phu lên núi đốn củi mà không có kết quả, họ quyết định thượng sơn tìm kiếm. Đã là tháng tư nhưng trên vùng núi cao thời tiết lạnh lẽo, tuyết đã phủ đầy đỉnh núi như mái tóc bạc phơ.
Chuẩn bị quần áo ấm và lương thực xong, hai người khởi hành. Bốn

ngày sau đã lên được nửa đường, nhưng càng cao càng kém đi. Chiều đến, họ chán nản ngồi nghỉ chân nơi một tản đá. Thiên Vũ bàn :
- Chúng ta nên chia nhau làm hai hướng, dù có kết quả hay không, ba ngày sau gặp lại ở đây. Đại ca thấy sao?
Kinh Hạo biết chàng có lý nên tán thành. Gã đi về sườn nam còn chàng vòng qua phía bắc. Sợ chàng không có vũ khí phòng thân khi gặp ác thú, nên gã rút trong lưng ra một thanh tiểu đao cũ kỹ đen sì và nói :
- Thanh tiểu đao này tuy xấu xí nhưng là thần vật hiếm có sắt bén vô song. Ta xin tặng cho Vũ đệ làm kỷ niệm.
Chàng cảm động nhận lấy, rút khỏi bao xem thử. Kinh Hạo nhặt một cục đá nhỏ bằng nắm tay, bảo chàng chặt thử. Quả nhiên, cục đá đứt làm đôi mà lưỡi đao không hề thương tổn. Thiên Vũ mừng rỡ, vuốt ve sống đao, bỗng chàng sơ ý đụng vào mũi.
Đầu ngón tay trỏ tuôn máu. Kinh Hạo cười bảo :
- Vũ đệ đã tin lời ta nói rồi chứ?
Gã xé khăn băng lại cho chàng và ngạc nhiên khi thấy bảy nốt ruồi son nằm trên lòng bàn tay hữu. Kinh Hạo suýt xoa khen ngợi :
- Vũ đệ thân tàng quý tướng, lo gì không trở thành thiên hạ đệ nhất nhân?
Đêm ấy, họ tắt lửa, ngủ trên sườn núi. Sáng ra, chia đôi lương thực mỗi người mỗi ngã.
Thiên Vũ thầm khấn hương hồn song thân rồi rảo bước. Đến trưa, chàng nghe có tiếng nước chảy liền tìm đến. Đường đi chằng chịt dây rừng, chàng phải rút tiểu đao mở đường. Hơn một canh giờ mới thấy một thác nước trắng xóa, từ trên cao hàng trăm trượng chảy xuống vực thẳm dưới chân. Phong thái thiệt hiểm trở và tuyệt mỹ. Chàng tìm chỗ thuận tiện bên bờ vực thẳm rồi giở lương khô ra ăn lót dạ và uống vài chung chống lạnh. Ấn uống xong, chàng đeo tay nải hành lý vào định tiếp tục tìm kiếm. Nhưng vừa đứng lên, quay lại đã thấy một con đại mãng xà đang nhìn chàng với vẻ thèm thuồng. Thiên Vũ hoảng sợ bất giác lùi lại. Chàng quên mình đang đứng cạnh bờ vực nên rơi xuống như một tảng đá. Do bản năng cầu sinh chàng vung tay bám víu, vô tình nắm được một sợi dây leo, nhịp rơi chậm lại, nhưng chỉ lát sau là hết chiều dài của dây. Thân hình chàng treo lơ lững trên sườn núi. Khi đã hoàn hồn, chàng đảo mắt quan sát, thấy mình còn cách mặt nước vài trượng. Vốn quen thủy tính, chàng không hề sợ nước liền buông mình rơi xuống. Hồ nước lạnh như băng khiến chàng phải mau chóng trồi lên vào bờ nghỉ ngơi.

Nhìn lên cao thấy bốn bề vách đá dựng đứng, khỉ vượn cũng khó leo trèo. Tiếng thác đổ xuống mặt hồ ầm ầm như thiên binh vạn mã. Là người kiên nghị, chàng không vội tuyệt vọng, đi một vòng để tìm thông lộ. Đến cuối bờ tây của tây hồ nước, chàng kinh ngạc khi thấy nước từ thác đổ xuống hình như chui cả xuống đất, không trào thành suối. Chàng tự hiểu muốn thoát ra chỉ có cách chui theo mạch nước ngầm. Nhưng phương thức này rất nguy hiểm, nếu đường dài quá chàng sẽ chết vì thiếu dưỡng khí.
Cảm thấy nơi đây xa thác, đỡ ồn ào và ướt át vì bụi nước, chàng quyết định chọn làm chỗ nghỉ ngơi. Cũng may hỏa tập bọc trong giấy dầu cẩn thận và lại là loại đặc biệt của giới đạo chích nên vẫn cháy đều. Thiên Vũ gom cành khô nhóm lửa, hong khô y phục và hành lý. Lương khô chỉ đủ trong bốn ngày, chàng nhìn xuống hồ thấy mấy chục con cá lớn màu đỏ rực như máu, tự an ủi mình còn may mắn. Bốn ngày sau lương khô đã cạn, chàng dùng cây trâm bạc mà Yến Vân đã tặng làm kỷ vật, uốn cong thành lưỡi câu, móc một con trùng đất to béo vào. Dây câu làm bằng vải áo gấm nối lại. Đám hồng ngư chưa hề bị ai dọa dẫm, nên một con vui vẻ nuốt trọn lưỡi câu. Thiên Vũ mừng rỡ giật mạnh cành cây, kéo cá vào bờ.
Dù không có gia vị nhưng món cá nướng này cực kỳ ngon ngọt. Ắn xong, chàng bỗng nghe cơ thể ấm áp, tinh thần sảng khoái lạ thường.
Trong mười ngày chàng đã ăn hết ba chục con hồng ngự Một hôm chàng vô tình lấy tiểu đao ra múa vài chiêu trong Thiên Sơn kiếm pháp. Lạ thay, tiểu đao vạch vào không gian phát ra những tiếng vo vọ Trước đây, mỗi lần xuất chiêu không hề có hiện tượng này. Chàng thử ôn lại Thiên Biến Thần Bộ thì thấy nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, mỗi bước nhảy xa đến hai trượng, nhún chân tung mình cũng cao trên một trượng.
Thiên Vũ phấn khởi, hiểu rằng mình may mắn ăn được kỳ ngư nên công lực phát sinh.
Chàng nhớ lời họ Kinh nói rằng những người công lực thâm hậu có thể nín thở rất lâu, liền lao xuống hồ thử nghiệm.
Kết quả thật bất ngờ. Thời gian ở trong nước của chàng tăng lên gấp bốn, năm lần. Thiên Vũ quyết tâm luyện tập thêm rồi sẽ liều thoát bằng mạch nước ngầm. Sau khi ăn hết con hồng ngư cuối cùng, chàng cũng đã nín thở gần nửa canh giờ. Nghĩ đến mối họa va cham đá ngầm và thành hang, chàng ra sức chặt rất nhiều dây leo, đan lại thành một trái cầu to lớn. Lúc xuôi dòng, trái cầu này sẽ đi trước che chắn cho chàng.

Dù biết chuyện sinh tử còn chưa rõ nhưng không thể ở lại đây được nữa vì chẳng còn lương thực. Chàng bỏ lại tất cả hành lý, chỉ mang theo hỏa tập, ngân phiếu và tiểu đao rồi phóng xuống hồ, kéo theo trái cầu dây rừng.
Miệng hang ngầm lại ở bờ phía nam nên thế nước chảy rất mạnh, Thiên Vũ hít một hơi đầy chân khí rồi đẩy vật che chắn vào miệng hang rộng rãi. Dòng suối ngầm cuốn chàng đi như một chiếc lá. Cũng may là dòng suối rất rộng và không có đá ngầm nên chàng an toàn vượt qua hơn trăm trượng. Thấy chân khí đã cạn kiệt, lồng ngực như muốn nổ tung, chàng mở mắt quan sát thì cách vài trượng có ánh sáng mờ mờ. Vui mừng vì sắp thoát nạn, chàng cố gắng chịu đựng. Quả nhiên, một lát sau, mạch ngầm trổ ra chân một vách đá, chảy thành dòng suối, Thiên Vũ trèo lên bờ tìm đường xuống núi. Thân pháp chàng giờ đây rất linh diệu nên dễ dàng nhảy nhót trên các tảng đá, chỉ đến chiều đã xuống dưới chân núi.
Quan sát phương vị mặt trời lặn, chàng nhắm hướng chạy như bay về khách điếm cũ. Trưởng quầy mừng rỡ hỏi han :
- Công tử đi đâu nửa tháng nay để Kinh đại gia sầu khổ, lo lắng. Ông ta đã mướn trăm tiều phu vào núi truy tìm, hiện nay vẫn không bỏ cuộc.
Chàng cảm động bảo :
- Phiền chưởng quầy cho người vào núi báo cho Kinh đại ca biết tiểu sinh đã trở về an toàn.
Nhưng tiểu nhị chưa kịp đi thì Kinh Hạo đã về đến. Gã mừng rỡ như điên dại, bay đến ôm chặt lấy chàng :
- Vũ đệ làm ta lo lắng đến chết đi được.
Nhìn gương mặt hốc hác và đôi mắt đỏ ngầu của họ Kinh, chàng cảm kích nói :
- Tiểu đệ bị mãng xà doa. dẫm, hụt chân rơi xuống vực thẳm, may mà thoát chết trở về. Lát nữa đệ sẽ kể rõ đầu đuôi.
Thấy chàng y phục rách rưới, tóc tai rối bù, gã bật cười :
- Chắc là một thiên cố sự ly kỳ, Vũ đệ mau vào trong tắm gội, thay áo. Ta sẽ đặt một bữa tiệc mừng.
Lát sau, chưởng quầy cho dọn một bàn rượu thịt. Thiên Vũ kể lại sự việc, Kinh Hạo vui mừng bảo :
- Hồng ngư mà đệ đã gặp thực ra chính là Hỏa Kim Ngư, kỳ vật mà mọi người hằng mơ tưởng. Nay ngươi hữu duyên, ăn được đến hơn bốn chục con, bồi nguyên kháng độc, lợi ích khó mà lường. Quả nhiên hoàng thiên hữu nhãn. Nếu tìm được minh sư dạy dỗ, lo gì không tập đại thành.

Hôm sau, biết không thể tìm được Thần Ông, hai người rời Sơn Đông đi về hướng tây bắc, ý muốn vượt Vạn Lý trường thành sang Tân Cương vào dãy Thiên Sơn tìm sư tổ.
Đến ngày thứ năm, họ đã đến phủ Khai Phong bên bờ Hoàng Hà. Ngày xưa, nơi đây đã từng có lúc là kinh đô của nhà Tống.
Trên đường đi, Kinh Hạo đã khảo nghiệm công lực của Thiên Vũ và biết rằng nếu không có một bí pháp nội công thượng thừa hướng dẫn, thì luồng chân khí kia dù hùng hậu cũng chỉ tản mát trong kinh mạch, không thể tụ tập lại ở đan điền để tùy ý phổ vào kiếm chiêu hay chưởng pháp. Nó chỉ giúp chàng tăng cường thần lực và cước pháp, nhưng như vậy cũng chưa bằng một cao thủ nhị lưu. Họ Kinh thẳng thắn nói sự thật cho chàng biết để hun đúc tinh thần hiếu học.
Kinh Hạo không vào thành mà dẫn Thiên Vũ đến một gia trang ở ngoại thành. Đây là tư dinh của một cao thủ có danh hiệu Hà Nam Nhất Hào Đào Bá.
Đến cửa trang, thấy một toán võ sĩ canh phòng cẩn mật, sắc mặt nghiêm trọng, Kinh Hạo bước đến dò hỏi :
- Có đại sự gì mà mặt mũi các ngươi khó coi đến thế?
Nhận ra bằng hữu của Trang chủ, một gã võ sĩ ngượng cười đáp :
- Xin Kinh đại gia vào gặp chủ nhân sẽ rõ.
Kinh Hạo xăm xăm dắt Thiên Vũ nhập trang. Đến khách sảnh, thấy quanh chiếc bàn đã có gần mười người ngồi uống rượu, sắc diện âm u, ủ rũ.
Người ngồi ở chủ vị là một đại hán râu rồng, mắt lộ, trông vô cùng uy mãnh.
Nhận ra cố hữu, gã mừng rỡ bật cười sang sảng :
- Tưởng ai hóa ra là Kinh đệ, đã hai năm không được gặp nhau, xin mời an tọa.
Dạ Miêu Nhi cười đáp :
- Tiểu đệ nhớ Đào ca nên ghé vào thăm nhưng hình như đến không đúng lúc?
Đào Bá thấy tướng mạo Thiên Vũ tôn quý, anh tuấn, đứng bên họ Kinh như phượng với gà nên thắc mắc :
- Sao Kinh đệ không giới thiệu công tử đây cho ta được biết?
Thiên Vũ vòng tay thi lễ với mọi người rồi trả lời :
- Tiểu đệ là Lục Thiên Vũ, nghĩa đệ của Kinh đại ca, xin bái kiến chư vị.
Tỳ nữ đã dọn xong bát đũa, Đào trang chủ nâng chén mời. Cạn xong, Kinh Hạo hỏi lại :
- Chẳng hay quí trang gặp phải tại họa gì, xin nói cho tiểu đệ tỏ

tường?
Hà Nam Nhất Hào mỉm cười bảo :
- Khoan đã, để ta giới thiệu các vị này trước đã. Đây là Không Động bát kiếm :
Cao Khải, Chu Vị, Đài Tiến, Trầm Châu, Ngô Vĩ, Lư Kỹ, Cừu Anh, Từ Vị. Họ đến đây để giúp ta chống lại Nhị Tuyệt Nhân Ma.
Kinh Hào rúng động tâm thần :
- Sao đại ca lại dính vào lão ác ma đó?
Đào Bá cười khổ đáp :
- Ta nào muốn vậy, chỉ vì tiểu nữ nhan sắc hơn người, một hôm đi dâng hương ở chùa Quang Tự trên Ngũ Đài sơn gặp lão. Nhân Ma biết Huệ nhi là nữ tử của ta nên viết thư bức hôn, hẹn trưa mai này sẽ rước dâu.
Không Động Nhất Kiếm Cao Khải giận dữ vỗ bàn nói :
- Nhân Ma năm nay tuổi đã thất tuần, thê thiếp gần trăm, nay lại ỷ võ công hiếp người quả là đáng giận.
Thiên Vũ bỗng hỏi :
- Tiểu đệ kiến văn kém cỏi, xin chư vị đại ca chỉ giáo lai lịch của Nhân Ma?
Kinh Hạo liền giải thích :
- Nhị Tuyệt Nhân Ma Đồng Kỳ Xương xưng hùng võ lâm đã mấy chục năm, cứ địa của lão đặt tại Ma Cốc trên dãy Tần Lĩnh thuộc tỉnh Thiểm Tây. Nổi danh nhờ hai tuyệt kỹ là kiếm và độc dược, tính tình dâm ác, tàn độc. Đã ra tay là đuổi tận giết tuyệt không kể gì đến đức hiếu sinh. Nhưng lão lại là con người cao ngạo, biết giữ lời.
Đào Bá buồn rầu nói :
- Nếu nói về võ công chân chính thì anh em ta liều chết chống chọi cũng không đến nỗi bại vong. Nhưng Nhân Ma sở trường dùng độc, làm sao đối phó được.
Cơm nước vừa xong thì đã đến chính ngọ. Một giọng cười âm u vọng vào, trước cửa trang là một lão nhân râu ba chòm đen nhánh, áo đạo sĩ màu nguyệt bạch có thêu vòng thái cực trước ngực. Mặt trắng như ngọc, đôi mắt dài lấp loáng vẻ tà mỵ.
Nhị Tuyệt Nhân Ma cất tiếng hỏi :
- Đã đến giờ lành, sao chưa thấy bóng Huệ nương?
Mọi người đứng phắt dậy. Đào Bá cười vang đáp :
- Đào mỗ nào phải là kẻ tham sanh úy tử mà đem dâng ái nữ cho kẻ dâm ác như tôn giá. Nay bọn ta muốn lãnh giáo cao nhân. Nếu thua, Huệ nhi sẽ thuộc về tôn giá.
Sắc mặt quần hào đầy vẻ bi phẫn, như khẳng khái đi vào chỗ chết.

Nhân Ma cười khanh khách nói :
- Các ngươi muốn thế, ta cũng xin chiều.
Dứt lời, lão quay lưng bước ra sân.
Đào Bá dẫn các huynh đệ theo sau. Thiên Vũ thầm suy tính rồi hỏi nhỏ Kinh Hạo :
- Đại ca, Hỏa Kim Ngư có kháng được chất độc của Nhân Ma hay không?
Họ Kinh có vẻ không tin tưởng lắm :
- Theo truyền thuyết võ lâm thì người ăn được kỳ ngư thì sẽ có tấm thân bách độc bất xâm. Nhưng ta chưa tận mắt chứng kiến nên chưa nắm chắc.
Thiên Vũ gật đầu rồi bước ra phía trước, đối diện với Nhân Ma, vòng tay nói :
- Tiểu sinh là Lục Thiên Vũ, từ lâu nghe danh tiền bối chấn động võ lâm, sở trường hai tuyệt kỹ. Nay xin đem tấm thân huyết nhục này lãnh giáo độc kỹ, nếu may mắn thoát chết, xin tiền bối giải tỏa mối ân oán với Đào trang chủ.
Đào Bá không ngờ chàng thiếu niên này dám thử tài phóng độc của Nhân Ma nên vô cùng bối rối. Gã định ngăn cản thì Kinh Hạo giật áo ra hiệu.
Nhị Tuyệt Nhân Ma thấy Thiên Vũ dung mạo, cốt cách đều như rồng phượng, ngôn từ lễ độ, tôn xưng lão nên lòng rất cao hứng. Từ lâu, Đồng Kỳ Xương mong mỏi tìm được người có căn cơ để truyền tuyệt nghệ, nay gặp đúng đối tượng, quyết chăng bỏ quạ Lão cười khanh khách đáp :
- Tiểu tử đởm lược hơn người, ta đồng ý điều kiện của ngươi. Nếu sau ba lần hạ độc mà ngươi vẫn an toàn, ta sẽ trở về Tần Lĩnh.
Không Động bát kiếm vì nghĩa thâm giao với Đào Bá nên đến đây tương trợ, nắm chắc phần chết trong tay Nay thấy Lục Thiên Vũ hào khí can vân, đứng ra đảm nhiệm cục diện, lòng thấp thỏm hy vọng.
Đồng Kỳ Xương móc ra một lọ sành, trao cho đối phương một hoàn thuốc nhỏ bằng hạt đậu màu đen và có mùi tanh hôi nồng nặc. Lão lạnh lùng bảo :
- Đây là Bách Xà Độc Hoàn, chưa phải loại độc nhất, uống vào ruột gan tan nát, đau đớn vô cùng. Ngươi hãy thử xem.
Thiên Vũ cốt cách anh hùng, đâu thể thấy chết không cứu nên liều thử công dụng của Hoa? Kim Ngự Chàng thản nhiên nhận lấy nuốt vào bụng. Qua một khắc thời gian, thấy sắc mặt vẫn hồng hào, Nhân Ma thầm lo sợ Lão cười nói :
- Té ra tiểu tử cũng là cao thủ trong độc môn. Ta rất khâm phục,

nhưng lần này sẽ khó chịu hơn, chất độc Thất Bộ Truy Hồn Đơn chưa có người nào qua nổi.
Lão lại đưa ra một viên độc đơn màu xanh lam. Thiên Vũ uống vào, bình thản bước đi, đã hơn mười bước mà không hề ngã xuống, liền quay trở lại vòng tay nói :
- Tiểu sinh may mắn sống sót, xin tiền bối ban cho loại thứ ba.
Nhị Tuyệt Nhân Ma biến sắc, ngửa mặt lên trời cười như điên khùng :
- Giỏi lắm, không ngờ tiểu tử có tấm thâm bách độc bất xâm. Ta nhận bại, nhưng xin hỏi lệnh sư là ai?
Thiên Vũ không hề tỏ ra cao ngạo, vẫn lễ độ trả lời :
- Cảm tạ tiền bối miễn cho lần thử thách thứ bạ Tiểu sinh chưa có sư phụ.
Đồng Kỳ Xương mừng rỡ :
- Tốt lắm. Xin hẹn ngày gặp lại.
Dứt lời, lão tung mình qua tường biến mất. Mọi người thở phào, xúm lại cảm ơn Thiên Vũ. Đào Bá vái ba vái cung kính nói :
- Sinh mạng và thanh danh của bọn chúng ta là do Vũ đệ ban cho.
Không Động bát kiếm cũng vái tạ.
Thiên Vũ ngượng ngùng đáp lễ :
- Chư vị quá lời, tiểu đệ nhờ may mắn nên có chút công lao.
Cả bọn kéo vào đại sảnh. Đào Bá thét gia nhân ra vườn, đào lên mấy vò Nữ Nhi Hồng chôn mười tám năm. Tai hoa. đã qua, bầu không khí vui vẻ nhộn nhịp hẳn lên.
Hơn trăm mạng người trong gia trang đều nhìn Thiên Vũ với vẻ cảm kích biết ơn.
Lúc trưa, tâm sự nặng nề, có ai ăn uống được gì đâu. Nay mới là lúc uống cho say.
Bàn rượu bày xong Đào phu nhân và tiểu thư bước ra. Tào thị là người đậm đà, nước mắt đâm đìa, phục xuống lạy :
- Ơn đức của công tử như trời biển, tiện phụ xin nghi nhớ suốt đời.
Thiên Vũ sợ hãi bước đến đỡ bà dậy :
- Xin đại tẩu chờ đa lễ mà tiểu đệ mang tội.
Đào Huệ người dong dỏng cao, dáng vẻ tha thướt như cành liễu trước gió, dung nhan xinh đẹp phi thường. Nàng quỳ sau mẫu thân thủ thỉ nói :
- Ơn tái tạo Huệ nhi xin ghi tạc.
Thiên Vũ luống cuống vòng tay đáp lễ :
- Tiểu thư chớ bận tâm chút công lao nhỏ mọn ấy.
Kinh Hạo cười vang bảo :

- Đại tẩu và Huệ nhi làm Vũ đệ của ta tổn thọ mất. Nếu có lòng, Huệ nhi ở lại hầu rượu cho Lục công tử và bọn ta là đủ.
Đào Bá phần vì tri ân cứu mạng, phần vì khao khát có một chàng rễ quí như Thiên Vũ nên chụp ngay cơ hội :
- Đúng lắm, phu nhân hãy vào trong nghỉ ngơi còn Huệ nhi rót rượu cho ta và các vị thúc thúc.
Đào tiểu thư rót đầy các chén rồi đứng sau lưng phụ thân, đôi mắt huyền giả như nhìn cửa sổ, nhưng lâu lâu lại liếc Thiên Vũ với vẻ ngưỡng mộ.
Thấy chàng xinh đẹp như tiên đồng, phong cách nho nhã, khiêm cung, lòng xuân nữ rộn ràng say đắm, tự nhủ nếu lấy được chàng sẽ là diễm phúc một đời.
Thiên Vũ mang nặng oán cừu, lại có hôn ước với Yến Vân nên chẳng để ý gì đến mỹ nhân, chỉ thầm khen Đào Huệ nhan sắc diễm kiều.
Chàng bình thản uống rượu, đàm đạo với mọi người, không một lần liếc mắt nhìn người đẹp.
Đào Bá chú tâm quan sát, thấy chàng có vẻ dửng dưng, gã thầm khâm phục khí độ quân tử nhưng không khỏi thất vọng.
Tửu lượng của Thiên Vũ cũng làm mọi người thán phục, chàng nói ít nghe nhiều như cố thu thập thêm kiến văn. Đào Bá đã ngà ngà say xoay qua nói về cục diện giang hồ :
- Mười mấy năm nay giang hồ thanh bình nhưng ta cảm thấy phong ba sắp đến.
Tử Vi môn của Triệu Bá lâu ngày càng bành trướng thế lực, hầu như lấn áp cả phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Gần đây lại xảy ra nhiều vụ ám sát rất bí ẩn, và có lời đồn đại về một tổ chức sát thủ, chuyên thực hiện những hợp đồng giết thuê Tùy theo địa vị của nạn nhân mà số bạc có thể lên đến hàng vạn lượng. Bản lãnh bọn sứ giả rất cao cường, thủ đoạn lại hiểm độc, chưa có ai thoát chết cả.
Lão nhấp một hơi rượu rồi hỏi Kinh Hạo :
- Mười bảy năm nay, Kinh đệ ra sức tìm tung tích Thương minh chủ và bọn hắc y, chẳng hay có kết quả gì chưa?
Dạ Miêu Nhi biết Thiên Vũ muốn giấu nên đáp :
- Rất tiếc là chẳng có manh mối gì. Tiểu đệ chỉ không hiểu bọn hắc y đông đến mấy trăm người lại có thể im hơn lặng tiếng quá lâu như vậy.
Một ý niệm lóe lên trong đầu, Thiên Vũ nói :
- Theo thiển ý của tiểu đệ, có thể chúng đã xuất hiện từ lâu dưới một danh nghĩa khác, vì chiêu bài của Khô Lâu Ma Quân, bọn hắc y

không thể nào tồn tại trong võ lâm được.
Mọi người sửng sốt trước lập luận của chàng và thầm công nhận.
Kinh Hạo hỏi lại :
- Chẳng lẽ Vũ đệ cho rằng, Tử Vi môn chính là hóa thân của đám hung thủ hắc y đó sao?
Chàng gật đầu xác nhận :
- Đúng vậy, đằng sau lưng Triệu Bá Câu chính là truyền nhân của Cô Lâu Ma Quân.
Đào Bá vỗ đùi khen :
- Quả là cao kiến, Vũ đệ đã nói chẳng sai. Không còn cách giải thích nào khác nữa.
Không Động Nhị Kiếm là Chu Vị tán đồng :
- Sáng mai bọn tiểu đệ hồi sơn, sẽ ghé ngang Thiếu Lâm tự trình bày ý kiến này, để Tuệ Không phương trượng xem xét.
Hôm sau, điểm tâm song đã cuối giờ mão, Không Động bát kiếm xuôi nam đến Tung Sơn còn Kinh Hạo và Thiên Vũ vượt Hoàng Hà sang đất Hà Bắc. Đôi mắt Đào Huệ là cả một bầu trời u uẩn, nàng nghẹn ngào nói lời tống biệt :
- Xin Lục công tử bảo trọng. Sau này có dịp ghé lại để tiểu nữ được phụng bồi.
Đến chiều tối, hai người đã đến Hàm Đan, kinh đô nước Triệu hồi Chiến quốc.
Bắc Hà đại khách điếm là nơi dừng chân lý tưởng. Mấy trăm dặm đường làm họ mệt mỏi nên ngủ rất say.
Sáng ra, Kinh Hạo thức dậy thì đã quá giờ thìn. Gã nghe đầu óc nặng nề, mụ mẫm, biết ngay mình bị trúng thuốc mê, nhìn quanh không thấy Thiên Vũ và bọc hành lý đâu, gã hốt hoảng chạy xuống hỏi chưởng quầy và đám tiểu nhị. Nhưng họ không biết gì cả, Dạ Miêu Nhi dậm chân than trời, đoán chắc Thiên Vũ đã bị bắt cóc đêm qua Gã suy nghĩ hoài mà không đoán được hung thủ là ai.
Lúc này, Thiên Vũ đang ngồi đối diện với một lão nhân mặc đạo bào trong một cánh rừng cách Hàm Đan ba chục dặm. Người đó chính là Nhị Tuyệt Nhân Ma, lão nghiêm trang nói :
- Lão phu yêu mến cốt cách của ngươi nên muốn thu ngươi làm đệ tử chân truyền, sao tiểu tử cứ mãi chối từ như vậy?
Thiên Vũ biết mình đã rơi vào miệng cọp, nếu từ nan e khó toàn mạng. Nhưng chàng đường đường là con của Thần Kiếm Thương Thiên Long, một đời nghĩa hiệp, đâu lẽ lại chịu bái ác ma làm sư phụ. Chàng thầm tính toán rồi đáp :
- Lão tiền bối có lòng yêu thương, tiểu sinh rất cảm kích. Nhưng xin

hỏi võ công của tiền bối so với võ công của Thái Sơn Thần Ông thì thế nào?
Đồng Kỳ Xương giật mình, trầm ngâm một lúc rồi bảo :
- Công bằng mà nói, về võ học ta không bằng lão quỉ đó. Nhưng nếu song phương giao đấu, lão cũng phải kiêng sợ độc kỹ của tạ Tại sao tiểu tử lại hỏi như vậy?
Thiên Vũ bùi ngùi đáp :
- Tiểu sinh có một đại cừu nhân võ công tuyệt thế, nếu không bái được đệ nhất kỳ nhân làm sư phụ thì chẳng mong báo được thù. Mong tiền bối lượng giải chọ Nếu sau một năm, tiểu sinh tìm không được ai cao minh hơn, sẽ đích thân lên Tần Lĩnh sơn thụ giáo.
Lời của chàng rất hợp đạo lý, nên Nhân Ma không bắt bẻ được. Lão đành phải chấp nhận :
- Thôi được, ta đành phải chờ vậy. Không biết hậu vận thế nào, nhưng hôm nay gặp gỡ cũng là hữu duyên. Ta tặng cho ngươi một vật để bày tỏ lòng thương mến. Đây là cuốn độc kinh, tâm huyết một đời của ta, ngươi cố gắng học hỏi sẽ rất hữu dụng trên chốn giang hồ hiểm ác.
Thiên Vũ thầm nghĩ, Thái Sơn Thần Ông còn phải e dè độc kỹ của Nhân Ma, thì sao chàng không dùng để đối phó với Tình Ma mà báo phụ cừu. Chàng vui mừng bái tạ rồi nhận lấy :
- Tiểu sinh xin hứa sẽ khổ công nghiên cứu, không phụ lòng yêu mến của tiền bối.
Nhân Ma nhìn chàng với vẻ quyến luyến rồi tung mình biến mất.
Thấy hành lý tiền bạc đầy đủ, chàng quyết tâm một mình dấn bước, không quay lại Hàm Đan tìm Kinh Hạo nữa. Thiên Vũ trở ra quan lộ, đi được vài dặm thì đến một tiểu trấn. Chàng nghé vào tửu quán, gọi cơm nước, viết một phong thư nhờ chủ quán cho người đem đến Đào gia trang để báo cho Dạ Miêu Nhi biết chàng vẫn an toàn và đang đi về hướng Thiên Sơn. Chàng lại nhờ lão mua giùm tuấn mã.
Cuối giờ mùi, Thiên Vũ khởi hành. Trên đường đi, chàng gặp rất nhiều võ sĩ mặc võ phục màu tím, trước ngực có thêu một ngôi sao, chàng thầm đoán họ là môn nhân của Tử Vi môn.
Trời tháng năm nắng như lửa đốt, chợt thấy một quán rượu đàng xa liền thúc ngựa chạy đến. Trước cửa quán có một con lừa đen xấu xí. Chàng cột tuấn mã rồi bước vào.
Trong quán chỉ có vài người, có lẽ là khách giang hồ vì trên vai mang đao kiếm. Đáng chú ý nhất là một lão nhân cao gầy, đỉnh đầu hói bóng chỉ còn một hàng tóc bạc lưa thưa bao quanh. Tiết trời nóng nực mà lão lại khoát một chiếc áo lông cừu dày cộm.

Trước mặt là vò rượu năm cân mà không hề có thức nhắm. Gương mặt nhăn nhúm như trái táo khô, chiếc mủi to quá khổ đỏ rực như chu sa.
Thiên Vũ ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ, gọi rượu thịt. Khi tửu bảo đem đến, chàng hỏi nhỏ :
- Sao lão trượng kia uống rượu mà không hề có món đưa cay?
Tên tửu bảo thì thầm :
- Công tử không biết đó thôi, lão chỉ đủ tiền mua năm cân rượu vào loại ngon nhất. Tiểu nhân có bảo lão bớt uống đi để thêm thức ăn. Nhưng lão nói, rượu Phần lâu năm phải ăn với cá chép Hoàng Hà nướng. Món này bổn quán cũng có nhưng giá còn đắt hơn cả vò rượu.
Thiên Vũ cười bảo :
- Ngươi bảo chủ quán nướng cho ta hai con, một đem sang cho lão trượng. Người đã quá già rồi, nên ăn ngon một chút.
Lát sau, tên tiểu bảo bưng món cá nóng hổi, thơm tho lên đặt xuống bàn lão nhân :
- Đây là tặng phẩm của chàng công tử bên kia. Xin lão trượng nhận cho.
Lão nhân tươi cười gật gù :
- Tốt lắm, ta thấy y có lòng thành nên vui lòng nhận.
Dáng điệu của lão giống như đã ban ơn cho Thiên Vũ. Mọi người đều tức cười khi tiểu bảo bưng con thứ hai lên bàn Thiên Vũ thì lão đã ăn xong phần mình. Lão gọi ơi ới :
- Này tửu bảo, có đủ đôi mới đúng đạo âm dương của trời đất. Lúc nãy là con trống còn con này là con mái, sao ngươi không bưng sang đây?
Thiên Vũ mỉm cười ra hiệu, tửu bảo quay lại, đem đến bàn lão nhân. Lần này lão ăn rất chậm rãi, mút sạch từng chiếc xương cá. Thấy chàng đã gọi đến vò thứ hai, và trên bàn cũng chỉ mấy món ăn rẻ tiền hơn cá chép, lão giật mình cao giọng :
- Này chàng công tử kia, ta thấy ngươi có vẻ keo kiệt, tự mình không dám ăn mà lại tặng ta hai con cá chép tỏ Hay ngươi muốn hí lộng lão già này?
Chàng mỉm cười móc ra một đỉnh bạc mười lượng đặt trên bàn rồi kính cẩn nói :
- Xin lão trượng an tâm, tiểu sinh hoàn toàn chỉ vì lòng kính lão.
Lão nhân mắt sáng lên, bước qua ngồi trước mặt chàng rồi gọi tửu bảo :
- Các ngươi mau dọn thêm những món ăn ngon nhất, sao cho đủ

mười lượng bạc thôi. À quên. Nhớ mang thêm hai vò rượu ngon nữa.
Từ chủ quán đến khách nhân đều cười thầm chàng công tử ngu khờ hôm nay gặp phải bợm già.
Nơi đây gần Tử Vi sơn trang, trọng địa của Tử Vi môn nên trong đám khách giang hồ, có người tức giận nhưng cũng không dám phát tác với lão già.
Thiên Vũ vẫn tươi cười đàm đạo với lão nhân. Mỗi người uống hết vò thứ hai, lão đưa ngón tay ra khen ngợi :
- Tửu lượng của tiểu oa nhi khá lắm. Ta rất khoái ngươi, vì vậy ta tặng cho ngươi một vật quý. Lát nữa, ta đổi con lừa của mình lấy con tuấn mã của ngươi. Lúc này ta đang rỗng túi nên tiểu oa nhi phải đưa ta thêm năm trăm lượng bạc. Đó là vì ta thấy ngươi có lòng thành, biết tôn trọng bậc trưởng thượng. Chứ nếu là người khác, ngàn lượng vàng ta cũng không bán.
Khách nhân trong quán đều nghe rõ nên buột miệng cười ồ lên, thì thầm bàn tán và chờ xem chàng công tử kia khờ dại đến mức nào.
Thiên Vũ điềm đạm hỏi :
- Thưa lão trượng, chẳng hay con lừa đen của người có đặt điểm gì quí giá?
Lão nhân vuốt râu cười :
- Hắc nhi thông minh tuyệt đỉnh, hiểu được tiếng người, sức đi ngàn dặm. So ra nó còn quí hơn cả Hoa? Kim Ngư nữa.
Thiên Vũ nghe nhắc đến Hoa? Kim Ngư, biết ngay lão già là một kỳ nhân. Nhưng dù chàng có nhầm lẫn đi nữa cũng chả đáng gì. Lão nhân tuổi đã qua bát tuần, nếu có năm trăm lượng cũng đỡ vất vả.
Chàng kính cẩn đáp :
- Cảm tạ lão trượng ban cho linh vật, tiểu sinh xin nhận lời.
Mọi người tưởng đâu lão sẽ rất vui mừng, ngờ đâu lão nhân lại sửng sốt, dường như bị hớ. Lão vò đầu bứt tóc lẩm bẩm :
- Chết ta rồi, không ngờ tiểu tử lại tinh minh hơn cả lão già này nữa. Năm nay đúng là xui xẻo. Thế là mất toi thần vật.
Thiên Vũ móc túi lấy một tờ ngân phiếu năm trăm lượng, hai tay đưa ra. Lão nhân thoáng thấy bảy nốt ruồi son liền chụp lấy tay chàng xem kỹ rồi ngửa cổ cười như điên dại, hàm ý hân hoan, nhưng mắt lại long lanh ngấn lệ :
- Té ra là ngươi, thảo nào ta mắc bẫy.
Lão nhận lấy ngân phiếu, lôi chàng ra ngoài, ôm Hắc nhi thì thầm một hồi rồi quay sang bảo chàng :
- Hắc nhi tuổi đã năm mươi, ngươi phải gọi là Hắc thúc, nếu không

nó sẽ không cho ngươi cỡi đâu.
Chàng lại gần mỉm cười vuốt ve con lừa và nói :
- Hắc thúc, ta là Lục Thiên Vũ xin được làm quen.
Hắc lư hài lòng hí lên ba tiếng, cọ đầu vào ngực chàng. Thấy con vật thông linh, chàng rất cao hứng. Lão nhân cười khà khà trèo lên tuấn mã bảo :
- Hảo hài tử, xin tạm biệt.
Dứt lời, lão thúc ngựa đi thẳng. Lúc này những người trong quán đổ ra trách móc chàng :
- Công tử tướng mạo sáng sủa sao lại khờ dại đến nổi mắc bẫy lão già kia.
Chàng cười mát đáp :
- Cảm tạ chư vị quan tâm, nhưng Hắc Lư đúng là thần vật.
Chàng leo lên lưng lừa rồi nói :
- Hắc thúc hãy phi nước đại cho mọi người biết tài.
Thần Lư phóng đi như một làn gió, để lại đám bụi mù sau lưng.
Ba ngày sau, Thiên Vũ vượt qua Thái Hoàng sơn, dừng chân bên bờ sông Hoàng Hà, bên kia chính là đất Thiểm Tây. Trong lúc bôn hành, chàng nghiên cứu độc kinh thấy hai phần chế biến độc và giải độc dược. Sợ độc kỹ thất lạc vào tay kẻ khác sẽ di hại cho đời nên chàng dụng tâm học thuộc rồi đốt đi.
Chàng thúc lừa đi dọc bờ sông để tìm đò, ngang một cánh rừng thưa chợt nghe một tiếng cười dâm ác. Chàng nhìn vào, thấy sát bìa rừng có bốn đại hán mang đao đang vây quanh một nữ lang áo vàng. Nàng có vẻ sợ hãi, nắm chặt cương ngựa. Tự hiểu võ công chẳng bằng ai, nhưng từ ngày biết mình là con của Thần Kiếm, chàng quyết tâm noi theo gương hiệp khách của phụ thân.
Thiên Vũ giục lừa lại gần. Một giọng khả ố vang lên :
- Mỹ nhân nếu muốn toàn mạng thì mau theo ta về thủy trại. Hoàng Hà tứ giao sẽ không bạc đãi nàng đâu.
Thoáng thấy bóng người, nữ lang gọi lớn :
- Công tử, xin cứu thiếp.
Hoàng Hà tứ giao đồng loạt quay lại, thấy đối phương chỉ là một bạch diện thư sinh, tay không vũ khí lại cỡi con lừa đen xấu xí liền bật cười hô hố :
- Tưởng vị đại hiệp nào, hóa ra chỉ là một gã học trò mặt trắng.
Thiên Vũ thấy Tứ giao thân hình vạm vỡ, râu ria đầu mặt, trông rất hung ác.
Chàng vòng tay chào :
- Tiểu sinh tình cờ đi ngang qua đây, thấy chư vị ỷ chúng hiếp cô,

khinh mạn nữ nhân nên xin có lời can ngăn. Thiên đạo tuần hoàn, ác giả ác báo. Chư vị nên nghĩ lại mà quay về nẻo chính.
Đại giao quát lớn :
- Câm ngay, tên mọt sách kia đừng giở giọng dạy đời. Nếu không cút đi ta sẽ chẳng nương tay.
Y là người nham hiểm, chưa dứt lời đã vung đao chém liền. Thiên Vũ đã đề phòng nên tung mình xuống đất, rút tiểu đao chống trả. Chàng phối hợp Thiên Biến Thần Bộ với Thiên Sơn kiếm pháp, nhất thời áp đảo đại giao. Thấy vậy ba tên còn lại nhảy vào trợ chiến. Chàng chưa một lần giao chiến, chỉ ỷ vào thần lực múa tít tiểu đao, sử dụng cả hai pho Thiên Sơn và Ngọc Nữ kiếm pháp. Dù không đã thương được địch thủ nhưng Thiên Biến Thần Bộ cũng giúp chàng né tránh rất tài tình. Đã năm chục hiệp mà chưa hạ nổi chàng, Tứ giao nóng ruột lăn sả vào. Thiên Vũ bắt đầu luống cuống, chàng nghiến răng xuất chiêu Thiên Sơn Nhật Xuất, tiếng đao kiếm chạm nhau vang dội. Hoàng Hà tứ giao rú lên thảm thiết rồi lăn ra chết tốt. Chàng ngơ ngác vì biết rằng tiểu đao của mình chưa hề chạm vào da thịt của đối phương.
Hoàng y nữ lang vỗ tay tán dương rồi vái tạ :
- Công tử võ công cái thế, thiếp xin đội ơn tương trợ. Tiện thiếp tên gọi là Sở Phi Hương, xin ân nhân cho biết danh tánh.
Thiên Vũ bối rối lắc đầu :
- Cô nương lầm rồi, chắc có một cao nhân ẩn mình giúp đỡ, chứ thực ra đao của tiểu sinh chưa hề vấy máu.
Nữ lang không khỏi khâm phục lòng chính trực của chàng. Nàng ra vẻ ngây thơ nói :
- Công tử quá khiêm tốn, tiện thiếp nào có thấy ai đâu? Thôi chúng ta mau rời khỏi nơi này, kẻo đồng đảng của chúng kéo đến lại phiền đến công tử ra tay.
Chàng xưng tên xong liền lên lưng Hắc nhi, cùng nữ lang phi nước đại. Đến bến đò, hai người sang bên kia sông mời thở phào nhẹ nhỏm.
Trời đã hoàng hôn, dừng chân trước Long Hưng tửu lầu, Thiên Vũ nói :
- Mời cô nương cùng tiểu sinh dùng bữa.
Nàng nhẹ nhàng gật đầu, xuống ngựa theo chàng vào trong.
Tửu lầu có hai tầng, chàng bước lên trên, chọn một bàn nơi lan can để hóng gió sông Hoàng. Cơm rượu dọn xong thì trời cũng xẩm tối, đèn lồng được thắp sáng lên, soi sáng ngượng mặt kiều diễm của Phi Hương.

Chàng róc rượu mời, nữ lang thẹn thùng nói :
- Tiện thiếp không biết uống rượu nhưng cũng xin được hầu tiếp công tử một chung.
Đôi trai gái vui vẻ đàm đạo, càng lúc Phi Hương càng say đắm chàng công tử khác thường này.
Gió sông lồng lộng thổi về, trăng non như lơ lửng trên mặt sóng cuối trời xa.
Thiên Vũ ngà ngà say, nhìn Phi Hương mà nhớ đến Yến Vân vô vàn. Chàng bắt đầu cảm thấy nhan sắc mỹ nhân trước mặt không kém gì người trong mộng của mình. Mỗi người mỗi vẻ, xuân lan, thu cúc mặn mà cả đôi. Mắt phượng long lanh nhìn chàng âu yếm và tình tứ, khiến lòng quân tử không khỏi bồi hồi. Lục Thám Vi là một thư sinh nhưng chán ghét lối học từ chương. Chỉ chú trọng tâm đạo và lấy thi phú làm niềm vui.
Điều này cũng đã ảnh hưởng rất nhiều đến Thiên Vũ. Chàng là người thiên tính đỉnh ngộ, trong sáng nên cảm nhận được cái đẹp của thi ca và thiên nhiên. Đêm nay đối ẩm với người ngọc, bất giác tâm tình thoải mái, buột miệng khẽ ngâm hai câu thơ trong bài Khiển Hoài của Trương Kính Trung đời Đường.
“Lạc phách giang hồ tái tửu hành
Sở yêu tiêm tế chưởng trung khinh”
Phi Hương biết chàng muốn ám chỉ mình nên khúc khích cười bảo :
- Công tử vì thiếp mà ngâm vịnh hay nhớ đến người nơi cố hương?
Chàng giật mình nghiêm mặt đáp :
- Yêu cái đẹp là bản chất của con người. Tiểu sinh không phải là gỗ đá nên không khỏi mềm lòng trước dung nhan tuyệt thế của cô nương. Nhưng nơi cố quận đã có người tựa cửa ngóng chờ nên không dám đa mang.
Sở Phi Hương cười bảo :
- Công tử lòng dạ trong sáng như nhật nguyệt, tiểu nữ vô cùng kính phục. Nhưng sự đời chẳng qua là một chữ duyên đưa đẩy, có muốn cưỡng lại cũng không được. Hơn nữa, đấng anh hùng năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình. Công tử là người khoáng đạt sao không hiểu điều đó? Tiện thiếp rất ái mộ nhân phẩm của người, nhưng cũng xin chờ một chữ nhân duyên. Giờ đây xin cáo biệt.
Thiên Vũ không ngờ nàng lại thẳng thắn như vậy, chàng tỏ vẻ lo lắng :
- Đêm đã khuya, cô nương đi một mình sao tiện.
- Công tử chớ lo, nơi đây là thị trấn, bọn cuồng đồ không dám làm càn. Thiếp sẽ cư ngụ nơi khách điếm, sáng mai sẽ khởi hành.

Dứt lời, nàng quay gót bỏ người xuống lầu đi mất. Thiên Vũ thở dài, uống thêm vài chung rồi gọi tiểu nhị tính tiền. Cũng may tửu quán có dự trữ mấy phòng nhỏ dành cho các khách nhân say quá không về được. Đêm ấy chàng ngủ lại Long Hưng tửu lâu.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 4
Tống quan hữu đắc Thanh Long lệnh
Vạn Độc Đàm trung hữu túc duyên

Giữa giờ mão, Thiên Vũ lên đường tiếp tục đi về phía Tây. Hai ngày sau đã đến Diên An. Chàng lững thững thúc lừa vào thành tìm nơi lót dạ.
Đường chính trong thành lót đá xanh bằng phẳng, rộng rãi. Nhà cửa hai bên san sát, kiến trúc chắc chắn nhưng đơn giản, nương nhờ dưới bóng mát của những cây cổ thụ rất cao.
Thấy cạnh đường có năm bảy người xúm lại quanh một đại hán đang quỳ, chàng tò mò lại gần. Thiên Vũ cũng là người cao lớn, nhưng hán tử này có vẻ cao hơn. Thân hình vạm vỡ, bắp thịt cuồn cuộn như muốn căng rách bộ y phục cũ. Gương mặt sạm đen thô lậu, mày rộng, mắt lồi, miệng rộng, lúc này trông rất thê lương. Trước mặt lúc này có tấm giấy màu vàng có chữ lớn: “Mại thân tán mẫu” và ghi giá là tam bách lượng bạch ngân.
Với giá này, người ta có thể mua được sáu bảy tráng đinh, vì vậy chẳng ai thèm hỏi đến. Họ chỉ đứng xem vì nhàn rỗi.
Thiên Vũ xúc động trước lòng hiếu thảo của hán tử, chàng nhớ đến mẫu thân lưu lạc phương nào không rõ, nên bước xuống vòng tay hỏi :
- Xin hỏi huynh đài sao lại phải cần một số bạc lớn như vậy để tống táng bá mẫu?
Hán tử chớp đôi mắt hổ đáp :
- Tiên mẫu là người Cam Túc, lúc sanh thời thường muốn được về nơi mảnh đất quê nhà. Nay phận làm con lẽ nào không cố làm theo di chí? Đường xa ngàn dặm nếu không có đủ ba trăm lượng, khó mà vận chuyển linh cửu về đến chốn.
Thiên Vũ nghĩ mình cũng đang trên đường sang đất Cam nên vui vẻ nói :

- Huynh đài quả là bậc hiếu tử hiếm có. Tiểu sinh xin góp một tay để làm sáng tỏ luân thường.
Chàng đưa cho gã tấm ngân phiếu năm trăm lượng và bảo :
- Huynh đài cứ coi như năm trăm lượng này là do tiểu sinh đi phúng điếu, không phải mua bán gì cả.
Hán tử lắc đầu :
- Vô công bất thụ lộc, dù công tử rộng lượng như trời biển nhưng Quán Hưu này quyết làm nô bộc để trả ơn. Nếu công tử không nhận thì Quán Hưu này xin từ tạ.
Thiên Vũ đành phải chịu :
- Thôi được, ta nhận lời.
Quán Hưu mừng rỡ dập đầu ba lạy, nhận lấy ngân phiếu, cuốn tờ giấy lại rồi hỏi :
- Chẳng hay chủ nhân phương danh qúy tánh ra gì và đang định đi đâu?
- Ta tên gọi là Lục Thiên Vũ cũng đang trên đường đến Cam Túc.
Hán tử mừng rỡ :
- Vậy xin mời chủ nhân đến tệ xá, tiểu nhân mau chóng thu xếp, ngày mai sẽ lên đường.
Căn nhà tranh của Quán Hưu ở ngoại thành, dưới chân một ngọn đồi cao. Trong nhà có vài người hàng xóm và thân thích. Họ thấy gã đi cùng một chàng công tử mỹ mạo, dáng vẻ tôn quí, biết rằng gã đã bán được thân.
Thiên Vũ sợ đường quá xa, tử thi sẽ bốc mùi hôi thúi nên thầm suy nghĩ. Chàng chợt nhớ ra trong độc kinh có một chất độc, làm cho da thịt cứng lại và không bi hủy hoại. Chàng nói ý mình cho Quán Hưu nghe. Gã phấn khởi đáp :
- Chủ nhân kiến thức uyên bác. Nếu được vậy thì quá tốt.
Chàng viết dược phương, bảo gã quay lại thành mua áo quan, xe ngựa và dược vị.
Thiên Vũ ra nói với Thần Lư :
- Hắc thúc, hán tử kia có việc tang ma, mong hắc thúc đưa hắn đi.
Thần Lư hí nhẹ, gục gặc đầu như hiểu ý, Quán Hưu nhìn con lừa xấu xí, nhỏ bé tỏ vẻ không tin rằng có thể cõng nổi gã. Thiên Vũ nghiêm giọng bảo :
- Hắc thúc là thần lư hiếm có trong thiên hạ, dù hai người như người vẫn chở được. Mau lên lưng và nhớ chỉ dùng lời nói yêu cầu chớ không được đánh đập.
Quán Hưu tuân lời. Qủa nhiên hắc lư phóng nhẹ nhàng như tên bắn. Đến cuối giờ mùi gã đã về đến, theo sau là một cỗ xe ngựa chở một

quan tài bằng gỗ thượng hạng và hai phu khâm liệm. Chất độc cương thi tán rất dễ pha chế, chàng làm xong thì hai tên gõ tắc cũng đã đặt tử thi vào hòm. Thiên Vũ rắc đều cương thi tán lên thi hài và khắp áo quan, bảo họ đóng chặt.
Đêm đó, một nhà sư ở chùa gần đấy đến tụng kinh, cầu siêu. Sáng ra, hai người hộ tống linh cửu nhắm hướng tây mà rong ruổi.
Quán Hưu đích thân làm xà ích. Thiên Vũ cưỡi lừa đi bên cạnh. Dọc đường trò chuyện chàng mới biết Quán Hưu tuổi mới hai mươi lăm, chuyên nghề đốn củi nuôi mẹ, sức mạnh như thần, tay không đánh chết hổ báo. Năm mười sáu tuổi vào rừng gặp dị nhân truyền thụ võ nghệ, thiện dụng đao và quyền pháp. Thấy gã trung hậu, cương liệt chàng rất yêu thương nên bảo rằng :
- Này Quán Hưu, nếu cứ xưng chủ bộc ta rất băn khoăn. Nay ta noi gương tiên phụ, nhận ngươi làm tiểu đệ.
Quán Hưu cảm động nói :
- Chủ nhân khí độ rộng rãi, tiểu nhân xin tuân lệnh.
Từ đó gã gọi chàng bằng đại ca, một lòng tôn kính, hầu hạ. Hai người mang theo quan tài nên không tiện nghé vào tửu điếm sang trọng các trấn, mà chỉ dừng chân nơi nhà trọ nhỏ bé, nghèo nàn ven đường.
Quán Hưu rất áy náy cho chàng nhưng Thiên Vũ cười đáp :
- Bậc đại trượng phu không chịu nổi gian khổ thì mong sao thành việc lớn?
Chàng đã cho gã biết thân thế bi thảm và mối thù với Tình Ma của mình. Gã tự thề sẽ phò tá chàng suốt đời.
Từ Diên An muốn vào Cam Túc phải đi qua Lan Châu. Càng về tây địa thế càng cao, núi đồi trùng điệp ngập ghềnh nên cước trình rất chậm. Nếu không nhờ cương thi tán thì thi hài Quán mẫu đã thối rửa từ lâu vì thời tiết quá nóng.
Còn hơn hai trăm dặm mới đến Hoàng Hà, họ dừng chân bên một khu rừng ven quan lộ. Quán Hưu cũng là một trang hảo tửu nhưng vì nhà nghèo chẳng bao giờ được uống nhiều. Nay gặp Thiên Vũ tửu lượng cao cường nên gã vui sướng như rồng gặp mây.
Trong xe chở linh cữu lúc nào cũng có sẵn nhang đèn, lương khô và rượu ngon. Quán Hưu đánh xe vào dưới tàn cây rồi chải chiếu, bày biện chén đũa, rượu thịt. Gã thắp hương cho mẫu thân xong, mời Thiên Vũ dùng bữa.
Được vài tuần rượu, Quán Hưu bỗng gãi đầu ấp úng nói :
- Đại ca, tiểu đệ mang ơn đại ca thành toàn ý nguyện, chẳng biết lấy gì đáp lại.

Nay có chút tuyệt kỹ mong người hạ cố nhận lấy để phòng thân. Đường lên Thiên Sơn còn hai ngàn dặm, cường sơn thảo khấu rất nhiều. Tiểu đệ thấy đại ca thần lực kinh nhân, nếu học quyền pháp thì rất thích hợp.
Thấy y có lòng thành chàng nhận lời. Gã bèn đem khẩu quyết và chiêu thức của Phục Lôi Thần Quyền ra giảng giải. Gã không ngờ chàng cực kỳ thông tuệ, căn cơ bẩm sinh rất thích hợp để luyện võ nên chỉ đến chiều là lãnh hội hoàn toàn. Hơn nữa, cách biến chiêu của chàng còn linh hoạt hơn cả Quán Hưu. Dù không biết cách dồn nội lực vào nắm tay, nhưng song quyền của chàng cũng mạnh như búa bổ. Hai người đối chiêu tập luyện, cuối cùng Quán Hưu trúng liên tiếp mấy quyền, chịu không nổi la lên oai oái rồi chịu bại, gã hết lời tán tụng :
- Đại ca quả là thần nhân, tiểu đệ phải mất hơn một năm mới luyện xong ba mươi sáu chiêu này.
Gã hứng chí xách thanh đao nặng ba mươi cân biểu diễn pho Phục Lôi Khoái Đao.
Chàng đã luyện xong hai pho Thiên Sơn và Ngọc Nữ kiếm pháp nên biết đao pháp này cực kỳ lợi hại, sinh lòng hiếu võ, quyết học cho được.
Từ đó, mỗi lần dừng chân hạ trại, Quán Hưu lại truyền dạy đao pháp cho chàng.
Bốn ngày sau, chàng đã nắm được tinh túy và thuộc lòng khẩu khuyết. Nhưng đao pháp cần phải có nội công mới phát huy được nên chàng không chú ý bằng quyền thuật.
Gần bến đò qua sông Hoàng Hà có một trang viện rất lớn, cổng chính sừng sững treo một bảng gỗ sơn son thiếp vàng đề năm chữ : "Thanh Long bang Tổng đàn".
Đã là trọng địa của một bang phái ắt phải phòng bị sum nghiêm, thường nhân chẳng dám lại gần. Thế mà một đám đông đang xúm lại xem cáo thị dán tại góc tường bên tả.
Thiên Vũ từ ngày ăn Hỏa Kim Ngư, nhãn quang chàng sáng như sao, lại ngồi trên lưng lừa nên đọc thấy nội dung : "Thanh Long bang Bang chủ bị độc xà cắn phải, ai trị khỏi bệnh sẽ thưởng ba vạn lượng bạc."
Nói vê độc dược thì phải nói đến độc vật vì đa số các chất độc đều chiết xuất từ nọc rắn. Tính chàng hào hiệp nên muốn ra tay giúp đỡ. Sợ cứu nhầm kẻ dữ nên chàng xuống lừa, đến bên một lão trượng hỏi nhỏ :
- Kính bẩm lão gia, chẳng hay hành vi Thanh Long bang thế nào?

Tiểu sinh có biết chút y thuật, nhưng vì chưa biết đối phương thiện hay ác nên còn ngần ngại.
Lão già nhìn dung mạo thanh nhã, đường chính của chàng nên yên tâm đáp :
- Thanh Long bang anh hùng trượng nghĩa, cứu khốn phò nguy, thường giúp đỡ bá tánh trong vùng. Nếu công tử quả có tài diệu thủ thì xin hãy ra tay, đừng ngần ngại. Lê thứ huyện Phượng Tường rất biết ơn công tử.
Chàng yên tâm cảm tạ rồi quay lại xe tang bảo Quán Hưu :
- Bệnh nhân là một người tốt, được dân chúng trong vùng tôn kính. Ta muốn thử giúp một phen. Nếu thành công cũng là tạo phúc cho bá tánh.
Quán Hưu tán thành. Thiên Vũ bước đến bảo tên võ sĩ gác cổng :
- Tiểu sinh là Lục Thiên Vũ, có biết chút ít về độc xà. Xin được vào xem bệnh trạng của Trang chủ. Nếu không đủ tài phục dược sẽ đi ngay.
Tên võ sĩ mừng rỡ kính cẩn mời chàng vào trong. Cơ ngơi của Thanh Long bang quả là bề thế, chung quanh sân rộng là những dãy nhà xinh xắn, phòng biện rất nhiều.
Đến khách sảnh, một đại hán râu rậm bó cằm, khí phách uy vũ bước ra tiếp đón :
- Tại hạ là Triệu Tử Ngang, trưởng tử của Bang chủ, xin bái kiến công tử.
Thấy chàng còn quá trẻ, gã không khỏi mất niềm tin. Nhưng bệnh tình phụ thân quá trầm trọng, gã đành phải thử xem. Thiên Vũ vòng tay nói :
- Cứu nhân như cứu hỏa, xin cho tiểu sinh được gặp lịnh tôn.
Triệu Tử Ngang mau mắn rước chàng vào hậu sảnh. Bang chủ đang nằm mê mang, thiêm thiếp trên trường. Mặt mũi và toàn thân sưng vù, tím đen, hơi thở yếu ớt mong manh. Triệu phu nhân ngồi bên sụt sùi khóc lóc.
Dưỡng phụ của chàng là Lục Thám Vi cũng hiểu chút ít về y lý nên Thiên Vũ cũng hiểu được đôi chút. Chàng thăm mạch, cởi áo bệnh nhân ra quan sát rồi tư lự rất lâu, cố nhớ lại đoạn nào trong độc kinh nói về hiện tượng bệnh lý này.
Cuối cùng, chàng mỉm cười nhẹ nhỏm quay sang Tử Ngang nói :
- Có lẽ Bang chủ bị một loại độc xà tên là Hồng Bạch Giáp Xà cắn phải. Con vật này thân nhỏ bằng mút đũa, dài chừng hai thước, quanh mình có những khoang trắng đỏ xen kẽ.
Tử Ngang mừng rỡ nói :

- Công tử y đạo thần thông, mới nhìn đã đoán ra ngay độc vật. Qủa đúng như vậy, độc xà đã bị phụ thân vung chưởng đánh chết cách đây mười ngày.
Thiên Vũ hỏi lại :
- Chẳng hay xác rắn đâu rồi?
- Tại hạ đã chôn sâu trong vườn.
- May quá, xin huynh đài cho người đào lên lấy bộ xương của nó.
Chàng mượn văn phòng tứ bảo, viết toa thuốc đưa cho gã rồi nói :
- Tiểu sinh còn một người tiểu đệ đang giữ xe linh cữu ở ngoài cổng trang. Xin huynh đài cho phép y vào trong trang nghỉ ngơi. Anh em tiểu sinh đang hộ tống di hài mẫu thân về đất Cam chôn cất.
Tử Ngang là khách giang hồ từng vào sinh ra tử, theo phụ thân chiến đấu hàng trăm trận nên không hề kiêng kỵ tiểu tiết. Gã hớn hở đáp :
- Công tử an tâm, tại hạ sẽ đưa cả tang xa vào trang.
Chưa đầy nửa canh giờ, dược vị và bộ xương rắn đã đầy đủ. Thiên Vũ bảo a hoàn rửa sạch bằng rượu mạnh rồi bỏ tất cả vào niêu đất nấu lên.
Khi còn đúng một chén, chàng rót ra nhờ Triệu phu nhân dùng muỗng nhỏ đổ vào miệng Bang chủ.
Độc kinh quả là thần diệu. Chỉ sau hai khắc thời gian, Triệu bang chủ đã mở mắt, hắc khí trên mặt tan đi, ông cất tiếng thì thào :
- Ta còn ở dương gian hay đã đến chốn hoàng tuyền đây?
Mọi người mừng rỡ khôn cùng, Triệu phu nhân và Tử Ngang phục xuống lạy tạ :
- Ơn cứu tử trượng phu, tiện phụ cùng các con xin suốt đời ghi nhớ.
Thiên Vũ lúng túng đỡ họ lên :
- Xin bá mẫu và huynh đài chớ bận tâm. Tiểu sinh hâm mộ đức độ của Bang chủ nên liều ra tay trị thử, ngờ đâu may mắn thành công.
Tử Ngang lấy trong đầu giường ra một phong bì, kính cẩn đưa cho chàng :
- Đây là ngân phiếu ba vạn lượng, mong công tử nhận cho.
Thiên Vũ nghiêm mặt lắc đầu :
- Không cần đâu, tiểu sinh hỏi thăm dân chúng Phượng Tường, biết Thanh Long bang và Bang chủ hành vi trượng nghĩa, là phúc tinh của lê thứ vùng này nên cố giúp một tay Chỉ mong chư vị tiếp tục yêu thương bá tánh, duy trì tinh thần nghĩa hiệp là tiểu sinh mãn nguyện rồi. Số bạc này xin dành để cứu giúp những người bần khổ.
Triệu bang chủ lúc này đã tỉnh táo, tai nghe rõ những lời nhân nghĩa của Thiên Vũ, lão cố gượng đưa ngón tay cái lên khen ngợi và nói :
- Hảo trượng phụ Lão phu chỉ xin công tử ở lại đêm nay để lão phu

có dịp hầu chuyện.
Chàng nghĩ trời cũng đã quá ngọ nên ưng thuận :
- Bá phụ có lời mời, tiểu sinh xin mạo muội làm khách một đêm.
Chàng theo Tử Ngang ra khách sảnh, thấy Quán Hưu đang ngồi chờ bên bàn bát tiên. Gã cười hỏi :
- Có thành công không đại ca?
Tử Ngang cướp lời :
- Lục công tử y đạo như thần đã cứu được gia phụ, mời chư vị vào trong tắm gội, tại hạ sẽ bày tiệc mừng.
Đến giờ dậu, tiểu yến đã xong, ngoài Tử Ngang còn có tám vị đường chủ, được tin Bang chủ thoát khỏi Quỷ Môn Quan mau chóng tập chung về.
Ai nấy đều đến cảm tạ Thiên Vũ, ánh mắt hân hoan. Người cuối cùng là Đường Chủ Hình Đường Quách Hy Chàng là người minh mẫn, nhãn quang sắc bén nên nhận ra nét gượng gạo trong đôi mắt họ Quách. Điều này làm chàng tư lự rất lâu, nhớ đến nguồn gốc của Hồng Bạch Giáp Xà, chàng đoán ra nội tình Thanh Long bang có điều phức tạp.
Mọi người ăn uống vui vẻ được hơn một canh giờ, thì Triệu bang chủ được hai tỳ nữ dẫn ra. Tử Ngang nhường chủ vị cho thân phụ rồi ngồi bên cạnh.
Triệu Xương hỏi Thiên Vũ :
- Lão phu nghe trong người đã hồi phục, nhưng xin hỏi thần y xem có thể uống vài chung được không?
Chàng vòng tay đáp :
- Nọc độc xà có tính âm hàn, nếu uống vài chung lại càng giúp cho dược phương mau có tác dụng. Xin bá phụ cứ tùy tiện.
Bang chủ phấn khởi nâng chén lên mời, cả bàn uống cạn.
Lão khà một tiếng ngon lành rồi hỏi :
- Chẳng hay Lục công tử quê quán ở đâu và học y thuật của ai?
- Bẩm Bang chủ, tiểu sinh quê quán Hồ Nam, học được chút nghề của gia phụ, hiện đang trên đường hộ tống linh cữu mẫu thân Quán tiểu đệ về đất Cam.
Triệu lão ngỏ lời chia buồn cùng Quán Hưu và hỏi sự tình vì thấy tuổi tác gã cao lớn hơn Thiên Vũ. Họ Quán thành thực kể lại sự việc.
Triệu Xương càng thêm khâm phục nhân phẩm của Lục công tử.
Được vài chung, lão rút ra trong áo một thẻ bài bằng đồng đen, nhỏ bằng bàn tay giơ cao lên rồi nói :
- Lão phu năm nay đã bảy mươi tuổi, tự hào xét người không lầm. Nay thấy Lục công tử nhân phẩm tôn quý, hậu vận tất là bậc anh

hùng cái thế. Xin công tử nhận lấy Thanh Long Lệnh Bài và chức danh Phó bang chủ. Sau này lão phu có chết đi, xin công tử giúp gìn giữ sự nghiệp Thanh Long bang. Đó cũng là giúp phần tạo phúc cho võ lâm và bá tánh vậy.
Tử Ngang biết phụ thân thâm mưu viễn lựu ắt tính toán chẳng sai. Lại tự hiểu mình có dũng mà kém phần cơ trí, nên rất mừng được người hổ trợ. Lòng gã cũng đang biết ơn và yêu mến Thiên Vũ.
Các Đường Chủ bị bất ngờ nhưng không ai dám phản đối. Thiên Vũ nhân đây quang sát sắc diện Quách Hy Qủa nhiên ánh mắt gã tóe hung quang.
Chàng biết nếu từ chối sẽ làm bẽ mặt Triệu Xương nên đứng dậy vòng tay thưa :
- Bang chủ đã có lòng thương thì tiểu sinh xin nhận. Nhưng nếu tương lai chỉ là một tên học trò tầm thường thì tiểu sinh hoàn lại lệnh bài và phải phụ lòng kỳ vọng của Bang chủ.
Tử Ngang và tám vị Đường Chủ đều uống rượu mừng chàng. Đầu giờ hợi, Triệu Xương cáo mệt vào trong và dặn chàng khi tan tiệc sẽ theo Tử Ngang vào phòng riêng gặp lão.
Vì sáng mai còn phải lên đường sớm, chàng xin phép đi nghỉ, mọi người cũng giải tán. Tử Ngang dẫn Thiên Vũ vào hậu sảnh. Vừa vào đến phòng, chàng bảo nhỏ Tử Ngang :
- Xin huynh đài điều ngay một toán đệ tử thân tín nhất, kín đáo bảo vệ hậu sảnh rồi hãy nói chuyện.
Triệu Xương giật mình nhưng ra hiệu cho Tử Ngang làm theo. Lát sau, gã bước vào báo :
- Việc canh phòng đã bố chí xong, xin công tử cho biết ẩn tình.
Chàng cười trấn an :
- Có lẽ tiểu sinh quá đa tâm, nhưng dù sao cũng phải thử một phen. Xin hỏi Bang chủ và Triệu huynh, Quách Hy Đường Chủ gần đây có việc gì phải sang Tây Vực không?
Tử Ngang giật mình :
- Sao công tử biết? Cách đây ba tháng, Quách Đường Chủ có xin phép đến Thanh Hải để thăm bào đệ.
Thiên Vũ gật gù nói :
- Như vậy là đúng rồi, chính Quách Hy là người đã thả rắn ám hại Bang chủ, vì loại Hồng Bạch Giáp Xà chỉ có ở Tây Vực, vào Trung thổ không thể sống được nửa năm. Nếu hôm Bang chủ ngộ nạn mà họ Quách có mặt ở Tổng đàn thì chẳng thể sai được. Độc xà này ban ngày mắt rất kém, chỉ khi bị đạp nhầm hay đụng chạm vào người mới cắn mà thôi. Có lẽ Quách Hy đã núp sẵn nơi hoa viên, chờ Bang chủ

đi dạo mới tung độc xà đến.
Triệu bang chủ vỗ đùi căm phẫn :
- Công tử nói chẳng sai. Hôm ấy ta đang hóng mát ngoài vườn, chợt nghe sau lưng có tiếng gió, xoay người vung chưởng đánh bật ra thì bị độc xà cắn vào tay Không ngờ lão phu nuôi ong tay áo.
Thiên Vũ nói với vẻ cân nhắc :
- Chuyện này vô cùng quan trọng, vạn nhất tiểu sinh đoán nhầm, lại oan một mạng công thần của bang thì tội lỗi vô cùng. Ngày mai, Bang chủ sai y tống tiễn tiểu sinh một đoạn đường, Bang chủ lục soát tư gia của y, nếu còn một con nữa là đúng. Độc xà luôn có một đôi trống mái.
Triệu bang chủ cảm phục vỗ vai chàng khen :
- Lục công tử cơ trí tuyệt luân, Thanh Long bang sau này có chỗ sở cậy. Bây giờ đến lượt lão phu nói chuyện của mình.
Lão trèo lên giường, lật nệm lấy trong chỗ bí mật ra một bản đồ gia dê, đưa cho Thiên Vũ rồi nói :
- Đây là vật kỳ bảo của võ lâm, chỉ dẫn vị trí nơi lưu trữ tuyệt học của Thiên Hà thượng nhân. Sư phụ ta đã truyền lại nhưng không ai đủ cơ trí và phúc phận. Nay trao cho công tử, biết đâu gặp được kỳ duyên, luyện thành thần công tuyệt thế, tạo phúc cho giang hồ. Sáng mai công tử cứ lên đường, chuyện của Quách Hy để ta đối phó. Khi đến Lan Châu sẽ có đệ tử bổn bang báo cáo kết quả.
Cuối giờ mão hôm sau, Tử Ngang bày rượu tống hành, nhờ Quách Hy thay mặt đưa tiễn Thiên Vũ một đoạn đường, chỉ sang bên kia sông mà thôi.
Họ Quách chẳng chút nghi ngờ liền tuân lệnh.
Thuyền lớn của Thanh Long bang vượt Hoàng Hà một cách dễ dàng. Đến bờ tây, Quách Hy cáo biệt quay về. Thiên Vũ đi thêm vài dặm đã đến Lan Châu, chàng cùng Quán Hưu vào một phạn điếm dùng cơm trưa. Dù mới đầu giờ tỵ nhưng mấy chung rượu tiễn biệt làm chàng thấy đói. Hai người chậm rãi ăn uống và chờ đợi.
Xe linh cữu đậu trước quán nên rất dễ nhận ra. Đến cuối giờ ngọ, một bang chúng phi ngựa như bay, dừng cương bước vào cúi mình khẽ bẩm :
- Cung bẩm Phó bang chủ, có thư của Bang chủ.
Chàng nhận lấy bảo gã ngồi xuống uống vài chung, rồi mở thư ra xem thấy chỉ có mấy chữ :
“Công tử đoán việc như thần, Quách Hy đã nhận tội và tự sát. Xin tặng năm ngàn lượng để làm lộ phí.
Triệu Xương thủ bút”

Chàng biết không thể trả lại nên đành nhận lấy rồi bảo gã bang chúng :
- Ngươi về bẩm lại với Bang chủ rằng ta có lời cảm tạ.
Gã uống được vài chung nghe sảng khoái nên cấp tốc lên đường.
Cố hương cửa mẫu thân Quán Hưu ở cách thành Lan Châu hơn trăm dặm về phía tây. An táng xong, Quán Hưu đổi xe song mã lấy một con ngựa tốt rồi theo Thiên Vũ đi về hướng tây bắc.
Lần này không có xe tang nên cước trình nhanh hẳn lên, xế chiều đã đi hơn trăm dặm. Hai người vào một tửu quán trong huyện thành Kỳ Sơn ăn uống. Thiên Vũ rất ngạc nhiên khi thấy khách giang hồ ngồi chật cả mấy chục bàn, tăng đạo có đủ. Cũng may còn trống một bàn.
Bỗng lão già gầy ốm có hàng râu dê vàng hoe lên tiếng, như muốn nói cho cả quán cùng nghe :
- Lão phu không hiểu sao tin đồn về việc trong Vạn Độc Đàm trên Kỳ Liên sơn có bí thất của Thiên Hà thượng nhân lại lan truyền khắp võ lâm như vậy? Nếu lão phu là người biết đầu tiên, chẳng dại gì tiết lộ ra. Không chừng đây là một âm mưu cực kỳ hiểm độc?
Đạo trưởng râu dài ngồi giữa quán tán đồng :
- Đàn việt không hổ danh Tái Gia Cát, bần đạo cũng rất băn khoăn. Nhưng chuyện này quan hệ rất lớn đến võ lâm hiện nay, nên chẳng ai dám bỏ qua.
Một lão tăng râu bạc trắng, dung mạo từ bi tiếp lời :
- A di đà Phật! Huyền Hư chưởng môn nói chăng sai. Bổn tự cũng vì việc này mà phái bần tăng đến đây.
Tái Gia Cát Cần Thúc buồn rầu nói :
- Vạn Độc Đàm là nơi hiểm độc nhất trần gian, trong vòng hai mươi dặm quanh bờ hồ không vật nào sống nổi. Mỗi ngày chỉ ngưng tỏa độc từ giờ thìn đến giờ thân mà thôi. Thiên Hà thượng nhân có là tiên thánh cũng không thể ẩn cư dưới đáy đầm được.
Hoa Sơn trưởng lão là Thốc Đầu Ưng Lý Tư Huấn nói :
- Triệu Bá Câu cũng đã dẫn hai trăm môn đồ đến, lão này đâu phải người ngu ngốc? Không hiểu lão sẽ dùng cách nào để xuống được bí thất?
Thiên Vũ nghe nhắc đến Thiên Hà thượng nhân liền rúng động tâm thần. Chàng giục Quán Hưu ăn cho no rồi tìm một khách điếm qua đêm.
Nhưng đâu đâu cũng đầy cả, cuối cùng chàng đành xin trọ trong một nhà dân.
Thấy chàng tướng mạo thiện lương lại đưa trước năm lượng bạc nên chủ nhà vui vẻ nhận lời.

Tắm rửa xong, chàng khêu tỏ đèn, lấy họa đồ ra xem xét. Quả nhiên có một đường gãy khúc giống hình dạng của núi Kỳ Liên và một vòng tròn ở dưới. Cạnh bên còn có sáu chữ số không theo thứ tự mà lại xếp lộn xộn : Nhất - Tam - Lục - Tứ - Nhị - Ngũ.
Biết chắc không còn bí ẩn gì nữa, chàng đốt bỏ bản đồ. Sáng ra, chàng tìm cách hỏi han lão già chủ nhà :
- Bẩm lão trượng, chẳng hay Vạn Độc Đàm đã tỏa độc từ bao nhiêu năm nay rồi?
Lão già vuốt râu suy nghĩ rồi trả lời :
- Có lẽ từ ba mươi năm nay, ngày còn trẻ, lão phu cùng bạn bè vẫn đến bơi lội ở đó, cho đến khi có người ngộ độc mới thôi.
Chàng cảm tạ lão rồi cùng Quán Hưu lên đường, đến nơi quần hùng sẽ tụ hội.
Vạn Độc Đàm nằm trong một cánh rừng ở chân núi Kỳ Liên.
Vòng ngoài cây cối tươi tối, nhưng đến gần thấy tiêu điều, xơ xác, đến cỏ cũng không mọc nổi.
Ánh dương quang rực rỡ đã xua đi độc khí, quanh bờ là hàng ngàn cao thủ bốn phương. Họ chia thành từng nhóm thì thầm bàn bạc kế sách.
Đám đông nhất là Tử Vi môn, hai trăm võ sĩ áo tím đứng sau lưng một lão nhân tuổi trạc sáu mươi. Gương mặc lão anh tuấn nhưng đầy vẻ thâm trầm. Chắc chắn đó là Triệu Bá Câu, Môn chủ Tử Vi môn.
Bỗng một đại hán thấp lùn, không mặt y phục người Hán mà lại khoát một tấm gia beo, đôi thùy châu có vòng bạc, khệnh khạng bước đến hồ, rút trong túi đeo bên hông ra một con rắn độc màu đen tuyền thả xuống nước. Mọi người chú tâm quan sát.
Độc xà bơi được vài trượng vội vã quay trở lại, nhưng vừa lên bờ thì nằm im, da thịt tan rã, xương phơi trắng hếu.
Đại hán giật mình nói bằng giọng lơ lớ :
- Lĩnh Nam Nhất Quái ta xin chịu thua, chư vị cũng nên về thôi. Con rắn này là vật tối độc mà còn chịu không nổi huống hồ là da thịt con người?
Dứt lời, gã đi thẳng xuống núi. Ai nấy đều chấn động nhưng cũng ở lại chờ xem.
Triệu Bá Câu cười khanh khách nói :
- Chư vị đã không có lương sách thì tới lượt Tử Vi môn ra tay, không phải bổn tòa tranh giành đi trước. Nếu may mà thành công, bảo vật sẽ thuộc về bản tòa, ai dám tranh đoạt coi như vi phạm qui củ giang hồ, bổn tòa sẽ không nương tay. Chẳng hay chư vị có ý kiến gì khác

chăng?
Thấy không ai phản đối, lão ra lệnh cho thuộc hạ. Hai mươi tên đổ trong túi áo sau lưng ra những bộ quần áo bằng vải tẩm dầu. Đây là loại dầu dùng để trét nghe thuyền không cho nước thấm quạ Gọi là quần áo chứ thực ra là một cái túi vì trùm kín cả đầu, khi xuống nước sẽ phải cột chặt miệng túi lại.
Dường như đã thao luyện trước, hai mươi tên đứng cách đều nhau trên bờ, lưng cột dây thừng dài. Giữ đầu giây là ba võ sĩ lực lưỡng. Có lẽ nhiệm vụ của chúng là khám xét miệng hang ngầm ở đâu.
Một tiếng còi vang lên, bọn thợ lặn hít một hơi dài, miệng túi mau chóng được cột lại và thả xuống đầm. Mỗi tên được giao cho phụ trách một đoạn bờ. Khi thấy giật giật mạnh, người ở đầu lập tức kéo lên, để kẻ trong túi được đổi hơi.
Phương pháp này đơn giản nhưng rất hiệu nghiệm, không tên nào bị thiệt mạng bởi độc thủy cả. Ai cũng phải khâm phục cơ trí của Bá Câu.
Đã đến giờ thân mà chưa tìm ra động khẩu, Tử Vi môn đành ngưng cuộc tìm kiếm, cùng quần hào lui ra khỏi khu vực chết người.
Thiên Vũ và Quán Hưu trở lại nhà trọ. Ăn uống xong, chàng thay bộ hắc y, đem theo tiểu đao, hỏa tập, ngân phiếu rồi bàn kế hoạch với Quán Hưu :
- Tối nay ta sẽ xuống Vạn Độc Đàm, còn ngươi chờ đến sáng mai, nếu thấy ta chưa trở lại thì dẫn Thần Lư đi trước, hẹn gặp nhau ở Ngọc Môn quan.
Chàng trao cho gã ngân phiếu năm vạn lượng rồi an ủi :
- Ngươi đừng lo, thân ta không sợ độc. Nếu sau ba tháng không thấy ta đến thì trở lại đây dựng nhà sinh sống, ngày ngày ra đầm thắp ba nén nhang là đủ.
Đôi mắt Quán Hưu nhòa lệ, nhưng gã chỉ nói :
- Đại ca bảo trọng, tiểu đệ xin tuân lời.
Chàng bảo gã chạy ra ngoài mua một xấp giấy rồi viết vào mấy chữ: "Triệu Bá Câu chính là Tình Ma hóa trang".
Xong việc chàng băng mình vào trong bóng đêm tìm đến Vạn Độc Đàm. Khi bước vào vùng tử địa, chàng đi rất chậm để xem cơ thể có chống được làn độc khí hay không? Nhưng hoàn toàn không có cảm giác lạ nào.
Chàng ghi nhớ những đoạn mà bọn Tử Vi môn đã thám sát nên chỉ dò xét các phương vị chúng chưa đụng tới. Ánh trăng mười hai giúp chàng được rất nhiều. Sau khi móc những tờ giấy vào các cành cây, chàng bước xuống đầm. Thủy công của Thiên Vũ rất cao siêu, chàng

có thể lặn rất lâu và di chuyển nhanh nhẹn như kình ngự Sau hơn một canh giờ, chàng mò trúng một động khẩu. Thiên Vũ phấn khởi trồi lên ngồi nghỉ ngơi một lúc rồi hít một hơi dài lặn xuống, chui thẳng vào trong. Chưa đầy chục trượng, nền hang cao dần, chàng mừng rỡ nổi lên. Bóng tối đen như mực, Thiên Vũ bật hỏa tập nhìn cánh cửa đá trên vách có sáu viên đá lồi ra. Chàng lẩm bẩm một hồi rồi lần lượt ấn mạnh vào theo đúng thứ tự của những hàng chữ số trên họa đồ. Một tiếng lách cách vang lên. Biết khoá đã mở, chàng kề vai đẩy mạnh, cánh cửa thạch thất nặng nề mở ra.
Thiên Vũ bước vào, đưa cao hỏa tập. Chợt thấy bên tay trái có một ngọn tọa đăng lớn đặt trên mặt đá.
Chàng mừng rỡ đốt lên cầm theo ánh sáng soi tỏ thạch thất.
Pháp thể của Thiên Hà thượng nhân nghiêm trang ngồi trên thạch sàng. Trước mặt ông là một thanh bảo kiếm gác ngang hộp gỗ. Thiên Vũ đặc đèn lên thạch sàng, qùy xuống lạy chín lạy và khấn :
- Tiểu bối được hoàng thiên chỉ bảo gặp cơ duyên thụ giáo di học, xin nguyện hết lòng trừ ma vệ đạo, suốt đời hành hiệp vì chính nghĩa võ lâm.
Chàng đứng dậy kính cẩn lấy kiếm, mở hộp gỗ ra xem thì thấy một quyển sách bằng lụa, ngoài bìa có bốn chữ Thiên Sơn Chân Giải, bên trong ghi chép đầy đủ khẩu quyết các môn khinh công, kiếm, chưởng. Phần nội công chỉ ghi một câu: “Khẩu quyết luyện môn Hỗn Nguyên khí công chỉ có tiểu sư đệ của ta là Thiên Sơn lão nhân mới có quyền truyền dạy, hắn là Chưởng môn của bổn phái”.
Thiên Vũ không thất vọng lắm vì đang trên đường đi kiếm sư tổ.
Chàng vái tạ pháp thể lần cuối, chợt thấy một hàng chữ khắc sâu trên thạch bàn :
“Kẻ hữu duyên khi rời khỏi đây, xin bấm vào bấm các nút theo chiều ngược lại.
Thạch thất sẽ chìm sâu vào lòng đất và Vạn Độc Đàm sẽ không còn”.
Chàng y theo lời dặn của sư bá tổ rồi mau chóng lui khỏi hang, trồi lên bờ đứng xa xa chờ xem biến cố. Qủa nhiên những tiếng động ầm ì vang lên, rung chuyển cả mặt đất. Nước trong hồ rút cạn chỉ còn trơ đáy. Chàng lại đứng vào phương vị cửa hang rọi hỏa tập xem thử thì không thấy gì nữa. Đất đã lấp kín tất cả.
Thiên Vũ nhanh chân trở lại nơi Quán Hưu đang mong đợi. Gã mừng khôn xiết nhưng không dám cười lớn. Chàng lột gói giấy dầu, mọi vật cùng y phục, đem ra vườn chôn kỹ. Tắm gội xong, chàng lên giường thuật lại chuyện xuống đầm.
Muốn xem thử tác động của lời tố giác nên giờ thìn hôm sau, Thiên

Vũ dẫn Quán Hưu trở lại Vạn Độc Đàm.
Quả nhiên những mảnh giấy này đã làm chấn động quần hùng và Triệu Bá Câu.
Huyền Hư chân nhân và Tuệ Tĩnh thiền sư đã được Tuệ Không thiền sư kể lại lời cảnh tỉnh của Không Động bát kiếm nên không lấy làm lạ, chỉ thì thầm bàn tán xem ai là tác giả.
Tử Vi môn chủ Triệu Bá Câu giận tím mặt vì không tìm được ra bí thất lại còn bị người trêu ghẹo. Lão vận công nói lớn :
- Chẳng hay ai là chủ nhân của những tờ giấy bẩn thỉu này? Nếu là hảo hán thì xin xuất đầu lộ diện.
Tái Gia Cát cười đáp :
- Quần hùng đến đây rất sớm mà không thấy ai, chứng tỏ người ấy không sợ độc và không chừng đã lấy đi bí kíp và phá hủy Vạn Độc Đàm.
Thiên Vũ thầm khen tài trí của lão.
Huyền Hư chân nhân cất tiếng :
- Cây ngay không sợ chết đứng, nếu Triệu môn chủ không phải là Tình Ma thì cứ coi như đây là một trò đùa, chấp nhất làm gì cho mất khí độ của một tôn sư?
Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang rút trước, mọi người nối gót theo sau. Hàng ngàn cao thủ sẽ đem lời tố giác kia truyền bá khắp giang hồ. Dù không có chứng cứ nhưng cũng là một đòn nặng nề đánh vào uy tín của Triệu Bá Câu và Tử Vi môn.
Chờ quần hào đi hết, Triệu Bá Câu hậm hực ra lệnh cho môn đồ gỡ các tờ giấy xuống để điều tra, nhưng đêm qua độc khí đã thấm vào nên hai mươi tên vừa cầm giấy đã lăn ra uổng tử. Bá Câu bảo chúng lấy kiếm khều ra, gói vào giấy dầu. Lão nhìn lòng đầm khô cạn phơi ra những tảng đá và xương cốt mà tiếc rẽ. Không ngờ tâm huyết bao năm tan thành mây khói.
Chỉ cần lấy được bí kíp của Thiên Hà thượng nhân, võ công vô địch sẽ không còn sợ Thiên Sơn lão nhân nữa. Lúc đó lão sẽ công khai gây chiến với các phái bạch đạo, thống trị giang hồ. Bá Câu thầm lo ngại không biết đối phương là ai mà biết rõ lai lịch bí ẩn của mình?

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 5
Tây khứ Thiên Sơn tầm lão tổ
Đông hồi Lan địa ngộ Miêu Nhi

Gần hai tháng sau, Thiên Vũ và Quán Hưu vượt Ngọc Môn quan, băng qua sa mạc vào đến rặng Thiên Sơn. Trên đường đi chàng đã thuộc lòng bí kíp, tự ngộ liễu hơn một nửa. Biết mình võ công kém cỏi khó mà giữ được kỳ thư nên đã đốt đi.
Thiên Sơn hợp thành bởi năm dãy núi cao song song với nhau, theo hướng Tây sang Đông. Dải phía Nam dài ba ngàn dặm, kéo dài từ lãnh thổ các bộ tộc người Hồi sang đến Tây Vực.
Nhìn vùng núi non hùng vĩ, rộng lớn, Thiên Vũ thất vọng buộc miệng than thành tiếng :
- Núi non trùng điệp, mênh mông như biển thế này, ta biết tìm Thiên Sơn lão nhân ở đâu?
Bỗng Thần Lư hí vang dội, Thiên Vũ ngạc nhiên bước xuống vỗ về nó rồi hỏi :
- Chẳng lẽ Hắc thúc biết chỗ ở của lão?
Thần Lư hí nhẹ rồi gật đầu. Một ý niệm lóe lên, chàng mừng rỡ ôm lấy Hắc nhi reo lên :
- Té ra lão trượng hôm trước chính là sư tổ của ta.
Thần Lư phóng nước kiệu đi sâu vào địa phận núi non. Nghỉ một đêm, sáng mai đi tiếp, đến giữa trưa mới tới một sơn cốc rộng rãi. Cuối cốc là căn thảo xá, chung quanh trồng toàn mai và trúc. Thiên Sơn lão nhân cũng là lão trượng hôm nọ đang ngồi chẻ trúc đan rổ.
Thiên Vũ mừng rỡ chảy nước mắt, tung người xuống, chạy đến quỳ trước mặt lão :
- Sư tổ. Đồ tôn Thiên Vũ bái kiến lão gia.
Lão dừng tay, đỡ chàng lên rồi ôm chặt vào lòng :
- Giỏi lắm. Ngươi quả là đứa bé tốt.
Hắc nhi cũng đến bên cọ đầu vào tay lão. Quán Hưu sụp xuống ra mắt. Lão nhìn gã, gật gù :
- Ngươi cũng là kẻ có khí cốt, kể ra Phục Lôi chân nhân cũng chẳng nhìn lầm người.
- Vậy là sư tổ cũng biết sư phụ của tiểu bối?
Lão gật đầu rồi chỉ một gốc mai già bảo gã :
- Ngươi hãy đào dưới gốc lấy cho ta vò rượu để mừng hội ngộ. Xong việc ra sau nhà nướng mấy con cá làm đồ nhắm.
Lão thân ái dắt chàng vào trong thảo xá, ngồi xuống bên chiếc bàn mộc rồi hỏi :
- Ta biết ngươi đến đây để học môn nội công Hỗn Nguyên chân khí. Nhưng dù vậy cũng chưa đủ để thắng Tình Mạ Cũng may duyên phận đưa đẩy khiến ngươi ăn được bốn mươi chín con Hỏa Kim Ngư

nên ắt sẽ thành tựu hơn Thiên Long rất nhiều.
Thiên Vũ thông minh tuyệt đỉnh liền thảng thốt nói :
- Té ra sư tổ là chủ nhân của đám kỳ ngư và cũng là Thái Sơn Thần Ông
Lão nhân cốc khẽ lên đầu chàng khen :
- Tên tiểu quỷ quả là thông tuệ, chỉ một lời nói đã đoán ra chân tướng sự việc. Số Hỏa Kim Ngư ấy chỉ có thể sống ở vùng núi Thái Sơn, nên ta nhân lúc hứng thú lấy thêm cái tên Thái Sơn Thần Ông. Ai ngờ công lao nuôi dưỡng cá hai mươi năm bị ngươi ăn trộm sạch sẽ.
Chàng nhớ lại lời của Sở Phi Hương nên cười đáp :
- Sự đời chẳng qua một chữ duyên, sư tổ còn giận làm gì? Nhưng sao sư tổ biết đồ tôn là người ăn trộm cá?
- Sau khi ngươi thoát ra được vài ngày, ta đến thăm hồ cá thì thấy đã mất sạch, liền bói một quẻ, chỉ thấy hai chữ Thất Tinh. Lúc gặp ngươi, nhìn sao Bắc Đẩu trên lòng bàn tay mới biết thủ phạm. Hôm nghe tin Thiên Long bị sát hại, ta cũng bói được hai chữ ấy, hơn nữa dung mạo ngươi cũng giống Thiên Long hồi trai trẻ nên ta nhận ra lai lịch.
Thiên Vũ bùi ngùi kể lại chuyện tiên phụ gởi gấm cô nhi cho LụcThám Vi.
Lão gật đầu rồi bảo :.
- Ngày mai, ta sẽ dạy nội công. Học xong ngươi đến ngay Vạn Độc Đàm ở Kỳ Liên sơn để thu hồi võ công của bổn môn. Đại sư huynh Thiên Hà thượng nhân là bậc kỳ tài võ học, đã tự sáng tạo ra những môn tuyệt kỹ từ nền võ học của Thiên Sơn. Sư phụ ta sợ lão vì quá thông minh mà đi vào ma đạo nên quở trách. Lão tự ái bỏ núi mà đi, xưng hùng võ lâm mấy chục năm. Cuối đời, cảm thấy mình gây nhiều sát nghiệp nên hối hận ẩn cư dưới đáy một hồ nước. Kẻ thù của lão là Khô Lâu Ma Quân biết được, liền rải hàng ngàn loại chất độc xuống để giam hãm đại sư huynh cho đến chết. Dù sao lão cũng là đệ tử của Thiên Sơn, võ học kia cũng từ cái gốc này mà ra. Vì vậy ta mới cố nuôi dưỡng Hỏa Kim Ngư để xuống đáy đầm.
Thiên Vũ lắc đầu cười đáp :
- Đồ tôn sẽ không đi vì Vạn Độc Đàm đã cạn khô, và bí thất cũng đã chìm rất sâu vào lòng đất.
Thiên Sơn lão nhân nghe như sét đánh bên tai, bàng hoàng lẩm bẩm :
- Không ngờ võ học của Thiên Sơn phái bị mai một.
Nhưng lão thấy nụ cười bí ẩn trên môi Thiên Vũ, liền đưa tay bóp vai chàng hỏi :

- Thì ra tiểu tử ngươi đã lấy được rồi ư? Mau kể cho ta nghe sự việc.
Chàng bước ra sân gỡ nhẹ bọc hành lý và bao kiếm trên yên Hắc nhi đem vào, cung kính dâng kiếm cho sư tổ :
- Đây là di vật của sư bá tổ, còn bí kíp Thiên Sơn Chân Giải, đồ nhi đã thuộc lòng và hủy đi rồi.
Thiên Sơn lão nhân bùi ngùi xem xét thanh kiếm. Nhìn thấy bốn chữ Thiên Sơn thần kiếm nơi chuôi, lão ứa lệ nói :
- Té ra trong lòng đại sư huynh lúc nào cũng tưởng nhớ đến nguồn gốc. Thanh kiếm này vốn không có tên, do đại sư huynh đoạt trong tay một tên ác ma có danh hiệu là Phấn Diện Quỷ Hồn. Ngờ đâu lão lại lấy hai chữ Thiên Sơn mà đặt tên cho bảo kiếm và chân giải. Lòng thủy chung này quả là đáng kính phục.
Ắn uống xong, chàng lấy bút giấy chép một mạch đến nửa đêm là xong bí kíp.
Thiên Sơn lão nhân xem đến phần nội công là không kềm được nước mắt.
Trong hai năm trời, nhờ ăn được Hỏa Kim Ngư và có nhân phẩm tuyệt vời, Thiên Vũ đã luyện xong Thiên Sơn Chân Giải và Hỗn Nguyên khí công cũng đã được bảy thành. Nếu không có sự hướng dẫn, chỉ bảo của sư tổ, chàng phải mất ít nhất năm năm.
Lão nhân cũng dạy thêm rất nhiều điều bổ ích. Quán Hưu nhân dịp này ôn lại Phục Lôi đao pháp và quyền cước để mai sau phò tá đại ca.
Nhân lúc tuyết chưa lấp đường ra, Thiên Sơn lão nhân cho Thiên Vũ xuất sơn.
Chàng biết Thần Lư vật thân thiết và cũng là phương tiện đi lại của sư tổ nên nhất quyết hoàn lại. Chàng sử dụng môn khinh công Phiêu Phong Truy Vân mới học bám theo tuấn mã của Quán Hưu suốt gần trăm dặm đường mà chẳng hề thua sút. Thiên Sơn lão nhân đã chỉ cho chàng địa điểm một mục trường để mua ngựa mới.
Tây Vực là một vùng đất rộng lớn, có nhiều thảo nguyên bát ngát nên nghành chăn nuôi lừa, ngựa, lạc đà phát triển rất mạnh. Giống Hãn Huyết Thần Câu lừng danh thiên hạ cũng sản sinh ở đây, nhưng rất hiếm khi gặp được.
Đi thêm vài dặm nữa, quả nhiên trước mắt hiện ra một bãi thả ngựa rộng rãi, có rào gỗ vây quanh. Trong đó là hàng ngàn con ngựa đủ màu sắc. Cạnh bên là một trang viện bằng gỗ, làm nơi giao dịch buôn bán. Chàng bước và gặp chủ nhân.
Cũng như bao nhiêu người Tây Vực khác, chủ của mục trường này thuộc giống người Duy Ngô Nhĩ, thấp lùn, da đen sạm, mắt sâu. Lão

tuổi trạc lục tuần, nói tiếng Hán rất thông thạo. Lão kính cẩn chào và tự giới thiệu :
- Lão phu là Lỗ Sở Tư, xin hỏi công tử cần loại tuấn mã nào?
Thiên Vũ bảo :
- Tại hạ cần một con ngựa tốt nhất, giá cả không thành vấn đề.
Đôi mắt lão sáng lên cười giả lã :
- Công tử tướng mạo tôn quý, tuấn tú thì đương nhiên phải cỡi thần mã mới xứng.
Lão xin giới thiệu một con thần mã hiếm có trên đời. Hôm trước tình cờ nhập vào bầy ngựa chăn thả trên núi.
Lão đưa chàng ra dãy chuồng ngựa sau nhà. Trong ngăn cuối là một con tuấn mã trắng như tuyết, không hề lẫn một sợi lông tạp. Chân cao, ức nỡ trông rất oai phong, xinh đẹp. Dù không thạo xem tướng ngựa, nhưng chàng cũng biết con ngựa này khá tốt.
Thiên Vũ hỏi giá, lão giả đò khó nghĩ gật đầu nói :
- Xin công tử trả cho năm trăm lượng bạc vì đây là con ngựa tốt nhất trong bầy.
Thiên Vũ chưa kịp đáp thì một tiếng cười lạnh lẽo vang lên. Chàng ngước nhìn, thấy cách đó sáu bảy trượng có năm người mặt hắc y, đeo mặt nạ bằng bạc đang đứng khoanh tay. Lỗ Sở Tư sợ hãi run rẩy hỏi :
- Chăng hay chư vị đến đây với mục đích gì?
Một tên trả lời :
- Chúng ta là sứ giả của Sát Thủ hội, được thuê đến đây để lấy mạng lão.
Thiên Vũ đã từng nghe nói đến tổ chức thần bí này nên chú tâm quan sát. Lỗ Sở Tư kinh hoảng lùi lại mấy bước, nhìn chàng với ánh mắt cầu cứu. Thiên Vũ đã từ lâu nghi ngờ Sát Thủ hội là một bộ phận của Tử Vi môn nên quyết định tìm ra chân tướng.
Chàng vòng tay nói :
- Tại hạ nghe danh sát thủ sứ giả đã lâu, cũng có chuyện muốn thương lượng nhưng không biết tìm ở đâu. Nay tình cờ gặp gỡ xin được nhờ vã chư vị.
Tên cầm đầu trầm giọng hỏi :
- Công tử muốn nhờ chúng ta giết ai?
Thiên Vũ hờ hững nói :
- Tử Vi môn Triệu Bá Câu.
Chàng đã cố tình nên nhận ra đôi vai hắn khẽ rung động. Tên sứ giả đáp :
- Các hạ có thù oán gì với họ Triệu?

Thiên Vũ cười mát :
- Theo tại hạ biết thì trong qui củ giao dịch không bắt buộc phải nói lý do.
Sát thủ sứ giả lúng túng, xua tay bảo :
- Đúng vậy, ta chỉ thuận miệng hỏi chơi thôi. Nhưng giá sẽ rất cao, ta khó mà định được. Các hạ hãy cho ta biết nơi cư ngụ, chúng ta sẽ cử người đến bàn bạc sau.
Chàng lắc đầu hỏi lại :
- Tại hạ phiêu bạt giang hồ không có nơi ở nhất định. Hay là sứ giả cho biết căn cứ, tại hạ sẽ đích thân thương lượng với quý Hội chủ.
Bọn sứ giả biết ngay là chàng giở trò hí lộng, vì Sát Thủ hội làm sao dám để lộ sào huyệt?
Tên cầm đầu bật cười âm hiểm :
- Té ra nãy giờ tiểu tử đùa giỡn với bọn lão gia. Coi như hôm nay ngươi đã tận số rồi.
Gã phất cờ ra hiệu, cả bọn lướt đến tấn công. Thấy sát khí từ năm thanh kiếm tỏa ra dàn dụa, kiếm phong như xé lụa, Thiên Vũ chấn động tâm thần, không ngờ bản lãnh chúng lợi hại như vậy.
Chàng rút kiếm xông đến, dùng chiêu Thiên Sơn Đảng Ma chặn lại. Cũng cùng tên chiêu kiếm, nhưng Thiên Hà thượng nhân đã bổ sung, cải sửa nên uy lực hơn hẳn chiêu gốc. Chính Thiên Sơn lão nhân cũng đã hết lòng kính phục tài trí của đại sư huynh.
Sáu thanh kiếm chạm nhau vang rền, bắn ra những tia lửa nhỏ. Lỗ Sở Tư sợ đến nỗi không còn sức mà bỏ chạy, lão chui vào chuồng ngựa, núp sau đống cỏ nhìn ra.
Quán Hưu nghe động chạy đến, Thiên Vũ quát bảo :
- Ngươi không cần động thủ, cố bảo vệ họ Lỗ và không cho chúng đào tẩu.
Quán Hưu tuân lệnh rút đao đứng xem. Thiên Vũ quyết không để sót một tên nên vận toàn lực đánh tiếp ba chiêu, đả thương được một tên.
Nhưng chàng thiếu kinh nghiệm thi đấu nên chỉ lát sau, bọn sứ giả dùng lối xa luân chiến, thay phiên nhau tấn công, đẩy chàng vào thế hạ phong.
Thiên Vũ nhận ra yếu điểm của mình liền thay đổi chiến thuật. Chàng xuất chiêu Thiên Sơn Loạn Vũ, chụp màn kiếm xuống đầu hai tên trước mặt. Chúng múa kiếm chống đỡ để đồng bọn tập hậu.
Nhưng chàng không đánh hết chiêu kiếm mà tung mình lên không, lộn người đánh xuống ba tên phía sau một chiêu Điện Vũ Trùng Lai. Chúng không ngờ chàng lại tinh thông cả chưởng pháp nên không

kịp phản ứng.
Luồng lực đạo nặng nề như núi đập vào ngực một tên. Gã thét lên thảm thiết, máu miệng tuôn ra thành vòi rồi hồn du địa phủ.
Thiên Vũ phối hợp kiếm chưởng và khinh công bắt đầu áp đảo đối phương. Tên cầm đầu thấy bản lãnh của chàng quá cao siêu nên dùng đến tuyệt kỹ, gã quát lên :
- Sát!
Cả bọn thay đổi kiếm pháp, kiếm chiêu quỷ dị, hiểm độc phi thường. Mũi kiếm của chúng vẽ thành những vòng khô lâu lạnh lẽo. Thiên Vũ đã được sư tổ chỉ giải nên lập tức nhận ra tuyệt học của Khô Lâu Ma Quân. Nhớ đến phụ thù, chàng nghiến răng đánh chiêu Thiên Sơn Nhật Xuất, đả thương được hai tên nhưng cũng bị một nhát kiếm vào vai tả.
Quán Hưu lo lắng cho đại ca nhưng chưa có lệnh nên không dám nhảy vào. Vết thương không nặng nhưng cũng làm chàng bi phẫn, không ngờ chỉ với bọn thủ hạ mà đối phó còn chẳng xong, nói chi đến việc đấu với Bá Câu?
Nhưng chàng có biết đâu rằng Khô Lâu Ma Quân là đệ nhất ác ma mà cũng là đệ nhất kỳ tài của ma đạo, võ công của lão chỉ thua Thiên Hà thượng nhân chút ít. Bốn tên sứ giả này luyện pho Cô Lâu Quỷ Kiếm đã mười mấy năm, đương nhiên phải thành thuộc và lanh lẹ hơn.
Thiên Vũ là người thông tuệ, biết mình như mãnh hổ nan địch quần hồ, không thể tốc thắng được. Chàng suy nghĩ rồi dùng tả thủ rút tiểu đao ra. Đối phương nào biết chàng kiêm thông cả đao pháp nên nhất thời rối loạn. Pho Phục Lôi Khoái Đao là tuyệt kỹ của Phục Lôi chân nhân, tuy không lừng lẫy bằng Thiên Sơn kiếm pháp, nhưng cũng vô cùng lợi hại.
Thuở nhỏ vì tinh nghịch nên chàng đã luyện viết chữ cả hai tay, giờ đây ứng dụng vào võ thuật quả là thích hợp. Tay hữu chàng xuất chiêu Thiên Sơn Minh Nguyệt, vây chặt đối phương. Kiếm chiêu chưa dứt, chàng dùng Thiên Biến Thần Bộ lách mình qua làn kiếm ảnh Cô Lâu nhập nội, tả thủ đánh chiêu Lôi Nộ Vân Trùng.
Đường lối của đao pháp và kiếm pháp hoàn toàn khác nhau, nên đối thủ không cách nào xoay trở kịp. Tiểu đao lại là thần vật, chém gãy kiếm tên cao gầy và đâm vào tâm thất hắn. Chỉ một chiêu là đắc thủ, chàng phấn khởi đánh luôn chiêu Thiên Sơn Bạch Đầu, một trong bốn chiêu sát thủ của Thiên Hà thượng nhân.
Ba tên còn lại đang giận giữ trước cái chết của đồng bọn nên gầm lên lăn xả vào.

Hai tiếng thét đau đớn thoát ra, một tên bị kiếm chém bay chỏm đầu, mặt nạ bạc cũng đứt ngang. Một tên bị chiêu Lôi Đả Thiên Ma cắt đứt cuống họng, ngã vật xuống.
Tay sát thủ sống sót tung mình đào tẩu. Nhưng Quán Hưu đã chặn lại. Hai năm qua, gã khổ luyện pho Phục Lôi Khoái Đao đến mức đại thành nên đao pháp cực kỳ linh diệu. Thanh đao trong tay họ Quán lại nặng đến ba mươi cân nên kình đạo rất mãnh liệt, Cô Lâu kiếm pháp dù quỷ dị nhưng cũng khó áp đảo được.
Quán Hưu thân thể khôi vĩ, thần lực kinh nhân, chiêu nào cũng như cuồng phong bão táp, đụng chạm mấy lần thanh kiếm như muốn bật ra khỏi tay đối thủ. Đã hơn bốn chục chiêu mà chưa đắc thủ, họ Quán gầm lên như sâm, vận toàn lực đánh chiêu Lôi Giáng Sơn Đầu, khí thế như núi đổ. Thanh kiếm mỏng manh bị gãy làm đôi còn đối thủ bị xẻ làm hai mảnh.
Gã thở phào khoái trá, bước đến gỡ mặt nạ của bọn sát thủ. Nhưng cả năm gương mặt đều bị hủy hại đầy những vết sẹo, không cách nào nhận diện được.
Lỗ Sở Tư thấy bọn sát thủ đã chết cả, mừng rỡ chui ra, đầu tóc dính đầy cỏ rơm.
Lão quỳ xuống lạy tạ :
- Ơn cứu tử lão xin suốt đời ghi nhớ. Chẳng hay ân công danh tánh là gì?
Chàng đỡ lão dậy rồi cười bảo :
- Các hạ chẳng cần phải nhớ ơn làm gì, chỉ cần bán cho tại hạ một con ngựa thật tốt là đủ.
- Lão phu quen nghề buôn bán nên lúc nãy không thật lòng với ân công, nay còn gì để mà tiếc nữa. Qủa thật, lão phu cũng có một con dị mã hiếm có trên đời, nhưng không muốn bán chỉ xin dâng tặng để tỏ chút lòng báo đáp.
Nói xong lão đưa hai người ra bãi chăn ngựa phía trước. Lão đưa hai ngón tay vào miệng huýt sáo. Từ giữa bầy, một con ngựa hồng chạy ra, nhẹ nhàng phóng qua rào gỗ như một cơn gió, chạy đến bên họ Lỗ, cạ đầu vào ngực lão hí lên.
Thiên Vũ ngắm nhìn thân hình tuyệt đẹp của nó mà thầm khen. Lỗ Sở Tư nói :
- Con ngựa non này thuộc một đàn ngựa hoang trong rặng Thiên Sơn, lão phu phải mất hơn năm trời mới bắt được về huấn luyện suốt hai năm ròng rã. Có lẽ nó được lai tạo bởi dòng Hãn Huyết Thần Câu, sức đi ngàn dặm, phóng nhanh như gió, tính tình thông linh, hiểu được ý chủ. Lão phu mời ân công cời thử Hồng nhi.

Lão vuốt ve, nói thì thầm vào vai tuấn mã rồi kéo Thiên Vũ lại gần. Hồng nhi đưa hai lỗ mũi to và ẩm ướt đánh hơi chàng hí nhẹ.
Họ Lỗ vào nhà lấy một bộ yên cương bằng da lạc đà rất đẹp cột vào lưng ngựa rồi cầm chắn dây mũi, trịnh trọng bảo :
- Phiền ân công trổ chút tài để Hồng nhi thuần phục, nó mang dòng máu hoang dã nên không dễ thay chủ.
Thiên Vũ mỉm cười nhận lấy dây cương, tung mình lên yên, Hồng nhi lập tức hí vang, cất cao hai chân trước, cố hất chàng xuống.
Thiên Vũ vận khí dùng phép Thiên Cân Trụy, cơ thể nặng dần lên. Lát sau, thấy chủ mới vẫn dính chặt trên yên và nặng đến nỗi bốn vó nó run lên. Hồng nhi không sao cất chân lên nổi, đứng im vẫy đuôi hí nhẹ ra vẻ thần phục.
Thiên Vũ chậm rãi leo xuống, vuốt ve chiếc đầu dài, nó liếm tay chàng với vẻ thân thiện. Lỗ Sở Tư phục sát đất nói :
- Lão phu phải dùng đến đòn roi trong sáu tháng mới khuất phục được nó, vậy mà ân công chỉ mất chưa đầy một khắc. Từ nay, Hồng nhi sẽ trung thành với ân công suốt đời.
Thiên Vũ vòng tay cảm tạ :
- Xin cảm tạ lão gia đã tặng cho thần mã.
Lỗ Sở Tư buồn bã lắc đầu :
- Trước sau gì lão phu cũng phải bán mục trường và rời bỏ xứ này để lánh nạn thì còn giữ thần mã làm gì?
Chàng an ủi lão :
- Lỗ lão đừng lo, quy củ thành danh của Sát Thủ hội là không bao giờ ra tay đến hai lần với một mục tiêu. Dù biết thuộc hạ bị sát hại, họ cũng phải bỏ qua, trả lại tiền thuê mướn đã nhận, không bao giờ truy sát. Nhưng Lỗ lão năm nay tuổi đã cao, có tìm chỗ hưởng nhàn cũng đã đến lúc. Sâu trong dãy phía Nam của rặng Thiên Sơn, có một nơi phong cảnh xinh đẹp, đồng cỏ tốt tươi, Lỗ lão có thể đến nơi đó nuôi vài chục con ngựa cho đỡ nhớ nghề. Chủ nhân sơn cốc chính là sư tổ của tại hạ, nếu biết tại hạ gửi gấm, lão nhân gia sẽ vui lòng. Ở đấy, không có tên sát thủ nào dám đến cả.
Lỗ Sở Tư chỉ có một mình nên rất mừng rỡ, hứa sẽ đi tìm Thiên Sơn lão nhân.
Thiên Vũ cáo biệt cùng Quán Hưu lên đường trở lại Trung Nguyên. Hồng nhi lướt đi trên quan lộ gập ghềnh mà êm ái như đi trên mặt đất bằng. Bọn chàng về gần đến Lan Châu thì cũng gần cuối tháng mười. Trời rét đậm, tuyết phủ đầy cây cối và các mái nhà. Đường quan lộ lầy lội, dơ bẩn.
Qua đoạn đường vắng vẻ, bỗng thấy trước mặt có một đoàn kỵ mã

áo tím nghênh ngang đi chật cả đường. Chưa muốn công khai đối địch với Tử Vi môn nên chàng bảo Quán Hưu lùi vào vệ đường tránh chỗ cho chúng. Nhưng khi đoàn người đi qua, chàng nhận ra Dạ Miêu Nhi đang nằm trên lưng ngựa, y phục đẫm máu.
Chàng thầm đếm chúng khoảng mười người nên thầm nói với Quán Hưu :
- Ta và tiểu đệ cùng xuất thủ, cứu cho được nạn nhân kia và giết sạch không để một tên nào trốn thoát.
Dứt lời, chàng tung mình lên như cách chim bằng, rút kiếm tấn công ba tên kỵ sĩ đi đầu. Quán Hưu cũng không chịu kém đánh tới từ mặt sau. Võ công Thiên Vũ giờ đây cao thâm khôn lường, thanh bảo kiếm loang loáng như bánh xe bằng thép, cuốn đến chặc phăng tất cả. Chưa tàn nữa nén nhang, cả bọn bị giết chết. Quán Hưu cũng hạ được bốn tên.
Thiên Vũ chụp lấy Kinh Hạo, thúc ngựa chạy thẳng vào rừng. Đến một gốc cây khô ráo vì tuyết bị tàn cây chắn lại, chàng đặt họ Kinh xuống, thăm mạch xoa bóp và truyền nội công.
Lát sau, Dạ Miêu Nhi mở mắt ra thấy mặt chàng, gã mừng rỡ đến sa lệ :
- Không ngờ lúc sắp chết lại gặp được Vũ đệ.
Thấy gã quá suy kiệt mà chàng lại không có linh đơn diệu dược gì, liền rút tiểu đao cắt tay nhỏ máu vào miệng gã. Ước chừng một chén nhỏ chàng mới chịu thôi. Qủa nhiên chất bổ của Hỏa Kim Ngư đã cứu được họ Kinh.
Thiên Vũ lập tức vận công đẩy cho khí huuyết gã lưu thông trở lại. Chừng một tuần trà, Miêu Nhi thoát chết, sắc mặt hồng hào có thể đi đứng được. Quán Hưu lấy khăn và tuyết lau sạch vết máu trên thân thể Kinh Hạo.
Gã hoàn toàn tỉnh táo suy nghĩ rồi nói :
- Nếu chúng ta đi xuyên qua khu rừng này, sẽ có đường vòng lại Lan Châu đến một bờ sông nhỏ. Bên kia Hoàng Hà đã là thế lực của Thiên Long bang, không còn phải lo ngại nữa.
Hồng nhi là thần vật nên chở thêm Kinh Hạo mà vẫn thấy nhẹ nhàng. Lát sau, đến bờ sông, thấy chiếc thuyền lớn đang cắm sào ven bờ, chàng lại gần hỏi thuệ Bọn thuyền phu đang nhậu nhẹt nên trả lời là không.
Thấy bọn chúng mặt áo xanh, gấu áo có thêu con rồng nhỏ, chàng nghiêm giọng nói :
- Bọn tại hạ có người bị thương muốn sang sông gấp, mong chư vị ra tay tương trợ.

Một tên bước ra mũi thuyền, cằn nhằn :
- Ta nói không đi là không đi, ngươi đừng nhiều lời.
Thiên Vũ mắt tỏa hàn quang hỏi :
- Tôn chỉ của Thanh Long bang là cứu khốn phò nguy, sao thái độ của ngươi lại bất nhân như vậy?
Bọn chân sào kéo cả ra, một tên nhận ra chàng, thảng thốt rú lên :
- Phó bang chủ.
Cả bọn sụp xuống thi lễ. Tên vừa đối thoại với chàng run như cầy sấy. Thiên Vũ lạnh lùng bảo :
- Mau bắc ván đưa ngựa lên thuyền, về Tổng đàn ta sẽ luận tội sau.
Giữa giờ thân, thuyền cập bến. Năm tên thuyền phu ủ rũ định vào theo, chàng nghiêm giọng hỏi tên chúng rồi bảo :
- Lần này ta tha cho nhưng nếu tái phạm ta sẽ phạt nặng gấp đôi.
Năm gã mừng rỡ sụp vái xuống vái tạ :
- Chúng đệ tử đội ơn Phó bang chủ.
Chàng khoát tay miễn lễ rồi dẫn Kinh Hạo và Quán Hưu nhập Tổng đàn.
Bọn võ sĩ gác cửa mừng rỡ cúi chào, một tên chạy như bay vào thông báo. Triệu bang chủ và Thiếu bang chủ Triệu Tử Ngang hớn hở ra đón tiếp.
Tắm gội xong, ba người được mời ra khách sảnh để dự tiệc tẩy trần. Hai năm xa cách đã làm râu tóc Triệu bang chủ bạc đi nhiều.
Lão cười khà khà bảo :
- Phó bang chủ lưng đeo trường kiếm chắc đã luyện thành tuyệt nghệ kinh nhân?
Chàng cười khiêm tốn rồi tuần tự kể lại những tao ngộ vừa quạ Triệu bang chủ nghe nói chàng nhờ họa đồ mà tìm ra được bí kíp của Thiên Hà thượng nhân, lòng cao hứng uống cạn liền ba chung. Nhưng khi biết chàng chính là cô nhi của Thương Thiên Long và kẻ thù là Triệu Bá Câu - Tình Ma, lão trợn mắt đập bàn nói :
- Thương đại hiệp với ta có nghĩa thâm giao, Thanh Long bang sẽ hết lòng phò tá hiền điệt trả thù.
Thiên Vũ cảm kích nói lời tạ Ơn rồi hỏi qua chuyện Quách Hy Triệu Tử Ngang thuật lại :
- Hôm ấy tiểu huynh lục soát nhà riêng của họ quách, quả nhiên phát hiện một giỏ tre có nhốt sẵn một con Hồng Bạch Giáp Xà. Đợi Quách Hy về tới, đem tang vật ra tra hỏi, gã đành nhận tội và nói rằng bị người ép buộc không tự chủ được. Nhưng gã không khai báo mà vung đao tự sát.
Thiên Vũ tự lự hồi lâu rồi hỏi :

- Quyền lợi của bổn bang và Tử Vi môn có gì đụng chạm lẫn nhau hay không?
Triệu Xương giật mình nói :
- Đúng vậy, Thanh Long bang độc quyền khai thác đoạn sông Hoàng Hà từ Thanh Hải đến Tây Sơn, thế lực bao trùm phía bắc đất Thiểm, cũng là nút chặn không cho Tử Vi môn bành trướng sang Tây Thục. Hèn gì mà Nhị Tuyệt Nhân Ma cũng bị độc thủ của Bá Câu.
Thiên Vũ nhớ ơn Thiên Ma tặng Độc kinh nên giật mình :
- Đồng Kỳ Xương bị hại thế nào, xin Bang chủ nói cho tiểu diệt nghe?
- Sau trận thất bại và ô danh nơi Vạn Độc Đàm, Bá Câu cho rằng chỉ có họ Đồng mới có khả năng kháng độc để xuống đầm lấy bí kíp. Lão liền gởi cho Nhân Ma một tờ giấy lấy tại Vạn Độc Đàm. Đồng Kỳ Xương vô tình mở ra cầm xem thì bị nhiễm độc, dù không chết nhưng cũng bị ngắc ngoải hai năm nay.
Lão dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp :
- Tử Vi môn thế mạnh người đông, Thanh Long bang chưa phải là đối thủ. Nếu hiền điệt muốn báo phục mối thù diệt gia thì phải tìm thêm trợ thủ. Nhân Ma là kẻ bại hoại, nhưng nếu chịu hồi đầu mà liên kết với chúng ta thì rất tốt.
Kinh Hạo bỗng hỏi :
- Trong máu Vũ đệ có mang dược tính của Hỏa Kim Ngư, biết có cứu được Kỳ Xương hay không?
Thiên Vũ gật đầu :
- Tiểu đệ tin rằng có hiệu quả, ngày mai sẽ lên đường đến Tần Lĩnh thử xem sự việc thế nào?
Cả bọn tiếp tục ăn uống và bàn bạc kế sách tổ chức một đội đao thủ nòng cốt.
Quán Hưu sẽ làm đội trưởng và đem Phục Lôi Khoái Đao ra truyền cho họ. Kinh Hạo cầm đầu một mạng lưới trinh sát tinh minh lanh lợi.
Sáng ra, Thiên Vũ một mình nhắm hướng đông bắc mà đi lên rặng núi Tần Lãnh.
Mười ngày sau, chàng đã đến nơi. Phong Lưu sơn trang của Nhân Ma xinh đẹp, nổi tiếng khắp vùng nên ai cũng biết. Hỏi thăm đường xong, chàng trực chỉ đến nơi.
Sơn trang nằm trên một bình đài không cao lắm dưới chân Đại Ba sơn. Chung quanh có tường quét vôi hồng lợt, cổng chính rộng lớn cao vòi vọi, hai bên có tiểu đình để người canh gác trú mưa nắng. Điều lạ là ở đây chỉ toàn nữ nhân.
Hai nữ lang gác cửa thấy khách là một chàng trai trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn phi phàm nên mừng rỡ đón chào :

- Chẳng hay công tử là tiên đồng ở cõi nào mà lại đi lạc đến đây?
Chàng mỉm cười bước xuống ngựa vòng tay thi lễ :
- Tiểu sinh là Lục Thiên Vũ, có quen biết với Đồng tiên sinh. Nghe người lâm bịnh nên vội đến vấn an.
Nữ lang áo xanh nghe giật mình nói :
- Té ra công tử chính là người mà Trang chủ vẫn thường nhắc nhở. Kính thỉnh chàng nhập trang.
Thiên Vũ gật đầu dắt ngựa bước theo. Đoạn đường vào đến sảnh dài hơn hai chục trượng, hai bên trồng toàn kỳ hoa dị thảo hương thơm ngan ngát. Cuối đường hiện ra một tòa lâu các ba tầng bằng gạch đá và gỗ qúy vô cùng tráng lệ. Bao quanh là hai dãy nhà phụ được sơn phết rực rỡ. Các kiến trúc này nằm giữa một vườn hoa um tùm hầu như không có lối đi vào.
Thanh y nữ lang nói :
- Xin công tử để ngựa ở bên ngoài rồi chú tâm đi theo tiện thiếp, đừng bước loạn mà mang họa.
Chàng cũng nghe Thiên Sơn lão nhân giảng giải về sự lợi hại của kỳ môn trận thế nên không dám coi thường. Nữ lang rẽ đá, chen hoa bước đi thật nhanh như không muốn chàng nhớ được cách xuất nhập. Thiên Vũ tủm tỉm cười thầm.
Lát sau đã vào đến cửa đại sảnh. Một đám đông mỹ nhân đang quét tuyết trước sân, thấy khách vào sững sờ nhìn không chớp mắt.
Thanh y nữ lang bực mình gằn giọng :
- Các ngươi làm gì như muốn muốt sống người ta vậy? Đây là Lục công tử, người mà Trang chủ vẫn mong đợi.
Đám nữ nhân cười tươi như hoa, xúm lại vái chào :
- Chúng thiếp nghe danh đã lâu, nay mới thỏa lòng diện kiến.
Chàng đáp lễ rồi bước vào sảnh, nghe người ấm lên nhờ những chậu than hồng.
Nhị Tuyệt Nhân Ma nằm trên trường bát bửu rộng rãi, có bốn mỹ nhân đang hầu hạ.
Gương mặt lão tái xanh hốc hác, thân hình gầy ốm như dán xuống mặt nệm bông.
Thấy chàng, đôi mắt lão bừng lên ánh vui mừng cất tiếng hỏi :
- Sao mãi tới nay ngươi mới tới, chẳng phải quá trễ rồi hay sao?
Nhìn thảm trạng của lão, chàng không khỏi bùi ngùi, bước xuống ngồi cạnh giường thò tay bắt mạch rồi nói :
- Hôm nay tiểu bối đến đây không phải là xin thụ giáo mà là vì tính mạng của tiền bối.
Đồng Kỳ Xương cảm khái than :

- Cảm tạ tiểu huynh đệ đã có lòng, nhưng ta đã đem hết sở học mà còn không trị nỗi chất độc này. Triệu Bá Câu quả là hiểm độc, ta mà sống sót quyết không để lão chết toàn thây.
Thiên Vũ nghiêm sắt mặt nói :
- Đồng tiền bối là kỳ nhân trong thiên hạ, chỉ vì chữ sắc mà mang danh ác ma.
Thử hỏi, khi xuống tuyền đài có mang theo được nữ nhân chăng, hay chỉ để lại danh xấu trăm năm? Tiểu bối sẽ ra tay trả lại oai phong cho Nhị Tuyệt Nhân Ma, còn chuyện chính tà tùy tiền bối định đoạt.
Dứt lời, chàng lấy tiểu đao cắt tay cho máu chảy và chiếc chum sứ trên bàn con cạnh giường.
Thiên Vũ bưng chum đưa vào miệng lão rồi giải thích :
- Trong máu tiểu bối có chất kháng độc của Hỏa Kim Ngư, nếu không cứu được thì đó là số trời đã định.
Nhân Ma mừng rỡ uống cạn rồi nhắm mắt chờ kết quả. Lát sau, lão nghe kinh mạch thông suốt, cơ thể thư thái liền thử vận công đi đủ một vòng chu thiên. Thấy không trắc trở gì biết mình đã thoát nạn, đứng lên ôm chặt Thiên Vũ vào lòng, bật cười khanh khách :
- Bây giờ ta mới chịu tin rằng có đạo trời. Nhân Ma một đời làm ác mà lại được người đem máu ra cứu mạng. Ta nguyện hồi đầu hướng thiện, đem những năm tháng còn lại phò trợ chính đạo võ lâm.
Thiên Vũ phấn khởi vái tạ :
- Tiền bối chịu giúp một tay thì đồng đạo giang hồ có thêm sinh cơ thoát khỏi dã tâm thống trị của Tình Ma.
Đồng Kỳ Xương giật mình :
- Chăng lẽ Triệu Bá Câu lại chính là Tình Ma?
- Đúng vậy, tiểu bối đã nhiều đêm suy nghĩ và đoán chắc Bá Câu chính là hóa thân của Tình Mạ Tiên phụ Thương Thiên Long cũng bị hại dưới tay lão.
Đồng Kỳ Xương ngơ ngác, quan sát kỹ dung mạo của Thiên Vũ rồi bảo :
- Thảo nào lúc mới gặp ngươi ta đã thấy quen quen. Thuở sinh thời, lệnh tôn đã từng giao đấu với ta, vì mến mộ Ông là bậc anh hùng, ta không nỡ phóng độc. Cuối cùng, Thương Thiên Long tự động ngưng chiến, khuyên ta vài lời rồi bỏ đi. Sau đó, ta không gây ác nghiệp nữa. Chỉ cho đến khi gặp Đào Huệ, thấy dung mạo nàng giống hệt vong thê nên không cầm được lòng, muốn lấy cho bằng được.
Bọn nữ nhân nghe tin Trang chủ đã hồi phục, tập trung lại chúc mừng. Tổng cộng có đến gần trăm. Người nào cũng mặt hoa, da phấn xinh đẹp lạ thường. Có nhiều người đã cỡi áo bông để lộ thân

hình ngọc ngà dưới lớp sa mỏng. Tuổi tác cũng không đều, có cả những phụ nhân tuổi cũng đã ngủ tuần. Nhân Ma biết chàng thắc mắc nên giải thích :
- Cách đây bốn mươi năm, trong lúc bào chế độc dược, ta vô tình nhiễm phải một chất tuyệt dâm, từ đó đâm ra hiếu sắc cực kỳ. Nhưng những nữ nhân này được ta coi như thê thiếp, sống an nhàn sung sướng suốt đời. Vì Vậy họ chẳng hề oán hận. Nếu không, lúc lâm bịnh, họ đã giết ta rồi. Công tử đừng tưởng họ hiền lành yếu đuối, đội quân nương tử này đã luyện được năm thành kiếm thuật của ta.
Nhân Ma quay sang bảo đám nữ nhân :
- Từ nay ta quyết hồi đầu, trong các nàng ai muốn trở về quê cũ, ta sẽ tặng cho năm trăm lượng làm vốn.
Các nàng nhao nhao phản đối. Một phụ nhân tóc đã hoa râm đại diện thưa rằng :
- Mặc dù bọn thiếp lúc đầu hoặc bị cưỡng bức, hoặc bị mua bán mà đến đây. Nhưng Trang chủ đã một lòng bảo bọc, đối xử tử tế. Nếu phải trở lại sống cuộc đời dân dã bất ổn, luôn bị đe dạo bởi những tham quan, cường hào và đạo tặc thì chẳng thà ở lại đây còn hơn.
Nhân Ma hài lòng hỏi :
- Nhưng sắp tới đây ta và Lục công tử sẽ chiến đấu một mất một còn với Tử Vi môn. Cảnh an nhàn không còn nữa và chuyện máu chảy đầu rơi sẽ không tránh khỏi, các nàng có chịu đựng nổi hay không?
Nữ lang áo xanh đáp :
- Trang chủ chớ coi thường bọn quần thoa chúng thiếp không có dũng khí. Bao năm nay được truyền dạy võ công mà chưa có dịp sử dụng, lòng vẫn thầm khao khát. Bọn tiện thiếp sẵn sàng theo Trang chủ và Lục công tử tiêu diệt công địch võ lâm để dương danh với đời.
Các nữ nhân nổi hào khí nhất tề hô vang :
- Thượng Quan Phụng nói chẳng sai.
Thiên Vũ mỉm cười nói :
- Chư vị đều là những bậc anh thự Nhưng nếu muốn xuất đạo làm nên việc lớn, thì ít ra cũng phải may thêm mấy trăm bộ võ phục kín đáo hơn.
Thượng Quan Phục nguýt chàng :
- Té ra công tử cũng biết nói đùa. Nhưng xin chờ một lát sẽ rõ.
Nàng ra hiệu cho các chị em, họ ùa ra khỏi sảnh. Một khắc sau, một trăm mỹ nữ khêu gợi đã gọn gàng trong bộ phục màu lam thẫm, vai đeo trường kiếm trông rất oai phong.
Thiên Vũ giật mình quay sang bái phục Nhân Ma :

- Với đội quân tinh nhuệ này, tiền bối nếu muốn khai tông lập phái cũng không phải là chuyện khó.
Đồng Kỳ Xương vuốt râu cười nói với các thê thiếp :
- Các nương tử khiến ta rất vừa lòng. Năm nay ta đã bảy mươi hai, sau hai trận đại nạn này chắc sinh lực không còn bao nhiêu, không muốn để lỡ đời xuân sắc của những người trẻ. Ta tuyên bố rằng, sau này xuất đạo giang hồ, nếu gặp được người vừa ý cứ việc làm lại cuộc đời, ta sẽ giúp đỡ cho.
Nghe câu này, rất nhiều cặp mắt nhung nhìn Thiên Vũ với vẻ ngưỡng mộ. Kỳ Xương cho giải tán, sai sắp cơm rượu để lão và Thiên Vũ đối ẩm. Hai người bàn kế sách rất lâu.
Sáng hôm sau, Thiên Vũ rời trang, trở lại Tổng đàn Thanh Long bang.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 6
Diên An thuật sĩ tầm tinh đẩu
Tuyết phượng Phi Hồ khấp cố nhân

Đến Diên An thì trời đã tối, chàng vào khách điếm ngủ một đêm. Sáng ra, xuống lầu dùng điểm tâm. Tầng dưới của khách điếm là một phạn điếm.
Ăn xong, Thiên Vũ nhâm nhi tách trà, lơ đãng nhìn ra cửa, bỗng thấy một lão thuật sĩ tuổi trạc ngũ tuần, dung mạo đường chính nhưng xanh xao. Trên tay lão có một chiêu bài bằng vải viết bốn chữ: "Chưởng trung hữu mệnh".
Chàng để ý quan sát thấy lão chỉ mời những người tuổi trẻ mà không chú ý đến đám già nuạ Với ai lão cũng xem xét bàn tay, đoán dùm vài câu hậu vận rồi bỏ đi mà không hề nhận bạc. Cuối cùng lão đến trước mặt chàng chăm chú nhìn rồi tươi cười nói :
- Công tử diện mạo phi phàm, tiền đồ chắc vô cùng rực rỡ. Lão phu xin được xem chỉ tay để tặng vài câu họa phúc, tiền công tùy lòng công tử.
Không hiểu sao trong thâm tâm chàng nảy sinh mối cảm tình với lão, liền xòe tay tả ra. Lão cầm lấy xem sơ qua rồi bảo :
- Xin công tử cho xem tay hữu.
Nhìn thấy bảy nốt ruồi son, lão rùng mình, đôi mắt lóe sáng, hít một

hơi dài khẽ nói :
- Hậu vận công tử có nhiều điều không tiện nói ở đây. Xin theo lão phu đến một nơi yên tĩnh để đàm đạo.
Giọng lão tha thiết, thành khẩn khiến chàng không nỡ từ chối. Hơn nữa với bản lãnh hiện nay của chàng, chàng còn phải sợ hãi gì nữa?
Tính tiền xong, chàng dẫn Hồng nhi đi theo thuật sĩ. Rẽ vào một đường ngang, đến trước một trang viên cổ kính, điêu tàn, lão già gõ vào cánh cổng. Một hán tử mở cửa, thấy chàng gã khựng lại nhưng chẳng nói gì. Chờ khách vào hẳn, gã cài chặt khóa cổng, rảo bước theo sau.
Trong khách sảnh đang còn bốn người nữa đang ngồi quanh một bàn Bát tiên.
Người lớn tuổi nhất trạc lục tuần, gương mặt họ đều xanh xao, vàng vọt. Sáu người quan sát chàng với ánh mắt âu yếm. Lão già tóc bạc mỉm cười bảo :
- Mời công tử an tọa, bọn lão phu có chuyện xin thỉnh giáo.
Thiên Vũ bình tĩnh ngồi xuống không nói một lời. Chàng biết họ quan tâm đến những nốt ruồi son trên bàn tay chàng. Nhưng họ là ai mà biết được bí mật này?
Lão già nói tiếp :
- Tại hạ Trương Hoành, còn đây là Hồ Hoài, Hạ Khuê, Lý Đường, Cổ Khai Chi, Triệu Kỳ. Những cái tên này đối với công tử có ý nghĩa gì không?
Từ ngày biết mình là hậu duệ của Thần Kiếm Thương Thiên Long, chàng đã chú tâm điều tra nên biết họ tên sáu vị bái đệ của tiên phụ. Nhưng nhân tâm nan trắc, chàng không thể không đề phòng nhưng cố giữ vẻ thản nhiên đáp :
- Theo tiểu sinh được biết thì danh tánh của chư vị trùng hợp với sáu vị cao thủ của Kiếm Minh hai mươi năm trước. Chuyện này giang hồ ai cũng biết.
Lão thuật sĩ họ Khuê gật đầu xác nhận :
- Bọn lão phu chính là những người ấy.
Thiên Vũ lạnh lùng hỏi lại :
- Nếu vậy, tại sao hai mươi năm qua, lục vị không xuất đầu lộ diện mà báo thù cho Thương minh chủ?
Cả bọn lẳng lặng cởi y phục, trên người họ ngang dọc những vết sẹo cũ, chứng tỏ họ đã từng bị thương rất nặng.
Người trẻ tuổi nhất là Triệu Kỳ, căm hận nói :
- Năm ấy chúng ta trúng kế điệu hổ ly sơn, đi vào hiểm địa bị phục kích, anh em chết gần hết. Sáu người còn lại đây đều thọ thương

trầm trọng, kiếm lại tẩm độc. Trong suốt hai mươi năm mới phục hồi được nửa phần công lực, làm sao dám ló mặt rả Nhị ca sau này chuyên tâm học dịch số, đoán được rằng hậu nhân của Thương đại ca đã xuất hiện vùng Tây Thục, nên bảo chúng ta thay phiên cải trang làm thuật sĩ tìm cho được thiếu niên có bảy vết son hình bắc đẩu trong bàn tay hữu. Nay xin công tử cho biết lai lịch, danh tánh.
Thiên Vũ hiểu rằng họ là những anh em sinh tử của cha mình nên sụp xuống lạy :
- Tiểu điệt Thiên Vũ khấu kiến sáu vị thúc thúc!
Sáu người nghe chàng xưng tên mừng đến rơi lệ, xúm lại ôm chặt chàng vào lòng khóc ngất. Lúc trấn tĩnh lại, Trương Hoành bảo các em dọn bàn để uống mừng. Họ bắt chàng kể lại đoạn cuối đời của Thương Thiên Long và tao ngộ của chàng trong những năm quạ Ai nấy đều mừng rỡ khi biết giờ đây, võ công chàng còn cao siêu hơn Thiên Long thuở trước.
Thiên Vũ hỏi Trương Hoành :
- Xin hỏi nhị thúc, chất độc trong người chư vị đã giải được hết chưa?
Trương lão cười khổ đáp :
- Chỉ mới trục ra được một nửa, nếu không chúng ta đâu chịu ngồi yên.
Thiên Vũ gật đầu không hỏi thêm. Ắn uống xong, chàng bảo họ :
- Tiểu điệt sẽ giúp chư vị trục độc và phục hồi võ công, ai xong trước sẽ cảnh giới cho người sau.
Chàng rút tiểu đao cắt tay nhỏ máu vào một chung không có rượu rồi nói :
- Máu của tiểu điệt có thể trừ bách độc. Xin nhị thúc uống trước.
Trương Hoành uống cạn, vận công dồn độc chất ra khỏi lỗ chân lông. Thiên Vũ đặt bàn tay vào hậu tâm giúp lão lưu chuyển chân khí. Trương Hoành nghe một luồng đạo lực mạnh mẽ truyền quạ Biết chàng có công lực thâm hậu không khỏi mừng thầm. Hai khắc sau, mồ hôi tiết ra ướt đẫm y phục, mùi tanh xông lên nồng nặc. Trương Hoành thấy cơ thể thư thái, chân lực đã khôi phục trọn vẹn, hoan hỉ đứng lên bật cười bi tráng.
Trong ba ngày, Thiên Vũ đã trả lại cho sáu vị thúc thúc vẻ uy vũ ngày nào. Hai mươi năm qua, dù mất công lực nhưng họ vẫn có thời gian để?rén luyện võ công nên bản lãnh tiến bộ rất nhiều.
Thiên Vũ bàn với họ :
- Có thể mẫu thân cũng cùng cảnh ngộ với chư vị, đang ẩn nhẫn chờ thời cơ.

Theo ý tiểu diệt, chư vị nên đến Hà Nam gặp hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, trình bày cho họ biết hậu nhân của họ Thương vẫn còn và đã đoán chắc rằng Triệu Bá Câu chính là Tình Ma, truyền nhân của Cô Lâu Ma Quân. Đó cũng là lý do tại sao trong hai mươi năm qua, lão không dám công khai trổ tài để tranh chức minh chủ võ lâm, mà chỉ âm thầm bành trướng thế lực của Tử Vi môn. Sau đó, lục vị thúc thúc dùng năm vạn lượng bạc này để xây dựng lại Tổng đàn Kiếm Minh, bên cạnh Tổng đàn võ lâm. Chúng ta sẽ dựng cờ, chiêu mộ đệ tử, phô trương thanh thế ầm ĩ. Nếu gia mẫu và các huynh đệ bổn minh còn sống sẽ tìm đến. Trong lúc đó, tiểu diệt sẽ cùng với Nhị Tuyệt Nhân Ma bí mật tập kích các Phân đàn Tử Vi môn để tỉa dần lực lượng của Bá Câu.
Bàn bạc thương lượng xong, Thiên Vũ một mình trở lại Thiên Long bang, còn sáu cao thủ Kiếm Minh y theo kế hoạch thi hành.
Chỉ còn hơn tháng nữa đã là tiết Nguyên Tiêu, trời càng lúc càng lạnh thêm.
Thiên Vũ chạnh lòng nhớ đến dưỡng phụ, dưỡng mẫu và Yến Vân. Chàng biết công việc xây dựng Tổng đàn Kiếm Minh phải ít nhất là nửa năm. Đội dũng sĩ cũng cần thời gian để luyện đao pháp. Hơn nữa, Đồng Kỳ Xương chưa hồi phục công lực, chàng nhân cơ hội này trở lại Hồ Nam thăm nhà.
Thiên Vũ thúc ngựa đi dọc sông Hán Thủy, thấy cạnh hồ có một thương thuyền mang cờ Thanh Long bang đang neo đậu. Chàng tiến lại gần cất tiếng hỏi :
- Bớ chủ thuyền, xin cho tại hạ hỏi vài câu.
Trên vai chàng mang kiếm nên xưng hô theo lối giang hồ. Một đại hán mặt đen không râu bước ra mạn thuyền. Thiên Vũ đưa cao Thanh Long lệnh bài, nói :
- Các hạ có nhận biết vật này không?
Dù chưa gặp gỡ nhưng toàn bộ bang chúng đều biết phó giáo chủ là một thanh niên anh tuấn, chấp chưởng lệnh bài. Gã kính cẩn vòng tay thưa :
- Đệ tử Trần Tam xin chờ lệnh.
Thiên Vũ cười bảo :
- Ngươi lập tức cho người về báo lại với Bang chủ là ta có việc phải về Hồ Nam, hơn tháng sau mới trở lại Tổng đàn, xin Bang chủ đừng lo lắng.
Gã cúi đầu nhận mệnh, Thiên Vũ yên tâm xuôi Nam về cố hương. Thời gian còn nhiều nên chàng không vội, ung dung thưởng ngoạn cảnh vật hai bên đường thiên lý. Tuyết đã phủ trắng núi đồi cây cối,

phong cảnh ảm đạm, tiêu điều.
Mười ngày sau, chàng đi được nửa đường, thấy trời đã trưa nên ghé vào một tiểu quán dùng bữa.
Trời ít gió nên các cánh cửa đều mở rộng, nhưng những thau than đỏ rực để rãi rác khắp nơi, sưởi ấm cho tửu khách. Những ngày gió lớn người ta phải đóng chặt cửa nẻo, giam mình như những con gấu trú đông.
Phủi sạch tuyết trên mũ lông và áo hồ cừu, chàng ngồi xuống bàn, gọi năm cân rượu và vài món nhắm. Vị trí này gần cửa sổ, xa lò sưởi nên chẳng ai muốn ngồi.
Nhưng Thiên Vũ lại thích thú vì có thể nhìn được rặng núi bạc đầu ở phía tây.
Ăn cơm xong, chàng rót rượu nhăm nhi, lơ đãng đưa mắt nhìn quanh. Tửu quán rất rộng rãi, đặt không dưới hai chục bàn. Khách nhân đa số là giới giang hồ. Chàng mới xuất đạo nên chẳng ai biết.
Bỗng từ ngoài có hai lão mặc áo tím dừng ngựa bước vào. Thiên Vũ thấy mọi người biến sắc, mặt lộ vẻ khiếp sợ. Chàng chăm chú nhìn hai người mới đến.
Đó là hai lão nhân tuổi trạc lục tuần, dung mạo âm trầm, hiểm độc, một béo một gầy. Họ chậm rãi bước vào, quan sát từng khuôn mặt như muốn tìm kiếm ai. Đến bàn trong cùng, lão gầy bật cười hung ác :
- Ngươi đừng tưởng cải trang là qua mắt được Thiên Trì song yêu, thân hình nhỏ bé của ngươi làm sao dấu được?
Thiên Vũ nhìn vào, thấy song yêu đang đứng trước bàn một lão nhân râu đen nhánh, thấp lùn, mặc đạo bào trắng. Lão ở vào thế kẹt không còn con đường thoát thân nên sợ hãi, co rúm người lại. Bất ngờ chui tọt xuống gầm bàn, thân hình uốn éo như rắn, luồn qua các bàn khác, thoáng chốc đã ra đến gần cửa. Lão trồi lên từ phía sau Thiên Vũ, chàng thấy gã chạm vào mình. Đã được thọ giáo Kinh Hạo nên chàng nhận ra ngay gã vừa nhét một vật vào người mình. Xong xuôi, lão lao vút ra ngoài như tên bắn.
Thiên Trì song yêu giận dữ đuổi theo. Nhưng khinh công con người nhỏ bé kia quả là đáng sợ. Tà áo trắng chìm vào màn tuyết mất dạng.
Một lúc lâu sau, thấy cả ba không trở lại, chàng gọi tiểu nhị tính tiền rồi lên đường. Đi được vài dặm, ngang qua cánh rừng, chàng nghe có tiếng yếu ớt gọi :
- Thiếu hiệp xin cứu ta.
Thiên Vũ quay ngựa rẽ vào, dưới một gốc cây là lão nhân lúc nãy,

bạch bào nhuộm đỏ máu tươi. Thiên Vũ vội xoa bóp, truyền công lực. Lát sau lão có vẻ khá hơn, ngồi dậy nói :
- Hai lão yêu này lợi hại thật, nếu không chạy kịp chắc ta bỏ xác rồi. Đa tạ thiếu hiệp tương trợ. Lão phu là Nhật Phi Hồ Lăng Thu.
Thiên Vũ không chờ lão hỏi, lấy túi nhỏ trả lại. Lăng Thu ngỡ ngàng nói :
- Chẳng lẽ thiếu hiệp chưa mở ra xem hay sao?
Lăng Thu cẩn thận mở túi lấy ra một khối ngọc đen nhánh, vuông vức, nhìn kỹ mới thấy chung quanh có một đường chỉ nhỏ, có lẽ là mối nối của hai mảnh ngọc. Lão nâng niu khối ngọc rồi cười thảm :
- Cổ nhân có câu "kẻ mang ngọc có tội". Thật chẳng sai. Ta vì Kim cung Hắc Ngọc này mà bị Tử Vi môn truy sát suốt ba năm qua, ăn ngủ không yên, mấy lần suýt bỏ mạng. Nay thấy thiếu hiệp tướng mạo tôn quý, đường chính, ta xin tặng để đền ơn cứu tử.
Thiên Vũ chưa vội nhận mà hỏi lại :
- Tại sao lại gọi là Kim cung Hắc Ngọc và quý ở điểm nào?
Lăng Thu giải thích :
- Kim cung là tên một bí cung mà Kim Tỏa lão nhân đã cất dấu bí kíp võ công và tài sản của mình trăm năm trước. Bên trong khối ngọc có họa đồ chỉ vị trí Kim cung và cách xuất nhập mê trận trong cung. Vật này do phụ thân ta ba mươi năm trước tình cờ nhặt được trong một khe đá ở núi Nam Lĩnh. Ông và ta đã đem cả đời ra tìm cách mở mà không thành công. Hắc Ngọc vô cùng cứng rắn, phải có một thanh tiểu đao sắt bén vô song và mỏng như giấy mới có thể mở được.
Thiên Vũ nghĩ đến thanh thần đao mà Kinh Hạo đã tặng, lòng khấp khởi mừng.
Chàng nhận lấy túi ngọc cảm tạ lão rồi nói :
- Lăng các hạ có biết Dạ Miêu Nhi Kinh Hạo không?
Nhật Phi Hồ sửng sốt :
- Ta và y là đôi bạn thâm giao, chỉ nghe danh Nhật Phi Hồ, Dạ Miêu Nhi thì đủ biết. Lâu nay chúng ta chia nhau đi tìm tung tích Thương minh chủ để báo ân cứu mạng ngày xưa, nên đã hơn hai năm không gặp.
Thiên Vũ biết lão nói thật nên bảo :
- Tiểu đệ chính là Thương Thiên Vũ, cô nhi của Thương đại hiệp và đã bái Kinh Hạo làm đại cạ Y hiện đang ở Tổng đàn Thanh Long bang, tổ chức lực lượng báo phục. Hung thủ là Tình Ma Mễ Hồng, bây giờ hóa thân là Triệu Bá Câu, Tử Vi môn chủ.
Lăng Thu mừng rỡ đến chảy nước mắt, lão gượng đưa tay ôm lấy chàng thì thầm :

- Hoàng thiên hữu nhãn, không nỡ tuyệt họ Thương. Ta sẽ về Thanh Long bang góp sức với Kinh Hạo phò tá Vũ đệ.
Thiên Vũ biết lão chưa khỏe hẳn nên truyền nội lực thêm một lần nữa. Dù lão đã phục hồi trọn vẹn công lực, chàng cũng chưa yên tâm :
- Liệu Lăng ca có an toàn về đến nơi hay không?
Nhật Phi Hồ cười ranh mãnh :
- Thiên Trì song yêu đã bị ta gạt đi về hướng Nam rồi, võ nghệ ta không cao nhưng khinh công chẳng kém, chỉ vài ngày là gặp họ Kinh. Vũ đệ chớ lo.
Đã từng chứng kiến nên Thiên Vũ tin tưởng, từ biệt lão rồi xuôi về Nam. Chàng về đến nhà ngày hai mươi bốn tháng chạp.
Hơn hai năm qua, Thiên Vũ đã cao lớn hơn xưa, vẻ mặt phong trần, đôi ria mép xanh rì kế thừa của tiên phụ làm chàng thêm già dặn.
Đám a hoàn đang quét tuyết trước sân, ngỡ ngàng nhìn khách lạ.
Chàng lột mũ lông cáo xuống, nở nụ cười tươi tắn hỏi :
- Chẳng lẽ chư vị không nhận ra Thiên Vũ ư?
Bọn họ mừng rỡ reo lên :
- A! công tử đã về.
Một người nhanh nhảu cầm lấy dây cương dắt ngựa vào chuồng.
Phu thê họ Lục và Yến Vân chắc ở sau hậu sảnh nên không hay biết.
Thiên Vũ cởi áo lông cừu và ủng rồi đi thẳng vào. Chàng biết mọi người hay tụ họp nơi thư phòng nên tìm đến. Thấy song thân đang ngồi uống trà và Yến Vân thêu thùa, Thiên Vũ phóng vào quỳ xuống thưa :
- Bất hiếu nhi Thiên Vũ xin bái kiến phụ mẫu.
Yến Vân mừng đến buông rơi cả kim thêu mà cũng chẳng hay. Nước mắt vui mừng trào ra khóe phượng.
Lục lão gia và phu nhân bật dậy ôm lấy chàng vuốt ve ôm yếm :
- Hơn hai năm qua chúng ta nhớ con đến sầu héo cả lòng.
Chàng quay sang nhìn Yên Vân dịu dàng hỏi :
- Vân tỷ có nhớ tiểu đệ không?
Yến Vân đỏ mặt, cúi đầu giận dỗi. Thiên Vũ bước đến ôm chặt nàng vào lòng rồi thì thầm :
- Lúc nào lòng tiểu đệ cũng in sâu hình bóng của Vân tỷ.
Yến Vân sung sướng gục đầu vào vai chàng khóc nức nở.
Lục gia mắng yêu con gái :
- Sao Vân nhi không sửa soạn nước nóng cho Vũ nhi tắm gội, còn nhiều dịp để tâm sự mà?
Lục phu nhân hớn hở gọi a hoàn bày tiệc tẩy trần. Tiếng cười nói,

tiếng dao thớt làm không khí Lục gia trang cực kỳ nhộn nhịp.
Tất cả gia nhân đều được mời dự tiệc mừng công tử hồi gia. Họ chỉ có mười người, đã ở đây từ hồi Lục gia mới dọn đến Hồ Nam. Hai mươi năm qua, ai cũng cảm ân đức của Lục gia mà hết dạ trung thành. Lục Thám Vi đã từng nghèo khó nên đối xử với họ rất hậu. Người nào cũng có số bạc đủ để dưỡng già.
Tối đến, bốn người quây quần trong thư phòng. Lục lão gia hắng giọng nói :
- Vũ nhi, chốn giang hồ nguy hiểm trùng trùng, chuyện sinh tử khó mà lường trước được. Ta và phu nhân đã nghĩ đến chuyện cho hai con thành hôn ngay để thông tự họ Thương được bảo đảm. Hơn nữa, Vân nhi đã hai mươi bốn tuổi rồi, Vũ nhi nghĩ sao?
Từ ngày đấu với bọn sát thủ sứ giả, Thiên Vũ thầm e ngại bản lãnh của Tình Ma.
Chàng biết ý của dưỡng phụ là hợp lý nên thưa rằng :
- Song thân chu toàn như vậy Vũ nhi rất cảm kích và xin tuân mệnh.
Yến Vân xấu hổ úp mặt vào lưng Lục mẫu.
Sáng hôm sau, Lục gia triệu tập tất cả mười gia nhân thân tín trong khách sảnh rồi bảo :
- Hai mươi năm nay, chư vị cũng như là người thân thuộc trong nhà. Ta xin thố lộ một bí mật từ lâu đã giấu kín. Vũ nhi chỉ là dưỡng tử, vì vậy hai hôm nữa được ngày cát nhật, ta sẽ tổ chức tiểu yến cho hai trẻ nên duyên. Việc này xin chư vị tuyệt đối không để lộ ra ngoài vì Vũ nhi có một cừu nhân cực kỳ hung ác.
Mọi người đều kinh ngạc nhưng vui vẻ, họ rất thương yêu đôi trai tài gái sắc này.
Hôn lễ giản dị, không có ai là khách bên ngoài. Bàn thờ tổ tiên hai họ nằm cạnh nhau. Tế xong, mọi người xúm lại chúc mừng và ăn uống.
Nhũ mẫu của Thiên Vũ ngà ngà say nói lớn :
- Hai mươi năm trước ta đã đoán Vũ nhi không phải là con ruột của Trang chủ và phu nhân. Vì lúc ấy Lục mẫu không có hiện tượng gì là một người mới sanh nở.
Cả nhà bật cười khen bà tinh mắt và kín tiếng.
Đã đến giờ hợp cẩn, Thiên Vũ và Yến Vân uống chén giao bôi.
Chàng nhớ lại những ngày thơ ấu êm đềm không khỏi động tình, cười hỏi :
- Nàng có nhớ những lần chúng ta ra bờ hồ bơi lội hay không?
Yến Vân đỏ mặt liếc chàng. Nhan sắc Yến Vân mặn mà, rực rỡ hơn xưa. Thiên Vũ cúi mình hôn lên đôi môi chín mọng rồi giúp nàng cởi y phục. Chàng say đắm nhìn thân hình ngà ngọc bất giác đưa tay vuốt

ve đôi nhủ phong đầy đặn như ngày con thơ ấu. Yến Vân khúc khích cười vì cảm giác nhột nhạt. Hai người quấn lấy nhau không rời, Thiên Vũ đang tuổi thanh niên cường tráng, hầu như không biết chán chường ái ân.
Yến Vân đau đớn xin hẹn đêm mai.
Sau hai mươi đêm hương lửa mặn nồng, giữa tháng giêng lúc hương xuân chưa tan, Yến Vân đã báo cho Lục mẫu biết rằng nàng đã có tin vui. Cả nhà mừng như ngày hội.
Qúa say mê mỹ nhân mà Thiên Vũ quên bẵng đi chuyện Kim cung Hắc Ngọc.
Nghe báo tin sắp có người nối dõi, chàng biết mình đến lúc phải ra đi lo chuyện báo thù. Tối đến chàng vào khuê phòng, dùng chỉ đao vận công rạch theo đường chỉ ngang khối ngọc. Hai mảnh rời ra, để lộ một mảnh giấy mỏng gấp làm nhiều nếp. Thiên Vũ bảo Yến Vân dùng móng tay nhẹ nhàng gỡ để lên bàn. Đó là một họa đồ, nét vẽ rất tinh xảo và đầy những chữ nhỏ như kiến. Chàng đọc thật kỹ, nghi nhớ toàn bộ vào nội dung rồi đốt đi.
Thiên Vũ tư lự bảo Yến Vân :
- Không ngờ Kim cung lại ở ngay Thái Hoàng sơn, gần trọng địa của Tử Vi môn, thật khó khăn cho tạ Thái Hoàng sơn còn có tên là Ngũ Hành sơn. Kim cung nằm phía Nam còn Triệu Bá Câu chiếm ngọn giữa.
Chàng ở lại thêm ba ngày nữa. Khảo sát võ công của nương tử, thấy nàng không hề bỏ bê luyện tập Ngọc Nữ chân kinh nên bản lãnh cao cường, chàng rất mừng.
Thiên Vũ dạy thêm cho nàng pho Phiêu Phong Truy Vân rồi khởi hành.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 7
Tây An đài thượng phùng Long Nữ
Sơn hạ Kim cung đắc bảo tàng

Sáng ngày mười chín tháng chạp, Thiên Vũ vượt Trường Giang đi về hướng Hàm Dương để trở lại Tổng đàn Thiên Long bang. Mười ngày sau, chàng đến Tây An.
Tây An là tên cũ của Trường An, từng là kinh đô của các triều đại, có

nhiều danh lam thắng cảnh và di tích cổ như mộ Tần Thủy Hoàng.
Thiên Vũ ghé vào một tửu lầu sang trọng trong thành, tiểu nhị thấy khách nhân mặc y phục đắt tiền, tướng mạo đường bệ nên biết ngay thượng khách, mau mắn mời lên tầng trên. Chàng ngỡ ngàng nhận ra hơn trăm hào kiệt võ lâm đang thù tạc, đa số là những cao thủ tuổi đôi mươi. Nét mặt người nào cũng đầy vẻ tự mãn, hớn hở.
Chàng chọn một bàn ngồi xuống rồi hỏi nhỏ tiểu nhị :
- Sao ở đây lại tập trung nhiều anh tài trẻ tuổi như vậy?
Tiểu nhị ra vẻ quan trọng đáp :
- Té ra công tử không biết gì về cuộc đã lôi đài chiêu thân sẽ khai mạc vào giờ mùi sắp tới ư? Ngoại thành Tây An có một trang viện đồ sộ, chủ nhân là một đại phú hộ. Đột nhiên hai tháng trước đây ra thông báo khắp nơi việc tổ chức lôi đài vào ngày đầu tháng hai này. Nghe nói Sở tiểu thư là tuyệt thế giai nhân nên anh hào bốn phương tụ tập rất đông.
Thiên Vũ nghe nhắc đến họ Sở liền giật mình tưởng nhớ đến Phi Hương, chàng muốn đến xem sự thể thế nào.
Cuối giờ thân, chàng đi theo hào kiệt đến Sở gia trang. Lôi đài nằm trước mặt trang viện được đóng bằng gỗ rất chắn chắn, phía trên có mái che tuyết. Số người tham dự không dưới năm trăm, hứa hẹn nhiều màn hấp dẫn. Trên đài có kê bốn chiếc ghế bành phủ gấm đỏ và một chiếc bàn trên có một hộp giấy, có lẽ là phân thưởng.
Đúng giờ khai mạc, từ sau bức trướng lớn, có bốn người xuất hiện. Đi đầu là một lão nhân tuổi đã gần bát tuần, râu tóc bạc phơ, tướng mạo phương phi phúc hậu. Mọi người nhận ra là Trang chủ Sở Tương, ông là người giàu có nhất vùng Thiểm Tây này.
Theo sau là một thiếu nữ tuổi đôi mươi, nhan sắc thiên kiều bá mị làm đám thanh niên ồ lên tán thưởng. Cạnh đó là một đại hán tuổi ngũ tuần, thân hình thấp đậm, vạm vỡ, râu quai nón bó cằm trông rất uy mãnh. Ai cũng nhận ra là Vô Ảnh Quyền Vương Sĩ Ngạn nên thầm lo lắng trong lòng.
Người thứ tư là một lão nhân râu đen nhánh, đôi song thủ dài chạm gối, mặt đỏ như son. Đó chính là Hỏa Diện Trường Thủ Lý Long Miên, lừng danh võ lâm với pho Luân Hồi Khoái Chưởng. Sở trang chủ không mở lời mà do Hỏa Diện khai mạc vì họ Sở không có võ công khó mà nói lớn được.
Lý Long Miên vòng tay chào quần hào rồi sang sảng tuyên bố :
- Sở trang chủ tuy là người ngoài võ lâm nhưng trong việc kinh doanh cần rất nhiều cao thủ để bảo vệ. Hơn nữa, Sở tiểu thư đã đến tuổi trưởng thành. Vì vậy, Sở huynh cho mở lôi đài này với hai mục

đích: một là tuyển nhân tài, hai là chọn rễ đông sàn. Đài quy như sau: Trong ba môn quyền, chưởng, kiếm ai cầm cự được ba mươi chiêu sẽ được thưởng năm trăm lượng bạc và nếu muốn phục vụ cho Sở lão gia sẽ được thu nhận. Mỗi tháng lãnh hai trăm lượng. Nếu toàn thắng một môn được ba ngàn lượng, lương tháng năm trăm. Nếu thắng cả ba mà không ai lên so tài sẽ được chọn làm rễ quý. Nhưng phải là người chưa quá tam tuần. Đài quy không cho phép sử dụng ám khí, độc dược.

Nói xong, bốn người vào ghế chờ đợi. Bỗng từ trong một phụ nhân mặt che sa mỏng bước ra, ngồi xuống ghế dựa sau bàn tặng vật, mở sổ chuẩn bị ghi danh tánh.

Đám hào kiệt thiếu niên mới xuất đạo nên rất cao ngạo, mục hạ vô nhân nhưng cũng ngán hai tay đại cao thủ nên không dám mạo muội. Lên rồi, lỡ thất thủ, mất mặt với nữ nhân. Lúc này Phi Hương cũng đã dùng sa đen che mặt lại để tránh những cặp mắt si mê của cử tọa.

Thiên Vũ đứng ngoài cùng nhận ra Phi Hương, lòng chàng rộn ràng khôn tả, chợt phát giác mình cũng không hoàn toàn hờ hững với người ngọc. Nhớ lời tâm sự của Yến Vân nương tử, chàng không khỏi ngượng ngùng.

Đêm trước lúc chia tay, nàng thỏ thẻ nói :

- Tướng công là bậc anh hùng cái thế, dung mạo tuấn tú phi phàm. Trong lúc hành hiệp thế nào cũng có nhiều nữ nhân say đắm. Nhưng thiếp không phải là người hẹp lượng, nếu gặp được người hiền thục, xinh đẹp, tướng công cứ thu nạp. Thú thật là tiện thiếp một mình chẳng thể nào hầu hạ được chàng.

Hỏa Kim Ngư là kỳ vật, đã đem lại cho chàng hai mươi năm công lực và khả năng kháng độc cùng với một bản lãnh đàn ông mạnh mẽ, cuồng nhiệt. Nếu tâm địa chàng không trong sáng chắc đã sa vào đường sắc dục.

Một giọng nói vang vang cắt ngang dòng suy tưởng, chàng nhìn lên đài thấy một thanh niên mặt đen, mặc võ phục màu lam đang tự giới thiệu :

- Tại hạ là Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi, hai mươi tuổi, nguyên quán Lạc Dương, xin được lãnh giáo Vương thủ đài.

Phu nhân ghi vào sổ rồi bảo :

- Thiếu hiệp lại gần đây xòe tay ra cho lão thân kiểm tra theo đúng đài quy.

Mạnh Khôi vâng lời, phụ nhân quan sát rồi gật đầu. Vô Ảnh Quyền đã bước ra đợi sẵn. Mạnh Khôi vái chào rồi bắt đầu tấn công. Gã là

ái tử của Thần Quyền Mãnh Đới, đã học được mấy phần công phu của phụ thân, nổi tiếng giang hồ với đường quyền dũng mãnh.
Thiên Vũ thầm so sánh hai pho quyền đang thi triển trên đài với Phục Lôi quyền pháp, chàng rút ra được nhiều điều bổ ích. Chàng học nghệ không lâu nhưng nhờ thiên bẩm tuyệt thế, học một biết mười nên lãnh hội được sở học rộng rãi của Thiên Sơn lão nhân. Chỉ cần quan sát một lần, chàng có thể nhận ra lộ số, đường lối của các loại võ thuật. Chàng tin rằng với pho Phục Lôi quyền pháp, mình có thể thắng Vương Sĩ Ngạn.
Trên đài, Mạnh Khôi đã vượt qua chiêu thứ ba mươi, phấn khởi đánh như vũ bão quyết hạ cho được đối phương. Nhưng họ Vương cười nhạt, quyền ảnh mờ mờ xô đến.
Lão đã dùng đến tuyệt học lừng danh. Mạnh Khôi trúng liền hai quyền, dội ra sau nhưng không hề bị thương.
Sở trang chủ hoan hỷ, lấy hộp đựng năm trăm lượng bạc trao cho họ Mạnh với lời tán dương :
- Mạnh thiếu hiệp tuổi trẻ tài cao, lão phu vô cùng khâm phục.
Mạnh Khôi ngượng ngùng vái nhận rồi phi thân xuống đài. Bằng hữu xúm lại chúc mừng. Vương Sĩ Ngạn là cao thủ lừng danh đã lâu, cầm cự được hơn ba mươi chiêu cũng là chuyện đáng tự hào.
Tiếp theo là một thiếu niên mặt chữ điền, mày to, mắt thô, tung mình lên đài xin đọ kiếm. Gã cất giọng oang oang :
- Tại hạ là Thiết Kim Cương Hàn Cán, hai mươi tuổi, quê Sơn Đông, xin lãnh giáo kiếm thuật của Sở tiểu thư.
Quần hùng thấy nữ nhân sắp trổ tài, xôn xao bàn tán, chú tâm theo dõi. Sở Phi Hương lặng lẽ bước ra, thủ kiếm đợi chờ. Hàn Cán rút gươm thi lễ rồi xuất chiêu. Kiếm pháp của y cực kỳ linh diệu. Nhưng chàng ngạc nhiên là phụ nhân dường như quên kiểm tra bàn tay họ Hàn, và pho kiếm mà Phi Hương sử dụng chính là Ngọc Nữ kiếm pháp, tuyệt kỹ bí truyền của mẫu thân chàng. Một linh cảm tràn ngập đầu óc, chàng cố trấn tĩnh chờ xem sự việc.
Độc Thủ Long Nữ thuở xưa lừng danh miền quan ngoại nên Trung Nguyên ít ai nhận ra được võ công của nàng, huống hồ gì đám thiếu niên non trẻ? Đến chiêu thứ ba mươi chín, Phi Hương thét lên xuất chiêu Ngọc Nữ Tú Hoa. Mũi kiếm của nàng vẽ lên những đóa hoa mai rực rỡ, bao trùm lấy đối phương. Tiếng kiếm chạm nhau vang dội rồi tắt lịm. Ngực áo họ Hàn bị chém rách một đường dài.
Gã xấu hổ vòng tay nói :
- Tiểu thư kiếm pháp cao cường, Cán tôi xin bái phục.
Gã nhận lấy bạc rồi rút lui. Sau đó có thêm mười cao thủ nữa lên thử

tài nhưng không ai thắng được trận nào. Sở trang chủ đã tốn hết hơn năm ngàn lượng bạc. Đến giữa giờ thân, một chàng công tử áo tím chậm rãi bước lên đài. Gương mặt gã rất anh tuấn nhưng không thiếu vẻ gian tà. Đôi mắt lóng lánh thần quang chứng tỏ nội công rất thâm hậu.
Gã vòng tay nói :
- Tại hạ là Triệu Tuấn, mươi tám tuổi ở Hà Bắc, xin được giúp vui.
Thái độ của gã vô cùng cao ngạo, khiến mọi người phẫn nộ. Nhưng chỉ lát sau họ mới biết Triệu Tuấn bản lãnh cao cường, ra tay tàn độc vô song. Trận đầu, trong vòng bốn mươi chiêu, họ Triệu đã giáng cho Vương Sĩ Ngạn một quyền vào tâm thất, máu miệng trào ra như suối, phải đưa xuống đài điều trị. Gã tiếp tục xin lãnh giáo chưởng pháp của Lý Long Miên. Hỏa Diện Trường Thủ cũng chỉ chịu được sáu mươi chiêu đã nhận một chưởng vào vai trái đành phải nhận bại. Gã kiêu hãnh không thèm nghỉ ngơi, xin đấu ngay trận thứ ba với Sở Phi Hương.
Toàn trường rúng động chờ xem kết quả. Họ xôn xao hỏi nhau lai lịch của tên cao thủ lạ mặt nay. Sở Phi Hương thấy y võ công cao siêu không khỏi sinh lòng sợ hãi nhưng vẫn bước ra.
Triệu Tuấn nhìn nàng cười đắc ý :
- Ta không ngờ đất Thiểm Tây cằn cỗi lại có người xinh đẹp như tiểu thư.
Ánh mắt hắn đầy vẻ yêu mỵ. Phụ nhân giám đài bỗng hỏi :
- Chẳng hay thiếu hiệp là gì của Môn chủ Tử Vi môn?
Triệu Tuấn ngửa mặt cười khanh khách đáp :
- Tại hạ chính là Thiếu môn chủ của Tử Vi môn. Nhãn quang phu nhân quả sắc bén.
Thiên Vũ thấy bà dường như bị chấn động mạnh. Triệu Tuấn rút kiếm hờ hững điểm nhẹ mấy thức, tỏ vẻ khinh thường. Sở Phi Hương không ưa gì hắn nên tận lực chiến đấu. Nàng vung kiếm xuất chiêu Ngọc Nữ Tiến Tửu, phong tỏa đường gươm họ Triệu. Hai bên quần thảo nhau hơn năm chục hiệp, Triệu Tuấn bỗng thay đổi đấu pháp.
Không biết gã dùng loại kiếm pháp nào mà kiếm quang loang loáng, mũi kiếm vẽ nên những vòng tròn bao phủ lấy Phi Hương. Thiên Vũ đã có chủ ý nên nhận ra đây chính là Khô Lâu kiếm pháp được cải biến. Bọn sát thủ sứ giả cũng từng sử dụng chiêu này, nhưng không giấu được hình ảnh đặc trưng. Chàng thầm đoán Bá Câu đã tốn rất nhiều công sức để ngụy trang sở học của ác ma.
Chỉ trong mấy chiêu, Phi Hương đã bị kiếm pháp quái dị áp đảo.

Nàng quát lớn, vận toàn lực xuất chiêu Ngọc Nữ Tảo Vân. Kiếm quang như mây mù lan tỏa, sát khí lạnh lẽo phi thường. Triệu Tuấn tung mình lên cao, thân ảnh biến mất giữa những vòng tròn kiếm quang. Tiếng vũ khí chạm nhau vang dội, họ Triệu bật cười cuồng dại. Mọi người thấy gã ôm kiếm đứng ngạo ngễ còn Sở Phi Hương đã thảm bại, kiếm của nàng nằm lăn lóc trên mặt lôi đài.
Phi Hương tủi hổ chạy vào quỳ xuống bên phụ nhân khóc tức tưởi. Bà đưa tay vuốt tóc nàng an ủi.
Hỏa Diện Trường Thủ Lý Long Miên bước ra tuyên bố :
- Theo đúng đài quy, nếu không có ai lên tranh tài thì Triệu thiếu hiệp sẽ là rễ quí của Sở gia trang.
Bỗng từ ngoài vòng, một bóng người lướt qua đầu quần hào, rơi xuống đài nhẹ nhàng như một đám mây. Bản lãnh khinh công ấy khiến mọi người hoan hô nhiệt liệt.
Một chàng trai trẻ, mặc võ phục màu vàng, khoác áo lông cừu trắng, xinh đẹp như Tử Đô xuất hiện. Tướng mạo chàng tôn quí, đường chính khác hẳn Triệu Tuấn.
Gã nhìn đối thủ thầm ganh ghét, quyết không buông thạ Sở Phi Hương nhận ra cố nhân, mừng rỡ thì thầm với phụ nhân. Bà chăm chú quan sát, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, cất tiếng hỏi :
- Chẳng hay danh tánh của thiếu hiệp là gì?
Chàng cung kính vòng tay đáp :
- Tiểu bối họ Cốc tên Dật năm nay hai mươi tuổi.
Phi Hương nghe chàng báo tên giả không khỏi ngỡ ngàng, phụ nhân giám đài nói tiếp :
- Xin công tử cho lão thân kiểm tra song thủ.
Chàng lại sát bàn vận công truyền âm :
- Triệu Tuấn chính là con trai của Tình Ma Mễ Hồng. Lát nữa tiểu bối sẽ đả thương hắn rồi bỏ đi ngay để tránh liên lụy cho Sở gia trang. Tối đến sẽ trở lại bàn bạc.
Lời nói của chàng đã làm phụ nhân ngơ ngác, kinh hoàng. Thiên Vũ không đưa tay mà quay lại bảo Triệu Tuấn :
- Các hạ muốn tỷ đấu riêng rẽ từng môn hay phối hợp cả ba?
Họ Triệu cười nhạt nói :
- Ngươi quả là kẻ mặt dày, sao lúc nãy không thượng đài mà giờ này đợi ta dọn cỗ mới lên ăn?
Thiên Vũ điềm nhiên đáp :
- Thực ra tại hạ lên đây không phải vì nữ nhân mà chỉ muốn lãnh giáo võ học lừng danh của Khô Lâu Ma Quân.
Chàng cố tình nói lớn nên toàn trường đều nghe rõ. Quần hào rúng

động ồn ào hẳn lên.
Triệu Tuấn biến sắc quát :
- Ngươi chớ nói càn, Kim Quang kiếm pháp của gia phụ là tuyệt nghệ bí truyền của dòng họ Triệu, có gì giống với Cô Lâu?
Thiên Vũ giả đò ngơ ngác :
- Thế thì lạ thật, hôm trước tại hạ chứng kiến một sát thủ sứ giả sử dụng mấy chiêu kiếm giống hệt như các hạ.
Nghe nhắc đến tổ chức đáng sợ này, mọi người càng nghi ngờ lai lịch Tử Vi môn hơn. Triệu Tuấn không dằn được cơn tức giận vung kiếm chém liền. Thiên Vũ vận dụng Thiên Biến Thần Bộ xuyên qua màn kiếm ảnh dở pho Phục Lôi quyền pháp tấn công tới tấp. Chiêu này nối chiêu kia, không để đối phương kịp thở. Đến chiêu thứ mười hai, Triệu Tuấn trúng liền ba quyền vào vai và ngực.
Dù không thọ thương nhưng rất đau đớn, gã lùi lại hai bước bật cười ghê rợn rồi dở đòn sát thủ. Không dám coi thường quỷ chiêu của Ma Quân, Thiên Vũ rút kiếm dùng chiêu Thiên Sơn Đảng Ma chống cự. Chàng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu đường lối kiếm pháp Cô Lâu, nên không vội hạ địch thủ mà chỉ đánh cầm chừng. Trong vòng một tháng ở nhà, ngày nào chàng cũng rèn luyện cách phối hợp hai môn kiếm chưởng nên tiến bộ rất nhiều. Bản lãnh của Triệu Tuấn cao hơn sát thủ sứ giả nhưng vẫn không phải đối thủ của chàng. Cô Lâu kiếm pháp quả là đáng sợ, chiêu thức quỷ mị, hiểu ác khôn lường. Nếu do Triệu Bá Câu thi triển chắc chàng khó lòng địch lại. Thấy trời đã hoàng hôn, chàng quyết hạ thủ sớm liền xuất chiêu Thiên Sơn Loạn Vũ, tay tả vỗ liền mấy thức trong chiêu Sơn Thượng Hoàng Long. Triệu Tuấn đang bị kiếm chiêu áp đảo, không tránh khỏi chưởng thức tinh diệu kia nên hứng trọn một chưởng kình vào ngực, máu phun ra thanh vòi. Gã biết không cự nổi đối phương nên tung mình xuống đài đi mất.
Quần hào vỗ tay hoan hô Thiên Vũ vang dội. Ngờ đâu, chàng cũng lăng không, lộn ngươi đáp xuống lưng ngựa đi luôn. Sở trang chủ ngơ ngác. Phi Hương giận dỗi bỏ vào trong. Phụ nhân gọi Lý Long Miên lại dặn dò mấy câu.
Họ Lý đứng ra tuyên bố :
- Không ngờ Cốc Dật lại có hành động kỳ lạ như vậy. Làm dở dang danh phận của Sở tiểu thự Lão phu thay mặt Sở trang chủ cảm ơn chư vị thiếu hiệp. Cuộc tỉ thí chiêu phu coi như đã kết thúc.
Mọi ngươi giải tán, bàn luận về anh chàng Cốc Dật kỳ quái, ngu ngốc không biết thưởng thức nhan sắc mỹ nhân.
Tối hôm đó, không khí Sở gia trang vô cùng lặng lẽ, Sở lão gia thở

dài, không ngớt nhìn ra cửa như mong đợi ai. Nhưng người bồn chồn nhất chính là phụ nhân giám đài.
Bà đã bỏ khăn che mặt để lộ một dung mạo xinh đẹp dù tuổi đã tứ tuần.
Hỏa Diện Trường Thủ Lý Long Miên hỏi bà :
- Tiêu muội có tin chắc vào nhận xét của mình không?
Phụ nhân trào nước mắt đáp :
- Lý ca không thấy hắn giống hệt Thiên Long lúc trẻ hay sao? Linh cảm của người mẹ bảo với muội rằng, đó chính là ái tử. Hai năm trước y cứu Hương nhi và xưng là Lục Thiên Vũ. Chỉ có điều lạ là Thiên Sơn kiếm pháp của y còn linh diệu hơn cả Thiên Long, khinh công cũng vậy. Lẽ nào Vũ nhi lại tài trí đến mức bổ khuyết được sở học của Thiên Sơn?
Sở lão gia gật gù :
- Hai mươi lăm năm trước, khi Thiên Long và muội cứu ta ở dưới chân rặng Ngũ Hành sơn, phong thái của Thương đệ cũng oai vũ, tuấn tú chẳng khác gì tiểu tử họ Cốc kia, dù có già hơn.
Lão vừa dứt lời thì một bóng người bay qua cửa sổ, quỳ xuống trước mặt phụ nhân, nghẹn ngào thưa :
- Bất hiếu nhi Thiên Vũ khấu kiến mẫu thân.
Mọi người bàng hoàng vui mừng khôn xiết. Tiêu Phi Phượng chụp lấy bàn tay hữu của chàng thiếu niên xem kỹ. Bà rú lên mừng rỡ, ôm chặt con vào lòng khóc nức nở.
Nhưng nhớ đến trượng phu, bà đẩy chàng ra, gạt lệ hỏi :
- Còn phụ thân con đâu?
Thiên Vũ bùi ngùi đáp :
- Hai mươi năm trước, phụ thân đã trầm mình dưới dòng sông Hán Thủy. Phụ thân nhận ra kẻ thù chính là Tình Ma Mễ Hồng.
Độc Thủ Long Nữ Tiêu Phi Phượng đau đớn nghiến răng nói :
- Ta quyết lấy đầu hắn đem ra bờ sông để tế Thiên Long.
Bà quay sang giới thiệu :
- Đây là Sở bá bá, người đã cưu mang ta trong suốt hai chục năm qua.
Thiên Vũ sụp xuống lạy tạ :
- Hài nhi đội ơn bá phụ đã cứu giúp gia mẫu.
Sở lão gia xua tay nói :
- Ngày xưa nếu không có Thiên Long và Tiêu muội thì ta đã bị cường đạo giết chết rồi.
Long Nữ chỉ hai người kia :
- Còn đây là Lý bá và Vương thúc, bằng hữu của Thiên Long, đến

đây để giúp ta thực hiện kế hoạch dùng lôi đài để tìm ngươi.
Chàng cúi lạy rồi nhìn sang Sở tiểu thự Sở Phi Hương thẹn thùng nói :
- Không ngờ chỉ có hai năm mà võ công của Vũ ca đã tiến bộ nhanh đến như vậy.
Thiên Vũ cười đáp :
- Té ra ngày ấy chính Hương muội là người hạ thủ Tứ Giao. Nàng đóng kịch khéo quá làm ta cũng bị lừa.
Rượu mừng được dọn ra, Long Nữ và Thiên Vũ kể cho nhau nghe những tao ngộ đã quạ Đêm ấy, Long Nữ được đám đệ tử Kiếm Minh liều chết bảo vệ. Nàng kịp nhớ đến Sở trang chủ nên dặn họ đào thoát về Tây An. Chỉ còn lại có tám người, họ thay phiên cõng bà mà chạy. Vì mới sanh nở, Long Nữ bị băng huyết, mất hết công lực, nằm bất động suốt gần hai chục năm dài nên không thể đến Động Đình hồ tìm chồng con được.
Sở trang chủ đã cho người đến Hồ Nam để tìm kiếm Thiên Long nhưng không hề gặp. May sao năm trước, Sở lão tìm mua được một nhánh Thiên Hà Thủ Ô nên Long Nữ mới hồi phục lại phần nào. Bà cho mời họ Vương và Họ Lý đến để bàn bạc việc tìm con. Quả nhiên hoàng thiên run rủi nên Thiên Vũ có mặt đúng lúc.
Long Nữ nghe nói lục vị bái đệ còn sống và đang xây dựng lại Kiếm Minh, bà rất vui mừng, quyết định đến gặp họ bàn chuyện báo thù chồng.
Long Nữ quay sang nói với Sở lão gia :
- Đại ca, tiểu muội muốn xin Hương nhi về làm dâu, người nghĩ sao?
Sở lão rất ái mộ chàng trai anh tuấn và thần dũng này nên cao hứng trả lờ? :
- Chẳng phải Vũ nhi đã đả bại họ Triệu để dành ngôi rễ qúy đó sao? Ta rất vui mừng có được hiền tế như Thiên Vũ.
Long Nữ cười bảo con :
- Sao Vũ nhi chưa ra mắt nhạc phụ?
Thiên Vũ vội quỳ xuống lạy :
- Tiểu tế xin ra mắt nhạc phụ đại nhân.
Sở lão cười ha hả đỡ chàng dậy rồi bảo Phi Hương :
- Hương nhi còn chưa chịu nhận mẹ chồng ư?
Phi Hương thẹn đỏ mặt sụp lạy :
- Tức nữ bái kiến a nương.
Long Nữ nghiêm mặt nói :
- Hai con đã có danh phận phu thê nhưng hôn lễ sẽ cử hành sau khi Vũ nhi trả được phụ thù. Hương nhi và Yến Vân sẽ cùng là chánh

thất.
Sáng hôm sau, Long Nữ dẫn Hương nhi và hai lão họ Lý và họ Vương lên đường đến Tổng đàn Kiếm Minh. Còn Thiên Vũ trở lại Thanh Long bang.
Vừa đến chân núi Quân Sơn ở cách thành Hàm Dương ba mươi dặm, Thiên Vũ thấy trước mặt mình là tám tên sát thủ sứ giả. Những chiếc mặt nạ vô hồn lạnh lẽo trông thật đáng sợ.
Một tên cất tiếng hỏi :
- Có phải ngươi là Cốc Dật đấy không?
Thiên Vũ hiểu ra ngay là Triệu Tuấn đã nhờ đám thủ hạ của Bá Câu báo phục.
Chàng mỉm cười hỏi lại :
- Chắc các ngươi muốn trả hận giùm cho Thiếu môn chủ phải không?
Bọn sát thủ giật mình, nhưng nghĩ rằng chàng không thể nào thoát chết nên tên cầm đầu cười cuồng dại đáp :
- Xem ra ngươi cũng là ngươi cơ trí, đoán việc như thần. Nhưng rất tiếc số ngươi đã tận rồi.
Thiên Vũ cố đánh một đòn tâm lý :
- Triệu Bá Câu hủy diện mạo của các vị rồi bắt làm kẻ giết thuê, kiếm bạc cho lão. Các vị không hận sao?
Tên sát thủ không ngờ chàng biết nhiều bí mật như vậy, mắt tỏa hàn quang bảo :
- Tiểu tử giỏi lắm, nhưng ngươi không còn cơ hội để nói đâu.
Gã phất tay ra hiệu, cả bọn lướt đến tấn công. Chắc đã được cảnh báo trước nên chúng ra tay rất quyết liệt, từ đầu đã dùng Cô Lâu Quỷ Kiếm. Thiên Vũ tung mình xuống đất đón đánh. Tay kiếm tay chưởng tung hoành rất dũng mãnh. Chàng biết cục diện hiểm nghèo nên xuất toàn lực, quyết tốc thắng vì bọn chúng quá đông, dùng xa luân chiến thì chàng sẽ kiệt lực.
Thiên Vũ quát lớn lên như sấm, rung kiếm xuất chiêu Thiên Sơn Nhật Xuất, tay tả vẽ nữa chiêu Xuân Phong Tảo Điệp. Một tên trúng kiếm vào vai, còn một tên bị chưởng phong vỗ vào lưng hộc máu.
Chàng phấn khởi tung mình lên không, xuất chiêu Thiên Sơn Lôi Xướng, kiếm quang xé gió, bữa xuống đầu hai tên trước mặt.
Bỗng nghe sau lưng có hơi gió, chàng xoay người vung chưởng đánh bạt ra. Cuộc chiến kéo dài chừng một canh giờ, Thiên Vũ giết được một tên, nhưng trên lưng bị rạch một đường dài, máu tuôn ướt đẫm áo cừu. Chàng phẫn nộ gầm lên, xuất chiêu Thiên Sơn Tinh Bạc, ánh kiếm như rãi sao, đâm chết hai tên và nhận thêm một mũi kiếm vào ngực phải.

Biết vết thương rất nặng, Thiên Vũ vung kiếm giả đò tấn công nhưng bất ngờ dở pho khinh công Phiêu Phong Truy Vân, lộn mấy vòng rơi xuống lưng tuấn mã. Hồng nhi biết chủ lâm nguy, phóng đi như tên bắn. Bọn sát thủ ráo riết truy đuổi nhưng chỉ sau vài chục dặm đã khuất bóng. Chúng hậm hực quay về, tự an ủi rằng, kiếm có tẩm độc chắc chàng không thoát nổi.
Thiên Vũ bị kiếm đâm vào phế phủ, khí huyết tắc nghẽn, máu trào ra không ngăn nổi. Chàng ôm chặt lấy cổ ngựa phó thác số mệnh cho tuấn mã. Hồng nhi chạy sâu vào rặng núi Quân Sơn, đến bên một dòng suối, thấy địch nhân không đuổi nữa liền dừng lại uống nước. Thiên Vũ lúc này đã mê man bất tỉnh, lăn xuống bãi cỏ. Tuấn mã dùng chiếc lưỡi ướt át liếm mặt chàng, hí lên vang dội. Thiên Vũ mơ hồ nghe tiếng, dần tỉnh dậy.
Chàng nhận ra mình đang nằm bên bờ suối, bèn cố gượng bò đến bên dòng nước gục xuống uống mấy hớp, rồi ngồi lên kiểm tra thân thể. Chàng cởi bỏ y phục, nghe lưng và ngực vô cùng đau nhứt. Vết thương trên ngực vẫn chưa ngớt rĩ máu. Chàng cắn răng gom ít củi khô nhóm lửa. Ngọn lửa cháy đều. Thiên Vũ hơ cho lưỡi đao đỏ rực lên rồi áp mạnh vào ngực. Một tiếng xèo phát ra, cảm giác đau đớn khiến chàng run rẩy, nhưng một vết thương đã khép kín. Sau lưng khó thực hiện hơn, mồ hôi tuôn đầm đìa dù thời tiết rất lạnh.
Xong xuôi chàng ngồi xếp bằng, cố đưa chân khí lưu chuyển, nhưng phế phủ đã bị thương, kinh mạch tắc nghẽn không đi qua được. Chàng biết nếu không có linh đan diệu dược sẽ không thể sống sót. Thiên Vũ bỗng nghe ngực phải nhói đau, máu tràn lên miệng, chàng thổ huyết rồi chết lịm. Hồng nhi sợ hãi hí lên từng hồi như cầu cứu.
Lát sau bên kia suối xuất hiện một lão nhân cao gầy mặc đạo bào, trước ngực thêu hình bát quái, đôi mắt diều hâu nham hiểm lấp lánh thần quang. Lão phi thân qua suối, đến bên Thiên Vũ quan sát, gật gù hài lòng rồi bồng Thiên Vũ lên trở lại bờ bên kia.
Lão đi vào tòa nhà đá trong rừng, mùi thuốc tỏa ra thơm ngát. Lão đặt chàng nằm lên chiếc bàn giữa nhà, dùng kim vàng châm đầy người rồi bỏ vào miệng chàng một viên dược hoàn mau đỏ, to bằng hạt nhãn.
Chừng tàn một nén nhang, thấy mặt chàng đã có huyết sắc, lão rút kim, rắc vào vết thương băng lại, cho chàng uống thêm một viên nhỏ màu đen rồi điểm nhanh trên cơ thể. Thủ pháp lão rất điêu luyện thành thạo.
Đến chiều, Thiên Vũ tỉnh lại thấy mình vẫn còn sống, cơ thể thư thái. Chàng gượng ngồi dậy, thấy một đạo nhân đang ngồi khuấy nồi

thuốc. Chàng biết đó là ân nhân nên bước xuống vòng tay bái tạ :
- Tiểu bối đội ơn đạo trưởng đã cứu mạng.
Lão mỉm cười :
- Ngươi chưa hoàn toàn bmh phục, không cần phải đa lễ.
Trong ba ngày, lão chăm sóc chàng rất chu đáo. Thiên Vũ cảm kích nhưng thầm lo ngại vì chàng nhận ra con ngươi này rất là nham hiểm, tà ác.
Chàng hỏi lão :
- Chẳng hay đạo trưởng danh tánh là gì, xin cho tiểu bối được rõ?
Lão lạnh lùng đáp :
- Người đời vẫn gọi ta là Độc Tâm Thần Y Tăng Dao.
Thiên Vũ chết điếng trong lòng vì họ Tăng là một ác ma nổi tiếng không kém gì Khô Lâu Ma Quân, ba mươi năm trước bị Thương Thiên Long và võ lâm bạch đạo truy đuổi ráo riết, không ngờ lão lại ẩn cư trong rặng Quân Sơn này.
Chàng thầm tính toán rồi giả như không biết, thản nhiên nói :
- Tiểu bối là Cốc Dật quê ở Cam Túc, mới xuất đạo nên chưa biết uy danh thần y.
Tăng Dao gằn giọng hỏi :
- Ngươi là đệ tử của môn phái nào?
Thanh Thiên Sơn thần kiếm là di vật của Thiên Hà thượng nhân, chàng đã để lại Tây Vực, chỉ dùng kiếm thường và đã rơi mất nên không sợ lão nhận ra.
Chàng điềm nhiên trả lời :
- Gia sư vốn là một tiên sư quy ẩn, nên đã truyền lại quyền pháp cho tiểu bối.
Độc Tâm Thần Y bảo :
- Ngươi thử biểu diễn pho quyền pháp ấy cho ta xem.
Thiên Vũ liền múa pho Phục Lôi quyền pha lẫn với Vô Ảnh quyền. Chàng là ngươi thông tuệ nên trong ngày đã lôi đài ở Tây An, xem họ Vương giao đấu đã học trộm được mấy chiêu. Tăng Dao không ngờ chàng biết lai lịch lão và chủ tâm giấu diếm nên bị qua mặt.
Lão gật gù nói :
- Ngươi là người có căn cơ rất tốt nhưng chưa gặp được minh sự Sau khi khôi phục hoàn toàn, ta sẽ nhận ngươi làm truyền nhân, chỉ trong năm năm có thể xưng hùng thiên hạ.
Thiên Vũ kính cẩn đáp :
- Tiểu bối đã có sư phụ nên không thể bái tiền bối làm thầy.
Họ Tăng cười ghê rợn :
- Ngươi không muốn cũng không được. Trong cơ thể ngươi đã có

một viên bách nhật đoạn trường. Đến ngày mà không có thuốc giải của ta thì sẽ chết một cách thảm khốc. Ngươi sẽ suốt đời là nô lệ trung thành của ta.
Thiên Vũ giả đò sợ hãi, buôn rầu. Chàng biết công lực mình đã mất, không thể đào thoát khỏi tay lão ma nên ẩn nhẫn chờ thời cơ.
Hôm sau, lão có việc phải đi xa nên gọi chàng lại dặn dò :
- Chung quanh đây ta đã bố trí kỳ môn thế trận, ngươi có muốn đào thoát cũng uổng công. Mười ngày sau ta sẽ trở về.
Lúc lão đi khỏi, Thiên Vũ ra ngoài thăm dò, quả nhiên không tìm được đường lối, chỉ như người lạc giữa sương mù mờ mịt. Không nản chí, chàng trở lại thạch thất lục tìm khắp nơi.
Đến ngày thứ ba mới khám phá một ngăn bí mật dưới chân giường ngủ họ Tăng.
Trong đó có hai cuốn sách y học và kỳ môn. Thiên Vũ vui mừng khôn xiết mở ra xem thử, thấy môn học này vô cùng phức tạp, chàng cố công học hỏi.
Mỗi lần gặp khó khăn, chàng lại giải khuây bằng cách đọc một đoạn y kinh, đến ngày thứ chín, nhờ thiên bẩm hiếm có, chàng đã nắm được cách phá trận mê tâm và học thuộc lòng cuốn y kinh. Dù sao họ Tăng cũng đã có ơn cứu mạng nên chàng để hai cuốn kinh lại chỗ cũ, tìm đường thoát ra.
Chỉ lát sau, Thiên Vũ đã đến bên dòng suối hôm trước. Thấy Hồng nhi vẫn còn chờ đợi, chàng vui mừng phi thân qua ôm lấy đầu ngựa vuốt vẹ Tuấn mã hân hoan liếm tay chàng hí nhẹ, vẫy đuôi mừng chủ.
Qua trận tai kiếp vừa rồi, chàng tự hiểu bản lãnh mình không thể địch nổi Tử Vi môn, nên quyết tâm tìm cho được Kim cung để học tuyệt nghệ của Kim Tỏa lão nhân.
Thiên Vũ khiêm trình ngay đêm về lại Tổng đàn Thanh Long bang. Nửa tháng sau, công lực hoàn toàn khôi phục. Chàng bàn kế hoạch với Bang chủ rồi một mình lên đường đến Thái Hoàng sơn.
Nhật Phi Hồ đã cải trang, biến chàng thành một hán tử mặt đen sạm, râu rậm bó cằm. Thiên Vũ cũng tranh thủ học hỏi thuật dịch dung này của họ Lăng, có thể tự mình tùy thời thay đổi diện mạo. Khi chàng đến được chân ngọn núi phía tây Thái Hoàng sơn thì việc Kim cung tọa lạc ở ngọn Thổ Sơn phía Bắc trong dãy Ngũ Hành sơn, cạnh Tổng đàn Tử Vi môn đã lan rộng khắp giang hồ.
Tin tức này đã làm chấn động tam sơn ngũ nhạc, hào kiệt khắp nơi ùn ùn kéo về Hà Bắc, tìm cách xâm nhập ngọn Thổ Sơn để tìm kiếm. Triệu Bá Câu phải huy động môn đồ bảo vệ Tổng đàn Thủy Sơn, và

đích thân thống lãnh năm trăm cao thủ lục soát từng tấc đất trên Thổ Sơn. Đã xảy ra xô xát giữa anh hùng tứ xứ với Tử Vi môn. Các phái bạch đạo như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Điểm Thương cũng phái người đến xem xét sự thể.
Thì ra Thiên Vũ đã dùng kế dương Đông kích Tây, nhờ đệ tử Thanh Long bang truyền bá tin thất thiệt để Tử Vi môn phải tập trung đối phó. Nhân cơ hội đó, chàng âm thầm vào ngọn Kim Sơn tìm kiếm. Kim Sơn là ngọn cuối cùng của dãy Thái Hoàng, nằm cạnh Hoàng Hà, địa thế cheo leo, hiểm trở.
Sau năm ngày lăn lội, chàng tìm thấy vách núi giống như họa đồ đã vẽ. Nhưng tiếng người bàn bạc khiến chàng phải núp vào một tảng đá. Dưới chân vách đá là ba lão nhân tuổi trạc thất tuần, mặc trường bào đỏ như máu, dung mạo quái gỡ.
Lão mập lùn cười đắc chí :
- Bọn võ lâm Trung Nguyên quả là ngu xuẩn, Kim cung ắt phải ở Kim Sơn chứ sao lại ở nơi khác được. Anh em ta nghiên cứu suốt ba mươi năm dài mới tìm ra hạ lạc của nơi này.
Lão gầy thắc mắc :
- Không hiểu sao tin tức về Kim cung tại Ngũ Hành sơn lại lan đi nhanh như vậy?
Nếu Trường Bạch tam tiên chúng ta không nhanh chân sẽ bị họ đào nát mấy ngọn núi này lên.
Đúng lúc đó, tiếng nổ của hỏa dược từ Thổ Sơn vọng qua ầm ĩ. Quần hào đang phá núi để tìm lối vào.
Lão già thứ ba chỉ còn một mắt càu nhàu :
- Đã đến nơi thì chúng ta vào ngay, sao đại ca và nhị ca còn chờ đợi gì nữa?
Thiên Vũ không ngờ ba lão ma đầu ở tận dãy Trường Bạch bên Mãn Châu cũng lần mò đến đây. Chàng biết họ võ công cao siêu nên đành chờ xem sự thể.
Lão đại lấy trong tay áo ra một họa đồ, ngắm nhìn vách đá, tính toán một lúc rồi bảo :
- Tam đệ hãy tìm cách xác định điểm giữa của vách đá này.
Lão tam bước dọc theo vách đá thầm đếm. Thiên Vũ nghe rõ lão điếm đến bước thứ một trăm thì hết. Lão quay lại xác định bước thứ năm mươi. Lão nhị bước đến đúng điểm đó, tung mình lướt theo vách núi, song chưởng vỗ liên tục. Khi đến chừng ba trượng, âm thanh phát ra khác lạ, lão mừng rỡ vỗ mạnh. Bàn tay in một dấu lõm rồi rơi xuống. Cả ba bàn bạc một hồi rồi đứng lên vai nhau. Lão đại ở trên cùng, vận toàn lực bổ một luồng chưởng phong vào điểm đã

đánh dấu, nghe như tiếng trống. Đến chưởng thứ mười, vách đá bị đánh thủng một lỗ lớn. Thấy cửa đá dày hàng thước còn bị lão cách không đánh vỡ, Thiên Vũ càng thêm cẩn trọng, không dám để lộ tung tích.
Thực ra cửa vào có một khe rất nhỏ, chỉ cần đút tiểu đao vào chặt đứt là mở được.
Nhưng có lẽ Trường Bạch tam tiên không có họa đồ nên dùng chưởng phá hủy. Chờ họ vào cả trong hang, Thiên Vũ tung mình chui theo. Lối đi hẹp nhưng có thể đứng thẳng lưng. Thấy ba lão mất hút, chàng mau chóng lướt đi, chừng vài chục trượng, đã nghe tiếng họ bàn bạc :
- Trước mặt ta có đến năm ngã đường, đại ca tính sao?
Lão đại tư lự rồi chọn con đường đầu tiên bên tay hữu. Chờ họ đi khuất, Thiên Vũ lao vào con đường thứ hai bên tay tả quạ Đây là đường ngầm đục xuyên đá núi nên rất tối tăm. Chàng bật hỏa tập tiến vào. Lát sau, trước mặt chàng hiện ra một hồ nước rộng chừng mười trượng nằm trong một hang rất lớn. Thạch nhũ trên trần tạo nên những hình dáng kỳ quái. Thiên Vũ bọc kín hỏa tập, rút tiểu đao rồi lặn xuống. Chàng đã nhắm hướng trước nên dễ dàng xác định được nơi cần đến. Vách hồ gần đáy có ba cục đá lồi ra, chàng ấn mạnh nhiều lần theo một thứ tự nào đó rồi vỗ mạnh.
Cánh cửa nhỏ mở ra, nước cuốn chàng vào theo. Thiên Vũ thông thạo thủy tính nên đủ sức chịu đựng quảng đường dài mấy chục trượng. Khi thấy trên đầu có ánh sáng mờ mờ, chàng mừng rỡ đạp mạnh chân trồi lên, nhận ra mình đang ở trong một thạch thất rộng rãi, vuông vứt, trần hang cao vút có những khe hở để tiếp nhận ánh dương quang.
Chàng trèo lên bờ, quan sát bức vách bên tay hữu. Đôi mắt thần sắc bén của chàng đã nhận ra một khe nứt nhỏ như sợi chỉ, chạy theo hình khuôn cửa. Thiên Vũ đứng sát mé tả, đưa tiểu đao vào khe vận công vạch thật mạnh rồi nhanh chóng rút tiểu đao đứng sang một bên. Cánh cửa đá nặng nề bị cơ quan đẩy sập xuống phía ngoài, kèm theo hàng ngàn mũi tên độc. Nếu không biết trước chắc mạng chàng cũng chẳng còn.
Thiên Vũ thở phào bước vào bí thất. Nơi đây có những khe hở bố trí rất tài tình nên sáng sủa và thoáng mát. Ánh vàng lấp lánh khắp nơi. Chung quanh chàng là những hòn châu báu tỏa sáng rực rỡ. Dưới bức vách cuối phòng là pháp thể của Kim Tỏa lão nhân.
Chàng là người quân tử, xem của cải như phù vân nên chẳng để ý đến, mà đi thẳng vào trong, chiêm ngưỡng di hài của người đã từng

lừng danh hơn trăm năm trước.
Kim Tỏa lão nhân râu tóc trắng như tuyết, mặc trương bào dệt bằng chỉ dát vàng, tạo hóa trong tư thế kiết già trên một khối đá nhẵn nhụi cao gần trượng. Trước mặt ông là một lư hương bằng đồng, có ba cây hương chưa đốt gãy ngang.
Thiên Vũ muốn tỏ lòng kính ngưỡng với tiền nhân, nên lấy hỏa tập đốt ba nén hương ấy bỏ vào lư rồi sụp xuống lạy :
- Tiểu bối hữu duyên tìm được Kim cung, xin lạy tạ Ơn đã để lại tuyệt học coi như nghĩa sư đồ.
Chàng lạy đủ chín lạy rồi bắt đầu tìm cuốn bí kíp. Cuối cùng chàng phải đổ hết hòm châu ngọc ra mà vẫn không thấy gì cả. Chàng thất vọng đến trước thi hài của Kim Tỏa lão nhân than thở :
- Tiểu bối không học được võ công tuyệt thế quả là đáng buồn, ngọc ngà châu báu đâu thể?ném chết được kẻ thù.
Lúc này, ba nén nhang đã gần tàn, nhưng đột nhiên đoạn chân nhang cũng bùng cháy làm cho lớp tro lư cũng cháy theo. Ngọn lửa tỏa rực rỡ một cách lạ thường và tỏa hương thơm ngát. Thiên Vũ giật mình lui lại quan sát.
Lư hương bị đốt đỏ lên và thạch án thờ pháp thể chậm chạp dời sang bên hữu, để lộ một khung cửa ngầm. Chàng mừng rỡ bật hỏa tập rồi đi xuống theo những bậc thang bằng đá. Đây có lẽ là thư phòng, ngoa. thất của chủ nhân.
Thấy trên bàn có một ngọn đèn lớn bằng vàng đầy dầu, chàng đốt lên rồi nhận ra một cuốn sách da dê cũ kỹ cạnh bên. Thiên Vũ mở ra xem, thấy ngay trang đầu có một tờ giấy rời, gấp làm tự Trong đó viết như sau :
“Các hạ vào được đến đây là đủ chứng tỏ tài trí và nhân phẩm. Lão phu rất vui lòng có được một truyền nhân như vậy. Nếu là người bất nhân thì sẽ chẳng bao giờ thắp cho lão phu mấy nén nhang và lạy tạ. Hai động tác đó đã mở cơ quan cuối cùng đưa đến chỗ cất giữ tuyệt học. Ta chỉ mong người hữu duyên sử dụng võ công và của cải vào việc ích nước lợi dân. Trong đầu giường có một bình chứa ba mươi viên Vạn Niên Sâm Hoàn, mỗi ngày uống một viên sẽ không cần ăn và tăng ba mươi năm công lực. Khi luyện xong thần công có thể thoát ra bằng lối trên trần hang.”
Chàng nhớ đến Trường Bạch tam tiên và cửa động khẩu ngoài cùng, lòng thầm lo ngại. Nhưng tin vào những cơ quan lợi hại, phức tạp của Kim cung nên chàng trở ra, dùng toàn lực kéo tấm cửa nặng ngàn cân xuống nước, lấp kín đường vào. Lạ thay, cánh cửa vừa khít với miệng hang ngầm. Nếu từ ngoài vào, sẽ tưởng rằng vách núi

liền lạc. Xong việc, chàng bắt tay rèn luyện tuyệt học của lão nhân. Chương đầu tiên dạy môn Kim Thân thần công. Nhờ có căn cơ vững chắc, chàng mau chóng đưa chân khí luân chuyển trong kinh mạch đúng như trong bí kíp chỉ dẫn. Môn nội công này huyền ảo, thần diệu hơn cả Hỗn Nguyên chân khí. Chàng nhận thức được sự tăng tiến sau mỗi lần nhập định tọa công.
Ngoài những giờ luyện chân khí, Thiên Vũ khổ luyện kiếm và chỉ pháp. Trăm năm trước, Kim Tỏa lão nhân được coi là vũ nội đệ nhất cao thủ, hiếm có ai chịu được quá ba chiêu trong pho Tâm Kiếm. Ông là người si mê kiếm thuật nên không hề để tâm đến quyền chưởng, nhưng môn Kim Hành chỉ, uy lực không thua gì Niêm Hoa chỉ của Thiếu Lâm. Tâm Kiếm chỉ có tám chiêu và vô cùng kỳ ảo, nếu không đạt được đến mức tâm kiếm tương thông thì không cách nào pháp huy uy lực.
Ăn đến viên sâm hoàn cuối cùng thì chàng đã đạt được ba thành Kim Thân thần công. Lúc vận khí, xung quanh thân tỏa ánh vàng mờ nhạt. Tám chiêu trong pho Tâm Kiếm cũng đã luyện được năm. Kim Hành chỉ cũng được bốn thành.
Giờ đây chàng đã có thêm ba mươi năm công lực, bản lãnh tăng tiến hơn trước rất xạ Thiên Vũ trút một rương châu báu vào bọc hành lý rồi quỳ xuống cáo biệt di hài Kim Tỏa lão nhân. Nếu không có sự chỉ dẫn của chủ nhân thì không ai ngờ được trên nóc hang động lại có một lối ra. Chàng vận toàn lực tung người lên, bám lấy một tảng đá rất to lồi ra trên vách.
Quả nhiên có một cánh cửa ngầm đủ để chui quạ Nếu đứng dưới nhìn lên không cách nào phát hiện được. Đường hầm nhỏ hẹp dài gần trăm trượng, cuối cùng là một tảng đá nặng đến hai ngàn cân. Nhờ Kim Thân thần công, chàng xô tảng đá hở ra một khe đủ để lách quạ Bên ngoài là một bình đài nhỏ, cây cối um tùm. Thiên Vũ đưa tảng đá vào chỗ cũ rồi nhắm hướng tung mình xuống chân núi.
Thoáng nghe có tiếng nổ rất gần, chàng nghi ngờ có người đang dùng hỏa dược để phá cửa Kim cung nên lướt nhanh về phía ấy. Quả đúng như dự đoán, dưới chân vách núi là hàng ngàn cao thủ đang gườm nhau. Năm trăm tên áo tím, tạo thành hàng rào án ngữ để đồng bọn phá đường vào.
Khói từ trong động khẩu tỏa ra mù mịt, mặt đất rung rinh vì chất nổ. Đứng cạnh Bá Câu chính là Trường Bạch tam tiên. Thần sắc của họ vô cùng thiểu não. Lão đại băng bó nơi tay tả, lão nhị râu tóc cháy xém còn lão tam khập khiễng nhăn mặt vì chiếc chân bị gãy. Đây là vùng thế lực của Tử Vi môn nên mấy trăm hào kiệt chỉ trợn mắt đứng

nhìn. Có lẽ họ đợi Bá Câu tìm được bảo tàng rồi mới ra tay tranh đoạt.
Thì ra một số cao thủ sau khi không tìm được gì ở Thổ Sơn, đã nghĩ rằng Kim cung phải ở Kim Sơn mới đúng luật Ngũ Hành nên đã đến đây lục lọi. Hai ngọn núi gần nhau nên chẳng mấy chốc mọi ngươi đã biết tin.
Bá Câu nhanh chân hơn đã kéo lực lượng đến bao vây vách núi. Vừa lúc gặp Trường Bạch tam tiên bị thương bởi cơ quan phải rút lui. Bá Câu vừa dùng vũ lực, vừa dùng lời dụ dỗ để Tam tiên hợp tác. Ba lão này thế cô đành phải chịu. Quần hào thấy Tử Vi môn chiếm đường vào nên tấn công bọn môn đồ. Triệu Bá Câu dở tuyệt học chém chết một lúc hơn mười cao thủ khiến mọi người kinh khiếp lui ra chờ đợi.
Thiên Vũ lo ngại hỏa dược sẽ làm sập thạch thất, hủy hoại di thể của lão nhân nên thầm tính kế đánh lạc hướng. Chàng tìm chỗ ẩn nấp thật kín đáo, vận thần công đưa âm thanh đi bốn hướng :
- Bá Câu chính là Tình Ma.
Chàng lập đi lập lại, vang dội cả vung núi non. Bá Câu tái mặt nhìn quanh định hướng, nhưng núi non thường vang vọng nên khó mà xác định được vị trí xuất phát.
Quần hào xầm xì bàn tán, nhìn họ Triệu với cặp mắt xoi mói nghi ngờ.
Bá Câu đang định huy động thuộc hạ truy tìm thì một tiếng nổ vang rền, vách núi sụp xuống, một dòng nước mạnh như bão biển cuốn theo đá tảng và gần trăm xác người áo tím đổ xuống bọn môn đồ đang đứng gần đó.
Toàn trường khiếp vía nhảy lui. Khi dòng nước ngưng chảy, Thiên Vũ ngưng thần nhìn lại thấy đằng sau bức vách sụp đổ chỉ là đá núi, không hề có dấu vết gì của Kim cung. Giống như ngươi ta bóc đi một lớp giấy. Chàng ước lượng bề dày của phần đã mất và biết chắc Kim cung vẫn còn nguyên vẹn, thầm kính phục tài trí của tiên sư.
Bá Câu đích thân nhảy lại quan sát, nhưng không phát hiện được gì đành bỏ cuộc.
Lão phẫn nộ đem xác thuộc hạ về chôn cất. Quần hùng cũng giải tán, còn Thiên Vũ cũng đã xuống đến bờ sông, bơi thẳng qua bên kia để tìm lại tuấn mã đang gởi trong nhà một nông phụ Chàng tặng cho lão năm chục lượng rồi lên đường.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 8
Lạc Dương cứu giá xưng huynh đệ
Đế địa thần y tập tước vương

Bảy ngày sau, chàng đã có mặt tại Phong Lưu sơn trang, trên chân núi Đại Ba sơn. Đêm ấy, chàng và Nhị Tuyệt Nhân Ma thống lãnh một trăm mỹ nữ tiêu diệt Phân đàn của Tử Vi môn ở Diên An.
Khi chàng về đến Tổng đàn Thanh Long bang thì tin tức về cuộc thảm sát năm mươi cao thủ áo tím đã làm chấn động giang hồ. Triệu Bá Câu cho người dò xét Đại Ba sơn, thấy Đồng Kỳ Xương vẫn nằm trên giường bệnh nên bán tín bán nghị Tổng đàn và các Phân đàn được phòng bị chặt chẽ.
Cơ ngơi của Kiếm Minh đã xây dựng xong. Ngọn cờ vàng với thanh kiếm bạc ở giữa tung bay phất phới. Hàng trăm kiếm thủ kéo đến tham gia. Một phần vì ngưỡng mộ tinh thần hiệp nghĩa của Kiếm Minh ngay trước, một phần vì được hậu đãi. Mỗi người gia nhập, tùy theo võ công được tặng ngay từ hai trăm đến một ngàn lượng bạc.
Hội chủ là một nữ nhân che mặt, ai cũng biết đó chính là Độc Thủ Long Nữ Tiêu Phi Phượng. Sáu cao thủ trong Kiếm Minh thất hiệp ngày trước, chia nhau nắm giữ hai chức hộ pháp và bốn danh vị đường chủ của các đường Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Võ, Chu Tước.
Mỗi đường có năm mươi thủ hạ nhưng tương lai sẽ đông hơn vì tiếng tăm về sự rộng rãi của Thương phu nhân đã lan rộng khắp giang hồ. Chức vị Tổng quản và Phó tổng quản thuộc về Hỏa Diện Trường Thủ Lý Long Miên và Vô Ảnh Quyền Vương Sĩ Ngạn.
Thanh thế Kiếm Minh giờ đây còn lừng lẫy hơn hai mươi năm trước.
Nửa tháng sau ngày Phân đàn Diên An bị tập kích, đến lượt gần tám chục môn đồ ở Tây An bị giết.
Một tên sống sót đã được Môn chủ đích thân thẩm vấn. Gã khai rằng, trong đêm ấy, hai trăm cao thủ áo nâu bịt mặt đã vây chặt Phân đàn dưới sự chỉ huy của hai người cao lớn, một dùng đao, một dùng kiếm. Chỉ trong ba chiêu Phân đàn chủ Hắc Tâm Diêm La đã bỏ mạng dưới kiếm của địch nhân. Tin tình báo xác nhận Kiếm Minh hoàn toàn không có động tĩnh gì. Triệu Bá Câu hoang mang không hiểu kẻ thù của mình là ai.
Lão thầm hối hận vì đã hủy diện mạo của các sát thủ kiên dũng nên không thể dùng họ bảo vệ các Phân đàn được. Lão cố giữ gìn thanh

danh của mình cho đến kỳ đại hội minh chủ năm tới được tổ chức đúng ngày rằm tháng tám.
Nhưng không thể ngồi yên để kẻ địch tấn công, lão quyết đánh đòn phủ đầu. Một trăm sát thủ sứ giả được lệnh tiêu diệt Kiếm Minh. Lão không muốn tổ chức này lớn mạnh. Nhưng một cuộc thương lượng với giá năm vạn lượng hoàng kim đã thay đổi mục tiêu của đám sát thủ.
Phần Thiên Vũ, sau khi tiêu diệt Phân đàn Tây An, chàng đã đến Kối Kê, Hà Nam, nơi tọa lạc Tổng đàn Kiếm Minh, mua lại một gia trang và ngàn mẫu rừng cây ăn trái cạnh sông Hán Thủy, chỉ cách Kiếm Minh có bốn dặm đường.
Quán Hưu đã dẫn hai trăm thủ hạ giả trang làm nông gia đến đây làm thế ỷ dốc cho mẫu thân đại cạ Chỉ có những người đầu não của Kiếm Minh mới biết sự hiện diện của lực lượng này, vì ai dám chắc rằng trong đám người mới gia nhập kia không có tai mắt của Tử Vi môn.
Lực lượng trinh sát do Nhật Phi Hồ và Dạ Miêu Nhi lãnh đạo, ngày đêm theo dõi hoạt động của Bá Câu ở Ngũ Hành sơn. Tiêu Phi Phượng đã dùng một số bạc rất lớn để mua chuộc, gài người vào Tổng đàn Tử Vi môn. Chính nhờ vậy, Thiên Vũ đã khám phá ra sào huyệt của Sát Thủ hội nằm sâu trong Mộc Sơn, chỉ cách Thủy Sơn của Bá Câu mấy dặm.
Khi ba mươi sát thủ sứ giả xuất phát làm nhiệm vụ thì chàng được tin ngay.
Chàng biết chúng chính là bọn võ sĩ áo đen năm xưa đã tấn công Kiếm Minh nên quyết tâm tiêu diệt. Thiên Vũ tin rằng với bản lãnh của mình hiện tại, chàng dễ dàng đối phó, nếu không giết được hết cũng phải vài tên. Nhất đán, võ công chúng lợi hại hơn dự kiến, thì chàng cũng có thể thoát đi nhờ tốc độ của Hồng nhi.
Vì vậy, khi được báo rằng chúng đang trên đường đến Lạc Dương thì chàng khởi hành ngay. Thiên Vũ đến nơi trước, ngồi trong một tửu quán ở phía bắc thành Lạc Dương chờ Nhật Phi Hồ và thủ hạ báo cáo. Khi vầng dương lịm tắt, Phi Hồ bước vào ngồi xuống chụp lấy vò rượu uống một hơi rồi nói nhỏ :
- Bọn chúng đang ở trong một trang viện, nhưng không rõ sẽ tấn công mục tiêu nào? Ăn uống xong, ta sẽ đưa Vũ đệ đến nơi ấy.
Cuối canh một, Lăng Thu dẫn chàng vào thành, núp ngoài một tòa nhà cũ kỹ. Lát sau, ba mươi sát thủ như những bóng ma lướt ra, màu hắc y hòa vào bóng đêm tối.
Thiên Vũ hiếu kỳ muốn biết mục tiêu của chúng nên cùng Phi Hồ

bám theo.
Chúng dùng khinh công vượt qua các nóc nhà trong thành, độ nửa canh giờ sau, chúng dừng lại trước một khu nhà lộng lẫy, lầu các hàng hàng. Chắc là tư dinh của một đại thần hay đại phú hào nào đó. Dường như đã nắm rõ địa hình, bọn sát thủ tiến thẳng vào tòa đại lâu hai tầng bên mé tả. Đám lính canh phát hiện, chưa kịp tri hô đã bị kiếm cắt đứt đầu. Nhưng các cao thủ bên trong đã đốt đèn đuốc sáng choang. Lan can lầu xuất hiện một người tuổi trạc tứ tuần, tướng mạo uy nghi đường bệ, mặt trắng như ngọc.
Ngươi ấy nhìn thấy thích khách là một lũ hung thần mặt nạ bạc sáng ngời, không khỏi chấn động. Danh tiếng Sát Thủ hội đã làm khiếp đảm thiên hạ mười mấy năm nay, nhưng gã vẫn cố giữ bình tĩnh hỏi :
- Bổn Vương gia với chư vị có oán thù gì?
Tên đứng trước có lẽ là trưởng toán bật cười ghê rợn :
- Chẳng có oán thù gì nhưng chỉ tiếc rằng có người đã chịu mua mạng Tứ vương gia với giá rất cao.
Tứ vương gia thở dài, hình như ông biết ai là kẻ chủ mưu. Không còn gì để nói, mấy chục cao thủ từ trên lầu phóng xuống lập thành hàng rào bảo vệ đại lâu. Cuộc chiến vô cùng khốc liệt, đám cận vệ của Tứ vương gia tuyệt đối không phải là đội quân giết người chuyên nghiệp.
Kiếm ảnh Cô Lâu giăng bủa khắp nơi. Tiếng gào thét thảm thiết vang dội cả đêm trường, nhưng không hiểu sao quan quân trong thành không hề hay biết. Chưa tàn một nén nhang, nửa số cận vệ trung thành đã gục ngã. Số còn lại dù là kiện tướng nhưng cũng chỉ như cá nằm trên thớt. Tên cầm đầu bỗng tung mình lên, lộn hai vòng đến trước mặt Tứ vương gia lúc này đang đau đớn vì cái chết của thuộc hạ. Gã định lấy đầu Vương gia, nhưng một thân ảnh đã bay đến như tia chớp, đánh bạt kiếm và chụp lấy Vương gia bay thẳng ra ngoài tường.
Khinh công tuyệt thế ấy khiến mọi ngươi phải sững sờ. Nhưng lạ thay, khi bọn sát thủ đuổi theo chưa kịp vượt tường, đã thấy đối phương quay trở lại, đứng ngạo nghễ trên đầu tường gạch, không có Tứ vương gia bên mình.
Ngoài kia, tiếng vó ngựa khua vang, bọn sát thủ giật mình, năm tên bốc lên định truy sát. Nhưng người bịt mặt đã bủa một màn kiếm quang chặn lại. Chiêu kiếm này uy lực như sấm sét, trong chớp mắt đã cắt đứt cổ họng hai tên và đả thương ba tên còn lại.
Tiếng gào lên vì đau đớn làm bọn sát thủ kinh hãi. Nghe tiếng vó ngựa im bặt, biết có đuổi cũng không kịp, chúng trút hận lên đầu kẻ

phá đám.
Hai mươi tám tên sát thủ vây chặt lấy Thiên Vũ. Chàng biết không thể kéo dài nên xuất ngay chiêu Thiên Sơn Lôi Xướng, chiêu thức vẫn như xưa nhưng bá đạo hơn nhiều. Té ra tuyệt học của Thiên Hà thượng nhân phải có đủ công lực mới phát huy đến cùng được. Máu hồng bắn ra tung tóe như rắc hoa, hai sứ giả hồn du địa phủ.
Nhưng bọn chúng đã bình tâm lại, dùng lối du đấu. Từng đợt bốn tên thay nhau tập kích. Chiến thuật này vô cùng lợi hại, trong chốc lát đã áp đảo được đối phương. Thiên Vũ chưa hề dùng đến năm chiêu tuyệt học trong pho Tâm Kiếm. Chàng cố dùng kiếm chưởng của bổn phái để cầm cự.
Tưởng địch thủ đã hết vốn liếng, bọn sát thủ thầm đắc ý. Nhưng đúng lúc đó, Thiên Vũ xuất chiêu Tâm Tại Ý Trung. Một đạo kiếm quang bay lượn như ánh chớp bạc, chặt liền một lúc ba cái đầu và bốn cánh tay, lại thêm một đạo chỉ phong xuyên qua bụng dưới một tên.
Vòng vây khuyết ngay một mảng, Thiên Vũ theo hướng ấy thoát đi. Cả bọn sửng sốt nhìn xác đồng bọn, chẳng còn dám nghĩ đến chuyện truy đuổi. Gã trưởng toán ôm cánh tay cụt, cắn răng ra lệnh rút lui. Đám cận vệ của Vương gia tự hỏi không biết người bịt mặt ấy là ai mà võ công thần sầu quỷ khốc đến vậy. Họ cũng lo lắng về chuyện Tứ vương gia bị đem đi mất.
Nhưng chỉ nửa khắc sau khi bọn sứ giả đi khỏi, từ một ngọn cây cao vút bên ngoài tưởng vây, người bịt mặt ôm Vương gia lướt vào tầng trên của tiểu lâu. Người ấy đặt Vương gia xuống đại ỷ rồi sụp xuống thi lễ :
- Thảo dân là Thương Thiên Vũ xin bái kiến Vương gia.
Chàng lột khăn đen, để lộ gương mặt tuấn tú, hiên ngang. Tứ vương gia nãy giờ ôm chặt cành cây quan sát trận đấu long trời lỡ đất, vô cùng cảm phục võ công của ân nhân. Ông tưởng rằng chàng phải là một lão nhân tiên phong đạo cốt hay một hán tử uy mãnh, may thô mắt lộ. Nhưng ngờ đâu chàng lại không kém phần văn nhã nên rất kinh ngạc. Ông bước xuống đỡ chàng lên, đưa đến ngồi vào bàn bên cạnh rồi hớn hở nói :
- Thương thiếu hiệp tài mạo cơ trí đều xuất chúng. Bổn Vương gia suốt đời không quên ơn cứu giá hôm nay.
Thiên Vũ hỏi lại :
- Theo thiển ý của thảo dân thì dường như người đã biết ai là kẻ chủ mưu?
Ngài cười thảm đáp :

- Không dấu gì thiếu hiệp, trưởng huynh của ta là đương kim Hoàng thượng, tuổi đã cao lại không có hoàng nam. Mấy tháng nay long thể bất an, chắc không bao lâu nữa sẽ băng hà. Nhị vương gia sợ ta được truyền ngôi nên mướn người hành thích. Dù lòng ta không hề mơ tưởng đến ngôi vua nhưng nếu Nhị vương gia lên ngôi cửu ngũ thì lê thứ sẽ lầm than, khổ sở. Nhị hoàng huynh là ngươi độc ác, hoang dâm, không biết yêu thương bá tánh.
Nghe giọng thành khẩn và nhìn nét mặt đoan chính, phúc hậu. Chàng biết ông ta đã nói thật.
Thiên Vũ tỏ vẻ băn khoăn :
- Vậy sao Tứ vương gia không hồi kinh để có mặt lúc Thánh thượng băng hà?
Tứ vương gia buồn rầu nói :
- Nhị hoàng huynh từ lâu tìm cách nắm giữ binh quyền, bổ nhiệm vây cánh vào những chức vị trọng yếu, ta không cách nào về được Kim Lăng. Nếu đã lọt vào đến đó thì các đại thần sẽ bảo vệ tạ Nhị hoàng huynh chẳng dám công khai giết ta đoạt ngôi.
Thiên Vũ là người nhân nghĩa, coi trọng việc nước hơn việc nhà. Chàng quyết định giúp Tứ vương gia lên ngôi để thiên hạ được hưởng phước lành.
Chàng nghiêm sắc mặt thưa :
- Thảo dân sẽ đem hết sức mình đưa Vương gia hồi kinh và bảo vệ cho ngài đến lúc đăng quang. Nhưng chỉ mong Vương gia thương lấy bá tánh Trung Hoa. Nếu mai sau, Vương gia trở thành hôn quân thì thảo dân sẽ thí quân rồi tự sát để tạ tội với thiên hạ.
Tứ vương gia cao hứng vỗ mạnh vai chàng khen ngợi :
- Tuyệt diệu từ. Tối tuyệt diệu từ. Túc hạ xứng đáng là ngươi tri kỷ của tạ Dân vi qúy, quân vi khinh. Câu này có mấy ai hiểu được và làm được?
Đám cận vệ nãy giờ kính cẩn đứng nghe. Họ theo hầu Tứ vương gia đã lâu nên hiểu được rằng ngài rất tôn sùng mạnh tử, coi trọng dân hơn cả cơ đồ. Nay thấy Thiên Vũ cũng cùng một ý nên rất vui mừng.
Một người khẽ bẩm :
- Đã có một bầy tôi thần dũng và hiểu đại nghĩa như họ Thương thì Vương gia còn gì phải lo buồn nữa?
Tứ vương gia hài lòng, bảo họ sai tỳ nữ sắp tiểu yến. Đang ăn uống đàm đạo vui vẻ thì Nhật Phi Hồ lướt vào. Mọi người như chim sợ cành cong đứng lên định rút gươm tấn công.
Thiên Vũ cười trấn an :
- Đây là Lăng huynh, người đã đánh lạc hướng bọn sát thủ.

Phi Hồ vái lạy Vương gia rồi thản nhiên ngồi xuống tham dự tiệc rượu. Đêm ấy, chàng và Phi Hồ ở lại tư dinh của Tứ vương gia. Ông bảo chàng vào ngủ chung phòng với mình. Khi chỉ có hai ngươi, ngài nghiêm sắc mặt nói :
- Ta rất yêu mến tài trí và nhân phẩm của thiếu hiệp, muốn cùng ngươi kết nghĩa kim lan, chẳng hay tôn ý thế nào?
Tứ vương gia mai sau sẽ là đấng quân vương. Lời nói cũng là mệnh lệnh. Thiên Vũ kính cẩn thưa :
- Vương gia đã có lòng yêu mến, thảo dân xin vâng mệnh.
Hai ngươi lạy nhau tám lạy. Tứ vương gia dang tay ôm chàng vào lòng, cười hoan hỉ :
- Có được một nghĩa đệ như ngươi, Chu Hồng ta vô cùng cao hứng.
Sáng ra, chàng bảo Phi Hồ nhờ bọn trinh sát đưa thư về báo cho mẫu thân và Dạ Miêu Nhi biết việc chàng cùng Phi Hồ đưa Tứ vương gia về Nam kinh.
Lát sau, Phi Hồ trở lại, bắt tay hóa trang cho Tứ vương gia. Họ Lăng là thánh thủ trong nghề cải trang. Tứ vương gia đã biến thành một viên ngoại râu ba chòm phương phị Ngay cả người thân cũng chẳng thể nhận ra. Một cao thủ có dáng vóc tương tự cũng được dịch dung thành Tứ vương gia, ngày ngày xuất hiện trên lan can để che mắt quan tuần phủ Lạc Dương đã được lệnh giám sát Tứ vương gia.
Nhìn ngươi thế thân, ông thầm phục kế kim thiền thoát xác của nghĩa đệ. Thiên Vũ trở thành một công tử mặt mũi xanh xao vì tửu sắc, còn Phi Hồ đóng vai một gã quản gia. Bảy ngày sau, trên đường quan lộ dẫn vào thành Hợp Phì có một chiếc xe song mã, xà ích là một gã thấp bé, mặc y phục quản gia. Cỡi ngựa đi song song là một chàng công tử cao lớn nhưng sắc diện bịnh hoạn, tay cầm bầu rượu.
Rèm che vén lên, người trong xe là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, đội mũ viên ngoại. Họ thản nhiên đi qua trước những cặp mắt dò xét của một đám quan quân đang kiểm tra người vào thành.
Chàng công tử đưa bầu lên uống một hớp rồi ngâm nga :
“Nhân sinh đắc ý ta tận hoan
Mạc sở khu tồn không đối nguyệt
Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng
Thiên kim tán tận hoàng phục lai”
Lão viên ngoại nghe xong tức giận mắng rằng :
- Ngươi chỉ là một tên công tử hoang đàng, bất tài, vô dụng, còn mặt mũi nào mà đọc thơ Lý Bạch. Họ Vương ta qua là vô phúc.
Vương công tử lè nhè đáp :
- Phụ thân đừng coi thường hài nhi, chẳng qua thời vận chưa đến

chứ tài kinh luân thi phú nào chịu kém ai.
Viên quản gia đánh xe cười mát nói :
- Quả là trời già không có mắt nên đã để công tử rớt tú tài đến bốn lần.
Nghe giọng mỉa mai ấy, bọn quan quân bật cười, không để ý nữa mà quay sang hỏi người khác.
Hơn mười ngày sau, cha con viên ngoại đã dừng chân ở ngoại thành Nam kinh, trước đây có tên là Kim Lăng. Họ ngụ trong một khách điếm. Lát sau, viên quản gia vào thành dò xét. Gã thấy chín cổng thành đều được canh gác cẩn mật, bất cứ ai cũng đều bị xét hỏi rất gắt gao. Thậm chí, bọn lính còn giật thử râu tóc của những người đáng nghị Viên quản gia thấy chúng đặt biệt quan tâm đến những ai có vóc dáng tương tự như Tứ vương gia. Gã liền đi thẳng vào.
Quả nhiên nhìn thân hình nhỏ bé, bọn quan quân không thèm hỏi đến. Viên quản gia chính là hóa thân của Nhật Phi Hồ. Họ Lăng cười nhạt chậm rãi bước trên con đường dẫn đến Hoàng cung. Lúc đi qua một đệ phủ có biển đề Bình Nam vương phủ, Phi Hồ đảo mắt thấy trước cửa có rất nhiều khất cái qua lại.
Nhưng là kẻ lão luyện giang hồ, họ Lăng lập tức nhận ra đó chỉ là bọn giả danh, chứ chẳng phải ăn mày thật sự. Đi một vòng quanh Vương Phủ, thấy lực lượng chúng không dưới năm mươi tên, Phi Hồ thầm lo ngại. Gã quay trở lại khách điếm ngoại thành, báo cáo tình hình cho Vương gia và Thiên Vũ.
Ba người bàn bạc rất lâu, tối đến Phi Hồ lại đi thám sát một vòng trường thành.
Lát sau, gã về đến, đem theo một sợi dây dài ba chục trượng, đầu có móc sắt. Cuối canh hai, Thiên Vũ và Vương gia mặc y phục sẫm màu. Phi Hồ dung lụa cột chặt Vương gia vào lưng Thiên Vũ. Cả ba nương theo bóng đêm đi về phía tây thành.
Phi Hồ dẫn chàng đến một đoạn vắng vẻ, tung móc vào đầu tường, giật thử vài cái rồi trèo lên. Chỉ chốc lát đã nằm phục trên mặt thành quan sát. Thấy tình hình êm thắm, gã đưa tay ra hiệu. Thiên Vũ nắm dây bước thoăn thoắt. Lên đến trên, chàng đảo mắt nhìn quanh. Trăng mười hai lơ lửng trên đầu tỏa ánh sáng mờ mờ xuống cảnh vật Nam Kinh.
Phi Hồ rút dây đưa vào trong. Chờ Thiên Vũ và Vương gia tiếp đất an toàn, gã thu dây, tuột xuống bên ngoài trở về khách điếm. Thiên Vũ lướt nhanh như bay trên những đường ngang dọc, đôi lúc cả trên mái ngói, theo sự hướng dẫn của Vương gia tiến về Bình Nam vương phủ. Tứ vương gia lần đầu tiên trong đời được hưởng cảm

giác như đằng vân giá vũ, lòng vừa sợ vừa vui. Ông ôm chặt cổ Thiên Vũ thì thầm :
- Khinh công của Vũ đệ thật phi phàm.
Đến giữa giờ sửu, hai người đã có mặt gần mục tiêu. Đôi nhãn quang sắt bén của chàng đã nhận ra dưới chân tường phủ đệ có người canh giới. Mỗi toán hai tên cách nhau ba chục trượng. Tường phủ không cao, nhưng lại cách chỗ chàng đang ẩn nấp đến hơn mười trượng, không thể nào vượt qua được. Thấy một cây đào già cao nằm cách tường năm trượng, chàng thầm tính toán rồi bóc một mảnh ngói dưới chân, vận thần công ném lên cao, êm ái bay qua đầu hai tên canh gác, rơi xuống phía trong tường phủ. Chúng giật mình nhảy lên đầu tường quan sát.
Đúng lúc đó, Thiên Vũ như cánh dơi lướt đến ẩn mình dưới tàn đào. Bọn chúng không thấy gì liền buông mình xuống thì thầm chửi rủa những con muỗi đói đang bu quanh.
Nửa khắc sau, chàng lại tung mảnh ngói thứ hai về phía sau lưng. Hai tên nọ giật mình phóng ngay về hướng có tiếng động. Chỉ chờ có thế, Thiên Vũ vận toàn lực nhảy qua tường lướt thẳng vào trong. Chớp mắt đã đến sau hậu viện nơi đặt nhà bếp và phòng tắm. Chàng cởi dây lụa để Vương gia đứng xuống. Ngài thở phào bước đến gọi nhỏ :
- Vương lão bộc, mau mở cửa.
Tiếng guốc khua lệch xệch, một giọng già nua vọng qua khe cửa :
- Ai đấy?
Tứ vương gia thì thầm :
- Ta đây. Ngươi không nhận ra sao?
Lão bộc nghe giọng quen thuộc mừng rỡ mở cửa.
Hai ngày sau, cuối giờ mão, cổng Vương Phủ mở rộng, loan kiệu của Tứ Vương Phi, phu nhân của Tứ vương gia được bốn tên thân tín nâng trên vai tiếng về phía Hoàng cung. Theo sau là một người mặc y phục hầu cận, đó chính là Hoàng Tổng quản của Bình Nam vương phủ.
Bọn giám sát bên ngoài tưởng Vương Phi vào cung vấn an Hoàng thượng nên không hề để ý đến. Qua cửa Ngọ Môn, kiệu loan đi thẳng đến thâm cung, là nơi thánh thể đang dưỡng bệnh.
Nơi ấy gần tháng qua tập trung các cố mệnh đại thần cùng hoàng thân quốc thích. Phủ đệ của Nhị vương gia Chu Khởi ở sát Hoàng cung nên ông ta yên tâm hưởng lạc với bầy thiếp xinh đẹp, chẳng cần phải túc trực chầu hầu. Đã có người ngày đêm giám sát, khi thấy Hoàng thượng sắp băng hà sẽ báo ngay. Đó chính là thái giám Tô

Mạo, Tổng quản công công.
Ngự Tiền Đới Đao Thị Vệ và Cửu Môn Đề Đốc đều là người trong hoàng tộc. Họ là người trung liệt, hiểu đại nghĩa nên rất kính yêu Tứ vương gia, hết lòng mong mỏi Chu Hồng lên ngôi. Dầu cả triều đình đều biết Hoàng thượng thương yêu tứ đệ, nhất định sẽ để di chiếu truyền ngôi. Nhưng từ trước ngày thánh thể bất an đến nay, tính ra đã gần ba tháng, không hiểu sao Tứ vương gia cứ lần lữa mãi ở Lạc Dương mà chẳng chịu về hầu hạ Hoàng huynh. Chỉ e cục diện sẽ xoay chiều bất lợi, không còn trở tay kịp.
Thấy kiệu của Tứ Vương Phi đến, mọi người bước lại gần tiếp rước. Nhưng người vén rèm kiệu bước ra không phải là nữ nhân mà là Tứ vương gia. Ai nấy đều sửng sốt và vui mừng khôn siết, nhưng người kinh ngạc nhất chính là Tổng quản thái giám Tô Mạo.
Ngự Tiền Đới Đao Chu Luân và Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên Bảo mừng đến sa nước mắt, sụp xuống bái kiến :
- Bọn tiểu điệt mong tin Hoàng Thúc từng ngày.
Tứ vương gia cúi xuống đỡ họ dậy rồi nói nhỏ :
- Mau phong tỏa cung cấm không cho bất cứ ai ra khỏi.
Họ lập tức thi hành. Một tiểu thái giám có việc phải ra ngoài lập tức bị chặn lại.
Tứ vương gia bùi ngùi vòng tay nói với chư vị đại thần :
- Ba tháng nay bổn Vương gia bị chặn mất đường hồi kinh, nỗi lo lắng cho Hoàng thượng như lửa đốt tâm can, lại bị sát thủ hành thích, may mà được kỳ nhân cứu mạng, bày thần mưu mới được đến đây. Xin chư quan theo bổn Vương vào vấn an long thể.
Tô Mạo lấm lét, bồn chồn, không biết cách nào thông báo với Nhị vương gia.
Thiên Vũ lặng lẽ đi theo Chu Hồng và các quan vào tâm phòng, nơi đặt long sàn của Hoàng thượng. Hoàng hậu thấy mặt Tứ vương gia, lòng hoan hỉ gạt nước mắt nói :
- Sao giờ nay Hoàng Thúc mới chịu hồi cung?
Mọi người sụp xuống thi lễ. Chu Hồng nghẹn ngào tấu rằng :
- Khải tấu nương nương, thần phải vượt qua muôn ngàn nguy hiểm mới về được đến đây.
Ông đứng dậy đến bên long sàng, nhìn Hoàng thượng thiêm thiếp, sắc mặt tái đen mà lòng đau như cắt, khẽ gọi :
- Hoàng huynh. Tiểu đệ Chu Hồng đây!
Cửu Trùng ngượng mở mắt nhìn ông rồi gật đầu lại thiếp đi.
Thiên Vũ dù đứng xa nhưng nhãn quang sắc bén, quan sát thấy Hoàng thượng có hiện tượng của một người bị trúng độc. Chàng cố

nhớ lại y kinh và độc kinh, cuối cùng có thể đoán chắc ngài trúng một loại độc mãn tính.
Chàng thấy Tứ vương gia đã lui ra, đứng chung với quần thần liền đến bên kề tai nói nhỏ :
- Nếu tiểu đệ không lầm thì Hoàng thượng bị người ta hạ độc.
Tứ vương gia biến sắc mặt, dắt chàng lại bên long sàng rồi bảo :
- Vũ đệ hãy chẩn mạch và xem xét cho thật kỹ lưỡng, nếu có cơ cứu được Hoàng Huynh, ta và cả triều đình biết ơn.
Hoàng hậu và bá quan chăm chú theo dõi. Thiên Vũ xem mạch xong, cởi long bào quan sát làn gia xám đen, có nổi những nốt đỏ nhỏ bằng đầu tăm. Chàng trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười. Thật ra trong y kinh có thần phương để điều trị, nhưng nếu kéo dài, Nhị vương gia biết được sẽ sinh lòng phản nghịch ngay sẽ bất lợi. Vì vậy, chàng quyết định đem máu mình ra làm thuốc.
Hoàng Hậu nương nương nhận ra người nay là Hoàng Tổng quản vẫn thường đi lại với Tứ Vương Phi, nay lại được Tứ vương gia xưng là Vũ đệ, bà không khỏi thắc mắc :
- Này Hoàng Thúc, ta cảm thấy có điều bí ẩn trong thân phận của Hoàng Tổng quản.
Tứ vương gia lật đật kề tai bà thì thầm. Mắt hoàng hậu sáng lên mừng rỡ, gọi Thiên Vũ đến bên bàn phán :
- Đã có Tứ vương gia bảo chứng, khanh cứ tận tâm phục dược. Ta đặt hết kỳ vọng vào tài diệu thủ của khanh.
Thiên Vũ vòng tay nhận mệnh rồi bảo cung nữ lấy một chung sứ nhỏ. Chàng rút tiểu đao, cắt tay nhỏ máu đầy chung. Hoàng hậu và mọi người biến sắc không hiểu gì cả.
Thiên Vũ điểm huyệt chỉ huyết rồi kính cẩn thưa :
- Khải tấu Nương nương, trong máu của thảo dân chứa một loại kỳ dược, có thể giải nhiều loại độc chất. Xin Nương nương cho Thánh thượng dùng sẽ thấy ngay kết quả. Nếu sai lời thảo dân xin chịu tội chết.
Dù không mấy tin tưởng nhưng bệnh của Hoàng thượng đã đến lúc trầm kha, dù không uống máu lạ này cũng sẽ chết. Hoàng Hậu cắn răng đút từng muỗng máu hồng cho Quân Vương. Thời gian trôi qua nặng nề, một khắc tưởng chừng ba năm.
Bỗng long nhan thở hắt ra, mở mắt nhìn mọi người. Sắc mặt hồng hào đôi chút.
Ngài nhìn những gương mặt âu sầu chung quanh mỉm cười phán :
- Các khanh cho trẫm uống loại thần dược gì mà nghe cơ thể thư thái, dường như đã hết bệnh.

Mọi ngươi hoan hỉ đến nỗi muốn nhảy lên reo hò, nhưng không dám.
Hoàng hậu sa lệ nắm chặt tay Quân Vương thỏ thẻ :
- Tứ Hoàng Thúc đã về đến và đem theo một vị thần y.
Hoàng thượng nhìn Tứ vương gia hỏi :
- Trẫm vẫn mong mỏi tứ đệ, nhưng chẳng hay ân nhân của trẫm là ai vậy?
Tứ vương gia thấy chung quanh toàn là những bậc trung thành, không có tai mắt của Nhị hoàng huynh nên cười bảo Thiên Vũ :
- Vũ đệ hãy ra mắt Thánh thượng bằng chân diện thực để tránh tội khi quân.
Thiên Vũ vâng lời, đưa tay vuốt mặt, để lộ dung mạo anh tuấn, đoan chính.
Chàng bước đến quỳ trước long sàng :
- Giang hồ thảo dân Thương Thiên Vũ khấu kiến Thánh thượng.
Quân vương đã có vẻ khá hơn, ngài nhờ hoàng hậu đỡ dậy, xua tay miễn lễ phán :
- Thương hiền khanh tướng mạo phi phàm đáng mặt bề tôi trung lương. Trẫm rất vui mừng nếu khanh chịu ra sức phò tá triều đình.
Tứ vương gia liền đem câu chuyện mình bị Nhị Hoàng Huynh vây hãm và cho ba mươi sát thủ hành thích, được Thiên Vũ cứu mạng đưa về Nam Kinh, nhất nhất đều thuật lại. Hoàng thượng và các đại thần càng thêm khâm phục tài trí của Thiên Vũ.
Cửu Trùng buồn rầu nói :
- Không ngờ Nhị Hoàng Đệ lại tán tận lương tâm đến thế, nỡ vì ngôi vua mà truy sát người ruột thịt. Từ lâu trẫm đã rõ con ngươi hắn tàn độc, không xứng là bậc quân vương, đã viết sẵn di chiếu truyền ngôi cho tứ đệ. Khi bình phục, trẫm sẽ lâm triều xét xử tội trạng.
Lương thừa tướng ái ngại tấu rằng :
- Khải tấu Thánh thượng, Tổng Đốc Quân Vụ các tỉnh quanh đế đô đều là người của Nhị vương gia, chúng ta không thể kinh động được.
Hoàng thượng phẫn nộ phán :
- Nhưng ta là đương kim hoàng đế, chẳng lẽ hắn dám chống lại ta hay sao?
Thiên Vũ vòng tay thưa :
- Thảo dân cúi xin Thánh thượng bình tâm suy xét, tìm kế lưỡng toàn. Nhị vương gia là kẻ hiểm ác, liều lĩnh, nếu không đâu dám hạ độc Thánh thượng.
Cửu Trùng và mọi ngươi giật mình. Tứ vương gia hỏi lại :
- Vũ đệ có đoán chắc hay không?
Thiên Vũ thản nhiên đáp :

- Chất độc trong người Hoàng thượng có tên là Tam Nguyệt Tiêu Hồn Tán, được điều chế từ một loại cóc độc bên Tây Vực. Nếu không có người hạ thủ, sao Hoàng thượng lại nhiễm phải?
Hoàng hậu thấy chàng lấy máu cứu vua, lòng rất tin tưởng và biết ơn, nên nói thêm vào :
- Thần thiếp nghĩ rằng Thương khanh nói rất phải. Ngoài Nhị hoàng thúc ra, còn ai dám làm chuyện đại nghịch như vậy?
Tả Đô Ngự Sử Ngô Sát Viện Tuân Túc là người tinh minh, vuốt râu suy nghĩ một hồi rồi hỏi :
- Thương tráng sĩ là người tài trí, chẳng hay có cao kiến gì?
Thiên Vũ đã có chủ ý nên đáp ngay :
- Theo thiển ý của thảo dân thì ngoài binh lực, Nhị vương gia còn cấu kết với bọn tà ma chốn giang hồ nên mới có việc Sát Thủ hội tấn công Tứ vương gia và chất độc kỳ tuyệt kia. Xin Hoàng thượng và Tứ vương gia cứ thản nhiên như không biết gì, tìm cách khéo léo thu hồi lại binh quyền. Thảo dân sẽ ẩn mặt đối phó. Vì vậy việc hôm nay tuyệt không để lộ ra ngoài. Kế sách thế nào thì ba ngày nữa long thể an khang, thảo dân sẽ tấu trình chi tiết.
Hoàng thượng trong lúc rối trí, được lời hứa phò tá của chàng, lòng an tâm hoan hỉ phán :
- Thương hiền khanh đã bái Tứ vương gia làm huynh trưởng, chẳng lẽ chê ta mà không gọi được tiếng Hoàng huynh hay sao?
Tứ vương gia hiểu ý Thánh thượng nên liền bảo Thiên Vũ :
- Vũ đệ còn chưa quỳ xuống lạy tạ long ân hay sao?
Chàng thất kinh sụp xuống lạy tám lạy. Đức vua cũng vái trả tám lạy, bước xuống giường đỡ chàng dậy, nắm lấy tay chàng bảo quần thần :
- Kể từ nay, Thiên Vũ sẽ là Hoàng đệ, tập tước Ngũ vương gia, hưởng mọi đặc quyền của Hoàng tộc.
Bá quan tung hô vạn tuế và xúm lại chúc mừng. Hoàng Hậu nương nương tuổi đã ngũ tuần mà không sanh được hoàng nam, lòng vẫn khao khát, nay thấy Thiên Vũ tuổi trẻ mà tài mạo xuất chúng, bất giác sinh lòng yêu mến. Khi chàng ngồi xuống ghế bên cạnh, Hoàng hậu có nghiên cứu qua tướng pháp rồi bảo chàng xòe tay ra :
- Ngũ đệ tuổi mới đôi mươi mà đã được xưng vương ắt trong thân phải tàng quí tướng. Để ta xem thử.
Vì Thiên Vũ tuổi tác chỉ đáng làm con nên Nương nương không hề e ngại, nắm lấy tay chàng xem xét. Thấy bảy nốt ruồi son bên bàn tay hữu, bà biến sắc mặt nhưng lúc sau lại hớn hở, cao giọng phán :
- Cũng may là bảy nốt rồi chu sa hình Thất Tinh Bắc Đẩu này không

nằm ở bàn tay tả, không thì Ngũ vương gia sẽ là đại phản nghịch, thí chúa đoạt ngôi.
Hoàng thượng và quần thần xúm lại xem. Nương nương trấn an mọi người :
- Xin Thánh thượng và chư khanh an tâm, quý tướng đã chỉ rõ Ngũ vương gia là người trung liệt, lưu danh thơm trong sử sách. Chứ không phải tôi loàn.
Tứ vương gia cao hứng nói :
- Té ra phú quý hữu mệnh, chẳng thể cưỡng cầu mà được. Hoàng huynh có Ngũ đệ phò tá, lo gì cơ nghiệp chẳng vững bền.
Đức vua cười bảo :
- Sau này ta hết tuổi trời thì Ngũ đệ sẽ là đôi tay của Tứ hoàng đệ đó thôi.
Thời bấy giờ, ảnh hưởng của các môn tướng học, tử vi đẩu sổ lan rộng khắp Trung Hoa, nên khi thấy Thiên Vũ mang trong người đại qúy, chư quan đều kính ngưỡng, không nghĩ rằng chàng gặp may mắn. Thiên Vũ chịu sự giáo hóa của Lục Thám Vi, coi nhạt đường danh lợi, nay gặp chuyện này không khỏi bối rối.
Nhưng chàng tự nhủ bậc quân tử không nên có định kiến, trung ngộ nhi an, quí hồ tạo phúc cho lê thứ. Thấy Thánh thượng và Tứ vương gia đều là những minh quân, chàng quyết đem tài ra phục vụ. Sau khi triều cương đã vững vàng sẽ dứt áo mà đi.
Chàng hỏi mượn văn phòng tứ bảo, viết một toa thuốc để bồi bổ sức lực cho Hoàng thượng.
Thấy dược vị tầm thường, ít dùng đến sâm nhung, viên Thái Y tỏ vẻ băn khoăn :
- Hoàng cung không thiếu gì các loại thuốc trân qúy, sao Ngũ vương gia không dùng đến?
Chàng cười đáp :
- Thuốc có công hiệu hay không là ở chỗ đúng vị, đúng liều lượng. Xin Thái Y cứ yên tâm, chỉ sau ba thang, Thánh thượng sẽ hồi phục như xưa.
Do Tứ vương gia đã dặn dò nên Tô Mạo và thái giám bị giám sát chặt chẽ, giam kỹ trong cung không cho tiếp xúc với bất cứ ai. Các đại thần cũng khẩu kín như bình nên Nhị vương gia không biết rằng Tứ đệ đã hồi kinh. Lão có đến vấn an Thánh Thượng nhưng thấy Hoàng thượng vẫn nằm thiêm thiếp trên giường bệnh.
Nhật Phi Hồ cũng đã có mặt trong Bình Nam vương phủ. Đêm sau, Thiên Vũ thám sát phủ đệ của Nhị vương gia, nhờ có họa đồ do Tứ vương gia vẽ lại nên hai người mau chóng tìm ra nơi cần đến.

Thư phòng của Bình Tây vương phủ đèn đuốc sáng rực. Nhị vương gia đang uống trà với một đạo nhân tuổi đã thất tuần, dung mạo hiểm ác. Thiên Vũ ẩn thân trên một cây đào cao mọc cạnh cửa sổ, thẩn thờ nhận ra Độc Tâm Thần Y Chàng đã biết đối thủ của mình là ai liền cùng Phi Hồ trở lại Vương Phủ, bàn bạc với Tứ vương gia. Ba ngày trôi qua, long thể đã hoàn toàn bình phục. Ngự tiền thị vệ thông tri cho bá quan biết sáng mai Thánh thượng sẽ lâm triều.
Trừ các đại thần, bá quan ai nấy đều kinh ngạc và phấn khởi. Nhị vương gia đến dự chầu thật sớm. Thấy mặt Tứ vương gia, lão giật mình nhưng vẫn cố thản nhiên đến bên thăm hỏi :
- Hoàng đệ về lúc nào sao ta không biết?
Tứ vương gia kính cẩn đáp :
- Tiểu đệ lâm trọng bệnh nơi đất lạ, mới hồi phục vội hồi cung ngay. Vừa về đến đêm qua Cũng may Hoàng thượng đã khang minh, nêu không sẽ phải hối hận cả đời.
Đúng lúc ấy, Hoàng thượng giá lâm, long nhan rạng rỡ hồng hào. Nhị vương gia không dằn được liền giả bộ tươi cười vấn an :
- Không hiểu Thánh thượng được thần y nào điều trị nên thoát khỏi ma bệnh. Người này quả là Hoa Đà, Biển Thước tái sinh.
Đã bàn bạc trước nên Hoàng thượng cho bá quan bình thân rồi an tọa ra vẻ huyền bí phán :
- Chuyện này quả thật kỳ lạ và khó tin, trẫm xin kể để chư khanh kiến giải. Số là ba đêm trước, đang lúc thập tử nhất sinh, trẫm mơ màng thấy có một đạo nhân cao gầy, trước ngực có thêu hình bát quái, râu ba chùm đen nhánh. Người ấy bước đến cạnh trẫm, đút vào miệng một viên linh đơn rồi cười bảo: “Chỉ mong sau này bệ hạ không quên chút duyên tình.” Sáng ra ta không biết mình mê hay tỉnh, nhưng cơ thể ngày càng thư thái và hồi phục lại, nên tin rằng mình đã được tiên nhân cứu mạng. Chư khanh thấy thế nào?
Quần thần đồng thanh tán tụng :
- Thánh thượng là một minh quân tất được hoàng thiên bảo hữu, thần tiên giúp đỡ, không có gì lạ cả.
Nhị vương gia tái mặt, đem lòng nghi ngờ Độc Tâm Thần Y Tan buổi chầu, lão tức tốc gọi Tăng Dao ra gạn hỏi :
- Trước đây, đạo trưởng đã đoán chắc với ta rằng chất độc ấy không ai giải nổi, vậy mà Hoàng thượng chẳng hề hấn gì, sau ba tháng đã ngự triều.
Tăng Dao kinh hãi, suy nghĩ rất lâu rồi đáp :
- Trong thiên hạ chỉ có Nhị Tuyệt Nhân Ma là có thể thành công ba phần. Nhưng lão đang liệt giường nơi Tần Lĩnh, sao có thể đến đây

được?
Lão bèn miêu tả dung mạo và vóc dáng của Đồng Kỳ Xương để Nhị vương gia tung thuộc hạ do thám Hoàng cung và phủ đệ của Tứ vương gia, xem có nhân vật nào giống vậy không.
Dù không còn tin tưởng họ Tăng nhưng Nhị vương gia cũng chẳng dám đắc tội với lão nên tạm thời ẩn nhẫn, điều tra xong sẽ tính. Nội bộ rạn nứt, việc soán nghịch đành hoãn lại một thời gian. Nửa tháng sau, trong một buổi chầu sáng, Lại Bộ Thượng Thư Khúc Bạch quỳ xuống tấu rằng :
- Khải tấu Thánh thượng, các tỉnh dâng biểu hỏa tốc về kinh báo rằng Tổng trấn Quân Vụ Chiết Giang, Giang Tây, An Huy, Hà Nam, Sơn Đông lần lượt lâm trọng bệnh, toàn thân bất toại, không thể đảm nhiệm việc quân cơ nữa. Mong Thánh thượng sớm có biện pháp đối phó.
Bá quan chấn động, xôn xao bàn tán, nhưng người đau khổ nhất chính là Nhị vương gia. Năm vị tướng kia là thuộc hạ trung thành của lão, là chỗ dựa để Chu Khởi thực hiện âm mưu soán nghịch.
Hoàng thượng chau mày bảo bá quan :
- Thật quái lạ, họ Ở năm tỉnh khác nhau sao lại mắc cùng một bệnh trong cùng một thời gian? Chư khanh có cao kiến gì không?
Lương thừa tướng là người đứng đầu quan lại trong triều bước ra tâu :
- Muôn tâu, lão thần trộm nghĩ rằng đây là âm mưu của ngoại bang, muốn ám hại rường cột của triều đình để dễ bề xâm chiếm. Bọn Mãn châm từ lâu vẫn dòm ngó giang sơn gấm vóc này. Cúi mong Thánh thượng mau chóng cử người thay thế.
Quần thần tán đồng. Nhị vương gia tâm tình rối loạn, càng thêm nghi ngờ Độc Tâm Thần Y theo Hoàng thượng mà phản lại mình. Khi lão bình tâm lại thì Hoàng thượng đã chuẩn tấu một danh sách thay thế, gồm những ngươi trung nghĩa. Trong chớp mắt, binh quyền bao năm gầy dựng đã thành mây khói. Nhị vương gia tức tối, căm hận Tăng Dao vô cùng.
Tan chầu, Nhị vương gia hồi phủ, sai giáp sĩ phục sẵn rồi cho mới Độc Tâm Thần Y ra bàn bạc. Lão kể cho họ Tăng nghe biến cố sáng nay Nghe giọng nói ngờ vực, họ Tăng hiểu rằng Chu Khởi không còn tin tưởng mình nữa.
Lão bèn nói rằng :
- Nếu Vương gia muốn lão tỏ lòng trung nghĩ thì đêm nay, lão phu sẽ xâm nhập cấm cung, dùng chất tuyệt độc hạ thủ Thánh thượng và Tứ vương gia. Sáng mai, Vương gia cứ đổ thừa là hành vi của bọn

Mãn Châu, rồi lên ngôi hoàng đế. Tam vương gia là ngươi mù cả hai mắt, làm sao tranh giành được.
Chu Khởi thấy chỉ còn cách ấy nên ưng thuận. Nhưng âm mưu ấy không thoát khỏi đôi tai của Nhật Phi Hồ Lăng Thụ Thiên Vũ là ngươi cơ cảnh nên cho Phi Hồ phục sẵn bên phủ Bình Tây Vương. Trời sụp tối, họ Lăng nương theo bóng đêm về phủ Bình Nam Vương báo lại sự tình.
Thiên Vũ biết lần này phải đối mặt với Tăng Dao, nhớ đến ân xưa nên lòng bối rối. Chàng thật thà kể cho Tứ Hoàng Huynh nghe.
Chu Hồng nghiêm mặt :
- Chẳng lẽ một người thông đạt như tiểu đệ mà không hiểu cái câu đại nghĩa diệt thân sao? Ngày trước, Tăng Dao cứu ngươi cũng vì muốn lợi dụng, sau lại hạ độc để ngươi phải phục tùng. Nay lão phạm tội đại nghịch, sao Vũ đệ còn phải băn khoăn?
Chàng thẹn thùng tạ lỗi rồi thưa :
- Tiểu đệ đã thông đạo lý, chỉ xin đem xác lão chôn cất chu đáo để trả chút ơn cứu tử.
Tứ vương gia gật đầu khen :
- Xử sự như thế là nhân nghĩa vẹn toàn, ta chấp nhận.
Bàn bạc xong, Tứ vương gia dẫn Thiên Vũ và Phi Hồ nhập cung. Nghe nói có người sắp đến hành thích, long nhan biến sắc.
Thiên Vũ liền trấn an :
- Xin Thánh thượng an tâm, có tiểu đệ Ở đây, không ai chạm được đến mình rồng.
Chàng liền cho gọi Ngự Tiền Thị Vệ Chu Luân đến dặn dò. Lát sau, gã đưa tới hai tên thị vệ có vóc dáng tương tự như Hoàng thượng và Tứ vương gia. Phi Hồ chỉ cần một khắc thời gian là đã biến họ thành người thế thân, ung dung cùng nhau uống trà đàm đạo. Thiên Vũ dùng khăn bịt mặt lại. Thấy chàng không có vũ khí, Hoàng thượng lấy thanh Thượng Phương bảo kiếm của tiên đế ban cho chàng rồi nói :
- Trẫm ban cho Ngự Đệ thanh kiếm tượng trưng cho vương quyền này. Hoàng đệ hãy dùng nó mà giáng ma vệ đạo, giữ vững triều cương, tạo phúc cho lê thứ. Hoàng thân quốc thích nếu phạm tội cũng có thể chém trước tấu sau.
Thiên Vũ kinh hãi, quỳ xuống tạ long ân. Trong Tĩnh Tâm cung có một chỗ ẩn nấp kín đáo. Hoàng thượng và Tứ vương gia núp vào chỗ ấy. Còn Thiên Vũ và Phi Hồ nằm phục trên xà nhà.
Biết bản lãnh phóng độc của thần y rất lợi hại, chàng đã dặn bọn thị vệ án binh bất động, mặc cho lão vào tận cấm cung. Vì vậy, Tăng

Dao chẳng tốn chút sức đã đến được mục tiêu. Lão nhìn qua song cửa thấy hai người mặt hoàng bào đang uống trà, dung mạo giống lời miêu tả của Chu Khởi liền bay đến cửa trước, lướt vào đứng cạnh bàn như một bóng u linh. Lão mừng thầm vì cả hai mục tiêu đều ở cùng một chỗ, chỉ xuất thủ một lần là xong việc.
Tăng Dao vung tay áo rải độc phấn vào mặt hai người nọ. Nhưng một luồng chưởng phong ở trên đầu đã thổi bạc đi và đẩy lão lùi lại năm bước. Thấy đối phương công lực phi phàm, họ Tăng thâm khiếp sợ. Một người bịt mặt mặc hắc y, lưng đeo trường kiếm nhẹ nhàng rơi xuống như chiếc lá, chỉ mặt lão gằn giọng nói :
- Tăng Dao, ngươi trợ Trụ vi ác, mấy lần ám toán Thánh thượng, tội ấy khó dung tha.
Không ngờ sau mấy chục năm ẩn cư, lại bị người nhận lai lịch, lão không còn dũng khí nữa, tung ra một luống độc phấn rồi đào tẩu, nhưng không ngờ hắc y không hề sợ hãi, xuyên qua màn độc dược, kiếm quang lạnh lẽo chụp xuống đầu họ Tăng.
Đây là chiêu thứ hai trong pho Tâm Kiếm, có tên là Kiếm Thượng Hữu Tâm.
Danh tự thì có vẻ hiền hòa nhưng vô cùng khủng khiếp. Thiên Vũ quyết giết lão để khỏi di hại đến võ lâm và thiên hạ nên chiêu đầu đã xuất ngay sát thủ. Độc Tâm Thần Y là một ác ma thành danh, võ công cao cường, dưới kiếm của lão đã có hơn hàng trăm oan hồn uổng tử.
Nhưng hôm nay, số trời đã tận, dù cố gắng chống đỡ cũng không thoát khỏi tai kiếp. Thanh trường kiếm của người bịt mặt đã xuyên qua tâm thất lão mạ Tăng Dao ngã xuống, máu tươi trong miệng ộc ra, lão thều thào hỏi :
- Các hạ là ai mà kiếm pháp tuyệt luân và chẳng hề sợ độc? Xin cho biết để lão ngậm cười noi chín suối?
Thiên Vũ lột khăn buồn bã nói :
- Tại hạ chính là người thọ ân cứu tử năm xưa. Nhưng vì tiền bối đã dấn quá sâu vào tội lỗi nên tại hạ không thể nương tay Sau này sẽ mai táng tử tế để báo ân.
Người sắp chết thường nói lời lành. Tăng Dao gượng cười bảo :
- Ngươi đừng bận tâm, lúc trước ta cứu ngươi cũng vì muốn biến ngươi thành công cụ của mình, chứ không phải vì hảo ý, chất độc Bách Nhật Đoạn Trường chính là bằng cớ của ác tâm. Nay ngươi chịu chôn cất thi hài là đã thi ân cho ta vậy. Còn về Nhị vương gia, không cần phải lo nữa, lão đã bị ta hạ độc, chỉ bảy ngày nữa là sẽ qua đời.

Dứt lời, lão gục xuống, hồn lìa khỏi xác, Thiên Vũ vuốt mắt cho lão.
Hoàng thượng và Tứ vương gia bước ra, họ đã nghe rõ cuộc đối thoại. Ngài truyền gọi Chu Lâm :
- Khanh kín đáo đem tử thi thích khách ra ngoại thành, mua áo quan tốt mà chôn cho đúng ý nguyện của Ngũ vương gia.
Thiên Vũ cúi tạ long ân rồi hỏi :
- Phần tội trạng của Nhị vương gia, thánh ý định thế nào?
Cửu Trùng đăm chiêu suy nghĩ rồi thở dài phán :
- Ta biết Ngũ đệ muốn cứu mạng cho y, nhưng vì xã tắc, không thể để y sống được. Nay trẫm niệm tình tiên đế, không bắt tội phản nghịch, để cho y chết vì độc dược và giữ được thanh danh. Như thế cũng đã khoan hồng rồi.
Biết ý người đã quyết, Tứ vương gia và Thiên Vũ không dám nói thêm. Vụ hành thích đêm ấy được giữ kín đến nổi, Nhị vương gia cứ ngỡ Tăng Dao bỏ trốn, hết lời nguyền rủa. Có điều lạ là hoàng thương và Tứ vương gia luôn nhìn lão với ánh mắt thương cảm thân thiết.
Bốn ngày sau, trong buổi triều kiến, Hoàng thượng đưa Thiên Vũ ra giới thiệu với quần thần. Nhị vương gia đã bị chất độc phát tác nằm liệt giường nên không có mặt.
Thiên Vũ mặt hoàng bào, đội mũ Vương gia trông rất mỹ mạo và tôn quý. Không ai nghĩ rằng chàng chỉ là một gã dân dã, tầm thường.
Thánh thượng hớn hở phán :
- Ngũ vương gia Thương Thiên Vũ là người hai lần đã cứu trẫm và Tứ vương gia, lại có tài kinh bang tế thế. Vì vậy, trẫm đã cùng họ Thương kết tình huynh đệ, đặc cách phong cho tước vương, lại ban Thượng Phương bảo kiếm để trừ gian nịnh, giữ vững triều cương. Chư khanh mau khấu kiến Ngũ vương gia.
Quần thần đồng thanh tung hô :
- Thánh thượng vạn tuế, Ngũ vương gia vạn an.
Thiên Vũ được ngồi cạnh Tứ vương gia, gần với long ngai của Thánh Hoàng.
Chàng nhớ đến phụ thù nên không hề tỏ vẻ vui sướng dù đang ở trên tột đỉnh vinh hoa.
Bỗng thị vệ gác sân chầu xướng to :
- Tam vương gia... triều... kiến.
Từ trên kiệu, một người mặt hoàng bào chống gậy bước vào. Dung mạo tuấn mỹ, râu dài đen nhánh, tuổi trạc ngũ tuần. Đôi mắt to đen bất động, miệng cười tươi tắn.
Lão đi đến đâu cũng được chư quan cúi đầu bái kiến.

Tứ vương gia lật đật bước ra, nắm lấy tay lão dẫn vào :
- Tam hoàng huynh hôm nay vào triều chắc trong lòng cao hứng?
Lão mù đáp :
- Ta bấm độn thấy Hoàng Tộc có thêm người nên đến xem thử.
Hoàng thượng cả cười khen :
- Không ngờ tam đệ lại có tài thần cơ diệu toán. Mau lại đây, ta sẽ giới thiệu Ngũ vương gia.
Lão mù bước lên, ngôi vào chỗ của Nhị vương gia. Chờ lão an tọa, Thiên Vũ sụp xuống thi lễ :
- Tiểu đệ Thương Thiên Vũ xin bái kiến Tam hoàng huynh.
Lão mù xua tay rồi bảo :
- Ngũ đệ hãy lại gần đây?
Thiên Vũ tuân mệnh. Tam vương gia đưa tay sờ mặt chàng, gật gù :
- Nếu ta không lầm thì lão đệ rất anh tuấn.
Quần thần đồng khen phải. Thiên Vũ cảm thấy yêu mến con người nho nhã, vui vẻ này. Chàng nhìn sâu vào đôi mắt của ông nhớ lại y kinh. Tan chầu, chàng nói nhỏ với Hoàng thượng :
- Xin Thánh thượng lưu Tam vương gia lại để thần xem xét, may ra cứu được đôi mắt kia.
Đấng Cửu Trùng rất yêu thương người em tàn tật này nên hoan hỉ phán :
- Trẫm thật vô tâm, có thần y dưới trướng mà không nghĩ đến chuyện trị bệnh cho Tam đệ.
Ngài nắm tay Tam vương gia nói :
- Đã lâu không được gặp, chúng ta hãy uống vài chung ngự tửu rồi hàn huyên cho bỏ nhớ thương.
Tổng quản thái giám Tô Mạo và tay chân thân tín đã bị đưa vào lãnh cung hầu hạ các phi tần phạm lỗi, suốt đời không được ra ngoài.
Tổng quản mới là Dương Thiện, dù tuổi đã cao nhưng rất mực trung thành.
Họ Dương nhận mệnh liền bảo ngự thiện bày tiểu yến nơi vườn thượng uyển.
Hoàng Hậu cũng được mới đến chung vui. Rượu được vài tuần, Thiên Vũ hỏi :
- Chẳng hay Tam hoàng huynh mất thị giác từ bao giờ?
Lão mù cười buồn đáp :
- Ba năm trước, hôm ấy ta lấy quyển Dạ Hành Chúc của Tào Chính Phu ra đọc thì bị bụi trong sách bay vào mắt. Từ ấy nhãn lực càng ngày càng kém, sau hai tháng không còn thấy gì nữa.
Thiên Vũ tư lự rồi hỏi tiếp :

- Phải chăng cuốn sách ấy là do Nhị vương gia tặng?
Tam vương gia Chu Thư giật mình :
- Sao Ngũ đệ lại biết?
Hoàng thượng và Tứ vương gia đưa mắt nhìn nhau phẫn nộ. Thiên Vũ thở dài lẩm bẩm :
- Nếu cuốn sách ấy vẫn còn thì mới mong cứu được.
Chu Thư ngờ ngợ nhận ra sự việc, lão thảng thốt nói :
- Lẽ nào Vũ đệ cho rằng Nhị Hoàng Huynh đã rắc độc phấn vào sách để hại ta?
Tứ vương gia bùi ngùi đáp thay :
- Đâu phải chỉ mình Tam hoàng huynh ngộ hại, chính tiểu đệ và Thánh thượng cũng suýt chết mấy lần dưới độc thủ của Nhị ca.
Chu Thư chết điếng trong lòng, giọt lệ thương tâm trào ra khóe mắt.
Hoàng hậu nãy giờ chú tâm theo dõi nên mở lời :
- Hoàng Thúc chớ bi thảm làm gì, hãy cố nhớ lại xem cuốn sách ấy hiện ở đâu?
Ngũ vương gia là một thần y hiếm có, nếu biết được độc tính sẽ có thần phương giải trừ.
Chu Thư suy nghĩ rồi đáp :
- Hôm ấy tiểu đệ bị độc phấn làm cay mắt, không đọc được nữa ben?bỏ vào ngăn bàn, chắc vẫn còn ở đấy, vì chẳng ai dám đụng vào sách vở của tiểu đệ.
Thiên Vũ mừng rỡ gọi thị vệ :
- Ngươi mau ra bảo Chu Luân vào đây.
Chu Luân đang thơ thẩn trước cửa ngự hoa viên, được lệnh mau mắn ứng hầu.
Thiên Vũ bảo gã :
- Phiền Đới Đao đến ngay thư phòng Tam vương gia, lục tìm trong ngăn bàn, kiếm cho được quyển Dạ Hành Khúc của Tào Chính Phu đem về đây. Nhưng nhớ phải tuyệt đối nhẹ nhàng, không được mở ra xem, dùng đũa gắp bỏ vào túi lụa dầy mang về.
Phủ đệ của Tam vương gia cũng gần Hoàng cung nên chỉ tàn một nén nhang, Chu Luân đã về đến. Gã phấn khởi dâng lên một túi gấm.
Thiên Vũ nhận lấy, bước xa bàn tiệc, nhẹ nhàng mở sách quan sát.
Quả nhiên giữa những trang giấy có một lớp bụi mờ màu trắng.
Chàng nếm thử, thấy vị đắng và lại hơi chua Chàng bảo cung nữ rót cho một ly ngự tửu rồi tưới lên một trang, giấy trắng bỗng hiện sắc hồng.
Thiên Vũ sung sướng reo lên :
- Đúng rồi, không thể sai được.

Chàng sai lấy thêm một bình rượu, rửa tay và đổ cho quyển sách ướt mèm rồi bỏ vào túi, sai Chu Luân đem đốt. Trở lại bàn, biết mọi người đang mong đợi, Thiên Vũ tươi cười giải thích :
- Chất độc trong sách là phấn của một loài hoa lạ xứ Miêu Cương có tên Tử Vong Mẫu Đơn. Tiểu đệ may mắn học được cả hai bộ y kinh và độc kinh nên có thể trả lại thị giác cho Tam ca một cách dễ dàng.
Tưởng rằng suốt đời sẽ sống trong cảnh mù lòa, tăm tối, nay nghe Thiên Vũ nói sẽ chữa cho sáng mắt, Chu Thư vui mừng khôn xiết, run rẩy nói :
- Nếu được nhìn thấy lại ánh dương quang thì Chu Thư ta trọn đời biết ơn Ngũ đệ.
Ngay hôm sau, Thiên Vũ viết một toa thuốc, bảo Thái Y đích thân trông coi củi lửa. Chàng cho Chu Thư uống xong bảo lão ngồi xếp bằng, rồi áp tay vào huyệt Thái Dương vận khí đẩy chất độc ra ngoài. Từng giọt nước mắt màu đen tuôn ra, Thiên Vũ ngưng tay nghỉ ngơi vài khắc rồi lại tiếp tục. Đến chiều thì Chu Thư đã thấy được lờ mờ, lão mừng đến sa lệ. Sau ba ngày điều trị, Tam vương gia đã lấy lại tám phần thị lực. Hoàng cung mở đại yến ăn mừng, mở cửa kho gạo bố thí cho bần dân thiên hạ. Nhưng khi đại yến chưa tàn thì đã nhận được tin Nhị vương gia Chu Khởi qua đời.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 9
Động Đình bán dạ phong ba khởi
Hồng Trạch thần mưu cứu Yến Vân

Thấy đã đến lúc trở lại giang hồ lo chuyện báo thù, Thiên Vũ đem thân thế thưa thật với Thánh thượng và xin phép được về. Trước lúc chia tay, Cửu Trùng ban cho chàng Kim Bài để minh định Vương gia.
Thiên Vũ và Phi Hồ ngược dòng Dương Tử, đến Hán Khẩu sẽ theo dòng sông Hán Thủy mà về Cối Kệ Mười ngày sau, chiếc thuyền của Thủy Sư Đề Đốc Giang Tô cặp vào đến Hán Khẩu.
Chàng xuống thuyền, dung ruổi vài mươi dặm đã đến Vũ Xương. Hoàng Hạc Lâu sửng sờ đứng bên bờ Hán Thủy. Ngưỡng mộ danh thắng nổi tiếng này, Thiên Vũ và Nhật Phi Hồ nhắm hướng mà thẳng tiến. Hoàng Hạc lâu được xây từ đời nhà Đường, nằm ở phía Tây Nam thành Vũ Xương, kiến trúc năm tầng này lừng danh thiên hạ bởi

truyền thuyết Phí Văn Phi tu luyện thành tiên, thường cởi hạc vàng về đây nghỉ ngơi.
Bóng tiên đã khuất, chỉ còn lại mấy vần thơ bất hủ của Thôi Hiệu. Bài thất ngôn bát cú này hay đến nỗi Lý Bạch cũng phải lắc đầu thán phục.
Thiên Vũ say mê chiêm ngưỡng những mái ngói lưu ly cong vút, miệng thầm đọc bài thợ Đến hai câu thơ cuối, chàng quay sang hỏi Nhật Phi Hồ :
- Lăng huynh. Vũ Xương cách Động Đình hồ bao nhiêu dặm?
Nhật Phi Hồ nhẩm tính rồi đáp :
- Chỉ khoảng hơn hai trăm dặm.
Chàng cười bảo gã :
- Nếu vậy thì Lăng huynh cứ về Cối Kê trước cho gia mẫu yên tâm. Tiểu đệ sẽ về Hồ Bắc vấn an dưỡng phụ mẫu và Yến Vân vài ngày.
Hai người chia tay nhau, Thiên Vũ nóng lòng về cố quận nên thúc Hồng nhi phi nước đại. Chiều hôm sau chàng đã có mặt ở Lục gia trang. Yến Vân đang ngồi đan áo trước thềm đại sảnh. Nghe tiếng vó ngựa, ngẩng đầu lên xem, thấy trượng phu đã về, nàng buông kim đứng bật dậy chạy ra.
Nhìn cái bụng nhô cao, Thiên Vũ lo lắng, tung mình lướt đến, bế nàng trong tay, khẽ trách :
- Sao nương tử không để ý đến hài nhi trong bụng?
Yến Vân thẹn thùng đáp :
- Gặp tướng công, thiếp mừng quá nên quên tất cả.
Đám gia nhân xúm lại chào. Yến Vân mắc cỡ bảo chàng buông nàng xuống.
Thiên Vũ không chịu, đưa nàng thẳng vào nhà.
Lục Thám Vi và Lục mẫu hớn hở chống gậy bước ra. Đến lúc này, chàng mới chịu đặt ái thê lên ghế rồi phục xuống ra mắt song thân :
- Hài nhi bái kiến phụ mẫu.
Tiệc tẩy trần được dọn ra, Thiên Vũ tuần tự kể lại chuyện mình tìm được gia mẫu và trở thành Ngũ vương gia cho cả nhà nghe. Phu thê họ Lục vô cùng cao hứng khi biết Hoàng thượng sắc phong cho cả hai họ Thương - Lục.
Cuộc vui kéo dài đến tận đầu canh hai, Yến Vân mang thai đến tháng thứ năm nên cơ thể rất mệt mỏi, cần ngủ sớm. Thấy vậy, Thiên Vũ đưa nàng vào khuê phòng.
Chàng đã thuộc lòng y kinh nên biết chuyện ái ân không ảnh hưởng đến thai nhi.
Thiên Vũ dịu dàng cởi y phục nương tử, vuốt ve cái bụng căng tròn

và đôi nhũ phong có phần nảy nở hơn trước.
Yến Vân xấu hổ nói :
- Thân thiếp giờ không còn thon thả nữa, tướng công không chán hay sao?
Thiên Vũ lắc đầu nhìn nàng say đắm, rồi nhẹ nhàng đưa nàng vào cõi vu sơn.
Xong cuộc mây mưa, thấy trượng phu vẫn còn sung mãn, nàng ngượng ngùng cười bảo :
- Cũng may sau này còn có Hương muội liên thủ chống đỡ chứ một mình thiếp địch không lại tướng công.
Giọng nói nàng hiền hòa, không một chút ghen hờn. Đêm sau, ái ân xong, hai người ôm nhau ngủ vùi. Nội công Thiên Vũ rất thâm hậu, dù trong lúc mơ màng cũng nghe được tiếng vạt áo lất phất của khách dạ hành trên mái ngói.
Chàng bật dậy, nhìn qua song cửa thấy ngoài vườn bóng hắc y, mặt nạ bạc phản chiếu ánh trăng non càng thêm rùng rợn. Thiên Vũ nghe toàn thân lạnh toát, biết Bá Câu đã tìm ra được lai lịch của mình nên cho sát thủ tiêu diệt. Chàng không lo sợ cho bản thân mà chỉ nghĩ tới song thân và nương tử, nhớ đến mật thất trong ngọa phòng của phụ mẫu, Thiên Vũ mừng rỡ, nhẹ lay Yến Vân dậy kể rõ sự tình.
Chàng thu lượm những vật quan trọng rồi bồng Yến Vân lướt về phía phòng riêng của phu thê họ Lục. Trong chốc lát, ba ngươi ẩn vào thạch thất. Trung Quốc là nước thường xảy ra chiến tranh, loạn lạc. Các gia trang đều có nơi ẩn nấp kín đáo. Căn mật thất này do chủ nhân đời trước xây dựng, ăn thông ra tận bờ hồ Động Đình. Chàng biết bọn sát thủ không đụng đến bọn gia nhân nơi hậu viện, nên an tâm đẩy tung cửa sảnh bước ra sân trước. Thấy bọn sát thủ đông đến năm chục tên, tự nhủ đêm nay lành ít dữ nhiều.
Thấy chàng xuất hiện, một tên cất tiếng ghê rợn :
- Lục Thiên Vũ, nếu khôn hồn thì đem bí kíp của Thiên Hà thượng nhân ra dâng nạp, may ra được chết toàn thây.
Nghe giọng nói trẻ trung và quen thuộc, Thiên Vũ nhận ra ngay Triệu Tuấn.
Chàng cười mát đáp :
- Té ra Thiếu môn chủ đích thân xuất trận, tại hạ vô cùng vinh dự.
Triệu Tuấn giật mình, nhưng thầm nghĩ đối phương không thể toàn mạng nên cười ngạo nghễ :
- Cơ trí của ngươi quá đáng khâm phục, nhưng không còn có dịp may sử dụng.
Hơn hai năm nay bổn môn khổ công tìm kiếm mới biết nơi ẩn trốn

của kẻ đã trộm kinh và hủy hoại thanh danh Môn chủ.
Thiên Vũ tự nghĩ mình đề phòng cẩn mật, sao Bá Câu lại biết được nên hỏi :
- Tại hạ rất khâm phục thuật truy tung của Tử Vi môn, nhưng xin Thiếu môn chủ chỉ giáo cho sự sơ hở.
Triệu Tuấn đắc ý nói :
- Để ngươi yên tâm nhắm mắt, ta sẽ cho biết tại sao bổn môn biết ngươi là thủ phạm. Ba tháng trước, thành Kỳ Sơn lưu truyền câu truyện lạ về mấy con chó tìm được bộ y phục rồi lăn ra chết. Chúng ta chỉ cần tra khảo lão chủ nhà là biết ngay khách trọ năm xưa có tên là Lục Thiên Vũ, quê ở Hồ Nam.
Thiên Vũ bật cười khanh khách bảo :
- Nhờ mấy con chó chết thì có gì vinh dự mà khoe khoang. Bí kíp kia hiện ở trong mình ta, có bản lãnh thì cứ đoạt lấy.
Vừa dứt lời, chàng xuất ngay chiêu Tâm Kiếm Tại Trung chụp xuống đầu họ Triệu.
Nhận ra chiêu kiếm uy lực như núi, Triệu Tuấn lùi lại. Hai sứ giả đứng bên vung kiếm che chở cho thiếu chủ.
Nhưng bọn chúng làm sao chống nổi sát chiêu kỳ tuyệt này. Hai tiếng gào thét chấn động cả mặt hồ sau trang, máu tuôn thành vòi từ lồng ngực chúng. Không chần chờ một giây, Thiên Vũ xoay người đánh luôn chiêu Tâm Kiếm Bất Nhị, thân kiếm hòa làm một bay vào đám sứ giả như một tia chớp bạc. Bốn tên quát lên, hợp sức dùng Cô Lâu kiếm pháp cố chặn lại.
Tiếng vũ khí chạm nhau chát tai, hòa trong tiếng kêu đau đớn. Ba cánh tay và một chiếc thủ cấp lăn lóc trên mặt cỏ.
Triệu Tuấn kinh hoàng thét lớn :
- Cô Lâu kiếm trận?
Bọn sát thủ mau chóng đứng vào cương vị bao quanh Thiên Vũ. Chàng ngưng thần quan sát, đếm được ba mươi sáu tên. Còn Triệu Tuấn và ba tên nữa đứng ngoài giám trận. Chàng đã học qua kỳ môn trận thế nên nhận ra bọn chúng đứng theo phương vị kỳ môn bát quái, mỗi cửa bốn tên, trung cung cũng bốn tên.
Kiếm trận bắt đầu chuyển động, ba mươi sáu thanh kiếm vẽ hình cô lâu giăng mắc khắp nơi, tỏa hơi lạnh ghê người. Thiên Vũ xuất chiêu Thiên Sơn Đảng Ma để thăm dò. Lập tức có sáu thanh kiếm chân lại và phong tỏa các đại huyệt sau lưng. Nếu không nhờ thần công hộ thể báo động, chàng đã thọ thương. Chàng kinh tâm búng mạnh chân lăng không theo thế Nhất Hạc Xung Thiên, nghe hơi kiếm lướt qua lưng mát lạnh.

Nhìn hàng ngàn hoa kiếm Cô Lâu chờ đợi dưới chân, Thiên Vũ nghiến răng lộn ngươi, đầu hướng xuống đất, vung kiếm đánh chiêu Kiếm Tiếu Lôi Trung. Kiếm khí nổ ầm ì như sấm vọng, thân kiếm rung động ngân nga tựa tiếng ai cười. Lưới kiếm dưới đất tan tác dạt ra. Thiên Vũ vừa tiếp đất đã vung tả thủ vỗ nửa chiêu Thu Thủy Trường Lưu, chưởng phong đập nát một tên sứ giả.
Nhưng chỗ trống lại được bổ sung ngay Bỗng Triệu Tuấn đứng ngoài thét lên :
- Cô Lâu Đảo Hải.
Kiếm trận chuyển thế, từng đợt kiếm quang xô đến như sóng dữ. Chàng kinh hãi dùng chiêu Thiên Sơn Loạn Vũ che kín thân mình. Ba mươi sáu thanh kiếm nối nhau chém xả vào đối thủ. Dù võ công cao siêu, cuối cùng chàng cũng bị một vết thương nơi lưng.
Thiên Vũ không có thời gian để chỉ huyết nên máu tuôn ướt đẫm áo bào. Biết không thể kéo dài, Chàng quyết tâm liều một phen, không đứng yên chờ địch tấn công mà dùng Thiên Biến Thần Bộ của Dạ Miêu Nhi đảo mình xông vào vòng kiếm quang của đối phương.
Nào ngờ, Thiên Biến Thần Bộ là tuyệt học của Tứ Tượng Chân Nhân, dựa vào biến hóa của Thái Cực Lưỡng Nghi mà sáng tạo nên, vì vậy khắc chế được Cô Lâu Bát Quái kiếm trận. Tay kiếm, tay chưởng chàng lướt đến đâu là máu hồng tuôn đổ, xác người ngã gục. Chỉ sau một khắc đã có mười mấy tên tán mạng, kiếm trận tan rã.
Chúng xoay qua dùng lối du đấu để là hao mòn công lực của đối phương. Triệu Tuấn thấy chàng thần dũng tuyệt luân, phá vỡ kiếm trận trấn sơn của Cô Lâu Ma Quân, sinh lòng sợ hãi và ghen ghét. Gã bảo tám tên thuộc hạ xông vào đại sảnh và hậu viện lục soát, cố bắt cho được người thân của chàng để uy hiếp nhưng bọn gia nhân ở nhà sau biết nguy đã nhảy xuống Động Đình hồ bơi đi mất. Họ sinh trưởng cạnh hồ nên rất rành thủy tính.
Triệu Tuấn tức tối ra lệnh phóng hỏa để đối thủ phải phân tâm. Lát sau, Lục gia trang bốc cháy, sáng rực cả mặt hồ. Thiên Vũ thấy tổ ấm bị thiêu rụi, căm hận quát lên như sấm, vận toàn lực xuất chiêu thứ năm là Kiếm Khốc Tâm Vong chém đứt đôi hai tên và đả thương thêm ba tên nữa, phá vòng vây lướt thẳng đến bên Triệu Tuấn.
Còn cách một trượng chàng búng một đạo Kim Hành chỉ vào bụng gã. Vì không ngờ đối phương luyện được chỉ pháp cách không, Triệu Tuấn vụng về né tránh nhưng không còn kịp nữa. Luồng chỉ quang sắc bén xuyên qua bàng quang, gã ôm bụng gào lên như heo bị chọc tiết rồi gục ngã. Thấy Thiếu môn chủ thọ thương, bọn sứ giả không

còn tinh thần chiến đấu nữa, một tên chụp lấy Triệu Tuấn ra lệnh rút lui.
Thiên Vũ nóng ruột, chạy nhanh đến bờ hồ phía sau trang, mở cửa đường ngầm phòng vào tìm kiếm. Khi đến bí thất, chàng sửng sờ vì chẳng thấy một ai liền quay ngươi phóng ngược trở ra.
Một mảnh giấy trắng gắn trên cây liễu cạnh bờ hồ lọt vào mắt chàng. Thiên Vũ lướt đến xem, dưới ánh lữa hồng, chỉ thấy có mấy hàng chữ viết vội bằng bút vẽ lông mày :
“Ta tình cờ đi ngang thấy người thân của chàng đang bị uy hiếp liền ra tay tương trợ, cứu họ và đem về Hồng Trạch hồ an dưỡng. Hẹn chàng đến tiết trung thu đến đón họ về. Xin đừng đến sớm hơn, ta sẽ không tiếp.
Lãnh Sương tiên tử cẩn bút.”
Thiên Vũ thở dài nhìn quanh, thấy trong bụi cây có xác bốn tên sát thủ sứ giả.
Chàng thầm thán phục võ công của Tiên Tử. Nhưng lòng lại băn khoăn không hiểu người ấy bắt song thân và Yến Vân với mục đích gì?
Tiếng vó ngựa thân quen vọng đến, chàng quay lại thấy Hồng nhi đã phá chuồng chạy ra. Thiên Vũ vuốt ve nó rồi đến bên hồ khoác nước rửa mặt, vết thương nơi lưng bắt đầu bỏng rát.
Chàng đau đớn ngồi cạnh hồ nhìn ngọn lửa tàn dần. Lát sau, đám gia nhân đã cầu cứu xóm làng, hàng trăm người vát gậy gộc chạy đến. Họ xúm lại hỏi han, Thiên Vũ mỉm cười cảm tạ rồi nói :
- Chư vị yên tâm, gia phụ mẫu và Yến Vân đã được người cứu thoát và hiện đang ở chỗ an toàn.
Hậu viện nhờ nằm cách xa đại sảnh nên không bị cháy lan. Nhũ mẫu chạy vào lấy bộ y phục của chàng mới giặt lúc chiều, giờ đã khô vì hơi lửa. Bà dịu dàng bảo :
- Công tử tắm rữa, băng bó vết thương rồi thay y phục.
Chàng lặng lẽ bước vào trong. Chờ chàng tắm gội xong, bà lấy vải sạch băng vết thương nơi lưng rồi chải tóc cho chàng. Sáng hôm sau, tin Lục gia trang bị cường đạo tấn công đã đến tai huyện lệnh Hành Dương. Động Đình hồ nằm trong sự cai trị của lão. Huyện lệnh Hành Dương có tên là Lý Thám.
Lão là bào huynh của chủ nhân tiền trang Trường Sa Lý Tòng, nên được biết Lục Thám Vi đã gởi chín chục vạn lạng vàng ở đây. Nghe tin Lục gia trang cháy rụi, Trang chủ và phu nhân mất tích, giấy tờ chắc cũng đã ra tro, lão bèn tìm cách chiếm đoạt tài sản. Sau khi đã thương lượng với Lý Tòng, đứng ngọ lão đích thân đem quân đến

hiện trường tra xét.
Thấy hơn hai chục xác người đeo mặt nạ bằng bạc, lão bèn hỏi Thiên Vũ :
- Bọn cường đạo này do ai sát hại?
Thiên Vũ thấy lão đầu dơi mặt chuột, nhãn quang gian xảo, thầm chán ghét nhưng vẫn trả lời cho qua chuyện :
- Chính tại hạ.
Lý Thám trợn mắt quát :
- Ngươi là một tên kiêu dân không biết lễ nghi, sao dám xưng hô với bản quan như bọn thảo khấu giang hồ?
Trước đây, chàng đã nghe phụ thân nói về lão tham quan này nên quyết trừng trị lão.
Thiên Vũ giả đò kinh sợ :
- Thảo dân biết tội, xin đại nhân khai ân.
Lão đắc ý vuốt hàm râu cá chốt nói :
- Theo ta, vụ án này có điều bí ẩn, vì một mình ngươi không thể giết được hơn hai mươi cường đạo. Hơn nữa, phụ mẫu và tỷ tỷ ngươi mất tích một cách đáng ngờ. Phải chăng vì muốn thừa kế mấy vạn lạng vàng ở tiền trang mà cùng đồng đảng bày mưu lập kế? Nhưng văn tự gởi tiền có còn hay không?
Thiên Vũ biết ngay lão đang dòm ngó đến tài sản của phụ thân. Chàng cố nén cơn phẫn nộ nói :
- Rất tiếc là đã cháy thành trọ Nhưng thảo dân là Lục Thiên Vũ cả vùng ai cũng biết.
Lý huyện lệnh cười nham hiểm nói :
- Tiền trang nằm ở Trường Sa, không thuộc quyền ta quản lý. Vụ này phải đưa lên Tuần phủ đại nhân xét xử. Sáng mai, ngươi phải có mặt tại công đường của Tuần phủ Hồ Nam đặt tại thành Trường Sa.
Thiên Vũ cúi đầu nhận lệnh. Chờ lão đi khỏi, đám gia nhân xúm lại nói :
- Lão này nổi tiếng tham lam, hà khắc, công tử phải coi chừng lão giở thủ đoạn ám hại.
Chàng chỉ cười nhạt, thu xếp hành lý đến Trường Sa trước một bước, để điều tra xem Tuần phủ Hồ Nam là hạng thế nào. Trong đêm đó, chàng đã biết Tuần phủ Lý Trung là chú họ của Huyện lệnh Lý Thám. Cũng là một tên sâu dân mọt nước.
Chàng tìm đến dinh Tổng trấn Hồ Nam xin được vào yết kiến. Lúc còn ở Nam Kinh chàng đã được nghe Tứ vương gia nói về con ngươi cương trực này. Thiên Vũ để lộ thân phận là Ngũ vương gia rồi bảo gã sáng mai mời thêm một số quan lại đang có mặt ở Trường

Sa, đến dinh Tuần phủ dự buổi xét xử. Nhưng chỉ được đến vào giữa giờ thân.
Cuối giờ mão hôm sau, Thiên Vũ để ngựa ở lại khách điếm, lững thững đến nha môn. Công đường đã có mặt chủ nhân tiền trang Lý Trọng, huyện lệnh Hành Dương.
Lát sau, Tri phủ Hồ Nam Lý Tung ra đến.
Lão cười ha hả nói :
- Thực ra, theo ý bổn quan thì đây chỉ là một cuộc bàn bạc cách giải quyết tài sản của họ Lục, chứ không phải là xét xử một vụ án hình. Vì vậy, xin chư vị cứ an tọa dùng trà.
Lão uống một hớp trà rồi nói tiếp :
- Đêm qua, bổn Tuần phủ đã suy xét rất cẩn trọng và cho rằng chúng ta nên thương lượng lẫn nhau cho êm đẹp cả đôi bên. Nếu gây cấn quá e phải đưa ra xử một vụ đại án, rất là phiền phức.
Nghe giọng lưỡi uy hiếp, Thiên Vũ cười mát hỏi :
- Xin cho biết đại nhân đã xử thế nào?
Lý Tung vuốt râu nói :
- Vì văn tự gởi vàng đã mất, nên công tử chỉ nhận được một nửa, số còn lại sẽ sung vào công quỹ. Như thế có được chăng?
Thiên Vũ sôi giận nhưng cố tỏ vẻ mừng rỡ :
- Thảo dân chỉ có một mình, bốn vạn năm ngàn lượng kia xài cả đời cũng chưa hết, đa tạ đại nhân. Xin đưa bản án lệnh ra để chúng ta cùng ký.
Ba lão kia không ngờ chàng lại quá dễ dãi như vậy, thầm tiếc không ép thêm vài vạn lượng nữa. Lý Tung sai lục sự mang án lệnh đến, bốn người ký vào. Thiên Vũ thản nhiên ngồi nhâm nhi tách trà, dường như chẳng vội đến tiền trang nhận lại vàng.
Bỗng ngoài cửa có một toán sáu bảy người áo quần chỉnh tề bước vào, đi đầu là Tổng trấn Quân Vụ Hồ Xuyên. Sau lưng họ Hồ là quan Tuần Án Ngự Sử, Đề Đốc Thủy Quân, Hồng Đô Tự Khanh, Viên Ngoại Lang.
Tuần phủ thất kinh bước ra đón tiếp :
- Chẳng hay chư vị lão huynh đến bổn phủ có chuyện gì?
Tuần Án Ngự Sử cười ha hả nói :
- Bọn ta nghe nói Ngũ vương gia đang ngự giá tại dinh Tuần Phủ nên đến đây bái kiến.
Lý Trung ngơ ngác bảo :
- Chư vị lầm rồi, nào có Ngũ vương gia nào ở đây?
Hồ tổng trấn chẳng nói chẳng rằng, dẫn các quan vào trong đến trước mặt Thiên Vũ tung hô :

- Quan lại Hồ Nam khấu kiến Ngũ vương gia.
Các lão thần lục đục quỳ theo, Thiên Vũ mỉm cười đưa tay miễn lễ :
- Đây không phải là chốn triều trung, các quan chớ đa lễ.
Ba lão họ Lý nghe như sét đánh bên tai, lập cập quì xuống dập đầu :
- Bọn tiểu nhân không biết Vương gia giá lâm, xin đê đầu chịu tội.
Hồ tổng trấn chờ các quan an tọa, liền cung kính rút thanh kiếm nơi lưng dâng lên :
- Ty chức xin dâng trả Thượng Phương bảo kiếm.
Nghe đến Thượng Phương bảo kiếm, ba tên sâu mọt giật bắn cả người, chẳng dám ngẩng đầu lên.
Thiên Vũ nghiêm giọng nói :
- Các ngươi nhân lúc ta gặp cảnh nhà tan cửa nát, phụ mẫu thất tung mà âm mưu chiếm đoạt tai sản, hỏi còn gì là đạo lý nữa. Trong mấy năm làm quan, hai ngươi đã nỗi tiếng tham lam, hà khắc, gieo tiếng oán cho triều đình. Tội ấy chẳng thể dung tha.
Nay tang chứng rành rành, Hồ tổng trấn đem chúng ra giữa chợ Trường Sa chém đầu, tuyên cáo minh bạch để thỏa lòng oán hận của lê dân. Tịch thu toàn bộ tài sản sung vào công quỹ. Chức Tuần phủ Hồ Nam giao cho quan Tuần Án đảm nhiệm. Tuần phủ mới sẽ chọn người tài đức để làm huyện lệnh Hành Dương.
Lịnh của Ngũ vương gia lập tức được thi hành. Dân chúng Trường Sa nô nức kéo ra khoảng trống giữa thành xem trảm quyết. Ai nấy đều hân hoan đắc ý. Thiên Vũ hỏi thăm, biết Viên Ngoại Lang Bộ Công là người giỏi về kiến trúc, liền giao cho lão chín vạn lượng vàng của mình để xây vương phủ trên nền đất cũ của Lục gia trang.
Xong việc, chàng cấp tốc ngược bắc trở lại Cối Kệ Hồng nhi là thần mã nên chỉ tám ngày sau đã đưa chủ nhân về đến Tổng đàn Kiếm Minh. Thấy ái tử mặt mũi âu sầu, Tiêu Phi Phượng gạn hỏi. Thiên Vũ kể lại chuyện Sát Thủ hội tập kích Lục gia trang và Lãnh Sương tiên tử giam giữ phu thê họ Lục cùng Yến Vân. Long Nữ thúc dục chàng vào trong tắm gội.
Phi Hương là phận thê nhi nên đích thân hầu hạ. Khi thấy vết kiếm thương trên lưng chàng, nàng sa lệ. Thiên Vũ âu yếm hôn lên má nàng rồi bảo :
- Chúng ta lặn lội chốn giang hồ tanh máu, chuyện sinh tử còn chưa nắm chắc, huống hồ là vết thương ngoài da, nàng chớ bận tâm.
Khi hai người trở ra thì tiệc rượu đã sẵ? sàng. Lục vị thúc thúc và toán đao thủ áo nâu cũng có mặt. Đây là lần đầu tiên, Thiên Vũ, Quán Hưu, Dạ Miêu Nhi, Phi Hồ xuất hiện trong Tổng đàn Kiếm Minh. Quán Hưu xa cách Thiên Vũ đã lâu, lòng rất nhớ thương nên

mừng rỡ sụp xuống gọi đại cạ Chàng đỡ hắn dậy rồi vái chào chư vị thúc thúc cùng Kinh Hạo.
Long nữ chờ mọi người an tọa rồi bảo ái tử :
- Trong lúc ngươi tắm gội, ta đã thuật lại cho chư vị thúc thúc tỏ tưởng. Vũ nhi cứ việc ăn no rồi hãy bàn tính kế sách đối phó sau.
Nỗi lo canh cánh trong lòng nên chàng chỉ ăn được một chén rồi buông đũa, đưa tay cầm vò rót rượu. Chàng uống cạn rồi than thở :
- Yến Vân hoài thai đã đến tháng thứ năm, không hiểu có chịu được cuộc hành trình ngàn dặm đến Giang Tô không nữa? Chẳng hay trong chư vị có ai biết rõ lai lịch của Lãnh Sương tiên tử?
Dạ Miêu Nhi Kinh Hạo đằng hắng rồi ứng tiếng :
- Lãnh Sương tiên tử Mộ Dung Uyển là nghĩa nữ của Hồng Trạch bà bà. Năm nay tuổi trạc hai mươi sáu, nhan sắc cực kỳ diễm lệ, tánh tình cao ngạo, lạnh lùng như biệt hiệu. Nơi cư ngụ của họ là một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ Hồng Trạch. Mộ Dung Uyển thường ngày coi nam nhân trọng thiên hạ như cỏ rác, không hiểu sao lần này lại dùng con tin bắt Thiên Vũ đi phó ước.
Thiên Vũ trầm ngâm một lúc tư lự, nói với mình :
- Không hiểu giữa Tình Ma và Hồng Trạch bà bà có quan hệ gì không nhỉ?
Hỏa Diện Trường Thủ giật mình bảo :
- Vũ nhi quả là thông tuệ, Mễ Hồng và Hồng Trạch bà bà ngày xưa có một đoạn nhân duyên. Nhưng sao Lãnh Sương tiên tử lại giết bọn sứ giả?
Long Nữ thử đưa ra một ý :
- Có thể lúc đầu, Mộ Dung Uyển đến Động Đình hồ để hổ trợ cho bọn sát thủ.
Nhưng cuối cùng, không hiểu sao trở mặt giết đồng bọn rồi đưa con tin về Giang Tô.
Hay là nàng ta muốn độc chiếm bí kíp của Thiên Hà thượng nhân?
Thiên Vũ tán thành lập luận của mẫu thân :
- Dù Mộ Dung Uyển muốn gì đi nữa thì hài nhi cũng phải lên đường ngay, nếu không sẽ chẳng kịp ngày trung thụ Đến nơi tùy cơ mà ứng biến.
Quán Hưu đòi theo nhưng Thiên Vũ không cho :
- Trọng trách của ngươi là hỗ trợ Tổng đàn Kiếm Minh. Bọn sát thủ sứ giả võ công rất lợi hại, không thể coi thường được. Chỉ cần Kinh đại ca theo ta là đủ.
Đêm ấy, chàng sửa soạn đi ngủ thì Phi Hương bước vào. Nàng cúi mặt thẹn thùng nói :

- A nương bảo thiếp đến hầu tướng công, may ra giữ được chút hương hỏa của họ Thương.
Thiên Vũ biết mẫu thân lo sợ chàng vào hang cọp một mình lành ít dữ nhiều nên cố vớt vát chút hy vọng mơ hồ. Chàng cảm động bước đến bồng nàng đặt lên giường.
Dù yêu thương trượng phu nhưng Phi Hương còn là trinh nữ nên rất sợ hãi. Thiên Vũ hiểu tâm trạng của nàng nên rất từ tốn, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình thon thả, trinh bạch cho đến khi nàng có cảm giác khát khao. Như vậy, Phi Hương vượt qua được đớn đau cùng chàng ân ái mặn nồng.
Sáng sớm hôm sau, Thiên Vũ và Kinh Hạo lên đường đến Giang Tộ Ngựa của họ Kinh không thể sánh với Hồng nhị Nhưng vì gã thân hình nhỏ bé, nhẹ cân nên không làm mệt sức ngựa. Mười lăm ngày sau, họ đến Hợp Phì. Mấy tháng trước, Thiên Vũ đã có dịp qua đây khi hộ tống Tứ vương gia hồi kinh. Thành Hợp Phì là thủ phủ của đất An Khánh, núi non trùng điệp. Giấy và mực của An Khánh nổi tiếng thiên hạ. Đêm ấy, hai người vào khách điếm trong thành nghỉ ngơi.
Trời mờ sáng họ đã lên đường. Đến chân núi Cống Sơn, cách phía đông thành chừng năm mươi dặm, đường quan lộ vắng vẻ nên Hồng nhi phi nước đại, bỏ rơi Kinh Hạo cả một đoạn đường hơn trăm trượng.
Dù đang suy nghĩ về mấy chiêu Tâm Kiếm nhưng đôi nhãn quang sắc bén của chàng chợt nhận ra mặt đường có một sợi dây vắt ngang. Không chậm trễ, chàng giật cương thúc mạnh chân vào bụng tuấn mã. Hồng nhi thông linh hiểu ngay ý chủ, tung bốn vó bay bổng qua sợi dây, vừa kịp tránh một trận mưa ám khí. Thiên Vũ rời lưng ngựa, lăng không lộn ngược mấy vòng, chụp làn kiếm quang xuống đầu bọn tập kích phía vệ đường bên phải. Chàng phẫn nộ vì hành vi lén lút, hèn hạ nên xuất ngay chiêu Kiếm Tiếu Lôi Trung trong pho Tâm Kiếm.
Bốn tên sứ giả bị bất ngờ nên không tránh kịp, gào lên ghê rợn, máu phun ướt đẫm một khoang cỏ lau. Kinh Hạo biết mình võ công kém cỏi, nên dừng cương quan sát từ xạ Từ trong những bụi lau bên trái, mười tên hắc y đeo mặt nạ bạc ùa ra vây chặt Thiên Vũ.
Nhưng chỉ có hai tên tấn công, tám tên còn lại vây quanh với một khoảng cách an toàn. Thiên Vũ là người cơ cảnh nên sinh lòng ngờ vực chúng còn có thủ đoạn khác.
Chàng nhớ đến tiểu đao nơi lưng nên âm thầm rút ra, giấu dưới bàn tay Một tên thét lên như điên cuồng xông đến. Thiên Vũ xuất chiêu Thiên Sơn Khán Hoa, rung kiếm đâm vào tâm thất hắn, không ngờ

hắn chẳng thèm né tránh mà còn đưa người hứng lấy mũi kiếm, lại còn dùng tả thủ nắm chặt lưỡi kiếm, tên đứng sau đâm vào tử huyệt nơi hậu tâm chàng.
Đúng lúc đó, một tên đứng ngoài tung ra một mãnh lưới cá nãy giờ giấu sau lưng chụp xuống đấu trường, bảy tên kia nhảy lên chia nhau nắm mép lưới kéo xuống, chụp gọn cả ba người lại. Lâm nguy bất loạn, Thiên Vũ vung tiểu đao chặt gãy kiếm tên còn lại, rồi xoay ngang thân trường kiếm tiện đứt bốn ngón tay của xác chết, rút ra búng mạnh hai chân bay bổng lên cao. Tả thủ chàng khua một vòng cắt đứt lưới, thoát khỏi bẫy rập.
Hành động của chàng nhanh như điện chớp, nên chúng không kịp nhận ra, xúm lại cố đè chặt mép lưới. Cho đến khi Thiên Vũ từ trên cao bổ xuống, mang theo làn kiếm ảnh ghê hồn thì chúng mới tỉnh ngộ, chiêu Kiếm Khốc Tâm Vong như sấm sét chém bay liền bốn chiếc thủ cấp. Bọn còn lại kinh hoàng tung mình biến mất trong bãi cỏ lau rậm rạp. Dạ Miêu Nhi thấy chàng toàn thắng, mừng rỡ thúc ngựa chạy đến.
Hồng nhi cũng vậy.
Thiên Vũ lau kiếm vào xác một tên sứ giả rồi lên ngựa, chàng thấy mảnh lưới lấp lánh ánh kim, thở phào nói :
- Mảnh lưới nay đan bằng những khoen thép nhỏ, may mà Kinh đại ca đã tặng cho ta thần vật, nếu không chẳng cách nào thoát chết.
Dạ Miêu Nhi hài lòng cười hì hì, nhưng nghĩ đến năm trăm dặn đường dài sắp tới, gã lo lắng hỏi :
- Phía trước chắc còn nhiều ổ phục kích, chúng ta có nên đổi đường hay không?
Chàng chau mày hỏi lại :
- Chúng ta chỉ còn có tám ngày nữa là đúng hẹn, đi đường khác liệu có đến kịp không?
Kinh Hạo suy nghĩ rồi thở dài :
- Nếu đi đường vòng thì tám ngày không đủ.
Thiên Vũ cười khổ đáp :
- Thế thì cứ tiếp tục theo quan lộ, chỉ cần tiểu tâm một chút. Nhưng nếu tiểu đệ có mệnh hệ nào, xin đại ca cố đến cho được Hồng Trạch hồ nói với Mộ Dung Uyển rằng tiểu đệ đã tận lực nhưng không thể đúng hẹn. Mong nàng nể tình mà tha cho hai lão nhân và Yến nhi.
Dạ Miêu Nhi nghe lời thống thiết cố nén đau buồn gật đầu. Ba ngày bôn hành vội vã nhưng lại rất bình yên. Chiều hôm sau, Thiên Vũ và Kinh Hạo chuẩn bị vượt một khe núi sang đất Giang Tô thì bị chặn lại.

Đối phương chỉ có ba người nhưng cực kỳ lợi hại. Đó là Thiên Trì Song Quái và sư phụ của họ là Thiên Trì Tẩu. Kinh Hạo kiến văn quảng bác nên lập tức nhận ra, hạ giọng cảnh báo chàng :
- Thiên Trì Tẩu bốn mươi năm trước lừng lẫy giang hồ, từng giao đấu với Thiên Hà thượng nhân, chỉ thua có một chiêu.
Thiên Vũ biết rằng không còn đường để rút, có sợ cũng chẳng được gì. Chàng thản nhiên vòng tay nói :
- Chẳng hay tam vị đón đường Lục mỗ có điều gì dạy bảo?
Thiên Trì Tẩu nhận ra chàng nghi biểu khác phàm, căn cơ thượng phẩm, bất giác sinh lòng yêu mến nên hiền hòa hỏi lại :
- Triệu Bá Câu bảo ngươi là người đã xuống Vạn Độc Đàm lấy trộm di học của Thiên Hà lão qủy, có thực vậy không?
Thiên Vũ gật đầu :
- Chính thị tiểu bối, nhưng gặp kỳ duyên mà được chứ không lấy trộm của ai.
Thiên Trì Tẩu vuốt chùm râu bạc trắng, bảo :
- Tử Vi môn dâng cho ta một vạn lạng vàng kim để lấy mạng ngươi trả thù cho con trai hắn. Nhưng thấy ngươi cốt cách hơn ngươi, có thể làm rạng danh phái Thiên Trì nên ta sẽ chỉ cho con đường sống. Một là ngươi phải đem bí kíp của Thiên Hà ra dâng nạp, hai là bái ta làm sư phụ. Ngươi thấy sao?
Thiên Vũ cười mát đáp :
- Tiểu bối xin cảm tạ lòng yêu thương của lão tiền bối, nhưng rất tiếc cả hai việc ấy đều không thể làm được. Chỉ xin tiền bối chỉ cho phương thức công bằng để vượt qua cửa quan này.
Thiên Trì Tẩu không ngờ chàng chẳng sợ hãi gì lão, thẳng thắn từ chối, nên bật cười kinh khiếp :
- Hảo! Ta rất khâm phục khí phách của ngươi. Trận đầu, ngươi sẽ đấu với hai đồ đệ tạ Nếu thắng chúng và cầm cự được ta một trăm chiêu, coi như ngươi qua ải.
Thiên Vũ lặng lẽ xuống ngựa hướng về phía Thiên Trì Song Qquái, mời :
- Trời đã chiều mong nhị vị xuất thủ sớm cho.
Thiên Trì Song Quái tính tình tàn độc, thấy sư phụ mình ái mộ tên tiểu tử xinh đẹp này, liền sinh lòng đố kỵ, quyết xé chàng ra. Cả hai lập tức lướt vào tung song chưởng tấn công tới tấp. Pho Thiên Trì Ma Ảnh Chưởng lừng danh thiên hạ về qủy dị, biến hóa và hiểm độc. Hai lão quái luyện môn chưởng pháp này đã bốn mươi năm nên chiêu thức điêu luyện, uy lực vô cùng bá đạo.
Thiên Vũ dùng Thiên Sơn kiếm pháp chống đỡ để xem lộ số và tìm

cơ hội phản công. Nội lực chàng gần đây đã đạt được bốn thành Kim Thân thần công nên chẳng ngán gì song quái. Đến chiêu thứ ba mươi, chàng quát vang như sấm, rung kiếm xuất chiêu Thiên Sơn Lôi Xướng phong tỏa chưởng ảnh của lão đại, tả thủ thò sang vẽ ba thức trong chiêu Xuân Phong Tảo Diệp.
Chưởng chiêu vốn có bảy thức, bốn thức thuộc về tay hữu nên không dùng đến.
Nhị quái thấy đại ca gặp nguy liền vỗ một đạo chưởng phong vào hậu tâm của Thiên Vũ để giải vây. Chàng cắn răng vận thần công hộ thể, chịu đựng một chưởng của lão, tiếp tục xô thẳng vào đại quái. Hai tiếng bùng vang lên. Khóe miệng Thiên Vũ rỉ máu nhưng xương đùi của đối thủ gãy vụn. Đại quái quỵ xuống gào lên vì đau đớn. Nhân lúc nhị quái đang ngơ ngẩn vì phản lực của luồng cương khí hộ thân. Thiên Vũ quay lại, đánh chiêu Tâm Tại Kiếm Trung, thanh Thượng Phương bảo kiếm như tia chớp cắm vào ngực trái lão. Đắc thủ, chàng tung mình ra sau đứng vận khí điều tức. Thiên Trì Tẩu không ngờ chỉ trong chớp mắt chàng đã đánh trọng thương hai đồ nhi thân yêu của lão. Lão lướt đến quan sát, lấy linh đơn đút vào miệng họ rồi gằn giọng :
- Giỏi lắm, bây giờ đến lượt lão phụ Ngươi cố mà giữ lấy mạng trong một trăm chiêu.
Thiên Vũ biết mình đã thọ thương, không thể kéo dài trận đấu được nên cười đáp :
- Tiểu bối xin bớt xuống còn xuống năm mươi chiêu. Nếu sau năm mươi chiêu mà tiền bối không đổ máu thì tiểu bối xin tự sát tại đương trường.
Thiên Trì Tẩu nghe chàng đòi lấy máu lão, không nén được nộ khí, cười ghê rợn gật đầu :
- Được ta chấp thuận.
Thiên Vũ ôm kiếm, bảo nguyên thủ nhất, dồn công lực vào thanh kiếm, chuẩn bị xuất chiêu. Thấy khí thế chàng trầm ổn như núi, lão già không khỏi e ngại, nhưng thầm nghĩ Thiên Hà thượng nhân còn chẳng làm gì được mình nên ngạo nghễ ra hiệu cho chàng tấn công trước.
Thiên Vũ chỉ chờ lão đưa tay ra vẫy là xuất ngay chiêu Kiếm Khốc Tâm Vong. Lão không ngờ ngay chiêu đầu chàng đã xuất sát chiêu lợi hại nhất. Tay hữu đưa ra chưa kịp rút về đã nghe kiếm phong ùa tới như bão táp, kiếm ảnh trùng trùng lạnh lẽo. Thấy kiếm chiêu kỳ ảo, hơn hẳn Thiên Sơn kiếm pháp của Thiên Hà, lão ngỡ ngàng bối rối, vội tung ra loạt chưởng phong nặng như núi Thái, cố đẩy bạt

đường kiếm của đối phương.
Nhưng thanh kiếm đã xé nát chưởng phong, bay đến ngực lão như ánh chớp bạc, Thiên Trì Tẩu đành phải tung mình ra sau, mong thoát khỏi tầm sát hại của kiếm chiêu.
Tất cả cố gắng đều đã muộn, mũi kiếm đã vạch nơi vai tả của lão một đường dài, máu thấm đỏ trường bào màu nguyệt bạch. Thiên Vũ thu kiếm, kính cẩn vòng tay nói :
- Đa tạ lão tiền bối đã nhẹ đòn.
Uất khí bốc lên mờ cả mắt, lão ngửa cổ cười như điên loạn, rồi lặng lẽ xách hai đồ đệ phi thân đi mất.
Thiên Vũ thở phào, phun ra một búng máu rồi ngôi xuống vận khí hành công.
Kinh Hạo nhặt lấy kiếm của chàng, đứng bên cạnh cảnh giới. Chừng một tuần trà, sắc mặt chàng hồng hào trở lại, mở mắt nhìn gương mặt lo âu của Dạ Miêu Nhi an ủi :
- Tiểu đệ vì vận toàn lực để đánh chiêu quyết tử nên bị vết chưởng thương hành hạ đôi chút, nay đã khỏi rồi.
Kinh Hạo mừng rỡ khen ngợi :
- Ngươi quả là kỳ tài hiếm có, mới tuổi hai mươi đã thành cái thế anh hùng, đánh bại cả lão quái thành danh ngang hàng với sư tổ mình.
Chàng lắc đầu cười khổ đáp :
- Chẳng qua tiểu đệ vận dung tâm cơ nên mới chiếm được chút ưu thế. Nếu kéo dài thêm vài chiêu nữa sẽ không địch lại Thiên Trì Tẩu.
Chàng nói thực lòng mình và thầm lo ngại cho lần gặp sau. Nhưng nghĩ đến ba chiêu cuối trong pho Tâm Kiếm, chàng bình tâm trở lại.
Nhận ra trời đã sụp tối, Thiên Vũ đề nghị Kinh Hạo tìm chỗ sạch sẽ để qua đêm ngay khe núi.
Lát sau, Kinh Hạo trở lại, dẫn chàng đi sâu vào cánh rừng bên đường, cách quan lộ vài chùng trượng. Nơi đây có một tảng đá lớn, dưới chân là một thạch bàn bằng phẳng. Quét dọn xong, hai người đốt lửa, lấy lương khô và rượu bày ra.
Tảng đá che chắn ngọn gió thu nên lửa cháy đều ấm áp. Ấn uống xong, chàng ngồi dựa lưng vào tảng đá suy nghĩ về chiêu kiếm thứ sáu. Kinh Hạo mệt mỏi nên thiếp đi lúc nào không biết.
Đến cuối canh tư, Thiên Vũ đã liễu ngộ hoàn toàn. Chàng nghiên cứu chiêu Hỏa Kiếm Huân Huân này đã từ lâu không thành công, nay ngẫu nhiên ngồi nhìn ngọn lửa bập bùng mà tìm ra yếu quyết.
Thiên Vũ mừng rỡ rút kiếm múa thử, thấy đường kiếm kỳ ảo, uy lực hơn hẳn năm chiêu kia, lòng tăng thêm phần tự tin vào bản thân mình.

Khi thuần thục đến mức có thể tùy tâm nhi phát thì trời đã rạng sáng. Chàng gọi Kinh Hạo dậy để lên đường. Trưa ngày thứ hai đã đến núi Côn Sơn, chỉ cách Hồng Trạch hồ chừng hai trăm dặm. Đường sơn đạo gập ghềnh hiểm trở vắt ngang sườn núi. Mới tháng đầu thu nên lá rừng chưa rụng hết, hàng phong xa xa đỏ rực, mây trắng lửng lơ trên đỉnh núi.

Thiên Vũ cảm xúc trước cảnh đẹp thiên nhiên bè dừng cương ngâm nga bài Sơn Hành của Đỗ Mục :

"Viễn thượng Hàn Sơn thạch kính tà
Bạch vân sinh xứ hữu nhân gia
Đình xa tọa ái phong lâm vẫn
Sương điệp hồng ư nhị nguyệt hoa"

Tạm dịch :

"Núi lạnh xa lên nẻo đá lài,
Thoáng trong mây trắng có nhà ai
Dừng xe ngồi ngắm rừng phong tối
Lá đỏ đầy như hoa tháng hai."

Chàng vừa ngâm hết bài thơ, trong rừng phong vọng ra một chàng cười tán thưởng.

Một lão nhân mặt trường bào xanh phi thân đến, theo sau là một cỗ kiệu phủ sa hồng.

Thiên Vũ định thần quan sát, thấy đối phương tuổi trạc ngũ tuần, mặt trắng như ngọc, dung mạo tuấn tú, râu ba chòm đen nhánh, nhãn thần lóng lánh nhưng quang minh, không hề có vẻ yêu tà.

Chàng giật mình vì nhận ra hai tên khiêng kiệu không phải là người mà là hai con dã nhân lông vàng to lớn.

Kinh Hạo thất kinh hồn vía vòng tay hỏi :

- Chẳng hay Chung Nam sơn chủ có điều chi dạy bảo?

Lão nhân ngắm nghía Thiên Vũ rồi vuốt râu cười bảo :

- Thiếu hiệp cốt cách phi thường đáng gọi là rồng phượng, võ nghệ cao siêu mà nhân phẩm không thiếu phần văn nhã. Lão phu vô cùng ngưỡng mộ nhưng cơ tạo đẩy đưa nên phải đối địch cùng nhau, thật đáng tiếc. Vì cảm mến tài mạo, lão phu sẽ không xuất thủ, chỉ cần thiếu hiệp không dùng kiếm mà thắng được hai con Kim Mao Thần Nhu này thì coi như thông qua cửa ải.

Thiên Vũ thấy lão tướng mạo đường chính mà phải vì Bá Câu ra sức, thầm hiểu lão có nỗi khổ tâm. Chàng cung kính đáp :

- Tiền bối có lòng thương, vãn bối xin đa tạ.

Chàng trao kiếm cho Kinh Hạo rồi thủ thế. Chung Nam sơn chủ phất tay ra hiệu.

Hai con dã nhân lao đến như bóng mây vàng. Thiên Vũ múa tít song quyền dùng pho Phục Lôi quyền pháp tấn công. Nhưng chúng dường như đã được huấn luyện, né tránh rất nhẹ nhàng, tứ trảo đầy móng sắc đe dọa xé xác đối phương.
Chàng cười nhạt đánh liền bốn chiêu, rồi biến thế xòe tay xuất chiêu Lôi Vũ Trùng Lai. Hai con dã nhân làm sao tránh được tuyệt học của Thiên Sơn, hứng liền mấy chưởng vào vai và ngực. Nhưng có lớp lông vàng nên không đến nỗi thọ thương, dù rất đau đớn. Chúng nổi giận xông vào như cơn lốc.
Thấy chưởng kình không hạ được linh vật, Thiên Vu thầm kinh hãi, quyết dùng tuyệt học để thủ thắng. Chàng vung song chưởng ra chiêu Tuyết Lạc Phiêu Phiêu, chưởng ảnh rợp trời như bông tuyết làm hai con Thần Nhu hoa cả mắt. Chưa dứt chiêu chưởng, chàng kín đáo búng hai đạo Kim Hành chỉ đánh vào Huyền Cơ trước ngực chúng.
Cách không chỉ lực chẳng mấy ngươi luyện được nên Thần Nhu chưa hề gặp, chúng hự lên một tiếng rối quỵ xuống. Thiên Vũ lướt đến vung song chưởng định giáng vào đầu hai con vật. Nhưng nhận ra ánh mắt sợ hãi, van nài, Thiên Vũ thu chưởng về nhìn chúng mỉm cười. Đôi Thần Nhu biết chàng tha chết, sụp xuống lạy, miệng rối rít những câu khó hiểu.
Chung Nam sơn chủ không ngờ chưa đầy ba mươi chiêu chàng đã đả bại hai con dã nhân dũng mãnh. Ông thở dài than :
- Đúng là mệnh trời đã định, không thể nào cưỡng lại. Chỉ tội cho Lan nhi.
Bỗng trong kiệu hồng có tiếng nữ nhân, giọng trẻ trung nhưng yếu ớt :
- Xin phụ thân bớt thương tâm, Lục công tử thần dũng tuyệt luân, nếu phụ thân ra tay cũng chưa chắc đã thắng được. Chúng ta về Chung Nam thôi.
Thiên Vũ nhìn nét mặt đau khổ của Sơn chủ, vòng tay hỏi :
- Tiền bối nhân phẩm tôn quý không phải là hạng tà ác, sao lại giúp Bá Câu?
Lão cười thảm nói :
- Tiểu nữ là Trần Bạch Lan, một hôm dạo chơi ở trong núi bị Tam Vĩ Kim Tuyến Xà cắn phải, nằm liệt giường cả năm nay. Triệu Bá Câu cho người đến gặp ta, hứa rằng sẽ điều trị cho tiểu nữ nếu ta hạ được công tử. Nơi giao người đổi thuốc là Hồng Trạch hồ, nên ta đem cả Lan nhi theo. Nghe nói Hồng Trạch bà bà có nuôi một con Bạch Niên Cữu Vĩ Giải vô cùng trân quí.

Thiên Vũ trầm ngâm nhớ lại độc kinh, lát sau mắt chàng lóe sáng, nói với Sơn chủ :
- Tiền bối bị họ Triệu gạt rồi, Bách Niên Cữu Vĩ Giải chỉ có tác dụng làm tăng công lực chứ không hề trị độc bệnh của lệnh ái. Chỉ có Hỏa Kim Ngư là cứu được thôi.
Chung Nam sơn chủ Trần Thanh Thư tuyệt vọng bảo :
- Nếu thế thì trời đã tuyệt mạng Lan nhi rồi, Hỏa Kim Ngư là kỳ vật khó nuôi làm sao tìm ra được?
Kinh Hạo bật cười ha hả :
- Xa cuối chân trời nhưng gần ngay trước mắt. Vũ đệ đã ăn đến bốn mươi chín con Hỏa Kim Ngư, nên máu trong người có thể giải được bách độc.
Trần Sơn chủ mừng đến sa lệ, áy náy bảo :
- Chúng ta là kẻ đối đầu, lão phu chẳng dám mong Lục thiếu hiệp ra tay tương trợ.
Thiên Vũ hỏi lại :
- Chẳng hay Sơn chủ có vui lòng uống với vãn bối vài chung tương ngộ được chăng?
Lúc này trời đã hoàng hôn, ánh tà dương nhuộm hồng cả núi non, rừng phong trông rất xinh đẹp. Sơn chủ cũng là người khoáng đạt nên bật cười khanh khánh :
- Đúng lắm. Trước cảnh vật này phải uống vài chung mới được.
Hai con dã nhân như hiểu được tiếng người, mau mắn chui vào kiệu xách ra một rương gỗ. Trong ấy có đủ bát đũa, chén dĩa.
Kinh Hạo quét sạch mặt đá ven đường, cùng bọn Thần Nhu bày biện. Thức ăn chỉ là mấy món thịt khô, lạc rang. Thiên Vũ lấy chung sứ cắt máu nhỏ đầy rồi trao cho Sơn chủ :
- Tiền bối cho lệnh ái uống cạn, một canh giờ sau dùng công lực trục độc ra ngoài.
Trần Thanh Thư mắt long lanh không nói nên lời, nhận lấy bước vào trong kiệu.
Gọi là kiệu chứ thật ra là một chiếc giường dài vì Bạch Lan không ngồi được. Lão trở lại ngồi xuống nâng chén mời rồi uống cạn. Trong lúc đàm đạo, Thiên Vũ kể rõ lai lịch của mình và Tình Ma Triệu Bá Câu.
Sơn chủ thất sắt vỗ đùi :
- Té ra ta đã vô tình tiếp tay cho công địch của võ lâm, thật đáng hận.
Chuyện trò tương đắc một hồi, Thiên Vũ cười bảo :
- Đã đến lúc tiền bối ra tay trục độc, bọn vãn bối sẽ cảnh giới chọ
Chung Nam sơn chủ gật đầu rồi trở lại kiệu. Ba khắc sau, lão bước

ra mồ hôi ướt đẫm trán nhưng sắc diện hân hoan.
Lão vòng tay vái tạ :
- Thiếu hiệp không giận ta mà còn cứu mạng tiểu nữ. Ơn này không thể đáp bằng lời, chỉ xin được góp tay, giúp thiếu hiệp tiêu diệt Tình Ma.
Thiên Vũ mừng rỡ nói :
- Nếu được tiền bối ra sức, vãn bối xin cảm tạ. Cuộc phó ước này đi nhiều người không tiện. Tiền bối cứ đưa tiểu thư về Tổng đàn Kiếm Minh ở Cối Kê an dưỡng và bảo vệ giùm gia mẫu, vãn bối sẽ về sau.
Ba người uống thêm vài chung nữa thì Bạch Lan vén rèm bước xuống. Nàng phục xuống trước mặt Thiên Vũ lạy tạ :
- Tiểu nữ Trần Bạch Lan xin bái tạ Ơn cứu tử.
Thiên Vũ ngượng ngùng đứng dậy đưa tay đỡ nàng lên :
- Tiểu thư bất tất phải bận tâm. Xin mời an tọa.
Chung Nam sơn chủ cười khà khà bảo :
- Lan nhi hãy ngồi xuống bên ta để hầu rượu cho Thương thiếu hiệp.
Bạch Lan dạ nhỏ rồi vén áo an vị cạnh phụ thân. Nàng liếc nhìn Thiên Vũ, lập tức bị dung mạo anh tuấn hiên ngang của chàng chinh phục. Lúc còn trong giường kiệu, bị lớp sa che phủ nên không thấy rõ. Nay mặt đối mặt mới hay ân nhân của mình mỹ mạo chẳng kém Phan An, Tống Ngọc. Lòng xuân nữ sao xuyến, mặt bỗng đỏ hồng.
Thiên Vũ đang mang tâm sự nặng nề nên chẳng để ý gì đến nữ nhân. Chung Nam sơn chủ là người tinh tế, hiểu được lòng nhi nữ, cũng muốn có được rể đông sàn tài mạo xuất chúng như Thiên Vũ, nhưng không biết phải làm sao. Tối đến, Sơn chủ lại dùng nội lực khôi phục chân khí cho ái nữ.
Bạch Lan trước đây đã có sẵn căn cơ thâm hậu nên hồi phục rất nhanh. Đến nửa đêm thì nàng đã hoàn toàn khỏe mạnh, sắc mặt hồng hào, rạng rỡ. Sáng hôm sau, trước lúc chia tay, thấy hai con Thần Nhu tỏ vẻ quyến luyến Thiên Vũ. Nàng kề tai phụ thân thì thầm.
Sơn chủ quay sang bảo Thiên Vũ :
- Nay Lan nhi đã khỏe mạnh không cần người khiêng kiệu nữa. Lão phu xin tặng đôi Thần Nhu này cho thiếu hiệp. Chúng rất thông linh, hiểu được tiếng người. Sức mạnh hơn cả hổ báo, lại tinh thông thủy tính. Hy vọng sẽ giúp được thiếu hiệp một tay trong chuyến phó ước này.
Đêm qua, thấy Thần Nhu nhìn bọn chàng uống rượu với vẻ thèm thuồng, nên Thiên Vũ đã bảo Kinh Hạo lấy hai vò rượu ngon trên ngựa cho chúng. Sơn chủ tửu lượng kém nên chúng chẳng bao giờ được uống. Vì vậy, nghe nói được đi theo Thiên Vũ, hai con Thần

Nhu mừng rỡ gật đầu, khọt khẹt lia lịa.
Thiên Vũ nghe nói chúng giỏi bơi lội, thích hợp với kế hoạch đột nhập của mình nên rất vui mừng :
- Vãn bối xin tạ Ơn tặng cho linh vật.
Bạch Lan thấy hai con vật yêu quý của mình trở mặt quá dễ dàng, không khỏi bực mình, nàng trách chúng :
- Đại Nhu, Tiểu Nhu, bọn ngươi theo ta đã hai mươi năm, sao nay gặp Thương thiếu hiệp lại theo ngay như vậy?
Đại Nhu có lông vàng sậm hơn nắm tay Tiểu Nhu, chỉ trỏ Thiên Vũ và chủ nhân khọt khét liên hồi. Bạch Lan biết ý, mặt đỏ hồng như gấc chín.
Thiên Vũ không hiểu định hỏi, nhưng Chung Nam sơn chủ đã nói :
- Không thể trách chúng được, giống Thần Nhu rất hung mãnh, nay Thương thiếu hiệp đã dùng tay không đã bại chúng, lại còn tha chết, bảo sao chúng lại không thuần phục?
Bạch Lan lộ vẽ băn khoăn :
- Thương thiếu hiệp có cần chúng ta theo hổ trợ hay không?
Thiên Vũ mỉm cười đáp :
- Cảm tạ cô nương đã có lòng, nhưng cô nương vừa khỏi bệnh, cần phải tĩnh dưỡng mới mong phục hồi công lực. Xin về Tổng đàn Kiếm Minh nghỉ ngơi, tại hạ đã có lương sách, chắc chắn sẽ thành công, hẹn gặp lại.
Thiên Vũ đến địa phận Hồng Trạch hồ trưa ngày mười bốn thánh tám. Để tránh tai mắt đối phương, chàng theo đường tắt đi ngược lên, về phía Sông Hoài.
Hỏi thăm dân chúng biết được rằng trong thành Tử Châu bên kia sông có một trại thủy quân. Chàng mừng rỡ, dặn Dạ Miêu Nhi và đôi Thần Nhu ẩn trong khu rừng ven sông rồi xuống đò vượt Sông Hoài. Sang đến bờ Bắc, chàng tìm đến trại thủy quân, đòi gặp Thủy Sư Đề Đốc Từ Châu.
Nghe nói Ngũ vương gia triệu kiến, lão vội vã áo mão chỉnh tề đi ra. Thấy kim bài lóng lánh trước ngực, Tôn đề đốc sụp lạy :
- Hạ thần khấu kiến Vương gia.
Chàng mỉm cười hòa nhã :
- Ta đến đây có chút việc riêng muốn nhờ cậy Đề Đốc.
Lão đã nghe được chàng hai lần cứu Thánh thượng và Tứ vương gia, lại chữa lành đôi mắt cho Tam vương gia, trở thành đệ nhất công thần của triều đình, trong tay lại có Thượng Phương bảo kiếm. Mới đây đã chém đầu phủ doãn Hồ Nam và huyện Hành Dương, oai danh lẫy lừng được bá tánh tôn sùng. Nay được diện kiến, thấy

Vương gia cực kỳ anh tuấn, dung mạo hòa nhã nên rất bất ngờ.
Tôn đề đốc kính cẩn thưa :
- Hạ thần xin lắng tai nghe vương mệnh?
Chàng bèn dặn dò kế hoạch, lão nhất nhất tuân theo.
Thiên Vũ trở lại bờ Nam, bảo Kinh Hạo vào thành Võ Tiến mua rượu ngon và thức nhắm, rồi tìm một đoạn hồ vắng vẻ để ăn uống và nghỉ ngơi. Tối đến, Thiên Vũ đứng ngắm vầng trăng đang tỏa sáng mặt hồ, trầm tư suy tính kế hoạch.
Hồng Trạch hồ rộng hơn ba mươi vạn mẫu, là nơi điều tiết nước của sông Hoài.
Từ bờ vào đến đảo dài đến mươi dặm. Nếu dùng thuyền sẽ bị phát hiên ngay vì trăng rất sáng. Chàng quay sang bàn bạc kế sách với Kinh Hạo rất lâu rồi bảo đôi Thần Nhu :
- Đại Nhu, Tiểu Nhu đưa chúng ta vào đảo cứu người. Hai ngươi phải nghe lời Kinh đại ca.
Kinh Hạo cho chúng uống rượu nên gây được cảm tình, đôi Thần Nhu gục gặc đầu tỏ vẻ hiểu ý. Hồng nhi đã gởi lại cho Tôn đề đốc nên không có gì đáng ngại.
Hai con vật xuống nước, Thiên Vũ và Kinh Hạo nắm chặt lông chúng và được đưa đi như tên bắn. Đầu canh ba, sau khi vượt qua hàng rào cảnh giới của mấy chục thuyền nhỏ cả bốn bên đảo. Dạ Miêu Nhi là cao thủ số một của thiên hạ trong nghề dạ hành nên đi trước mở đường. Đôi mắt to của gã trong đêm sáng như mắt Miêu Ưng, phát hiện những trạm canh ngầm. Thấy khu hậu viện có một tòa thạch thất kiên cố, đoán chừng nơi đó là nơi giam giữ tù nhân, Kinh Hạo mò đến. Trước cửa có hai tên võ sĩ, đao tuốt trần đang canh giữ. Thấy tường cửa tây có cửa sổ với những song sắt to bằng cổ tay, họ Kinh lao nhanh đến, ló đầu nhìn vào. Qủa nhiên phu thê họ Lục đang u sầu ngồi bên dĩa đèn leo lét. Yến Vân nằm rã rượi trên giường. Kinh Hạo mừng rỡ vẫy tay ra hiệu. Thiên Vũ lướt đến như bóng ma, rút tiểu đao vận thần công cắt đứt song sắt êm như cắt gỗ mục. Chàng luồn nhanh qua khung cửa nhảy đến cạnh bàn. Ba người vui mừng khôn xiết nhưng không dám lên tiếng, nước mắt họ trào ra. Thiên Vũ ra dấu bảo họ im lặng, lấy mềm quấn chặt Yến Vân rồi đưa cả ba ra ngoài theo lối cửa sổ. Thấy hai con dã nhân, phụ mẫu và ái thê của chàng thất kinh hồn vía. Thiên Vũ vội truyền âm trấn an. Nhình quanh không thấy có gì để làm bè, chàng nhớ đến cánh cửa gỗ dầy của thạch thất liền nhẹ nhàng bay đến như bóng ma, búng hai đạo Kim Hành chỉ khiến hai võ sĩ chết không kịp ngáp.
Không để phí một giây, chàng rút tiểu đao chặt khoá và bản lề rồi

cùng Kinh Hạo vác cánh cửa ra chỗ người thân đang đứng. Chàng đặt họ nằm lên, bảo đôi Thần Nhu khiêng đi. Để tránh cho song thân khỏi sợ hãi, Thiên Vũ điểm huyệt của họ. Chàng định điểm luôn Yến Vân thì nàng lắc đầu nói nhỏ :
- Không cần đâu, thiếp muốn được nhìn thấy tướng công.
Chàng âu yếm hôn nhẹ lên trán nàng rồi cùng Kinh Hạo đi trước mở đường. Từ thạch thất đi đến bờ phía Bắc hồ tức là phía sông Hoài phải vượt qua một đoạn đường trăm trượng.
Đã có ba mươi tên thủ hạ của Hồng Trạch bà bà bỏ mạng dưới tiểu đao. Khi ra đến bờ, thấy chiếc thuyền của Tôn đề đốc thả neo cách đảo một dặm, chàng nhìn trời chờ đợi. Đúng cuối canh ba, một tiếng nổ long trời lỡ đất phát ra từ phía Nam đảo, nơi đặt đại sảnh. Đám thuyền con của các cung thủ phòng vệ mặt sau đảo lập tức chèo nhanh ra phía trước.
Thiên Vũ thở phào, đưa cánh cửa xuống nước rồi cùng đôi Thần Nhu nâng trên tay lướt về phía chiến thuyền. Khi bọn trên đảo phát hiện con tin đã được cứu thoát thì bọn Thiên Vũ đã có mặt trên thuyền của Tôn đề đốc. Chiếc soái hạm này đậu sau hai, ba chiếc thuyền khác nên khi nó âm thầm rời hồ, theo thông lộ ra sông Hoài thì cũng chẳng ai nhận ra.
Tiếng nổ lúc nãy là do lúc sẫm tối, họ Tôn giả đò ghé tuần tra vào thăm Hồng Trạch bà bà. Trong lúc Đề đốc đàm đạo với chủ nhân thì bọn thủy binh đã âm thầm gài một quả thủy lôi nơi bến đậu. Đến giờ đã định, một tên giỏi nghề sông nước, từ thuyền tuần tra đang quanh quẩn gần đảo, lặn một hơi đến chỗ đặt thủy lôi châm ngòi.
Hồng Trạch bà bà dù có tài thông thiên triệt địa cũng không thể đoán ra có bàn tay Tôn đề đốc trong vụ này. Bà ta vốn có giao tình với họ Tôn, nhưng đã có lệnh của Thiên Vũ thì ngay cả chuyện cho nổ sập nhà nhạc phụ đại nhân lão cũng phải làm, huống gì là một kẻ dám bắt cóc song thân và ái thê của Ngũ vương gia?
Soái thuyền vào đến thủy trại mới đốt đèn đuốc rực rỡ. Phu thê họ Lục cũng đã được đề đốc phu nhân và đám a hoàn hầu hạ chu đáo. Tôn thị là người thông minh lanh lợi, biết đường công danh của phu quân lệ thuộc vào cơ hội này, nên trong có mấy canh giờ đã mua đủ xiêm y, son phấn để Vương Phi thay đổi.
Sáng hôm sau, một đoàn chiến thuyền vượt dòng sông Hoài tiếng về phía tây.
Mười hai ngày sau ghé vào bờ Nam, ở đoạn sông đối diện với thành Lạc Dương. Trong khi Triệu Bá Câu cho cao thủ phục khắp nẻo

đường thủy lộ thì bọn Thiên Vũ đã về đến Cối Kê an toàn. Đó là ngày mùng tám tháng chín.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 10
Võ Đang cứu khốn Thiên Trì bạt
Thuyền hạ phò nguy Lãnh Sương quy

Tiết Trùng Cửu năm nay, Tổng đàn Kiếm Minh nhộn nhịp lạ thường. Chung Nam sơn chủ chính thức nhận chức Hội phó của Kiếm Minh. Phu thê họ Lục lưu lại đây trong sự kính trọng của mọi người. Phi Hương và Bạch Lan hết lòng hầu hạ Yến Vân vì nàng đã hoài thai đến tháng thứ bảy. Là người tinh tế, Yến Vân đã sớm nhận ra Bạch Lan đã có lòng ngưỡng mộ Thiên Vũ. Nhưng nàng giả đò không hay biết gì, vẫn coi như một tiểu muội thân thiết.

Trong vòng hai ngày, Thiên Vũ nghiên cứu y kinh, tình ra một phương thuốc giúp Kiếm Minh thanh lọc nội gián. Ba trăm kiếm sĩ lần lượt được đưa vào phòng riêng và uống một chum trà, có mười phòng như vậy. Sau ngày thứ nhất đã có năm tên bị phát hiện. Ngày thứ hai thêm ba tên nữa. Ngày thứ ba thì đến người cuối cùng. Tổng cộng mười hai tên gián điệp. Bọn chúng đều là môn đồ của Tử Vi môn. Sau khi uống kỳ dược, không còn làm chủ được ý chí đã thành thật khai báo.

Long Nữ cho phế bỏ võ công của chúng và giam vào thạch lao. Đầu tháng mười, tin tức báo về cho biết Tử Vi môn đã phối hợp với lực lượng của Hồng Trạch bà bà chuẩn bị đối địch với võ lâm. Có lẽ vì cái chết của Triệu Tuấn nên Bá Câu không còn nhẫn nhịn được nữa. Cũng may là sau khi chàng đi Hồng Trạch hồ, Long Nữ đã đóng chặt cửa Kiếm Minh, dùng lực lượng của Quán Hưu giám sát vòng ngoài. Vì vậy bọn nội gián không có dịp thông tri cho Bá Câu biết Thiên Vũ đang có mặt tại Kiếm Minh.

Lão thắc mặt không biết chàng đã đưa con tin ẩn náu ở đâu.

Kinh Hạo và Nhật Phi Hồ tiếp tục mở rộng mạng lưới trinh sát, thu nhận mọi tin tức về hoạt động của Tử Vi môn. Nửa tháng sau, cái chết thảm thiết của đương nhiệm Minh chủ Thiên Tinh Kiếm Lăng Hào, Trưởng lão phái Hoa Sơn khi trên đường về Thiểm Tây thăm nhà, đã làm chấn động võ lâm. Nghe đâu hung thủ là một toán hắc y

bịt mặt.
Thiên Vũ biết đó là kiệt tác của Bá Câu. Nhưng có lẽ vì một toán nhân thủ không xuất phát từ Tổng đàn nên trinh sát của chàng không nắm được. Chàng giật mình nhớ đến câu: “Thỏ khôn có chín hang”.
Sau khi diệt trừ nội gián, Thiên Vũ tinh lược những chiêu Thiên Sơn kiếm pháp thành năm chiêu đơn giản hơn nhưng uy lực mãnh liệt, thích hợp với những cuộc quần chiến, dạy cho ba trăm đệ tử Kiếm Minh. Họ vô cùng phấn khởi, cố tâm rèn luyện. Chỉ trong một tháng đã thuần phục. Cộng với bốn trăm trinh sát đang ngày đêm bám chặt Thái Hoàng sơn thì lực lượng đã lên đến hơn bảy trăm người. Chi phí hàng tháng lên đến ba vạn lượng bạc.
Thiên Vũ đã giao cho mẫu thân số châu báu lấy được từ kho tàng của Kim Tỏa lão nhân để trang trải việc nuôi quân. Nhị Tuyệt Nhân Ma vẫn cho người xuôi dòng Hán Thủy để liên lạc, chờ chỉ thị của chàng. Nhưng Thiên Vũ bảo ông cố đợi, và hỏi mượn năm chục mĩ nhân để đưa vào đội trinh sát.
Qủa nhiên họ hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc. Bọn Tử Vi môn thường hay mềm lòng trước người đẹp nên lộ nhiều tin quan trọng. Các trà đình tửu quán dưới chân núi Thái Hoàng đều được Kiếm Minh bí mật mua lại để tiện việc dò xét địch tình.
Thiên Vũ là người viễn lự nên tự biết lực lượng non trẻ của mình nếu công khai tiến đánh Tổng đàn Tử Vi môn sẽ thảm bại. Chàng cố chờ các phái võ lâm tỉnh ngộ hợp sức lại mới ra tay tiêu diệt Bá Câu.
Đêm cuối tháng mười, trời mưa tầm tả cộng với cái rét run người. Thiên Vũ cùng các cao thủ đang ngồi uống rượu, bỗng thấy bọn thủ hạ Ở mặt sau Tổng đàn chạy vào báo :
- Có hai chiến thuyền lớn chở một lão nhân họ Đồng và mấy chục mỹ nữ xin gặp công tử.
Chàng giật mình chạy ra bờ sông xem thử, thấy Đông Kỳ Xương và các nương tử đang run cầm cập, liền hối thúc họ lên bờ. Có không ít người mang thương phải băng bó sơ sài. Nhị Tuyệt Nhân Ma cũng bị một vết kiếm nơi vai trái. Gương mặt lão lạnh lùng, đầy vẻ phẫn hận.
Chàng đưa họ vào đại sảnh, tắm gội thay áo và chăm sóc vết thương. Long Nữ, Phi Hương, Bạch Lan và các a hoàn tất bật lo cho ba mươi hai nàng. Cũng may y phục cũ của năm mươi nàng đến trước còn để lại rất nhiều nên không thiếu. Đồng Kỳ Xương biết mọi người mong đợi nên tắm rửa rất nhanh, bước ra chào hỏi rồi mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế.
Chàng giới thiệu từng người xong, rót cho lão một chén rượu đầy. Nhân Ma không khách sáo, cạn liền ba chén rồi mở miệng :

- Bốn ngày trước, Bá Câu đích thân dẫn Thiên Trì Tẩu và bọn sát thủ đến Phong Lưu sơn trang tấn công. Chỉ với một chiêu, lão đã đả thương tạ Biết cự không nổi nên ta đã tung độc phấn cản đường rồi dẫn các nàng đào tẩu vào hoa trận. Trong hoa trận có đường ngầm dẫn đến bờ sông Hán Thủy nên họ Triệu không ngờ. Khi lão phóng hỏa đốt sơn trang và hoa trận thì chúng ta đã xuôi dòng hơn trăm dặm. Chỉ tội cho gần hai mươi người bị bọn sứ giả chận lại.
Cả bàn đều rúng động trước võ công tuyệt thế của Bá Câu. Thiên Vũ tự nhủ với bản lãnh mình muốn đả thương Nhân Ma trong ba chiêu cũng không được. Long Nữ buồn rầu nói :
- Không ngờ Bá Câu lại lợi hại như vậy. Lại còn có Thiên Trì Tẩu bên cạnh, thật khó mà đương cự.
Chung Nam sơn chủ cười bảo :
- Nếu lão phu liên thủ với Đồng huynh thì chẳng sợ gì lão quái ấy.
Nhân Ma gật đầu tán đồng :
- Đúng vậy, nhưng còn Bá Câu ai sẽ đối phó?
Để trấn an mọi người, Thiên Vũ cười ngạo nghễ :
- Vũ nhi là đệ tử của Kim Tỏa lão nhân lẽ nào lại thua Bá Câu, xin chư vị yên tâm.
Danh tiếng lão nhân lừng lẫy cả trăm năm nay, nên khiến mọi người yên lòng ăn uống đến tận nửa đêm mới đi nghỉ. Thiên Vũ vào phòng Yến Vân âu yếm một hồi rồi mới về phòng riêng, để Bạch Lan ở lại với nương tử.
Sở Phi Hương giúp chàng thay áo. Thiên Vũ đang tuổi xuân xanh, nghe mùi hương từ thân thể người ngọc tỏa ra không dằn được liền bồng nàng lên giường. Phi Hương liếc chàng say đắm rồi thoát ỵ
Nhìn vùng bụng thanh mảnh, Thiên Vũ cười hỏi :
- Nàng đã có tin vui chưa?
Phi Hương ngượng ngùng lắc đầu hỏi lại :
- Chưa có, nhưng chỉ sợ lúc đó không ai hầu hạ gối chăn cho tướng công.
Chàng không đáp, cúi xuống hôn lên cặp nhũ hoa no tròn, săn chắc rồi lướt xuống phần bụng. Hai người ân ái rất lâu rồi mới chịu rời nhau. Phi Hương mãn nguyện thiếp đi, Thiên Vũ tắm rửa xong, không ngủ được bèn xách kiếm ra vườn, luyện chiêu thứ bảy Thủy Kiếm Trường Lưu.
Cơn mưa đã tạnh, sao mọc đầy trời. Nhưng đến gần giữa canh tư mà vẫn không thành, dù chàng thuộc khẩu quyết không sai một chữ. Đường kiếm ngượng ngập, yêu ớt, chẳng một chút uy lực, Thiên Vũ thở dài vào phòng. Phi Hương lúc này đã thức giấc, tóc tai y phục

gọn ghẽ. Nàng đã nấu sâm thang để sẵn. Thấy chàng có vẻ không vui liền an ủi :
- Pho Tâm Kiếm là tuyệt học nhất đời, chẳng thể một sớm một chiều mà luyện được. Tướng công tự mình luyện được đến chiêu thứ sáu cũng đáng gọi là kỳ tài.
Thiên Vũ cười xòa uống chén sâm rồi đi ngủ. Sáng hôm sau, chim câu đưa thư bay về cung cấp một tin quan trọng. Đó là một toán nhân thủ đông đảo của Tử Vi môn lên đường đến Hồ Nam, nhưng không xác định mục tiêu. Thiên Vũ bàn bạc với các tay đầu não Kiếm Minh, và đi đến kết luận rằng chúng xuất quân chẳng phải vì Kiếm Minh.
Nếu không chúng đã đi bằng đường sông Hán Thủy, chớ không dùng đường bộ.
Tại phủ Hà Nam, chỉ có hai nơi đáng chú ý, đó là Võ Đang sơn và núi Thiếu Thất.
Trọng địa của hai phái này chỉ cách nhau hơn trăm dặm. Từ Cối Kê đến Tung Sơn chỉ có ba mươi dặm, Thiên Vũ quyết định dẫn Quán Hưu và hai trăm đao thủ đến huyện thành Nam Dương chờ đợi. Dãy Tung sơn nằm trong địa phận của huyện này.
Năm ngày sau, Thiên Vũ, Quán Hưu, Nhật Phi Hồ đã cùng hai trăm đao thủ áo nâu có mặt ở mục tiêu. Lực lượng trinh sát vẫn bám theo đội quân của Tử Vi môn lúc này mặc áo hắc y để báo cáo tình hình. Đến chiều ngày thứ sáu, Thiên Vũ có thể xác định rằng bọn chúng sẽ tấn công Võ Đang sơn. Toán đao thủ của chàng lập tức được triển khai về hướng tây của dãy Tung Sơn.
Bọn chàng phục kín dưới chân núi, hơn hai trăm tên hắc y bịt mặt đi ngang mà không hề ngờ rằng hành tung của mình đã bị phát giác. Chúng âm thầm tiến lên núi.
Giải Kiếm Nham không một bóng người. Đội hắc y mau chóng tiến đến cửa Tam Quan. Nơi đây có mười đạo sĩ canh giữ. Phát hiện có bóng dạ hành, một người quát lên :
- Bọn chuột nhắt nào dám rình rập bổn môn?
Toán hắc y tràn tới, chỉ trong vòng nửa khắc đã giết sạch mười đạo sĩ. Nhưng tiếng hò hét quát tháo cũng đã báo động cho phái Võ Đang biết. Thanh Hư chân nhân, đệ tử của Thanh Vân đạo trưởng, hiện là đương kim Chưởng môn cùng hơn hai trăm môn nhân xuất hiện.
Trời đã sụp tối nên ai nấy đều cầm đuốc sáng rực cả một vùng. Thiên Vũ và thủ hạ lúc này đã ẩn kín vòng ngoài, chờ xem cục diễn diễn biến ra sao. Chàng đã nhiều lần cảnh báo các phái bạch đạo

rằng Triệu Bá Câu chính là Tình Ma, công địch của võ lâm. Nhưng họ vẫn điềm nhiên tọa thị, không hề có hành động nào chống lại Tử Vi môn. Điều đó làm chàng phẫn nộ.
Đêm nay, chàng sẽ để cho họ nếm mùi đau khổ rồi mới ra tay tương trợ. May ra, nhờ vậy họ mới tỉnh ngộ, cùng chàng liên thủ đối phó tà ma.
Nhắc lại, Thanh Hư chân nhân thấy hàng trăm tên hắc y bịt mặt hung hãn không khỏi kinh hoàng, cất tiếng hỏi :
- Chư vị đến đây với mục đích gì?
Tên cầm đầu dù bịt mặt nhưng vẫn để lộ chùm râu bạc cười ghê rợn đáp :
- Chúng ta đến đây với nhã ý là giúp các ngươi mau chóng đắc đạo thành tiên, khỏi mất công tu luyện. Còn nếu không muốn lìa trần quá sớm, thì hãy dâng nạp kiếm phù Chưởng môn và danh sách các đệ tử.
Thanh Hư chân nhân là người thâm trầm nên không hề giận dữ mà hỏi lại với vẻ chân tình :
- Nhưng ít nhất các hạ cũng cho bần đạo biết mình sẽ qui phục ai mới được?
Tên thủ lãnh hắc y lạnh lùng đáp :
- Chuyện ấy không quan trọng, sau này sẽ rõ.
Thanh Hư mỉa mai :
- Sao các hạ không nói rõ ra là Tử Vi môn? Nhưng phái Võ Đang có truyền thống trăm năm đâu dễ gì qui phục?
Tên thủ lãnh động nộ, phất tay cho thuộc hạ tấn công. Còn lão thì vung song chưởng chụp xuống đầu Thanh Hự Thấy chưởng kình nặng như núi, Chưởng môn Võ Đang chấn động tâm thần, múa tít trưởng kiếm chống đỡ. Thân kiếm run lên bần bật như muốn tuột ra khỏi tay chủ nhân. Lão già hắc y không hề nương tay, xuất tiếp một chiêu ma chưởng. Chưởng ảnh giăng mắt như hành ngàn cánh tay ma quỷ, phong tỏa toàn thân trước đôi thủ. Thanh Hư cắn răng xuất chiêu Tứ Tượng Khai Hoa trong pho Thái Cực kiếm để giải phá. Nhưng công lực của lão hắc y cao hơn Thanh Hư đến mấy bậc, nên chưởng phong đã xô bạt kiếm chiêu và đẩy Chân Nhân lùi ra sau bốn bước. Còn đệ tử Võ Đang, dù nhân số đông hơn nhưng bản lãnh không bằng bọn hắc y nên bị áp đảo dữ dội. Đã có hơn ba mươi đạo sĩ bị loại khỏi vòng chiến. Kiếm ảnh cô lâu bao phủ đấu trường, như bóng dáng tử thần ẩn hiện.
Hai sư đệ của Thanh Hư thấy Chưởng môn bị hạ phong liền quát lên như sấm, bay lại tiếp tay Nhưng Hắc y lão nhân không hề lúng túng,

song thủ đưa ra những chiêu quỷ mỹ, kèm theo luồng chưởng lực vô cùng uy mãnh, khiến cho Võ Đang tam kiếm phải vất vả lắm mới giữ được mạng. Thanh Hư chân nhân biết đối phương bản lãnh còn cao hơn cả sư phụ mình nên không dám kéo dài, xuất ngay chiêu Thái Cực Sinh Huy, kiếm quang phản chiếu ánh đuốc loang loáng.
Hai sư đệ của Thanh Hư là Thanh Từ và Thanh Quang cũng thí mạng ôm kiếm xông vào. Hắc y lão sứ giả thân hình quay tít, song thủ vỗ liền mười tám chưởng.
Những luồng chưởng phong bủa ra như sóng dữ. Khóa chặt ba thanh kiếm và bủa vào tâm thất đối phương. Võ Đang tam kiếm mỗi người lãnh một chưởng vào ngực bắn ra sau hơn trượng, máu phun ướt đẫm đạo bào.
Hắc y lão sứ giả ngứa cổ cười khanh khách :
- Sao? Các ngươi đã chịu quy phục chưa?
Thanh Hư chân nhân đưa tay áo lau máu nơi khóe miệng rồi cứng cỏi đáp :
- Đừng hòng! Dù cho toàn môn phơi xác, chúng ta cũng tử chiến tới cùng.
Hắc y lão sứ giả mắt lộ hung quang vung song chưởng định kết liễu Võ Đang tam kiếm. Nhưng từ ngoài, một tiếng thét vang lên như sấm giữa trời xuân :
- Sát!
Hai trăm cao thủ áo nâu bịt mặt xông vào tấn công bọn hắc y, và trước mặt Thanh Hư chân nhân đã có một bạch y nhân xuất hiện, vung song chưởng đỡ chiêu của lão thủ lãnh. Chưởng kình chạm nhau, nổ vang rền. Bạch y nhân dường như công lực kém hơn, lui lại một bước.
Nhân lúc đối thủ đang sửng sờ, người ấy quay lại nói mau :
- Xin ba vị đạo chưởng vận khí điều thương, lão già này dành cho tại hạ.
Giọng nói cho biết chàng ta còn rất trẻ. Dứt lời, chàng vung kiếm tấn công hắc y lão nhân. Kiếm chiêu cực kỳ ảo diệu, khống chế toàn bộ trước ngực đối phương. Hắc y lão nhân biết kẻ địch không bằng mình nên cười nhạt, đẩy ra một luồng chưởng phong nặng như núi để phá kiếm chiêu. Nhưng bạch y nhân đã đảo mình, thân ảnh như bóng ma tránh khỏi chưởng kình và áp sát vào, tả thủ thò ra vỗ vào sườn trái hắc y.
Không ngờ thân pháp đối phương kỳ ảo như vậy nên hắc y lão già kinh hồn, lùi nhanh về sau hơn trượng. Bạch y nhân không truy kích mà chỉ đứng im cười khanh khách :

- Té ra công phu của Thiên Trì Tẩu chỉ có bấy nhiêu thôi sao.
Hắc y lão nhân thấy thân phận đã bại lộ, giật phăng khăn che mặt, để lộ dung mạo hiểm ác, đôi nhãn quang đầy sát khí. Lão gằn giọng hỏi :
- Tiểu tử ngươi là ai mà nhận ra lão phu?
Bạch y nhân chẳng nói chẳng rằng, vung kiếm xuất chiêu Thiên Sơn Bạch Đầu.
Thiên Trì Tẩu giật mình sử dụng Thiên Trì Ma Ảnh chưởng, quét ra bốn đạo kình phong cuồn cuộn như gió lốc.
Chắc độc giả cũng đoán ra bạch y nhân chính là Thiên Vũ. Chàng tự biết mình không đủ tu vi để đương cự với lão ma, nên tận dụng Thiên Biến Thần Bộ lắc mình né tránh. Từ hôm nhờ bộ pháp nay mà phá được cô lâu kiếm trận, Thiên Vũ mới biết pho khinh công này là tuyệt kỹ hiếm có trên đời.
Cũng nhờ nó mà Dạ Miêu Nhi dù võ công kém cỏi nhưng đã thoát chết hàng ngàn lần. Thiên Trì Tẩu thấy chàng không dám tiếp chiêu, đắc ý múa tít song chưởng, ma ảnh thủ giăng mắc quanh thân chàng như lưới thép. Thiên Vũ nghe áp lực nặng nề liền rú lên như rồng ngâm, dùng phép lăng không trong pho Phiêu Phong Xung Vân bắn người lên cao tám trượng, lộn đầu xuất chiêu Tâm Tại Kiếm Trung. Kiếm khí lạnh lẽo xé vụn chưởng phong chụp xuống.
Thiên Trì Tẩu biết nguy dồn thêm ba thành công lực dùng chiêu Thiên Trì La Võng chống đỡ. Kiếm chưởng chạm nhau vang dội, Thiên Vũ cắn răng nắm chặt chuôi kiếm sa xuống như thần ưng.
Võ Đang tam kiếm chú mục quan sát hai đấu thủ, thấy Thiên Trì Tẩu trước ngực bị rách một đường dài, còn bạch y nhân khóe miệng ứa máu. Thiên Vũ nhờ Kim Thân thần công nên chỉ bị thương nhẹ, điều này làm Thiên Trì Tẩu kinh sợ. Lão tưởng chàng ít nhất cũng bị trọng thương dưới chưởng của mình. Lúc chưởng kình chạm thân chàng, lão nghe như đánh vào một khối bông mềm mại, biết rằng đối phương đã luyện môn cương khí hộ thân ít nhất cũng được ba thành.
Lão nổi sát cơ, xuất chiêu Thiên Hôn Địa Ám, chưởng ảnh phủ mờ cả đấu trường, cát bụi mờ mịt. Võ Đang tam kiếm bị chưởng phong quét lùi ba bước, đạo bào bay phần phật.
Thiên Vũ vận đủ mười hai thành công lực, thân kiếm hợp nhất đánh chiêu Hỏa Kiếm Huân Huân, chiêu thứ sáu trong pho Tâm Kiếm. Bóng chàng hòa với kiếm quang xuyên qua chưởng phong dày đặc. Tiếng chưởng chạm nhau tạo ra những tiếng ầm ì, xen lẫn tiếng xé lụa chói tai.

Thiên Trì Tẩu gào lên đau đớn, tung người biến mất. Thiên Vũ lảo đảo qụy xuống.
Quán Hưu nãy giờ cùng toán đao thủ và đệ tử Võ Đang bao vây, tiêu diệt bọn hắc y.
Đang say máu bỗng nghe tiếng thét của Thiên Trì Tẩu, quay lại thấy đại ca từ từ gục xuống. Gã thất kinh hồn vía bỏ đấu trường chạy lại. Đám hắc y lúc này chỉ còn lại hơn mười tên, như cá nằm trên thớt, chỉ tàn một nén nhang đã bị giết sạch. Võ Đang tam kiếm đứng gần hơn nên đã chạy đến trước.
Thanh Hư chân nhân thấy vạt áo trước ngực cháy xém thành hình dấu bàn tay và máu trong miệng bạch y nhân trào ra không ngớt, ướt cả khăn mặt. Lão liền điểm nhanh các huyệt đạo trước ngực và sau lưng.
Quán Hưu đến nơi, quỳ xuống khóc nức nở. Thanh Hư bảo :
- Xin các hạ cố dằn nỗi bi thương, bồng thiếu hiệp đây vào trong chữa trị.
Gã gạt lệ, nhẹ nhàng đưa tay ẫm Thiên Vũ đi theo lão. Thanh Từ điều động môn đồ thu dọn chiến trưởng. Thanh Quang đứng ra cảm tạ và mới toán cao thủ áo nâu vào hậu quán rửa ráy, nghỉ ngơi.
Lúc này, Thiên Vũ đang nằm thiêm thiếp trên giường trong đạo xá của Chưởng môn nhân. Võ Đang tam kiếm đang thay nhau truyền nội lực cố xung phá những điểm tắc nghẽn trong kinh mạch chàng. Cuối cùng, máu huyết lưu thông trở lại, nhưng chàng vẫn mê mang bất tỉnh, máu vẫn rỉ ra khóe miệng.
Nhìn dung mạo anh tuấn của chàng, Thanh Hư vòng tay hỏi Quán Hưu :
- Nãy giờ đang bận lo chửa trị thương thế nên chưa kịp hỏi tính danh, lai lịch của chư vị ân nhân.
Quán Hưu buồn bã nói :
- Đại ca tại hạ chính là Thương Thiên Vũ, hậu duệ của Thần Kiếm Thương Thiên Long. Còn tại hạ là Quán Hưu, thủ lãnh của đội đao thủ Kiếm Minh.
Võ Đang tam kiếm nhìn nhau kinh ngạc. Thanh Hư tư lự một lúc rồi nói :
- Sư phụ còn giữ ba viên Thái Ất thần đan. Để ta vào xin người ban cho mới mong cứu mạng được ân nhân.
Thanh Từ cau mày :
- Sư phụ từ ngày vận công bị tẩu hỏa nhập ma, tính tình thay đổi, suốt ngày than vắn thở dài cho kiếp vận võ lâm. Hôm trước Thanh Quang sư đệ mang bệnh trầm khạ Chúng ta đã xin hỏi một viên

nhưng người không cho, chỉ bảo rằng Thanh Quang chưa đến số chết, còn Thần đơn để dành cho Thất tinh.
Thanh Hư nghiêm giọng :
- Dù sao ta cũng phải thử xem, nếu không có Thương công tử thì phái Võ Đang cũng chẳng còn.
Nói xong lão rảo bước vào trong. Lát sau trở ra, trên lưng cõng một đạo nhân tuổi bát tuần, râu tóc bạc phơ gầy như que củi. Thanh Hư đặt lão xuống chiếc ghế cạnh giường. Lão đạo nhân này chính là Thanh Vân đạo trưởng, sư phụ của Võ Đang tam kiếm. Lão chăm chú quan sát sắc diện của Thiên Vũ, sa lệ nói :
- Chẳng ngờ cố nhân còn người nối dõi, lại ra tay cứu vớt Võ Đang. Ta đành phó mặc mệnh trời, không chờ Thất Tinh nữa.
Lão lấy trong tay áo ra một lọ ngọc, đổ cả ba viên Thái Ất thần đan vào miệng Thiên Vũ. Chừng tàn một nén nhang, sắc mặt chàng bớt xanh xao, lồng ngực nhấp nhô, hơi thở đều đặn.
Thanh Vân đạo trưởng bảo ba đồ đệ :
- Các ngươi thay nhau dùng nội công thúc đẩy chân khí bệnh nhân lưu chuyển trở lại.
Quán Hưu thấy lão có vẻ buôn rầu như tiếc rẽ thần đan nên vòng tay nói :
- Tiểu bối ngu dốt nên không hiểu tại sao người chờ?đợi Thất Tinh và Thất Tinh là ai?
Đạo trưởng thở dài nói :
- Mười năm nay, ta bị tẩu hỏa nhập ma, không còn luyện võ nữa mà quay sang nghiên cứu kinh dịch. Khi bói về kiếp vận võ lâm chỉ thấy bốn chữ Thất Tinh Thái Ất, nên đoán rằng cứu tinh của bạch đạo sau này sẽ là người có danh hiệu Thất Tinh, hoặc trên cơ thể có mang dấu hiệu Thất Tinh và Thái Ất thần đan là để dành cho người ấy. Nhưng đã bao năm chờ đợi, chẳng hề thấy quẻ ứng nghiệm. Nay gặp ái tử của cố hữu Thiên Long vì Võ Đang mà thập tử nhất sinh, đành quên đi chuyện thiên cơ Ta làm trái mệnh trời chỉ sợ không có người ứng phó với quần ma.
Quán Hưu hiểu ra, mỉm cười thưa :
- Xin tiên trưởng chớ buồn, lát nữa sẽ thấy vãn bối xoay chuyển vận trời.
Thanh Vân cho rằng gã khoác lác nên chẳng thèm để ý đến. Lão chỉ lặng lẽ ngắm nghía dung mạo Thiên Vũ để nhớ lại cố nhân. Khoảng một canh giờ sau, chân khí trong người của Thiên Vũ đã phục hồi, tự động luân chuyển khiến dược lực Thái Ất thần đan mau chóng phát huy diệu dụng. Không những chữa lành thương thế mà còn tăng tiến

công lực.
Võ Đang tam kiếm thở phào bước xuống giường để chàng tự mình hành công.
Mấy khắc sau, chung quanh thân chàng tỏa ra một màn sương vàng nhạt.
Thanh Vân đạo trưởng kinh hải lẩm bẩm :
- Té ra Vũ nhi đã luyện được Kim Thân thần công của Kim Tỏa lão nhân.
Đến đầu canh hai, Thiên Vũ xả công, nghe cơ thể xung mãn hơn xưa. Chàng mở mắt nhìn mọi người. Thấy Thanh Vân đạo trưởng, chàng nhớ đến lời gia mẫu, biết lão là bằng hữu thâm giao của tiên phụ nên vội bước xuống giường quì xuống thi lễ :
- Tiểu điệt Thiên Vũ, bái kiến bá phụ.
Lão mỉm cười xua tay :
- Bất tất đa lễ, mau lại ngồi gần đây để ta hỏi thăm đôi điều.
Quán Hưu thấy đại ca thoát chết, lòng mừng vô hạn. Gã quay sang Thanh Vân cười bảo :
- Tiên trưởng chắc cho rằng tiểu bối nói khoác, nhưng Thất tinh hiện đang ngồi trước mặt tiên trưởng.
Đây là tâm nguyện bao năm nên lão đạo không khỏi giật mình. Lão lắp bắp hỏi Thiên Vũ :
- Chẳng lẽ trên người ngươi có dấu Thất tinh sao?
Chàng không hiểu gì nhưng cũng gật đầu rồi xòe tay hữu ra. Thanh Vân cầm lấy, đưa đôi mắt già nua xem xét. Thấy bảy nốt rồi son xếp theo hình bắc đẩu, lão cao hứng ngửa cổ cười ha hả.
Hôm sau Thiên Vũ dẫn Quán Hưu và toán đao thủ hạ sơn trở lại Cối Kệ Trận này, nhờ lợi thế về nhân số nên không ai thiệt mạng, chỉ có mười người bị thương nhẹ. Sau cuộc thủ chiến với Thiên Trì Tẩu, chàng càng băn khoăn hơn về bản lãnh của mình.
Chỉ một mình lão ma cũng đủ đưa chàng vào tử lộ thì đối với Bá Câu, chàng chẳng có sinh cơ.
Nhưng hai chiêu còn lại của pho Tâm Kiếm vô cùng ảo diệu, chàng đã khổ công rèn luyện mà vẫn không thành. Khi đi ngang qua đất Vệ Huy, chàng thấy cách đường quan đạo bên mé tả có một ngọn núi cao chừng ngàn trượng, hình tượng uy nghiêm, tuấn vĩ, cây cối rậm rạp, dù bị tuyết phủ cũng có màu xanh tươi.
Hỏi thuộc hạ thì có người đáp rằng đó là ngọn Quân Sơn. Thiên Vũ nhớ lại lời Sở Phi Hương nên bảo Quán Hưu về trước. Chàng sẽ vào núi luyện kiếm vài hôm. Họ Quán trao cho chàng một túi lớn lương khô và một túi da đựng rượu rồi cáo biệt. Trời rất lạnh nên ngoài áo

lông cừu, bọn đao thủ còn mang thêm rượu bên mình ngựa để chống rét.
Tuyết rơi lác đác, gió bấc thổi từng cơn lạnh lẽo. Đường vào núi ít người qua lại nên tuyết đóng cứng mặt đường, làm trơn vó ngựa. Thiên Vũ chậm rãi đi sâu vào trong, thấy sườn núi trước mặt thoai thoải lại có con đường mòn nên thúc ngựa theo hướng ấy.
Hồng nhi quen sống dưới chân rặng Thiên Sơn lạnh giá nên chẳng coi cái rét Trung Thổ ra gì. Bốn vó nhịp nhàng, vững chắc bước đi. Thiên Vũ ung dung ngắm cảnh và tìm một chỗ thích hợp để luyện kiếm. Lên giữa lưng chừng núi, trước mặt chàng là một vách đá cao khoảng trăm trượng. Từ đầu vách, một thác nước đổ xuống như dải lụa bạc buông dài, bụi nước tung bay mờ mịt.
Lại nhận ra mé hữu bên vách đá có một chỗ lõm sâu vào chừng trăm trượng, dùng làm chỗ nghỉ ngơi rất tốt. Chàng mừng rỡ xuống ngựa, bước vào quan sát. Thấy nên hang khô ráo, bằng phẳng, chàng quyết định chọn nơi này. Thiên Vũ thả cho Hồng Nhi ăn cỏ rồi nhặt nhạnh cành khô nhóm lửa.
Trời đông ẩm ướt nên chàng phải chật vật lắm mới làm cho củi cháy. Không muốn vất vả thêm một lần nữa, chàng vào rừng chặt mấy thân cây khô, vác về bỏ vào đống lửa trước cửa hang. Trời sụp tối, ăn uống xong, chàng suy nghĩ và luyện chiêu Thủy Kiếm Trường Lưu. Cho đến cuối canh hai, Thiên Vũ thở dài, buông kiếm ngồi xuống hành công. Mặt trời nhạt nhòa, le lói đằng đông, Hông nhi hí nhẹ như muốn đánh thức chủ nhân. Thiên Vũ vươn vai bước ra cửa hang, vỗ về tuấn mã rồi đánh một hơi ba mươi sáu chiêu Phục Lôi quyền pháp.
Thấy người nóng bừng, chàng xách kiếm đến hồ nước dưới chân thác. Từ nơi này, một dòng suối chảy dài xuống tận chân núi. Nhớ đến những ngày bị giam hãm dưới hồ ở Thái Sơn và tình cờ ăn được Hỏa Kim Ngư, chàng đảo mắt nhìn xuống, bật cười khi thấy chỉ có mấy con cá chép bình thường.
Bờ Nam của hồ là mặt đá bằng phẳng, rộng rãi, Thiên Vũ nội công thâm hậu nên tắm rữa xong chỉ mặc quần dài rồi luyện kiếm. Đến trưa, đường kiếm vẫn không tiến bộ thêm được một bước nào, dù mồ hôi đã đổ ra như tắm, cơ thể chàng nóng rực đến nỗi làm tan cả những bông tuyết nhỏ ở trên vai.
Thiên Vũ giận mình kém cỏi liền tung mình xuống hồ, tay vẫn cầm bảo kiếm tuốt trần. Hồ cạn nên nước chỉ ngập ngang vai, dòng nước từ thác đổ xuống như muốn đẩy chàng lui lại. Thiên Vũ bực mình vung kiếm chém vào luồng nước. Vô tình chàng xuất đúng chiêu

Thủy Kiếm Trường Lưu, vì mấy ngày nay tâm trí chàng đặt hết vào chiêu kiếm này. Nghe đường kiếm trong tay nặng nề hơn bình thường nhưng lại đi vào quy củ, đúng tiết tấu và suông sẽ. Một ý niệm lóe trong đầu, chàng lẩm nhẩm tên chiêu thức dùng phép Thiên Cân Trụy, xuống tấn giữ cho thân hình đứng yên như núi, bắt đầu múa hết chiêu kiếm.
Lưỡ? kiếm như được lực căng của nước giữ lại đúng tốc độ cần có. Thiên Vũ vừa múa chiêu kiếm vừa tiến gần đến chân thác. Áp lực ngày càng tăng. Hoàng hôn buông xuống chàng vẫn còn cách nơi thác đổ năm trượng. Nghe mệt và đói bụng, chàng trở lại động khẩu ăn uống và nghỉ ngơi một cách rất ngon lành.
Đến chiều ngày thứ ba, Thiên Vũ mới vượt qua được bước cuối cùng, tiến đến giữa nơi thác đổ. Chàng phải vận hết bốn thành Kim Thân thần công quán chú vào chiêu kiếm mà chống đỡ sức đập ngàn cân của dòng thác. Chỉ nửa canh giờ, chàng đã kiệt lực phải buông xuôi trôi ra cửa suối.
Nhưng khi lên bờ, chàng thử kiếm chiêu mới biết mình đã thành công. Cảm thấy thời gian chịu đựng còn ít, Thiên Vũ cố khổ luyện thêm. Ngày sau, chàng đã có thể chịu đựng tới hai canh giờ. Tổng cộng chàng đã ở trên núi Quân Sơn sáu ngày, dự định sáng hôm sau sẽ trở lại Tổng đàn Kiếm Minh.
Lúc ấy, mới cuối giờ mùi, vầng thái dương mùa đông không đủ sức sưởi ấm vạn vật dưới ánh nắng mờ nhạt. Thiên Vũ ngồi trên tảng đá gần cửa hang, nhâm nhi túi rượu và mấy miếng lương khô, ngắm cảnh núi non dưới ngàn bông tuyết. Bỗng đôi tai tinh tường của chàng nghe tiếng sắt thép chạm nhau, và tiếng cười khả ố vọng xuống từ trên đầu vách núi. Chàng quay đầu, chú mục quan sát, thấy trên những tảng đá lớn trên đầu dòng thác có bốn bóng người, một người áo trắng, tóc tai phất phơ, dáng điệu yểu điệu có vẻ là nữ nhân. Ba bóng kia mặt áo sẫm màu, không rõ đen hay tím.
Nữ lang áo trắng đang vung trường kiếm cố chống đơ nhưng có lẽ võ công của nàng kém xa đối thủ nên đã trúng liến mấy chưởng rơi xuống dòng thác. Tin chắc rằng nàng chẳng thể thoát chết nên ba gã bỏ đi không thèm nhìn xuống. Vì vậy chúng không biết rằng Thiên Vũ đã vận toàn thân công lực vượt quãng đường ba chục trượng đến bên chân thác. Lúc này xác của nữ lang còn cách mặt hồ tám trượng, chỉ chốc lát sẽ tan xương nát thịt khi đập vào những tảng đá dưới chân.
Chàng đã luyện kiếm ở đây sáu ngày, thường ngắm nhìn dòng thác nên biết rõ địa hình. Chờ đến lúc thân hình của nàng trôi gần đến

mỏm đá nhô ra từ sườn núi đang mòn dần vì sức nước, chàng dồn hết nội lực vào đôi chân, tung mình lên như cánh chim bằng, thò tay nắm tóc nữ lang rồi đạp mạnh vào mõm đá, thoát khỏi thác nước rơi thẳng xuống mặt hồ.
Diễn tả thì lâu nhưng sự việc xảy ra trong chớp mắt. Thiên Vũ đưa nàng lên bờ, bế vào động khẩu, thổi bùng đống lửa để sưởi ấm nạn nhân rồi bắt đầu quan sát.
Chàng nghe mạch nhảy yếu ớt, hơi thở mong manh, biết nếu không cứu kịp sẽ nguy to.
Chàng trải áo lông, đặt nàng lên rồi rút tiểu đao cắt áo. Trên ngực nàng là ba dấu chưởng xanh lè, hai dấu nằm phía trên nhũ phong, một dấu nằm dưới vú phải. Chàng nhớ rằng nàng trúng bốn chưởng nên quyết định kiểm tra hạ thể.
Qủa nhiên ngay đan điền, phía trên vùng trinh tiết là một dấu chưởng thứ tư.
Thiên Vũ quan sát chưởng ấn và đối chiếu với y kinh rồi xác định nàng bị thương bởi Thanh Sa Thủ. Đây là môn chưởng pháp vô cùng âm độc, nếu không được người dùng công lực chí dương hút độc sa ra thì vết chưởng sẽ loang dần, và toàn thân sưng phù mà chết.
Không dám chậm trễ, Thiên Vũ ngồi xếp bằng, vận khí đi đủ một vòng chu thiên, dồn ra song thủ, đặt vào vết thương hút độc. Hai khắc sau, hai dấu bàn tay trên ngực đã mất hẳn màu xanh, chỉ còn lại vết mờ mờ. Chàng nghỉ ngơi nửa khắc rồi đặt tay vào hai dấu kia, mắt nhắm lại để khỏi phân tâm. Vì vậy, chàng không biết rằng nữ lang đã tỉnh dậy. Nàng mở mắt, thấy thân thể lõa lồ, không một mảnh vải, bên cạnh là một chàng trai anh tuấn, hai bàn tay nóng rực đang đặt vào chỗ cấm ky của người xử nữ.
Hình như nàng nhận ra chàng là ai nên ánh mắt long lanh, lệ ứa ra nhưng tia nhìn âu yếm, sắc mặt đỏ hồng vì xấu hổ. Thấy chàng sắp mở mắt, nữ lang vội giả đò mê man, thở rất nhẹ. Thiên Vũ biết việc điều trị đã thành công, đứng dậy mở bọc hành lý lấy áo phủ kín thân hình ngà ngọc của nữ lang rồi ngồi bên chờ đợi.
Lúc này, chàng mới có dịp chiêm ngưỡng dung nhan của nạn nhân, thầm so với ba người ngọc ở Kiếm Minh và công nhận nàng có phần trội hơn. Nữ lang dường như biết chàng đang ngắm nhìn mình nên đành mở mắt ra.
Nàng thẹn thùng nói :
- Xin chàng quay mặt đi để thiếp mặt y phục.
Thiên Vũ giật mình gượng cười bước ra ngoài. Nữ lang nhìn quanh thấy quần áo của mình đã bị rách nát, dậm chân bực tức rồi mở bọc

hành lý của Thiên Vũ chọn bộ màu vàng. Chàng là người cao lớn nên nữ lang mặc vào rộng thùng thình trông rất hoạt kệ Nữ nhân nào cũng muốn mình xinh đẹp, nay gặp cảnh trớ trêu phải mặc bộ y phục nam nhân xấu xí này, nàng buồn đến sa nước mắt, nhưng không thể để Thiên Vũ đợi lâu, nữ lang bèn cất tiếng gọi :
- Thiếp đã xong, chàng có thể vào.
Thiên Vũ bối rối bước vào, thấy nữ nhân ăn mặt kỳ quái không nén nổi nụ cười.
Nữ lang giận dỗi nói :
- Sao chàng lại cắt nát y phục của tiện thiếp?
Lúc này trông nàng càng xinh đẹp hơn. Chàng gượng cười đáp :
- Cô nương tha lỗi, vì thương thế quá trầm trọng, tại hạ không dám kinh động nên đành phải cắt áo.
Nữ lang nhìn chàng trân trối, hai hàng lệ nóng tuôn trào, nghẹn ngào hỏi :
- Dù chàng vì cứu thiếp mà phải thất lễ, nhưng tấm thân trinh bạch này đã bị chàng chạm đến. Thiếp còn mặt mũi nào sống nữa. Nếu chàng không chê thiếp xấu xí, thiếp xin được theo hầu hạ chàng, dù chỉ là một tì nữ cũng vui lòng.
Nước mắt giai nhân làm mềm lòng quân tử. Thiên Vũ vốn đã bị nhan sắc của nàng chinh phục, nên bước đến ôm nàng vào lòng dịu dàng nói :
- Mỹ nhân như nàng ta cầu còn chẳng được, sao lại quá hạ mình như vậy. Ta đã có hai vị phu nhân nhưng không hề phân chia chính thứ. Nếu nàng chịu cùng ta kết duyên hương lửa thì cũng như hai nàng kia.
Thiên Vũ chợt nhớ hai ngời chưa biết tên nhau nên bật cười :
- Kỳ lạ thật, nàng và ta không biết tên tuổi lai lịch của nhau mà đã nên duyên phu phụ chăng phải là quá vội vàng sao?
Nữ lang thẹn thùng liếc chàng với vẽ giận hờn :
- Tướng công tưởng thiếp dễ hiếp đáp lắm hay sao? Lúc nãy, nếu không biết chàng là ai, thiếp đã tặng cho chàng một chưởng rồi tự sát.
Thiên Vũ kinh ngạc :
- Nàng là ai mà biết ta?
Nữ lang tủm tỉm cười :
- Tên thiếp tướng công cũng đã biết, nhưng quên đấy thôi. Hãy cố nhớ lại xem nào?
Chàng ngơ ngác, thầm điểm lại những danh tự mỹ nhân, mà chàng đã nghe qua nhưng không biết mặt. Nhớ đến một người, chàng giật

mình thảng thốt nói :
- Lẽ nào nàng lại chính là Lãnh Sương tiên tử?
Nữ lang khúc khích cười rồi sụp xuống thi lễ :
- Tiện thiếp Mộ Dung Uyển xin ra mắt tướng công.
Sau khi được cứu thoát khỏi Hồng Trạch hồ, Yến Vân đã kể lại sự tình khiến Thiên Vũ hết lòng tri ân Mộ Dung Uyển. Nàng được lệnh Hồng Trạch bà bà theo toán sát thủ đến Lục gia trang để giết Thiên Vũ, nhưng khi thấy chàng khí phách anh hùng, Yến Vân lại đang mang thai, nàng động lòng trắc ẩn, giết bốn tên sứ giả cứu ba người vô tội, đưa về Giang Tô.
Nàng cần có thời gian thuyết phục dưỡng mẫu là Hồng Trạch bà bà nên mới hẹn chàng tiết trung thụ Ngờ đâu Bà bà bị Tình Ma mê hoặc nên nổi giận, trách mắng nàng thậm tệ rồi thả chim câu cho biết chàng trên đường đến Giang Tô, để lão cho người phục kích. Lúc đầu, Bà bà giam con tin dưới địa lao nhưng Mộ Dung Uyển hết lời van xin nên họ mới được lên thạch thất. Nhờ vậy cuộc sống đỡ cơ cực và Thiên Vũ dễ bề giải cứu.
Nhắc lại, Thiên Vũ vui mừng khôn xiết, đỡ Lãnh Sương tiên tử dậy, không cầm lòng được liền hôn lên đôi môi chín mọng. Chàng không phải là gỗ đá nên lúc trị thương đã phải dùng hết nghị lực đè nén dục hỏa trước thân hình ngọc ngà của Lãnh Sương. Giờ đã giao ước phu thê, nữ nhân ở trong lòng, chàng không kìm chế được.
Thiên Vũ đưa tay tháo dây lưng nàng rồi say đắm vuốt ve làn da ngà ngọc. Lãnh Sương tiên tử dù thẹn thùng nhưng tự nhủ thân này đã thuộc về chàng nên không phản kháng. Nàng đã hai mươi sáu tuổi, nhưng chưa biết mùi vị của ái ân. Nay được tình lang anh tuấn và cường tráng ôm ấp, lòng xuân rộ ràng, hưng phấn.
Mộ Dung Uyển từ năm mười bốn tuổ đã được Hồng Trạch bà bà thường xuyên cho uống máu Bách Niên Cữu Vĩ Giải nên da dẻ mịn màng, thơm mát, trông nàng chỉ như dưới đôi mươi. Thiên Vũ không ngờ thân thể nàng có mùi hương quyến rũ như vậy nên càng say đắm. Thấy nền hang khô cứng và không sạch sẽ, Thiên Vũ bế xốc nàng lên rồi khéo léo mở khóa động đào.
Mộ Dung Uyển bám chặt cổ chàng, rung mình vì những khoái cảm mãnh liệt.
Thiên Vũ sợ nàng bị thương chưa hôi phục, nên buông xuống đất cười hỏi :
- Nương tử có sao không?
Mộ Dung Uyển ngượng ngùng thỏ thẻ :
- Tướng công còn muốn đấu thêm hiệp nữa hay sao?

Thiên Vũ cười mát, bồng nàng xuống hồ tắm rửa rất nhanh rồi trở lại hang bày rượu và lương khô ra ăn. Trời sụp tối, Mộ Dung Uyển đẩy thêm củi vào đống lửa trước hang rồi thổi bùng lên. Hai người ngồi bên nhau vừa ăn uống vừa trò chuyện.
Thiên Vũ hỏi vì sao lại bị vây đánh, nàng bùi ngùi kể :
- Lúc đầu, Triệu Bá Câu tức là Tình Ma bắt Hồng Trạch bà bà phải gả thiếp cho Triệu Tuấn. Thiếp phản kháng kịch liệt nên chuyện hôn ước chưa ngã ngũ. Sau khi Triệu Tuấn qua đời vì vết thương quá nặng, Tình Ma lại muốn chiếm đoạt thiếp. Lão khéo léo gợi ý để Bà bà và năm mươi nữ đệ tử về phối hợp với Tử Vi môn. Sáu đêm trước, lão vào phòng dở trò sàm sỡ. Thiếp rút kiếm chống cự rồi đào tẩu. Bá Câu tức giận cho thủ hạ truy sát ráo riết. Thiếp không muốn trở lại với con người dâm mị như Bà bà nên nhắm hướng Nam mà chạy. Nào ngờ khi đến Quân Sơn, bị Kinh Môn tam quái đuổi kịp nên mới suýt chết.
Thiên Vũ cười chọc ghẹo :
- Té ra nàng nhớ ta nên mới chạy về Nam để tìm.
Có lẽ chàng nói không sai nên Lãnh Sương tiên tử thẹn đỏ mặt, phát vào lưng chàng đau điếng. Thiên Vũ cũng kể lại bằng cách nào mà chàng cứu được song thân và Yến Vân, Mộ Dung Uyển vô cùng thán phục. Nàng chỉ thắc mắc tại sao Tôn đề đốc lại giúp chàng.
Thiên Vũ mỉm cười đưa Thượng Phương bảo kiếm và lệnh bài cho ái thê xem rồi nói :
- Không biết ngoài ba nàng ra, còn ai chịu mang tước Vương phi nữa không?
Mộ Dung Uyển chỉ xem sơ qua, để xuống giận hờn bảo :
- Thiếp là nhi nữ giang hồ, chỉ yêu chàng vì cốt cách anh hùng, chứ chăng phải vì chút hư vị Vương gia.
Nàng vốn là tuyệt thế giai nhân, trước đây vì chán ghét bọn nam tử tầm thường nên mặt hoa lúc nào cũng lạnh lẽo như băng làm mờ đi vẻ đẹp bẩm sinh. Nay gặp được phu quân anh hùng cái thế, lại được nếm mùi hoan lạc nên như phù dung mới nở, thùy mị, dịu dàng và quyến rũ bội phần.
Thiên Vũ ngất ngây trước nữ nhân, kéo nàng vào lòng vuốt ve Mộ Dung Uyển nằm gối đầu lên đùi chàng, nhắm mắt nghe bàn tay tình lang lướt trên da thịt. Dưới ánh lửa bập bùng, thân hình nàng đẹp như pho tượng bằng ngọc thạch.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 11
Cải trang tiềm nhập Tình Ma huyệt
Túc đế lương duyên ngộ mỹ nhân

Vài ngày sau, cặp uyên ương đã về đến Tổng đàn Kiếm Minh. Mọi người đều biết Lãnh Sương tiên tử có ân với phu thê họ Lục và Yến Vân, nên tiếp đón nàng rất nồng hậu. Chào hỏi xong, Mộ Dung Uyển theo Phi Hương và Bạch Lan vào hậu sảnh thăm Yến Vân. Hài nhi trong bụng đã hơn bảy tháng nên nàng rất mệt nhọc. Nhận ra người đến thăm mình là ân nhân thuở trước, Yến Vân vui mừng khô xiết, ngồi bật dậy ôm chặt Lãnh Sương vào lòng.

Bốn người tỉ tê tâm sự rất vui vẻ. Khi biết Mộ Dung Uyển đã trao thân gởi phận cho Thiên Vũ, Yến Vân nhìn Bạch Lan dịu dàng hỏi :

- Nếu ta thưa với a nương xin Lan muội về làm chị em chung thuyền, muội có chịu không?

Phi Hương đã từng bàn bạc với Yến Vân về chuyện này nên tươi cười nói :

- Chúng ta biết nàng thầm yêu Vũ ca từ lâu, nay sẵn dịp có thêm Uyển tỷ, Lan muội còn ngại ngùng gì nữa?

Trần Bạch Lan trong lòng hân hoan khôn xiết nhưng cũng thẹn đỏ mặt, cúi đầu thỏ thẻ :

- Tam vị tỷ tỷ có lòng thương, tiểu muội chẳng dám không nghe.

Tối hôm đó, Long Nữ nhân lúc mọi người tề tựu đông đủ dùng trà, tươi cười thưa với Chung Nam sơn chủ Trần Thanh Thư :

- Trần đại ca, muội muốn xin Bạch Lan về làm dâu họ Thương, đại ca thấy thế nào?

Sơn chủ còn mong gì hơn nữa nên hớn hở đáp :

- Lão phu rất vui lòng được làm thông gia với phu nhân.

Thiên Vũ không được các nàng báo trước nên rất bỡ ngỡ. Thấy ba nàng đứng sau lưng mẫu thân mình cười tinh quái, chàng trừng mắt đe dọa. Thương phu nhân vui vẻ bảo ái tử :

- Vũ nhi mau bái kiến nhạc phụ đại nhân.

Chàng quỳ xuống lạy đủ chín lạy. Mộ Dung Uyển và Bạch Lan cũng đến trước mặt Long Nữ sụp xuống thi lễ. Thấy bốn nàng dâu đều xinh đẹp, Tiêu Phi Phượng rất hài lòng, bà bảo họ cùng ngồi xuống bàn rồi dịu dàng bảo :

- Ta mong rằng bốn nàng hết lòng yêu thương nhau như ruột thịt. Ngày nào Vũ nhi trả được phụ thù, ta sẽ tổ chức hôn lễ.

Đã đem thân vào chốn giang hồ là chấp nhận nguy hiểm. Hơn nữa, kẻ đại thù là Tình Ma võ công quán thế, thủ hạ rất đông đảo nên việc sống chết của Thiên Vũ khó mà nói trước được. Vì vậy, ba phu nhân của chàng ngay đêm ấy bảo Bạch Lan hầu hạ gối chăn cho Thiên Vũ. Họ dắt nàng vào phòng tướng công rồi đóng chặt cửa lại, miệng cười khúc khích.
Sáng sớm, Thiên Vũ rửa mặt xong, bước ra hoa viên định múa mấy đường quyền cước, đã gặp Chung Nam sơn chủ và Nhị Tuyệt Nhân Ma đang cùng nhau tập luyện.
Dù tuyết rơi đầy nhưng hai người đều cởi trần. Chàng cũng cỡi áo nhảy vào tham gia.
Ba người quần thảo hàng giờ mới chịu ngưng.
Đồng Kỳ Xương bỗng mở lời khen :
- Trần đệ tuổi đã ngũ tuần mà thân hình còn cường tráng, săn chắc chẳng khác gì Thiên Vũ. Nếu nhìn sau lưng khó mà phân biệt được.
Câu nói này đã giúp cho Thiên Vũ giải tỏa nỗi băn khoăn của mình. Từ lâu, chàng muốn thâm nhập Tử Vi môn để giết tùy cơ giết Bá Câu. Chí ít cũng tìm cách chia rẽ nội bộ, tỉa dần vây cánh ác ma, nhưng chưa tìm được cách. Nhờ Nhân Ma, chàng mới nhận ra vóc dáng nhạc phụ và chàng rất giống nhau, chỉ cần sửa dung mạo và đem theo đôi Kim Mao Thần Nhu là sẽ che mắt được Bá Câu.
Chàng nói ý mình cho hai người nghe rồi lập tức mời Long Nữ và triệu tập những cao thủ đầu não của Kiếm Minh. Nghe chàng trình bày kế hoạch. Tiếu Thiên Kiếm Hồ Hoài lộ vẻ lo lắn :
- Kế sách này không phải dở, nhưng nếu lỡ bị phát giác thì Vũ nhi làm sao thoát nổi?
Thiên Vũ cười trấn an :
- Tam thúc yên tâm, môn khinh công Phiêu Phong Xung Vân của tiểu điệt khó ai đuổi kịp. Hơn nữa, nếu không liều một chuyến, Tử Vi môn ngày càng vững mạnh, mối phụ thù khó mà báo phục.
Long Nữ nghiêm giọng bảo :
- Thôi được, ta tin tưởng vào tài trí Vũ nhi, nhưng phải có kế sách vẹn toàn.
Đồng Kỳ Xương đỡ lời :
- Lão phu sẽ trở lại Tần Lĩnh bố trí lực lượng hổ trợ cho Thiên Vũ. Nếu thân phận bị lộ, có thể xuôi dòng Hán Thủy mà đào thoát. Nhân thủ của chúng ta ở Thái Hoàng sơn rất đông.
Nhật Phi Hồ Lăng Thu cũng nói vào :
- Không phải là đại ngôn, nhưng tại hạ tin tưởng vào thủ thuật của mình, khi hóa trang thì dù có lấy rượu mà rửa cũng không ra.

Cuối cùng, sách lược của Thiên Vũ đã được chấp thuận, bàn bạc xong thì đã cuối giờ Tỵ. Từ đó chàng khổ luyện tuyệt kỹ và bắt chước phong thái, cử chỉ thói quen của nhạc phụ. Nhờ thiên bẩm cực cao, mười ngày sau chàng đã thông thạo môn Chung Nam kiếm pháp. Cảm thấy chưa đủ, Thiên Vũ bảo Nhật Phi Hồ cải sửa dung mạo. Đã chuẩn bị sẵn dược vật nên chỉ trong một ngày họ Lăng đã hoàn thành. Khi để chàng và Sơn chủ đứng gần nhau để so sánh thì chẳng ai phân biệt được. Thiên Vũ mỉm cười đắc ý. Long Nữ lập tức cảnh cáo :
- Nếu mới nhìn thì quả không biết được, nhưng nụ cười của Vũ nhi rất trẻ trung, quyến rũ, phải tiểu tâm điều này mới được.
Sơn chủ trấn an :
- Lão phu ít tiếp xúc với người ngoài nên không có gì đáng lo lắm. Diệu thủ của Phi Hồ quả lợi hại, phu nhân yên tâm.

Hai mươi ngày sau, trước cửa Tổng đàn Tử Vi môn xuất hiện một lão nhân râu ba chòm, mặt trắng như ngọc, dù đã ngũ tuần nhưng rất anh tuấn. Theo sau là hai con dã nhân lông vàng hung dữ và một tiểu đồng nhỏ bé, đôi mắt tròn xoe linh lợi. Chung Nam sơn chủ là Sơn chủ của một phái, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, hai con Kim Mao Thần Nhu là tôn chỉ đặc biệt của lão nên dù chưa gặp mặt, bọn võ sĩ gác cổng cũng biết người khách này là ai. Chúng gõ chín lần vào chiếc khánh ngọc rồi mở rộng cửa.
Lát sau, Tử Vi môn chủ bước ra đón tiếp. Bá Câu tươi cười vòng tay :
- Sau trận Côn Sơn, chẳng hay Sơn chủ tịnh dưỡng ở đâu, sao không cho lão phu biết tin?
Trần Thanh Thư mỉm cười, đáp lễ rồi nói :
- Câu chuyện rất dài, lát nữa vào trong, tiểu đệ sẽ thưa sau.
Bá Câu cười ha hả tạ lỗi :
- Thất lễ! Thất lễ! Lão phu vì quá mừng nên quên cả lễ nghị Xin mời Sơn chủ vào uống cùng anh em mấy chén tẩy trần.
Họ Trần bảo tiểu đồng trao cương ngựa cho hai tên võ sĩ áo tím rồi cùng Bá Câu vào trong. Đến cửa sảnh, Bá Câu sai a hoàn hướng dẫn tiểu đồng vào khách phòng trong khu hậu viện nghỉ ngơi.
Đại sảnh của Tử Vi môn rộng rãi và tráng lệ. Bốn vách tường và nền sảnh đều lót đá Đại Lý, chỉ khác nhau ở màu sắc. Trên tấm vách cuối sảnh có ba chữ lớn bằng vàng ròng lấp lánh : “Tử Vi môn”, viết theo lối chữ Triện.
Quanh chiếc bàn lớn bằng vân thạch trắng đã có năm người đàm

đạo, bốn nam một nữ. Thấy Bá Câu và Chung Nam sơn chủ bước vào, họ đứng dậy thi lễ, rồi lại ngồi xuống, thần thái vô cùng cao ngạo.
Trần Thanh Thư mỉm cười đáp lễ rồi thản nhiên ngồi xuống. Bá Câu an tọa xong liền giới thiệu :
- Kính cáo chư vị, khách của chúng ta chính là Chung Nam sơn chủ Trần Thanh Thư, uy danh lừng lẫy đất Thiểm Tây.
Lão quay sang nói với họ Trần :
- Đây là Thiên Trì Tẩu tiền bối, hiện đang giữ chức Phó môn chủ. Còn bốn vị này đều là khách khanh hộ pháp, Thanh Sa Chân Quân Tạ Hách ở núi Kinh Môn, Hồ Bắc; Thanh Hải thần tăng; Tý Ngọ động chủ Hàn Cán ở Hồ Nam, và Ngân Xuyên mỹ nhân.
Ngân Xuyên mỹ nhân tuổi khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy, nhan sắc cực kỳ diễm lệ, ngực nở eo thon trông rất quyến rũ. Nàng đảo khóe thu ba, môi anh đào nở nụ cười tươi khen ngợi họ Trần :
- Nghe danh Sơn chủ tài mạo xuất chúng, nay gặp mắt mới biết lời đồn chẳng sai.
Thanh Thư cũng đáp lễ :
- Trần mỗ cũng được nghe giang hồ tán tụng Dương lê nương là võ lâm tuyệt đại nữ nhân, quả chẳng ngoa ngôn.
Thấy hai người đối đáp và nhìn đôi mắt tình tứ của Huệ Chi, đám ác ma biết nàng đã quyến luyến họ Trần. Bọn chúng cũng thèm khát vu vật hiếm có nhưng vì sợ Bá Câu nên không để lộ. Nay Thanh Thư nhờ dung mạo anh tuấn, được nữ nhân để ý, khiến họ sinh lòng ganhghét.
Tiệc tẩy trần được bày ra. Uống được vài chung, Bá Câu cười thâm hiểm hỏi :
- Chẳng hay nội tình trận Côn Sơn thế nào, xin Sơn chủ thuật lại cho lão phu được tỏ tường.
- Tên tiểu tử Lục Thiên Vũ quả là kẻ xảo quyệt, biến ảo phi thường, võ công lại kỳ bí, rộng rãi khiến Trần mỗ mắc lừa mà hại đến tiểu nữ. Nói ra thêm đau lòng, hôm ấy, Trần mỗ theo kế hoạch của Triệu huynh, ẩn nơi rừng phong trên núi Côn Sơn chờ đợi, của nhiên gặp hắn. Nhưng tiểu tử họ Lục biết ngay liền dùng kền khích tướng, nói rằng chỉ trong hai mươi chiêu sẽ đả bại được đôi Kim Mao Thần Nhụ Ngay bản thân Trần mỗ cũng phải ngoài trăm chiêu mới khuất phục được chúng. Vì Thần Nhu có bộ lông dầy mềm mại nên không sợ chưởng phong. Ngờ đâu, hắn luyện thành Kim Cương chỉ lực, đến chiêu thứ mười sáu đã cách không đánh vào huyệt Huyền Cơ của Thần Nhu khiến hai con vật phải chịu thuạ Trần mỗ dù yêu thương

tiểu nữ nhưng không thể nuốt lời nên cắn răng cho hắn qua ải. Vì không làm tròn lời hứa với Triệu huynh nên đâu mặt mũi nào đến Hồng Trạch hồ xin thuốc, bèn đưa Lan nhi đến nhà bằng hữu là Thiết Diện Thần Đao Lưu Thắng cũng ở núi Côn Sơn. Bảy ngày sau, tiểu nữ bị chất độc công tâm nên đã qua đời. Trần mỗ nghiên cứu y học hai mươi năm mà không cứu được tiểu nữ, lòng hổ thẹn không còn muốn sống nữa, ở lại Lưu sơn trang lấy rượu làm vui suốt mấy tháng rồi. Nhưng nhờ Lưu Thắng khuyên giải mới nguôi ngoai dần, quyết tìm cho được tên họ Lục xảo trá kia để trả thù. Chợt nhớ đến Tử Vi môn thế mạnh người đông, chắc biết tung tích hắn nên đến đây hỏi thăm.
Thiên Vũ trong lốt Thanh Thư, vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Bá Câu, nhớ đến phụ thù nên cảm giác bi thương, phẫn hận trào dâng nên sắc diện chàng rất thành thật.
Bọn ác ma hoàn toàn tin tưởng vào thiên cố sự bịa đặt này. Triệu Bá Câu an ủi chàng :
- Lão phu xin chia buồn với Sơn chủ, nhưng tung tích của tên họ Lục như bóng chim tăm cá, đến nay vẫn chưa tìm thấy. Lão phu cũng căm hận hắn đến tận xương. Hay là Sơn chủ ở lại Tử Vi môn làm khách khanh, chừng nào phát hiện được kẻ thù sẽ ra tay báo phục. Sơn chủ nghĩ thế nào?
Thiên Vũ giả đò miễn cưỡng đáp :
- Trầm mỗ đồng ý ở lại phò tá Triệu huynh nhưng chỉ với tư cách cá nhân, không quan hệ đến hai trăm đệ tử phái Chung Nam. Nếu được vậy, xin hết lòng cảm tạ.
Bá Câu vốn muốn lôi kéo phái Chung Nam vào làm vây cánh cho mình, ngờ đâu họ Trần lại chặn đầu trước. Nhưng họ Triệu đã có chủ ý nên hớn hở đáp :
- Lão phu được một mình Sơn chủ góp sức cũng quá đủ, cần gì đến các đệ tử Chung Nam, xin đừng bận tâm.
Cạn xong, Thiên Trì Tẩu hỏi Thanh Thư :
- Trần đệ có chắc rằng tên tiểu tử ấy sử dụng Kim Cương chỉ lực hay không?
Thiên Vũ cung kính đáp :
- Trần mỗ đoán vậy vì thấy chỉ phong vô cùng uy mãnh.
Lão ma thở dài :
- Ngày ấy lão phu cũng bị hắn dùng kế khích tướng xuất kỳ bất ý dùng một chiêu kiếm kỳ ảo làm đổ máu. Khi tập kích Võ Đang sơn cũng gặp một tên bịt mặt trẻ tuổi, kiếm pháp siêu phàm đã thương, nhưng không hiểu có phải là hắn không?

Thiên Vũ ra vẻ?kinh hãi :
- Công lực của tiền bối đã đến lúc lô hỏa thuần thanh, pho Thiên Trì Ma Ảnh Chưởng lại lừng danh vũ nội, sao có thể bại được?
Thiên Trì Tẩu gượng hỏi :
- Trường Giang hậu lãng thôi tiên lãng. Lão phu tuy đánh trúng gã một chưởng nhưng cũng bị thương nơi bụng. Võ Đang lại có kỳ dược bí bảo là Thái Ất thần đan, chắc hắn không chết được.
Bá Câu mắt lộ hàn quang bảo :
- Không hiểu hắn là đệ tử của ai mà đáng sợ như vậy? Lão phu cũng muốn thử xem.
Tý Ngọ động chủ là một thư sinh tuổi quá tứ tuần, mắt dài nhỏ, mũi ưng trông rất tàn ác. Nãy giờ hắn thấy Ngân Xuyên mỹ nhân nhìn họ Trần với vẻ say đắm nên không dằn được đố kỵ. Hắn cười giả lả :
- Tiểu đệ ngưỡng mộ uy danh của Sơn chủ đã lâu, nay xin Trần huynh hiển lộ thần công, chỉ giáo cho vài đường kiếm pháp.
Bá Câu là kẻ gian hoạt, muốn nhân cơ hội này kiểm tra võ công của Chung Nam sơn chủ nên hớn hở nói thêm vào :
- Phải đấy. Chung Nam kiếm pháp nổi tiếng võ lâm, xin Sơn chủ cho bọn ta được thưởng thức.
Thiên Vũ cười mát thản nhiên đáp :
- Hàn huynh đã có nhã hứng, Trần mỗ xin tuân lệnh.
Đại sảnh rất rộng nên hai người tỷ thí ngay tại đây, không cần phải ra sân. Hàn Cán dù sao tuổi tác cũng nhỏ hơn nên cầm kiếm tấn công trước. Pho Tý Ngọ ma kiếm cực kỳ hiểm độc, sát khí phủ mờ cả đấu trường. Dù chỉ mới luyện pho Chung Nam kiếm pháp chẳng bao lâu, nhưng Thiên Vũ nhờ thiên bẩm và công lực thâm hậu nên kiếm chiêu đầy uy lực. Chàng ung dung hóa giải chiêu kiếm của ho Hàn rồi dùng phép khoái kiếm đánh liền tám chiêu, đẩy hắn lùi lại ba bước.
Tý Ngọ động chủ nổi sát khí, tung mình lên không xuất tuyệt chiêu Ngọ Thời Tất Tử, kiếm ảnh trùng trùng chụp xuống đầu đối thủ.
Thanh Thư cười nhạt ra chiêu Sơn Thượng Tiếu Thiên, bủa một màn lưới thép đón đỡ. Hai thanh kiếm chạm nhau xoang xoảng, chát chúa. Thanh Thư đã dồn thần công vào thanh kiếm nên kiếm kình lồng lộng, đẩy đối phương văng lên và rơi xuống.
Hàn Cán mặt tái xanh, nhìn xuống ngực áo thấy ba vết rách song song hình chữ Xuyên, vòng tay gượng cười nói :
- Kiếm thuật của Sơn chủ thật cao cường, tiểu đệ xin nhận bại.
Thanh Hải thần tăng vỗ tay tán dương rồi bước ra bảo họ Trần :
- Lão nạp cũng ngứa nghề, muốn lãnh giáo pho Chung Nam Hồi Phong chưởng.

Thiên Vũ quan sát thấy khuôn mặt tròn, có đôi mắt to tướng nằm dưới cặp lông mày rậm rạp và thân hình to béo phục phịch của Thần tăng rồi vòng tay đáp :
- Trần mỗ mong đại sư nhẹ tay.
Thanh Hải thần tăng tuổi đã lục tuần nên Trần Thanh Thư động thủ trước.Ông chắp tay dùng thức Đồng Tử Bái Quan Âm để mở đầu với ý kính trọng. Lão ác tăng không khách sáo, vươn đôi tay dài gấp rưỡi người thường dùng ngay pho Mật Tông Đại Thủ Ấn tấn công. Không gian giăng mắc những bàn tay to như chiếc quạt bồ. Thiên Vũ sợ Thiên Trì Tẩu nhận ra nên không dám dùng Thiên Biến Thần Bộ để né tránh, đành phải ra chiêu Sơn Đỉnh Tróc Long chống trả.
Chưởng kình chạm nhau nổi vang rền, hai người cùng lùi ba bước. Ác tăng thấy công lực đối phương chẳng thua kém gì mình, dám trực diện đỡ chưởng nên động nộ, múa tít song thủ xông vào. Chàng đã nghe nhạc phụ bảo rằng, thiên hạ ít người được thấy ông thi triển pho Chung Nam Hồi Phong chưởng nên chàng có thể tùy ý biến hóa và thêm thắt mà không sợ lộ.
Vì vậy, Thiên Vũ kín đáo thỉnh thoảng xen lẫn vài thức trong Thiên Sơn chưởng pháp. Hai người quần thảo đã sáu chục chiêu mà chưa phân thắng bại. Thanh Hải thần tăng mắt lộ hung quang, quát vang như sấm, hai bàn tay phồng to gấp đôi, đỏ rực.
Lão xuất chiêu Phật Ấn Mang Mang lẫy lừng đã mấy chục năm, quyết hạ cho được họ Trần.
Thiên Vũ đã nhận ra đối phương đã dùng đến sát chiêu nên vận Kim Thân thần công hộ thể, xuất toàn lực đánh chiêu Hồi Phong Tảo Vân. Nhưng khi bóng chưởng của đối phương sắp chạm thân, chàng đảo song thủ, biến thành chiêu Hải Lãng Trùng Trùng trong pho Thiên Sơn chưởng pháp. Chiêu này chàng ít khi dùng nên không sợ bị lộ.
Ác tăng chẳng ngờ đối thủ linh hoạt như vậy nên hứng liền hai chưởng, dù lão cũng đánh trúng họ Trần ba chưởng. Nhưng lúc chưởng kình chạm thân Chung Nam sơn chủ, lão nghe một lực phản chấn mềm mại, biết Thanh Thư đã luyện thành cương khí hộ thân. Hai người cùng bị đẩy lùi hơn trượng. Họ Trần mỉm cười vòng tay nói :
- Trần mỗ bị Thần tăng vỗ trúng ba chưởng mà chỉ trả lại có hai. Xin nhận bại.
Ác tăng thấy đối thủ sắc diện vẫn thư thái trong khi mình nghe khí huyết nhộn nhạo, đành giã lã cười bãi chiến :
- Sơn chủ luyện được thần công hộ thể quả đáng khâm phục.
Thiên Vũ cười khiêm tốn :

- Môn Ly Hỏa khí công, Trần mỗ chỉ mới luyện được bốn thành, chẳng dám tự hào.
Bá Câu nhãn quang sắc bén, nhận ra họ Trần đã thắng Thần tăng, chứng tỏ bản lãnh cao cường, nhưng so với lão còn thua xa nên yên tâm, tươi cười bảo :
- Nhị vị đều là cao thủ tuyệt thế, lão phu được các vị tương trợ, lo gì bá nghiệp không thành.
Mọi người tiếp ăn uống vui vẻ. Tan tiệc, Chung Nam sơn chủ được a hoàn rước đến tòa tiểu viện có tên Thanh Trúc Hiên để nghỉ ngơi. Đây là một trong sáu tòa tiểu viện biệt lập, nằm trong hoa viên bao quanh đại sảnh. Tiểu đồng Thu Phong, tức Nhật Phi Hồ và hai con Thần Nhu đã chờ sẵn.
Chờ a hoàn đi khỏi, gã nói nhỏ :
- Tiểu viện bên hữu là của Ngân Xuyên mỹ nhân. Kế đó tuần tự là các lão Thanh Sa, Thanh Hải, Tý Ngọ và Thiên Trì Tẩu.
Thiên Vũ cười đáp :
- Từ mai, Lăng huynh cứ giả đò nô đùa với Thần Nhụ Đuổi chúng chạy khắp nơi dò xét. Chúng ta đã qua được cửa quan khó nhất rồi.
Vài khắc sau, Bá Câu đích thân dẫn hai tì nữ áo xanh xinh đẹp đến. Lão cười ha hả :
- Lão phu sợ Trần đệ tịch mịch nên xin tặng hai hoa khôi trong đám nữ tì, chúng sẽ ngày đêm hầu hạ chu đáo.
Thiên Vũ biết câu : “Đi với ma, mặc áo giấy” nên tỏ vẻ vui mừng đáp :
- Tiện thê khuất núi đã năm năm, nhưng vì lo dạy dỗ Lan nhi nên quên cả bản thân. Nay tiểu nữ chẳng may bạc mệnh, Trần mỗ còn gì mà phải giữ gìn nữa. Cổ nhân chẳng có câu : “Thực sắc tánh giả đó sao?”
Bá Câu hài lòng cáo biệt. Hai nữ tỳ sụp xuống ra mắt :
- Bọn tiểu tỳ là Thanh Hồng và Thanh Mai được hầu hạ bậc anh hùng như tướng công lòng vui mừng khôn xiết.
Thiên Vũ thấy chúng gọi chàng là tướng công thân thiết, biết họ Triệu muốn dùng mỹ nhân kế để dò xét và mua chuộc. Chàng thản nhiên đỡ họ dậy :
- Trần mỗ đã năm năm không màn đến sắc dục, nhưng đứng trước mặt hai mỹ nhân như các nàng e không giữ được đạo quân tử nữa.
Thanh Mai cao hơn Thanh Hồng một chút, đảo đôi mắt phượng thưa :
- Tướng công quá lời, bọn nô tỳ thêm hổ thẹn. Nhưng xin người vào trong tắm gội, nước đã pha sẵn.
Tòa Thanh Trúc Hiên này có đến bốn phòng, không kể nhà tắm.

Ngoài trước là nơi tiếp khách, kế đến là phòng Thiên Vũ, phòng Phi Hồ và cuối cùng là phòng hai tỳ nữ. Thiên Vũ vào mở lấy y phục sạch rồi theo Thanh Hồng và Thanh Mai vào trong.
Hai mỹ nữ giúp chàng cởi bỏ quần áo, thấy thân hình săn chắc, nở nang và làn da mịn màng họ không khỏi xao xuyến.
Thanh Hồng vuốt nhẹ lưng chàng rồi đỏ mặt nói :
- Tướng công đáng gọi là đệ nhất mỹ nam tử, đến tuổi này mà vẫn giữ được thân thể tráng kiện như tuổi thanh niên.
Chàng mỉm cười không nói bước vào bồn nước nóng. Thanh Hồng, Thanh Mai chia nhau kỳ cọ, họ cố tình vuốt ve đụng chạm đến hạ thể nhưng chàng không có phản ứng gì. Thanh Mai tháo dây cột búi tóc để gội đầu cho Thiên Vũ, nàng cố tình cọ mạnh da mặt và vuốt mạnh hàm râu.
Chàng biết Bá Câu là lão hồ ly, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nên sai tì nữ dò xét.
Nhưng diệu thủ của Nhật Phi Hồ đáng gọi là bậc thầy. tất cả đều nguyên vẹn.
Cơm nước xong, chàng ngồi vận khí hành công trong phòng riêng. Lăng Thu và đôi Thần Nhu đứng ngay cửa để canh gác. Chờ chàng xả? công, Phi Hồ dẫn Thần Nhu ra vườn để chúng ngủ trên cây.
Thấy vậy, hai tì nữ bưng trà vào. Thanh Mai dịu dàng nói :
- Thỉnh tướng công dùng trà, đây là loại Thiết Quan Âm nổi tiếng.
Chàng bảo họ ngồi xuống bàn cùng uống, trò chuyện vui vẻ nhưng không hỏi gì về nội tình của Tử Vi môn.
Trống điểm canh hai, chàng giả đò vươn vai ngáp. Thanh Hồng ngượng ngùng thỏ thẻ :
- Nếu tướng công không chê, xin cho chị em nô tì hầu hạ đêm nay.
Thiên Vũ mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống cạnh giường. Trong chớp mắt, hai nàng đã thoát y, đê lộ thân hình ngà ngọc, khêu gợi. Chàng tuổi đôi mươi, khí huyết cường tráng, lại ăn nhằm Hỏa Kim Ngư là vật chí dương nên sức lực dồ? dào. Đêm ấy ba người phụng đảo loại điên cho đến gần sáng.
Thanh Hồng, Thanh Mai kiệt lực chia nhau nằm bên Thiên Vũ, vòng tay ôm lấy người chàng. Thanh Mai cười khúc khích hỏi :
- Tướng công đến tuổi này mà sao còn dũng mãnh như hổ báo?
Chàng cười bảo :
- Ta từ nhỏ được uống sữa Thần Nhu nên rất lâu già. Nhưng hỏi thật, so với Bá Câu và các người khác như thế nào?
Thanh Hồng lộ vẻ u buồn nói :
- Môn chủ sủng ái chị em nô tỳ nên không để người khác chạm vào,

chỉ có tướng công là người thứ hai. Nô tỳ thú thực, Môn chủ tuy có thần thương hơn người nhưng sức lực chỉ bằng nửa tướng công. Hơn nữa, da dẻ người sần sùi, hôi hám, lúc ái ân thường chỉ nghĩ đến mình, coi bọn nô tỳ chỉ là thứ đồ chơi. Nay gặp được tướng công mới được hưởng hết tận cùng lạc thú.
Thiên Vũ dặn dò :
- Dù sao ta cũng chỉ là khách khanh, nương nhờ dưới trướng Môn chủ. Lan nhi lại vừa mới mất. Nên chuyện ta say đắm hưởng lạc cả đêm, không nên cho ai biết. Cứ nói là ta rất tầm thường để Môn chủ vui lòng khỏi sanh tâm đố ky.
Thanh Mai dịu dàng nói :
- Nô tỳ rất hiểu tâm tính của Môn chủ, sẽ không nói gì để hại đến tướng công.
Từ đó, hai chị em hết lòng hầu hạ Thiên Vũ, đêm đêm ái ân mặn nồng, tự động đem những bí mật của Tử Vi môn kể cho chàng nghe. Chàng rất vui mừng nhưng giả đò chẳng quan tâm đến. Bá Câu vẫn để tâm dò xét nên chưa cho Chung Nam sơn chủ dự bàn những chuyện cơ mật của môn phái. Lão bảo chàng cứ an tâm tịnh dưỡng. Khi nào phát hiện được tung tích của Lục Thiên Vũ thì cho hay.
Lăng Thu theo kế hoạch, ngày ngày chơi đùa với Thần Nhu, chạy nhảy khắp nơi, làm quen với bọn môn đồ. Chúng thấy tiểu đồng còn nhỏ và lanh lợi nên rất mến, không để ý gì cả. Điều làm Thiên Vũ lo âu là không nắm được sách lượtc xưng bá của họ Triệu. Chàng sợ lúc này lão tung sát thủ tấn công Kiếm Minh và các phái thì thật tai hại. Nhưng có một người xuất hiện đã giúp chàng giải quyết mối lo.
Đến ngày thứ tư, đột nhiên Thanh Hồng, Thanh Mai đến, nước mắt rưng rưng cáo biệt :
- Chị em nô tỳ vì yêu thương tướng công nên không làm tròn sứ mạng dò xét. Môn chủ hạ lệnh rút về, người khác sẽ thay thế. Xin tướng công bảo trọng.
Tố? hôm đó, chàng đang ngồi trong phòng khách uống rượu với Phi Hồ và suy nghĩ xem mình sơ hở điểm nào mà bị Bá Câu nghi ngờ. Chàng nhớ đến chiêu Hải Lãng Trùng Trùng giật mình lẩm bẩm :
- Không lẽ ngày xưa quyết đấu với lão, phụ thân đã dùng chiêu này sao?
Bỗng có tiếng gõ cửa. Lăng Thu mau mắn mở cửa. Ngân Xuyên mỹ nhân Dương Huệ Chi bước vào mang theo mùi hương ngào ngạt. Nàng tủm tỉm cười :
- Tiểu muội rảnh rỗi, không biết làm gì nên sang đây quấy phá Trần ca.

Thiên Vũ vòng tay nói :
- Được cùng tiên nữ đàm đạo, Trần mỗ còn mong gì hơn nữa.
Nhật Phi Hồ lấy chén đũa mới và thêm thức ăn, rồi rút về phòng, để hai người đối ẩm. Thiên Vũ rót đầy chung rồi đưa lên mời :
- Trần mỗ trước đây ít đụng đến rượu, nhưng từ ngày Lan nhi vắn số, đành mượn rượu giải sầu, xin mời cô nương.
Được vài chung, sắc mặt Huệ Chi đỏ hồng càng thêm phần phong lưu, diễm lệ.
Nàng tình tứ nói :
- Tiểu muội nghe nói Trần ca tinh thông y đạo nên đến thỉnh giáo một chứng bịnh trong người. Nhưng ở đây không tiện, xin vào chỗ kín đáo rồi tiểu muội sẽ khai bệnh.
Thiên Vũ thản nhiên gật đầu :
- Vậy xin mời cô nương vào phòng một lát, Trần mỗ xem thử bệnh trạng thế nào.
Hai người bước vào trong, Huệ Chi đi sau, tiện tay đóng cửa lại rồi cười khúc khích nói :
- Bệnh lạ này của thiếp chưa hề dám cho đại phu nào khám cả. Nhưng không hiểu sao lại tin tưởng Trần ca.
Nàng vừa nói vừa cởi thắt lưng, chiếc áo tuột xuống để lộ thân hình tuyệt mỹ, những đường cong khêu gợi lồ lộ, khiêu khích. Nhưng tất cả đều bị phủ một lớp lông mịn như tơ vàng óng.
Thiên Vũ ngắm nghía rồi quay sang hướng khác trầm ngâm. Chàng nhớ rằng y kinh có nói về?hiện tượng này. Lát sau, chàng ngồi xuống cạnh trường trầm giọng bảo :
- Nếu Trần mỗ không lầm thì ngày xưa, lúc mang thai cô nương, lệnh mẫu có ăn nhầm một loại cá có tên là Kim Mao Hương Ngự Vì vậy, trên người cô nương có một lớp lông vàng này và có mùi thơm đặt biệt.
Ngân Xuyên mỹ nhân lúc đầu chỉ muốn quyến rũ họ Trần nên bày ra chuyện khám bệnh. Ngờ đâu chàng nói không sai một chữ. Dương Huệ Chi vô cùng thán phục, hỏi dồn :
- Nhưng bệnh này Trần ca có trị được không?
Thiên Vũ gật đầu nói :
- May mà Trần mỗ còn nhớ được dược phương, nhưng nếu vậy thân thể cô nương sẽ không còn mùi thơm nữa và dung nhan sẽ mau tàn phai, chẳng khác gì nữ nhân bình thường.
Huệ Chi giật mình đáp :
- Nếu vậy tiểu muội sẽ không phiền Trần ca điều trị nữa. Muội rất sợ mình già đi.

Nàng bước đến đặt tay lên vai Thiên Vũ, mắt long lanh hỏi :
- Chẳng lẽ vì lớp lông vàng này mà Trần ca không có cảm xúc gì trước thân thể tiểu muội sao?
Thiên Vũ cười mát nói :
- Lúc nãy nàng nhờ ta xem bệnh nên Trần mỗ phải giữ đạo lương y nên không thể có tà tâm.
Huệ Chi kéo đầu chàng úp vào ngực mình thủ thỉ :
- Bây giờ tiểu muội không cần lương y nữa, chỉ cần tình lang thôi.
Mùi hương thơm đặt biệt từ đôi nhũ hoa đầy đặn, săn chắc tỏa vào mũi khiến chàng rạo rực, đứng dậy hôn vào đôi môi mời gọi của Huệ Chị Nụ hôn dài và mùi nam nhân đã kích thích nàng. Ngân Xuyên mỹ nhân cởi y phục của Thiên Vũ và ngây ngất vuốt ve những bắp thịt cứng rắn của chàng rồi khen ngợi :
- Thân hình Trần ca cũng hấp dẫn đâu thua gì tiểu muội.
Lần đầu tiên gặp được kỳ phùng địch thủ, Huệ Chi hân hoan chìm vào bể hoang lạc, mười móng tay sắt bén bấm chặt vào lưng Thiên Vũ, để lại những vết đỏ dài. Đến cuối canh ba, hai người nằm cạnh nhau thở dốc, mùi u hương từ cơ thể Huệ Chi ngào ngạt hơn. Nàng rút đầu vào ngực chàng thì thầm :
- Tiểu muội chẳng phải là kẻ dâm đãng, nhưng trong chuyện gối chăn rất khó hài lòng. Chỉ riêng với Trần ca mới cảm nhận được hạnh phúc tuyệt vời. Từ nay đến cuối đời, thề chỉ dành riêng thân này cho Trần ca mà thôi.
Thiên Vũ cười mát hỏi lại :
- Nếu Triệu môn chủ muốn nàng thì sao?
Huệ Chi bật dậy véo mũi chàng rồi nói :
- Trần ca ghen ư? Nhưng chàng đừng lo, dù trước đây tiểu muội có quan hệ với lão vài lần nhưng không phải vì sợ lão. Tử Vi môn được như ngày nay là có sự đóng góp công sức của tiểu muội. Hơn nữa, Cô Lâu Ma quân lại là Thúc công của Huệ Chi này. Bá Câu không được phép thì đừng hòng bước vào phòng.
Thiên Vũ thấy nàng rất thành thật không khỏi ngạc nhiên. Chàng thử thăm dò :
- Hình như Triệu môn chủ không tín nhiệm ta?
Huệ Chi âu yếm nằm áp má lên ngực chàng rồi nói :
- Bá Câu bảo chiêu chưởng mà chàng dùng để đả bại Thần tăng có phần giống Thiên Sơn chưởng pháp. Có đúng vậy không?
Thiên Vũ thản nhiên xác nhận :
- Đúng vậy, Thiên Sơn lão nhân với sư phụ ta là bằng hữu thâm giao mấy chục năm. Khi người sáng tác ra pho Chung Nam Hồi Phong

chưởng và Chung Nam kiếm pháp có sự giúp sức của Thiên Sơn lão nhân. Vì vậy nếu có điểm tương đồng với Thiên Sơn chưởng pháp cũng là chuyện thường tình.
Huệ Chi âu yếm an ủi chàng :
- Trần ca đừng lo, tiểu muội sẽ nói cho lão hiểu điều này để khỏi nghi kỵ chàng nữa.
Mùi u hương và hơi nóng từ đôi ngực nàng khiến chàng động tình, đưa tay vuốt ve tấm lưng mượt mà và đôi chân thon thả. Huệ Chi cười khúc khích trườn lên tìm môi chàng và mơn man rồi chủ động gầy cuộc ái ân. Nàng tìm đến khoái lạc như tiểu hài nhi ngây thơ rúc vào lòng từ mẫu. Định kiến trong lòng chàng đã tan biến, chàng sẽ cố tìm hiểu xem bản chất thật sự của nàng là gì. Nếu Huệ Chi ngoài chuyện do trời sinh ra mà có nhu cầu ái ân mãnh liệt, vẫn còn giữ được tâm địa thiện lương, tính chung thủy của nữ nhi thì chàng sẽ không từ chối tình cảm của nàng. Hơn nữa, được sự hỗ trợ của Huệ Chi thì kế hoạch phá hoại Tử Vi môn của chàng sẽ dễ dàng hơn. Ái ân xong, chàng mỉm cười hỏi thử :
- Nếu chẳng may vài tháng nữa ta qua đời, chẳng lẽ nàng lại phải thủ tiết suốt đời?
Huệ Chi bỗng sa nước mắt đáp :
- Tiểu muội tuy thuộc giống người Hồi nhưng tử nhỏ học thi thơ Trung Quốc, vẫn nhớ hai câu thơ :
“Tằng kinh quá hải nan vị thủy
Khước thượng vu sơn mạc thị vân.”
Nay đã gặp được đại ca thì trên thế gian này còn ai đáng gọi là nam nhân nữa, để tiểu muội trao thân gởi phận. Thề có hoàng thiên chứng giám, nếu sai lời xin chết chẳng toàn thây.
Không ngờ Huệ Chi chí tình và cương trực như vậy, Thiên Vũ cảm động nói :
- Ta chỉ nói chơi như vậy thôi, có được đệ nhất tình nương như nàng đâu dại gì chết sớm. Chỉ sợ Bá Câu vì ghen hờn mà đuổi ta ra khỏi Tử Vi môn thôi.
Ngân Xuyên mỹ nhân nghiêm giọng bảo :
- Nếu Trần ca không chê, tiểu muội xin đi theo hầu hạ.
Chàng tỏ vẻ nghi ngờ :
- Lẽ nào nàng dám vì ta mà bỏ cả cơ nghiệp Tử Vi môn?
Huệ Chi chúm chím cười :
- Trần ca là người lịch lãm sao chẳng hiểu tâm ý nữ nhân, khi đã yêu thì chỉ có tình lang là trọng, còn cơ đồ của cải chỉ là phù vân. Muội cũng đã chán ngán cảnh mưu đồ bá vương của Bá Câu và thúc phụ.

Nếu chàng muốn, ngay ngày mai chúng ta sẽ rời bỏ chốn này.
Thiên Vũ thử lại lần cuối :
- Nhưng nếu Bá Câu và Ma quân không tha cho ta tội đã quyến rũ nàng, truy sát đến cùng thì nàng tính sao?
Huệ Chi trợn tròn đôi mắt phượng trả lời :
- Nữ nhân Hồi tộc khi đã xuất giá thì chỉ biết có trượng phu mà thôi. Song thân còn không có quyền, huống chi Thúc công. Thiếp sẽ cùng tướng công liều chết chống lại.
Thiên Vũ thấy nàng thay đổi cách xưng hô, như thể đã cùng nhau thề ước, chàng mỉm cười nói :
- Nàng chưa được ta đáp ứng sao dám gọi là tướng công?
Huệ Chi giật mình, nhưng thấy nụ cười âu yếm của chàng, giận dỗi úp mặt vào ngực chàng khóc nức nở.
Thiên Vũ vỗ về bảo :
- Ta nào phải gỗ đá mà không động lòng trước lòng chân thành của nàng, nhưng ta còn bốn vị phu nhân nữa không biết họ có vui lòng không?
Huệ Chi mừng rỡ ngưng khóc :
- Thiếp sẽ quì xuống khẩn cầu cho đến khi tứ vị đại tỷ chấp nhận mới thôi.
Nhưng thiếp nhớ là chàng đã quá vợ năm năm rồi mà?
Thiên Vũ đỡ nàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp chậm rãi nói :
- Nàng đã thực tình thì ta cũng thực lòng giao mạng mình cho nàng nắm giữ. Ta không phải là Chung Nam sơn chủ, mà chính là Thương Thiên Vũ, kẻ tử thù của Tình Ma Mễ Hồng. Muốn giết ta, cứ việc báo cho Bá Câu biết. Nhưng nếu nàng thực lòng cùng ta kết nghĩa phu thê thì phải giúp ta báo mối phụ thù.
Ngân Xuyên mỹ nhân ngơ ngác như rơi từ Cung Quảng xuống. Nàng lặng người suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy mặc y phục. Thiên Vũ không hiểu nhưng cũng làm theo.
Huệ Chi bỗng quì xuống vái chàng ba vái rồi nói :
- Dương Huệ Chi nguyện một lòng nâng khăn sửa túi cho tướng công. Dù chẳng rõ dung mạo chàng thế nào nhưng qua phong thái, thiếp biết mình chọn chẳng lầm.
Thiên Vũ cũng vái trả ba vái, đỡ nàng dậy dịu dàng nói :
- Nương tử quá đáng mặt kỳ nữ. Ta thề sẽ chẳng phụ nàng.
Huệ Chi hiếu kỳ đưa tay sờ mặt chàng, và giật mạnh chòm râu, thấy không phát hiện được gì, lòng nghi ngờ nói :
- Dù chân diện chàng có xấu xí đến đâu thiếp vẫn không thay đổi, xin

cho được diện kiến.
Chàng mỉm cười gọi Phi Hồ và bảo Huệ Chi ra quan sát xem có ai rình rập không.
Phi Hồ ra đến, Thiên Vũ nói :
- Lăng ca, tiểu đệ và Dương cô nương đã thề nguyền hôn ước. Xin Lăng ca tạm thời gỡ bỏ lớp hóa trang của tiểu đệ để Dương cô nương biết mặt.
Lăng Thu là người cẩn trọng nên huýt sáo gọi hai con dã nhân đến canh cửa rồi mới ra tay. Gã lấy trong mình ra một lọ thuốc nước trong veo, thoa đều lên mặt Thiên Vu, lát sau dùng móng tay gỡ lớp da mỏng có ba chùm râu.
Trước mặt Huệ Chi là một khuôn mặt trẻ trung anh tuấn, xinh đẹp hơn cả dung mạo Chung Nam sơn chủ. Nàng sững sờ vui mừng khôn xiết. Là nữ nhân, lại là một tuyệt đại mỹ nhân, nàng vẫn thầm lo dung mạo thực của trượng phu quá xấu xí. Nay thấy chàng trẻ đẹp, hiên ngang, lòng hồng nhan vô cùng mãn nguyện.
Lăng Thu không chờ nàng xem mãn nhãn đã lấy một loại keo khác, phết lên mặt chàng rồi dán lại như củ. Xong việc gã lặng lẽ đi vào.
Thiên Vũ nhìn nàng tủm tỉm cười :
- Nương tử đã yên lòng chưa?
Huệ Chi thẹn thùng bước đến bên thỏ thẻ :
- Xin tướng công ra sau tắm gội rồi nghỉ ngơi.
Dáng vẻ nàng rất thùy mị dịu dàng, khác hẳn ngày thường. Thiên vũ hài lòng đi theo nàng. Đêm ấy, Huệ Chi ở lại cho đến sáng mới về tiểu viện của mình. Nàng đã được Thiên Vũ dặn dò kế hoạch chu đáo.
Đến đầu giờ ngọ hôm sau, Tổng quản Tử Vi môn là Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên đến gặp Thiên Vũ. Lão kính cẩn nói :
- Môn chủ mời hộ pháp lên đại sảnh dự yến và bàn bạc đại sự.
Chàng tự nhủ Huệ Chi đã thành công trong việc xóa tan mối nghi ngờ của Bá Câu.
Chiếc bàn lớn trong sảnh đã có tám người ngồi. Kể cả chàng và Lâm Thuyên nữa là mười. Triệu Bá Câu ngồi ở chủ vị, thấy đã đông đủ liền đứng dậy cao giọng :
- Buổi tiểu yến hôm nay là để giới thiệu những cao thủ chủ chốt của bổn môn để Trần hộ pháp được rõ. Trong đây có những người Trần hộ pháp đã biết như :
- Thanh Sa Chân Quân Tạ Hách hộ pháp cũng là Đường chủ Tham Lang đường.
- Thanh Hải Thần Quân hộ pháp là Đường chủ Thất Sát đường.

- Tý Ngọ động chủ Hàn Cán hộ pháp là Đường chủ Thiên Phủ đường
Còn ba người mà Trần hộ pháp chưa biết đó là :
- Hắc Diện Diêm La Lao Kỳ, Đường chủ Tử Vi đường, phụ trách Hình đường và lực lượng bảo vệ Tổng đàn.
- Thiên Cơ thư sinh Khúc Vệ, Đường chủ Thiên Cơ đường.
- Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên, Tổng quản Tổng đàn.
Lão dừng lại rồi nói tiếp :
- Trần hộ pháp nổi tiếng là tinh thông y lý, lão phu có ý giao cho phụ trách Thiên Giải đường, lo việc chữa bệnh cho toàn môn, chẳng hay ý Trần hộ pháp thế nào?
Thiên Vũ đứng dậy vòng tay đáp.
- Trần mỗ sở học chẳng là bao, đến ái nữ cũng không chữa nổi. Nhưng nếu Môn chủ tin tưởng, cũng xin đem chút tài mọn ra phục vụ.
Chuyện đại sự trong Tử Vi môn chỉ có thế. Ăn uống xong, Lâm tổng quản đưa chàng xuống nhận nhiệm sở.
Thiên Giải đường là một tòa nhà rộng lớn nằm mé tả đại sảnh. Trong có bệnh xá với mười chiếc giường và một tủ thuốc lớn dược thảo. Dưới quyền chàng là mười lang trung không biết võ công. Thiên Vũ thấy trên giường bệnh có ba người nằm liền hỏi lão lang trung già nhất.
Lão nói rằng ba người này đã năm hơn tháng, bị chứng cảm hàn trị mãi mà không dứt. Chàng lại gần bắt mạch cho họ rồi đọc một toa thuốc cho lão ghị Xong việc chàng trở lại tiểu viện nghỉ ngơi.
Cuối canh hai, Ngân Xuyên mỹ nhân thừa lúc không có ai qua lại, lướt nhanh như bóng ma từ chỗ cư trú của nàng sang chỗ Thiên Vũ. Đã ước hẹn trước nên Nhật Phi Hồ không gài cửa, chờ nàng bước vào mới đóng chặt.
Huệ Chi nghe Thiên Vũ gọi tiểu đồng bằng Lăng ca nên đối với gã rất lễ độ.
Nàng chào hỏi gã rồi mới vào phòng Thiên Vũ.
Chàng đang nóng ruột chờ đợi kết quả cuộc họp mặt nên rất mừng rỡ, thản nhiên không hỏi gì, ôm lấy mỹ nữ vào lòng hôn hít. Thực ra chàng cũng rất nhớ Huệ Chi, mùi u hương và cách ái ân nồng thắm của nàng khiến ai gần gũi một lần đều không quên được.
Nhưng Huệ Chi giờ đây dường như đã thành người khác, nàng xô nhẹ ra, liếc chàng tình tứ nói :
- Đêm xuân còn dài, để thiếp báo lại sự tình cho tướng công rõ.
Hai người ngồi xuống cạnh giường, nàng hạ thấp giọng kể :
- Bá Câu quyết định hai ngày nữa sẽ tập kích Kiếm Minh. Một trăm

sát thủ sứ giả của Thanh Lang Đường sẽ xuôi dòng Hán Thủy xuống Cối Kệ Thanh Sa Thủ và Thanh Hải thần tăng sẽ xuất trận.
Thiên Vũ rúng động tâm thần nhưng cố tìm phương cách đối phó. Một lúc sau, chàng ra gọi Phi Hồ vào hỏi :
- Lăng ca đã liên hệ được người của ta ở đây chưa?
Lăng Thu gật đầu. Thiên Vũ mừng rỡ, lấy giấy viết một phong thư trao cho gã rồi dặn :
- Đồng tiền bối hiện có mặt dưới chân dãy Thái Hoàng sơn này, bất cứ giá nào thư này cũng phải đến tay ông trước giờ ngọ ngày mai.
Phi Hồ nhận lấy và đi ngay. Huệ Chi thắc mắc :
- Tướng công định đối phó thế nào?
Thiên Vũ mỉm cười hỏi lại :
- Chuyến này không có mặt nàng sao?
Huệ Chi tủm tỉm cười đáp :
- Bá Câu bảo thiếp tham gia, nhưng thiếp lấy cớ đã đến kỳ kinh nguyệt, không tiện chiến đấu.
Thiên Vũ giả đò vươn vai đáp :
- Ái chà! Thế thì ta cũng không tiện lưu nàng lại đây nữa.
Huệ Chi đỏ mặt cắn nhẹ vào vai chàng thủ thỉ :
- Thiếp chỉ thích đấu với tướng công thôi.
Mùi u hương trên thân thể nàng tỏa ra ngào ngạt. Thiên Vũ đưa tay lần cởi áo.
Hai người say đắm tìm đến nhau hòa làm một, chàng thì thầm :
- Nàng đúng là một con hồi ly xinh đẹp và đáng yêu.
Huệ Chi biệt chàng ám chỉ lớp lông tơ vàng óng trên người nàng nên nhéo chàng rất đau. Năm ngày sau, đột nhiên bệnh xá của Thiên Giải đường chật ních người, tất cả đều bị chung một bệnh.
Bá Câu lập tức gọi chàng đến bảo :
- Không hiểu sao toàn môn ai cũng bị đau bụng, đại tiện toàn phân lỏng. Trần hộ pháp có bị không?
Thiên Vũ cười đáp :
- Trần mỗ và Thu Phong cũng bị, nhưng cũng uống thuốc và khỏi hẳn.
Bá Câu hối thúc :
- Vậy Trần hộ pháp mau xuống Thiên Giải đường chữa trị cho mọi người.
Đến chiều thì ai nấy đều bình phục, chứng tỏ thuốc của chàng rất công hiệu. Bá Câu khen ngợi :
- Tài y thuật của hộ pháp quá đáng khâm phục, nhưng không hiểu có tìm ra nguyên do hay chăng?

Thiên Vũ tư lự rồi đáp :
- Bệnh này xuất phát từ sự nhiễm độc thực phẩm và nguồn nước, có lẽ phải kiểm tra lại suối nước mà ta vẫn thường dùng.
Bá Câu tán thành, dẫn Thiên Vũ và mấy tay đầu não lần theo con suối chảy qua Tổng đàn. Đi được mấy dặm đã thấy một con bò chết nằm ngang dòng suối, mùi hôi thúi bốc lên rất khó chịu. Thiên Vũ cười bảo :
- Cũng may chỉ là một con vật sình thối, nếu đối phương bỏ độc xuống suối thì có lẽ chúng ta đã chết cả rồi.
Bá Câu giật mình khen phải, ra lệnh cho toán môn đồ vớt xác con vật lên và bố trí tuần tra khu vực dọc theo suối nước. Qua việc này lão càng tin cậy Chung Nam sơn chủ hơn trước.
Bỗng nhiên Thiên Trì Tẩu cất tiếng :
- Chẳng hiểu toán nhân thủ của chúng ta trên đường xuất chinh có bị bệnh này không?
Bá Câu giật mình than trời :
- Thôi chết rồi, nếu chưa đến nơi mà phát bệnh thì còn quay lại kịp, còn không thì chắc lành ít dữ nhiều. Thiên Vũ giả đò ngơ ngác, không biết hỏi :
- Không lẽ còn mấy người cử đi làm nhiệm vụ ư?
Bá Câu buồn rầu đáp :
- Không phải mấy người mà là bốn trăm người.
Cả bọn kéo nhau về Tổng đàn. Thiên Vũ trở lại tòa tiểu viện của mình. Ba ngày sau, Thiên Vũ được lệnh xuống ngay Thiên Giải đường. Bệnh xá chật ních người, nằm cả ra đất. Đa số đều thọ thương băng bó đầy mình.
Tổng cộng đoàn quân của Thanh Hải Thần Quân chỉ còn hơn trăm. Không thấy có mặt Thanh Sa Chân Quân và đám sát thủ, có lẽ chúng đã về đến căn cứ bí mật của Thanh Lang Đường. Thiên Vũ tích cực chăm sóc cho đám tàn quân, cả thương thế lẫn bệnh tiêu chảy.
Đêm đến, Ngân Xuyên mỹ nhân cười khúc khích bảo :
- Tướng công quả là lợi hại. Toán nhân mã đi đến gần Cối Kê thì bị chứng đau bụng hành hạ, không còn khí lực chiến đấu. Tạ hộ pháp vội ra lệnh qua về, nhưng không ngờ Kiếm Minh phục kích đánh cho một trận tơi bời, thương vong đến gần hai người. Bá Câu rất phẫn nộ nhưng không nghi ngờ gì cả.
Thiên Vũ hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng rồi nói :
- Công đầu thuộc về nàng, nếu không được báo trước, sao ta có thể trở tay kịp?
Huệ Chi lặng lẽ áp má vào ngực chàng, như muốn nghe nhịp tim

rung động.
Chàng vuốt ve tấm lưng mềm mại của nàng rồi hỏi :
- Võ công nàng so với Bá Câu thì thế nào?
- Thiếp cũng được Thúc công dạy dỗ, nhưng không thể sánh với Bá Câu, chỉ độ sáu phần. Nếu tướng công muốn, thiếp sẽ đem pho Cô Lâu Quỉ Kiếm truyền lại để chàng đối phó với lão.
Thiên Vũ nghiêm mặt từ chối :
- Đa tạ nương tử có lòng, nhưng ta không thể làm như vậy. Bậc trượng phu lẽ nào học lén võ công của kẻ thù?
Huệ Chi càng kính phục chàng hơn trước, nàng cười bảo :
- Nay thiếp đã là dâu nhà họ Thương, nếu cùng chàng liên thủ báo thù cho lão nhân gia thì cũng hợp đạo nghĩa, chàng nghĩ sao?
Thiên Vũ cảm động, xiết chặt tấm thân kiều diễm, khẽ nói :
- Nàng nói chẳng sai, nhưng ta lại muốn tự mình báo phụ thù. Nếu cuối cùng ta vẫn không đủ sức, sẽ nhờ cậy đến nàng. Trước tiên là phải phá tan Tử Vi môn mới mong giết được Bá Câu.
- Thiếp nghĩ rằng tay chân đắc lực nhất của lão chính là Sát Thủ hội. Tuy chúng chỉ có khoảng hai trăm người nhưng bản lãnh cao cường, mỗi tên có thể so sánh với năm môn nhân bình thường.
- Đúng vậy! Ta vẫn chú tâm tiêu diệt bọn này nhưng chưa tìm ra cơ hội. Căn cứ của chúng gần Tổng đàn Tử Vi môn nên ta chẳng thể huy động nhân thủ tấn công.
Huệ Chi suy nghĩ một lúc rồi bảo :
- Sao tướng công không tìm cách dụ chúng ra ngoài rồi hạ thủ.
Ý kiến này quả hay tuyệt, gợi lên một kế sách thần diệu. Chàng cao hứng thưởng cho nàng một nụ hôn dài vô tận rồi khen ngợi :
- Ai thê quá đáng yêu, ta đã có cách, nhưng nàng phải cho ta biết phương thức liên lạc để thương lượng thuê mướn sát thủ. Ta sẽ chọn cho chúng những địa điểm để nộp mạng.
Huệ Chi đang rạo rực vì nụ hôn nồng thắm, bật cười :
- Chàng dù có bậc đại phú cũng không đủ vàng để mua mạng chúng. Cứ mỗi sát thủ phái đi tương đương với một hợp đồng giá trị ngàn lượng bạc. Khi chàng hạ sát hết hai trăm sát thủ thì Bá Câu đã giàu to.
Thiên Vũ nói vớ vẻ bí ẩn :
- Số bạc ấy ta chỉ gởi tạm thôi, lấy về lúc nào mà chẳng được. Có một điều ta chưa nói cho nương tử nghe, ta có một số ngọc ngà châu báu đủ để rải đầy tòa tiểu viện này.
Huệ Chi dường như không để ý đến của cải, nàng nũng nịu bảo :
- Dù tướng công có là một vị vương tử, thiếp cũng chẳng màng, thiếp

chỉ mong suốt đời kề cận chàng mà thôi.
Sáng hôm sau, Nhật Phi Hồ được lệnh truyền ngay hai phong thư cho quân gián điệp, để bọn họ dùng chim câu đưa về Tổng đàn Kiếm Minh và Nhị Tuyệt Nhân Ma.
Thiên Vũ đã tính toán chi phí của kế hoạch này, và quyết định chuyển số châu báu ở Kim cung về Cối Kê cho mẫu thân sử dụng. Trong vòng ba ngày xuân, chàng phải về cho được Kim cung như đã hẹn trong thư.
Đồng Kỳ Xương sẽ chờ chàng ở chân núi Kim Sơn. Sáng ngày mồng một tết nguyên đán, Bá Câu tổ chức chiêu đãi bộ phận chủ chốt của Tử Vi môn để mừng xuân.
Ẩn uống xong đã là đầu giờ ngọ, nắng xuân le lói dù tuyết vẫn rơi lất phất.
Thiên Vũ đứng dậy ngất ngưỡng nói :
- Rừng mai bên Kim Sơn năm nay nở rộ, vị nào có nhã hứng cùng Trần mỗ qua đấy thưởng thức cảnh thần tiên không?
Lúc này ai cũng thấy chàng uống rất nhiều rượu, Bá Câu cười bảo :
- Trần hộ pháp đã say thì chúng ta cũng khó mà tỉnh được. Xin cáo lỗi không thể phụng bồi.
Ngân Xuyên mỹ nhân nhoẻn miệng cười :
- Nếu Sơn chủ không chê, tiểu muội xin theo hầu.
Hai người cáo từ rồi bước ra. Thiên Vũ bảo tên môn nhân gác sảnh đem ngựa của chàng và Huệ Chi lại. Trong lúc đó, nàng xuống bếp lấy rượu và thức nhắm. Chàng giả say ung về trèo lên lưng Hồng nhi, cùng Huệ Chi chậm rãi giục ngựa đi về hướng Kim Sơn.
Đến trước rừng mai, Huệ Chi bày rượu thịt ra tấm khăn bàn trải trên thảm cỏ.
Uống được vài chung, Thiên Vũ lè nhè nói :
- Dương muội, ta đã say lắm rồi, hay là chúng ta vào rừng mai kia đánh một giấc rồi chiều hẵ về.
Huệ Chi cười đáp :
- Sơn chủ say mèm, còn bao nhiêu sức lực mà hòng quyến rũ tiểu muội. Nhưng thôi, kể ra ý này cũng đầy thú vị, xin chiều Sơn chủ một lần. Thiên Vũ bước đến bế xốc nàng lên rồi loạng choạng bước sâu vào rừng mai. Khi biết chắc người bên ngoài không còn thấy được nữa, chàng cởi áo choàng của hai người trải xuống nền tuyết rồi cùng Huệ Chi ái ân. Dù là giả vờ nhưng khi nhìn thấy thân nà ngọc, mùi u hương quen thuộc, chàng không dằn được nên yêu đương rất nồng nhiệt, tiếng rên rĩ vì khoái cảm của Huệ Chi vọng vào tai một bóng người nấp ở bìa rừng. Gã mỉm cười rồi phi thân đi mất.

Huệ Chi thấy chàng còn muốn tái đấu vội xô chàng ra :
- Tướng công quên cả mục đích chính của mình rồi.
Thiên Vũ xấu hổ, cùng nàng mặc lại y phục. Huệ Chi bước ra ngoài nghe ngóng, lát sau trở lại gật đầu. Thiên Vũ nhắm hướng, vận toàn lực phi thân sang hướng tây, Nhật Phi Hồ và đôi Thần Nhu đã chờ sẵn ở điểm hẹn. Họ cùng nhau lướt nhanh theo bước chàng.
Chừng hơn một canh giờ đã đến miệng hang ngầm đưa vào Kim cung. Chàng dặn dò Phi Hồ và Thần Nhu ở ngoài cảnh giới rồi vận thần công xô tảng đá chặn cửa, để lộ một khe vừa người lách qua Chàng bật hỏa tập đưa Huệ Chi vào trong, chừng một khắc sau đã có mặt trong kho báu. Thiên Vũ cùng Huệ Chi quì xuống lạy pháp thể của Kim Tỏa lão nhân.
Dù sao nàng cũng là nữ nhân nên không khỏi thích thú trước những hòm châu ngọc rực rỡ.
Chàng cười bảo :
- Chỉ một phần mười số tài sản này cũng đủ mua mạng Sát Thủ hội. Số còn lại sẽ tùy thời mà giúp đỡ bách tính. Trong đây có rất nhiều nữ trang xinh đẹp, nàng có thể lựa tùy thích, nhưng không được để lộ ra kẻo Bá Câu nghi ngờ.
Huệ Chi lắc đầu nói :
- Những thứ này do A Nương bảo quản, khi thiếp về làm dâu tất nhận được phần mình, lẽ đâu lại lấy trước.
Hai người nhanh chóng dồn tất cả vào bốn túi vải rồi rời khỏi Kim cung. Ra đến ngoài hang, thấy không có gì lạ, chàng thở phào buông hai túi vải xuống đất rồi đẩy tảng đá lại chỗ củ. Kéo mớ dây leo che lại rồi dẫn cả bọn tiến về phía sau của Kim Sơn.
Đoạn sườn núi này là một vách đá rất dốc, phía dưới là dòng nước vàng đục của Hoàng Hà, dù ai có giỏi khinh công cách mấy cũng không thể lên xuống. Nhưng đối với hai con Thần Nhu thì chỉ là trò đùa.
Nhìn thấy một chiếc thuyền câu đậu dưới chân vách, chàng liệng cục đá nhỏ vào mui để báo hiệu. Đồng Kỳ Xương bước ra, khoát hai tay ra dấu. Thiên Vũ cột chặt bốn túi châu báu vào lưng đôi Thần Nhu rồi bảo chúng :
- Hai ngươi đem túi này xuống thuyền giao cho người kia rồi trở lên đây.
Chúng mau mắn tuân lệnh, thoăn thoắt bám lấy những mỏm đá trên vách mà đi xuống. Chỉ hơn khắc sau đã nhẩy lên thuyền. Hai mỹ nữ của họ Đồng lập tức cởi dây nhận lấy. Đôi Thần Nhu trở lên, Nhị Tuyệt Nhân Ma vẫy tay chào rồi xuôi thuyền đi mất.

Phi Hồ và Thần Nhu đi hướng khác, Thiên Vũ và Huệ Chi theo lối cũ trở lại rừng mai. Tuyết rơi đầy chỉ phút chốc đã phủ kín vết chân. Họ bước ra bìa rừng, giả đò ngái ngủ, vươn vai rồi lên ngựa. Về đến Tổng đàn đã cuối giờ Thân. Vầng dương đã lặn cuối trời tây.
Thiên Vũ trở lại phòng, nhìn bọc hành lý cảm thấy có điều khác lạ. Chàng có trí nhớ tuyệt luân nên nhận ra vật dụng của chàng không ở nguyên vị trí cũ. Như vậy là có người đã vào lục lọi khi chàng và Phi Hồ vắng mặt. Cũng may là không có gì đáng ngại vì ngoài mấy bộ quần áo và vài tấm ngân phiếu, chẳng có gì có thể gây nghi ngờ. Nhưng việc này cũng khiến chàng phải cảnh giác hơn.
Tối đến, chàng sai Đại Nhu, Tiểu Nhu giám sát chặt chẽ khuôn viên tòa tiểu viện của chàng. Khi Huệ Chi đến, chàng thuật lại chuyện hành lý mình bị lục soát và hỏi nàng :
- Trong những ngày qua, mỗi lần sang đây nàng có quan sát trước hay sau không?
Nàng cười đáp :
- Võ công thiếp không đến nỗi kém cỏi, lá rơi trong vòng mười trượng còn không qua nổi đôi tai này. Tướng công yên tâm.
- Bá Câu có hỏi han gì nương tử về cuộc thưởng mai chiều nay không?
- Thưa có! Lão hỏi thiếp sao gần đây không cho lão đụng đến mà lại gần gũi với tướng công.
Thiếp giả vờ nổi giận nói rằng thiếp có tự do của mình, lão không có quyền can thiệp, nếu không thiếp sẽ bỏ về Ngân Xuyên méc lại với Thúc công. Lão sợ Cô Lâu Ma Quân nên không dám nói thêm.
Có lẽ vì Bá Câu đã già, không coi trọng chuyện yêu đương bằng bá nghiệp nên dẹp bỏ ghen hờn. Mùng bảy tết, lão cho mời chàng tham dự cuộc họp đầu năm.
Thiên Phủ đường chủ, Tý Ngọ động chủ Hàn Cán, bảo rằng gã đã nhận được mười đơn đặt hàng, thuê Sát Thủ hội hành thích kẻ thù. Số tiền lên đến mười vạn lượng bạc, nhưng gã không kể tên và địa điểm của mục tiêu.
Bá Câu hớn hở nói :
- Đầu năm mà có được số bạc này quả là điềm lành. Chúng ta đang rất cần tiền.
Lão nhận danh sách số bạc từ tay họ Hàn, xem qua rồi trao cho Thanh Sa Chân Quân Đường chủ Tham Lang đường. Các đường khác cũng báo cáo một số việc không quan trọng. Nhưng qua những con số thu chi của Tổng quản Lâm Thuyên, chàng nhận ra Bá Câu đang có một kế hoạch lớn lao. Tan tiệc, chàng trở về phòng nằm suy

nghĩ rất lâu. Chiều đến, mặt trời xuân đã sớm khuất sau đỉnh Thái Hoàng, chàng chắp tay đứng trước thềm ngắm những bông hoa đang bị màn mưa tuyết dày vò. Từng hạt, từng hạt trắng phủ kín cánh hoa yếu ớt để rồi sáng mai lại tan đi dưới ánh dương quang. Chàng nhớ đến mối thù bất cộng đái thiên và những người thân đang ở xa ngàn dặm. Dù đã luyện xong chiêu thứ bảy trong pho Tâm Kiếm nhưng chàng vẫn không tự tin thắng được Bá Câu. Nếu khinh động e sẽ thiệt thân và thù cha không trả được.
Chiêu thứ tám Tâm Kiếm Tề Phi, đòi hỏi một thân công lực siêu phàm mà chàng thì không thể. Phải đủ một giáp tý mới luyện nổi chiêu này. Phép mầu nào sẽ đem lại cho chàng mười năm công lực nữa?
Thiên Vũ đắm chìm vào giọng suy tưởng nên không phát giác Huệ Chi đã đến bên. Nàng hắng giọng rồi hỏi :
- Tướng công lao tâm khổ trí vì chuyện gì mà thẫn thờ như vậy?
Nhìn hai con Thần Nhu đang rượt đuổi nhau quanh nhà, chàng yên tâm hạ giọng đáp :
- Ta đang tự hỏi sẽ tìm đâu ra mười năm công lực để thắng được Bá Câu.
Huệ Chi suy nghĩ một lúc, mắt nàng chợt sáng lên :
- Thiếp biết. Nhưng sao tướng công không vào trong đàm đạo, ngoài này rất lạnh và cũng đã sắp tối rồi.
Chàng bật cười nắm tay nàng dắt vào phòng khách. Nhật Phi Hồ biết ý, dọn ngay cơm rượu. Mỗi bữa, bọn a hoàn đều lấy phần ăn từ nhà bếp bưng đến cho chàng và Phi Hồ. Lăng Thu trong vai tiểu đồng Thu Phong lanh lợi, đáng yêu được rất nhiều người thương mến. Gần tháng qua, Thiên Vũ tận tình chữa trị cho đám môn nhân Tổng đàn. Tính chàng lại hòa nhã không hống hách, cao ngạo như các Đường chủ khác nên cũng gây được cảm tình với hầu hết các đệ tử.
Huệ Chi vào đến nhà đóng cửa lại, rồi bới cơm cho chàng, không nhắc gì đến chuyện lúc nãy. Thiên Vũ thản nhiên ăn hết chén cơm, rồi rót rượu, nâng chung uống cạn.
Huệ Chi dành lấy bình rượu :
- Thiếp là phận thê nhi, xin được rót hầu tướng công.
Trời dù đã sang xuân vẫn còn lạnh cắt da, chậu than hồng không đủ sưởi ấm gian phòng. Rượu vẫn là phương thuốc ngự hàn tốt nhất. Sau bốn chung, gương mặt kiều diễm của Huệ Chi đỏ hồng trong càng quyến rũ. Thiên Vũ ngắm nàng buột miệng ngâm :
“Hoa phi hoa, vụ phi vu.
Dạ bán lai, thiên mình khứ”

Tạm dịch :
“Chẳng phải là hoa, chẳng phải sương
Nửa đêm em đến, sáng lên đường”
Ngân Xuyên mỹ nhân khúc khích cười nói :
- Tướng công thường bảo thiếp là hồ ly thì ban ngày sao có thể lại được dương gian?
Bỗng nàng đứng dậy cởi áo khoác lông cừu đến trước mặt chàng xoay một vòng rồi hỏi :
- Tướng công thấy bộ y phục này thế nào? Thiếp tự khâu lấy cho mình đó.
Chàng ngắm nhìn bộ xiêm y màu hồng may theo lối cung trang, khen ngợi :
- Ai ngờ nương tử lại giỏi cả nghề may vá.
Thực ra vì thân hình nàng rất đẹp, những đường cong thiên nhiên đều đạt đến mức hoàn mỹ nên thu hút nhãn quang thiên hạ, còn ai có lòng dạ nào mà để ý đến y phục nữa?
Chiếc áo mỏng manh không đủ để che chở nàng trước cơn gió lạnh lùa qua song cửa, Huệ Chi khẽ rùng mình. Thiên Vũ bật cười, bước đến bồng nàng trên tay rồi đưa vào phòng ngủ. Chàng đặt nàng xuống giường rồi hỏi :
- Sao hôm nay nàng đến sớm vậy?
Huệ Chi đưa tay vừa cởi áo chàng vừa nói :
- Lúc chiều, Bá Câu đến gọi thiếp lên dự bàn việc cơ mật, thiếp giả đò giận dỗi, cáo ốm. Thiếp hiểu lão vẫn còn đôi chút ngờ vực tướng công. Nếu sau này bọn sát thủ sứ giả đi làm nhiệm vụ bị giết sạch thì lão sẽ cho rằng thiếp tiết lộ địa điểm cho tướng công. Nhưng lão có ngờ đâu thời gian và địa điểm là do chúng ta ấn định, đâu cần phải dự họp mới hay.
Thiên Vũ hôn lên má nàng rồi khen :
- Nương tử rất thông minh!
Hai người vuốt ve nhau cho đến khi cơ thể nóng rực lên. Trong cơn mê đắm, nghe Huệ Chi run rẩy, khuôn mặt đầy nét trẻ thơ, chàng thầm nghĩ chữ “Tình” và chữ “Dâm” chỉ khác nhau ở một tấm lòng. Nàng được trời phú cho một nhan sắc mỹ miều và một niềm khao khát án ân nồng cháy. Nếu không gặp chàng, nàng sẽ đi tìm, tìm mãi cho mình một đấng trượng phu xứng đáng. Và người đời sẽ gọi nàng là dâm nữ.
Huệ Chi rùng mình, mắt nhìn chàng đầy vẻ biết ơn, hai hàng lệ trào ra. Chàng âu yếm cúi xuống hôn lên những giọt châu lóng lánh :
- Sao nương tử lại sa lệ?

Huệ Chi vươn hai tay ôm cổ chàng thủ thỉ :
- Thiếp hối tiếc vì gặp chàng quá muộn, thân này đã ô uế không còn xứng đáng với bậc nam tử như chàng. Thiếp lại hơn chàng bảy tuổi. Chuyện hôn ước xin coi như gió thoảng. Giúp chàng diệt trừ Bá Câu xong, thiếp sẽ trở lại Ngân Xuyên thờ phụng vong linh huyện đường, coi như đã xong một kiếp hồng nhan.
Thiên Vũ xúc động nghiêm giọng bảo :
- Chúng ta bình thủy tương phùng, do chữ duyên mà đến với nhau, nhưng gần tháng qua, ta cảm nhận được lòng mình đã yêu thương nàng tha thiết. Hai ta dường như sinh ra để thành đôi tình lữ. Nàng gọi ta là kỳ nam tử, lẽ nào không hiểu rằng ta chẳng bao giờ câu nệ lễ giáo, xem trọng hai chữ tiết trinh hay sao? Chữ "Dâm" và chữ "Tình" khác nhau ở cái tâm. Lòng dạ nàng thiện lương và chung thủy, đối với ta như vậy là quá đủ. Còn tuổi tác, Lãnh Sương tiên tử cũng hơn ta sáu tuổi.
Huệ Chi nghe chàng thú nhận tình yêu, mỉm cười sung sướng :
- Thiếp vì quá yêu thương tương công nên tự hổ thẹn. Ngờ đâu lòng chàng như biển lớn, thật tâm tha thứ và thương yêu thiếp. Dù sau này giữ phận tỳ thiếp cũng vui lòng.
Thiên Vũ cười mát bảo :
- Ngũ vương gia của Minh Triều không cần tỳ thiếp, chỉ cần nàng nhận danh hiệu Vương Phi thôi.
Huệ Chi biết tính chàng khiêm cung, không bao giờ khoe khoang nên giật mình, tự lư một lúc rồi thỏ thẻ :
- Năm mười bốn tuổi, bằng hữu của Thúc công đến chơi có nói thiếp lúc thiếu thời tình duyên lận đận, nhưng sau sẽ là một vị phu nhân rất tôn quí. Ngờ đâu lời nói ấy đã ứng nghiệm.
Thiên Vũ đặt nàng nằm xuống, xoa nhẹ lên lớp lông mịn màng trên bụng nàng rồi nói :
- Hồ ly phu nhân, nàng đã chịu nói cho ta biết phương thức để tăng mười năm công lực chưa?
Huệ Chi nghe nhột nhạt, đẩy tay chàng ra, cười đáp :
- Tướng công thông tuệ hơn người, sao lại vội quên Bách Niên Cửu Vĩ Giải ở Hồng Trạch hồ?
Chàng phấn khởi tát yêu vào má nàng :
- Tiểu hồ ly quả là nhiều phép thần thông. Nhưng ta lấy cớ nào để rời khỏi Tổng đàng mà đến Giang Tô?
Huệ Chi ngượng ngùng, chớp đôi mắt đẹp trả lời :
- Thiếp đã chỉ phương hướng, tướng công phải tự mình nghĩ ra kế sách.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu :
- Được rồi, chờ ta phá tan sào huyệt Sát Thủ hội sẽ cùng nàng đi Hồng Trạch hồ.
Năm ngày sau, mạng lưới trinh sát vây quanh Thái Hoàng sơn báo rằng số sát thủ sứ giả rời Mộc Sơn là một trăm hai mươi người.
Thiên Vũ ước tính số còn lại rồi quyết định tập kích căn cứ Sát Thủ hội để tiêu diệt chúng, ít ra cũng được một hai chục tên.
Chàng phối hợp với Nhị Tuyệt Nhân Ma đêm mười bốn sẽ cùng nhau liên thủ.
Chiều tố? hôm ấy, chàng bày tiệc rượu mời Tý Ngọ động chủ và Thanh Hải thần tăng sang uống rượu thưởng trăng. Tuyết đã thôi rơi nên Phi Hồ bày bàn ngay trước sân.
Hàn Cán trước đây ghen ghét với chàng, nhưng sau lần chàng trị dứt chứng bịnh hôi nách kinh niên của gã. Họ Hàn sinh lòng cảm kích. Hơn nữa, dù không có chàng, Bá Câu cũng chẳng để gã đụng vào Ngân Xuyên mỹ nhân nên có ghen hờn cũng vô ích.
Thanh Hải thần tăng tửu lượng rất cao, chưa hề gặp đối thủ, sau mấy lần uống với chàng đều say túy lúy nên cao hứng coi Trần hộ pháp như tửu hữu đáng yêu. Vì vậy, khi được mời, cả hai đều vui vẻ nhận lời.
Đầu canh một, vầng trăng tròn lơ lửng trước mặt, soi sáng cả vùng núi Thái Hoàng. Ba người hào hứng uống bằng chén lớn, đến giữa canh hai đã cạn ba vò Thiệu Hưng năm cân. Hàn Cán chịu không nổi, cáo say về nghỉ, chỉ còn lại chàng với Thần tăng.
Cạn vò thứ tư, Thanh Hải thần tăng đã say, lão cố nhướng đôi mắt kèm nhèm nhìn vầng trăng rồi ngửa cổ cười bi thiết.
Thiên Vũ chạnh lòng hỏi lão :
- Thần tăng có tâm sự gì, xin cho Trần mỗ được chia sẻ?
Lão nhìn chàng chăm chú rồi nói :
- Lão nạp bị sư huynh là Phương trượng Tháp Nhĩ tự ganh ghét đuổi khỏi chùa, nên mới phải nương thân dưới trướng Tình Mạ Còn Sơn chủ là tôn sư một phái, tội gì mà dấn thân vào vũng nước đục này? Tốt nhất là mau mau dắt Huệ Chi trốn đi. Bá Câu là kẻ hẹp hòi, sớm muộn gì cũng trả mối hận đoạt mỹ nhân.
Thiên Vũ nghe lão gọi họ Triệu bằng Tình Ma, biết rằng lão rất thành thực.
Chàng tủm tỉm cười hỏi lại :
- Thần tăng có muốn trở lại Tháp Nhĩ tự hay không?
Lão thở dài nói :
- Lão nạp vào chùa từ năm bảy tuổi, kinh luật thông thạo, quyết một

lòng hướng về Phật pháp. Được sư phụ yêu thương, định chọn làm người kế nghiệp, ngờ đâu sư huynh là Đạt Nhĩ Ma tiêu huỷ pháp chỉ của tiên sư rồi lên làm Phương trượng. Sau lại khép vào tội không giữ giới tửu rồi trục xuất khỏi chùa. Mười năm nay, lúc nào lòng lão nạp cũng nhớ về cảnh cũ.
Thiên Vũ nghiêm giọng hỏi thêm :
- Nếu Hoàng Thượng ban chiếu sắc phong Thần tăng làm Phương trượng, thì các trưởng lão Tháp Nhĩ tự và Đạt Nhĩ Ma có tuân theo không?
Câu nói làm Thần tăng tỉnh rượu, lão nhìn chàng với vẻ ngờ vực nhưng vẫn trả lời :
- Thanh Hải thuộc quyền của Minh Triều, đương nhiên không ai dám kháng chỉ.
Nhưng thú thực lão nạp không hiểu ý Sơn chủ.
Chàng lạnh lùng bảo :
- Nếu quả thật Thần tăng muốn hồi đầu thì ngay sáng mai hãy trở lại Thanh Hải, vào dinh Tổng Đốc ở tạm chờ Thánh Chỉ đến, rồi theo Tổng đốc và Khâm Sứ lên Tháp Nhĩ tự mà lãnh chức Phương trượng. Trần mỗ chính là Ngũ vương gia của Đại Minh.
Thiên Vũ lấy Kim bài đưa cho lão. Thần tăng run rẩy cầm lấy xem xét. Tám chữ Minh Triều Ngũ vương gia Thương Thiên Vũ được chạm trổ rất tinh xảo, quyết không phải đồ giả. Lão còn đang bán tín bán nghi thì Huệ Chi xuất hiện, nàng khẽ trách :
- Tướng công quả là lớn mật, chuyện bí mật sinh tử này mà cũng có thể nói ra đây ư?
Chàng cười mát đáp :
- Ta biết nương tử đang cảnh giới dùm nên đâu có gì phải e ngại. Nhưng thôi, mời nàng và Thần tăng vào trong đàm đạo.
Lão tăng ngơ ngác như người trong sương mù, bước theo họ vào trong. Huệ Chi đóng cửa lại rồi bảo lão :
- Thần tăng đừng nghi ngại, dung mạo Chung Nam sơn chủ chỉ là giả thôi.
Chàng chính là Thương Thiên Vũ, ái tử của Thần Kiếm Thương Thiên Long và cũng là Ngũ vương gia của triều đình.
Thần tăng tỉnh ngộ, chắp tay trước ngực vái chào :
- Bần tăng xin bái kiến Vương gia.
Chàng tươi cười mời lão an tọa. Thần tăng ngồi xuống, tư lự một lúc rồi nói :
- Lão nạp cũng biết mối cừu hận giữa Vương gia và Tình Mạ Nay quyết bỏ tối theo sáng, ở lại đây góp sức diệt trừ Bá Câu, xong việc

mới trở về Tháp Nhĩ tự.
Thiên Vũ mừng rỡ vòng tay đáp :
- Nếu được Thần tăng giúp đỡ, bổn Vương gia xin đa tạ.
Chàng liền kể cho lão nghe việc đêm nay sẽ đến Mộc Sơn tập kích bọn Thanh Sa Chân Quân.
Thần tăng liền nói :
- Lão nạp không tiện xuất thủ, chỉ xin tiết lộ nhược điểm của lão ma để Vương gia đối phó. Nguyên là Thanh Sa có một tấm Thiên Tầm Ma Y bảo vệ ngực, lưng và hai cánh tay, đao kiếm không thể đả thương được. Nhưng bảo y chỉ ngắn tới rốn, xin Vương gia lưu ý điều này. Nhiều người đã mất mạng vì tưởng đã đâm trúng lão, nên sơ hở trước sự phản kích bất ngờ của Thanh Sa Thủ.
Thiên Vũ giật mình kinh hãi, nếu không có Thanh Hải thần tăng chắc chàng cũng lâm vào cảnh đó. Tiếng mõ báo canh ba vọng lại, Thiên Vũ bảo Huệ Chi về nghỉ còn Thần tăng ngủ lại phòng chàng, phòng khi có người đến mà đối đáp. Chàng thay đổi bộ hắc y, bịt mặt rồi rời Tổng đàn, vận khinh công tuyệt thế như bóng ma lướt về phía Mộc Sơn.
Đến điểm hẹn đã thấy Đông Kỳ Xương trong bộ áo dạ hành đứng đợi. Chàng thuật lại việc thu phục Thần tăng và chỗ nhược của Thanh Sa Chân Quân, rồi bàn bạc kế hoạch tập kích với họ Đồng. Huệ Chi đã đến đây nhiều lần nên vẽ lại căn cứ cho chàng học thuộc. Nhờ vậy, việc xâm nhập rất thuận lợi, chỉ có hai chốt gác, trong chớp mắt đã bị triệt hạ. Thiên Vũ tìm phòng riêng của Thanh Sa Chân Quân Tạ Hách, còn Đồng Kỳ Xương lần đến chỗ nghỉ ngơi của bốn mươi tên sứ giả.
Thấy phòng của họ Tạ còn sáng đèn, lại có tiếng nữ nhân cười rúc rích. Chàng đứng cách cửa phòng bốn trượng, quay mặt ra ngoài thất thanh kêu lớn :
- Cháy! Cháy!
Nhị Tuyệt Nhân Ma đang đứng nép mình trước cửa khu hậu sảnh cũng kêu theo.
Tạ Hách tông cửa chạy ra. Có lẽ lúc chàng đến lão đã hành lạc xong và đang mặc áo.
Thiên Vũ đặng hắng một tiếng báo trước rồi xuất chiêu Thiên Sơn Bạch Đầu.
Thanh Sa Chân Quân không hổ danh lão ma đầu, lập tức vung song thủ phản kích, chưởng phong ào đến như phong bão, xô bạt đường kiếm. Thiên Vũ giả đò yếu thế nhảy ra sân. Tạ Hách đắc y phóng theo. Dưới ánh trăng vằng vặc, Nhị Tuyệt Nhân Ma đang tử chiến với

khoảng ba mươi tên sứ giả. Kiếm quang loang loáng, lồng lộn giữa màn kiếm ảnh Cô Lâu. Thanh Sa Chân Quân quát vang, dở pho tuyệt học Thanh Sa Ma Thủ cực kỳ âm độc ra quyết lấy mạng đối phương. Song thủ lão từ khuỷu tay trở xuống càng lúc càng xanh đậm. Thiên Vũ cười nhạt, xuất chiêu Tâm Tại Kiếm Trung, bủa màn lưới kiếm chụp lấy lão ma.
Tạ Hách thấy nguy, múa tít song chưởng vỗ liền tám chưởng như chớp giật, chặn đứng đường kiếm. Sợ đêm dài lắm mộng, chàng xuất ngay chiêu thứ năm, Kiếm Khốc Tâm Vong. Kiếm khí xé nát chưởng phong liếm vào người đối thủ. Họ Tạ trúng liền ba kiếm, tuy không bị thương nhưng cũng tê tái cả người. Lão giận dữ ra chiêu Ma Ảnh Du Hồn, bóng chưởng xanh đen chập chờn ép vào các đại huyệt Thiên Vũ. Chàng thấy lão để hở tâm thất liền xuất chiêu thứ sáu, Hỏa Kiếm Huân Huân. Kiếm phong nóng rực, mũi kiếm đâm vào ngực họ Tạ. Nhưng đường kiếm đi nửa chừng đã đổi hướng quét vào cổ họng lão ma.
Tạ Hách kinh hoàng vung song thủ lên đỡ. Nhưng lão bỗng nghe bụng dưới đau nhói, một đạo chỉ kình sắc bén đã xuyên qua huyệt Khí Hải. Thanh Sa Chân Quân gào lên ghê rợn, ôm lấy vết thương. Lúc này lưỡi kiếm của Thiên Vũ như linh xà quét ngang cắt đứt thủ cấp lão ma.
Thanh kiếm trong tay chàng rung lên lần nữa, y phục Tạ Hách bị rách tung. Thiên Vũ nhanh tay lột lấy Thiên Tầm Ma Y rồi huýt sáo ra hiệu. Đồng Kỳ Xương vung tay rải một luồng độc phấn xuống đầu bọn sứ giả rồi tung mình chạy theo Thiên Vũ.
Chàng về đến phòng đã là giữa canh tự Thanh Hải thần tăng đang nằm ngáy như sấm trên giường. Chàng lẳng lặng thay áo rồi trèo lên ôm lão mà ngủ ngon lành.
Cuối canh năm, Bá Câu sồng sộc chạy đến, mở cửa phòng Thiên Vũ nhìn vào, thấy chàng và Thần tăng ngủ say, hơi thở nồng nặc mùi rượu, lão lắc đầu bỏ đi. Đầu giờ Thìn, Bá Câu triệu tập các cao thủ đầu não trong đại sảnh.
Xác của Thanh Sa Chân Quân đặt trên bàn, chỉ còn chiếc quần dài bê bết máu, thủ cấp gắn lại một cách hờ hững. Mặt Tử Vi môn chủ lạnh lùng như đẽo bằng đá núi.
Lão kéo quần Tạ Hách xuống để quan sát chỉ thương rồi căm hận nói :
- Độc dược trong thi thể ba mươi sát thủ tử nạn cho thấy có bàn tay của Nhị Tuyệt Nhân Mạ Còn tên kia chắc chắn là Lục Thiên Vũ, kẻ đã giết Tuấn nhi.

Thiên Trì Tẩu lẩm bẩm :
- Tên tiểu tử này võ công ngày càng tăng tiến, chưa đến hai chục chiêu đã hạ sát Tạ hộ pháp. Nhưng tại sao gã và Đồng Kỳ Xương biết được căn cứ của Tham Lang đường và cũng biết rằng nhân số chỉ còn rất ít, nên mới dám tập kích?
Bá Câu chiếu ánh mắt lạnh lẽo vào mặt những người chung quanh. Nhưng tự nghĩ Huệ Chi và Trần Thanh Thư không hề biết gì về kế hoạch hành sự, xuất phát của sát thủ sứ giả. Hơn nữa, đêm qua Thanh Hải thần tăng cùng họ Trần uống mười lăm cân rượu, say túy lúy ôm nhau mà ngủ, chính mắt lão nhìn thấy.
Bá Câu bình tâm lại thở dài nói :
- Ta chỉ sợ trúng kế điệu hổ ly sơn của tên họ Lục. Có thể chính gã đã tung tiền mướn sát thủ để phân toán lượng mà tiêu diệt.
Tý Ngọ động chủ run rẩy, vì hắn là người đứng ra nhận hợp đồng.
Bá Câu an ủi :
- Hàn đường chủ không cần phải hối tiếc, chờ xem kết quả thế nào. Ta chỉ đoán thế thôi.
Mười ngày sau, vẫn không thấy các toán sứ giả trở lại Phân đà. Ở những địa điểm có mục tiêu báo về rằng đã thấy tử thi sát thủ. Tổng cộng đủ một trăm hai mươi cái. Bá Câu mất cánh tay đắc lực là Tham Lang đường hầu như hết cả hùng tâm, tráng chí nhưng cố gượng hoạch định một kế hoạch mới. Bỗng có tin từ Giang Tô rằng gần trăm môn nhân Phân đà đóng cạnh Hồng Trạch hồ bị mắc bệnh lạ, không chết nhưng người nóng rực, nằm mê man bất tỉnh, yêu cầu Tổng đàn cử người của Thiên Giải đường xuống chữa trị.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 12
Hồng Trạch hồ trung tầm Cửu Vỹ
Thiếu Lâm sơn thượng đả Tình Ma

Sáng ngày hai mươi sáu tháng giêng, Đường chủ Thiên Giải đường Trần Thanh Thư được lệnh xuôi dòng sông Hoài xuống Phân đàn Giang Tô.
Ngân Xuyên mỹ nhân nằng nặc đòi theo, viện cớ chưa từng được thưởng thức cảnh đẹp ở Giang Nam. Bá Câu không dám làm mích lòng cháu cưng của Cô Lâu Ma Quân, đành bấm bụng để nàng đi.

Thiên Vũ sợ trong thời gian chàng rời xa Tổng đàn, Bá Câu có hành động bất lợi cho Kiếm Minh và võ lâm, nên giới thiệu đầu mối liên lạc với Thanh Hải thần tăng.
Chàng mang theo cả Nhật Phi Hồ và đôi Thần Nhụ Dương Huệ Chi hớn hở, ríu rít như chú chim non. Nếu không biết rõ, ai cũng tưởng nàng mới đôi mươi.
Đến ngã ba sông, nơi mà Hoàng Hà chia nhánh thành sông Hoài, Thiên Vũ thấy một chiếc đại thuyền đang neo đậu bên bờ. Chàng thúc ngựa đến gần cao giọng hỏi :
- Bớ chủ thuyền, ta muốn mướn trọn một chuyến để xuống Giang Tô.
Một đại hán vạm vỡ mình trần, đầu đội nón rộng vành bước ra. Gã lễ phép nói :
- Bẩm quan nhân, thuyền này đang chờ nhận hàng đi Bột Hải, không thuộc tuyến Sông Hoài.
Chàng nhận ra gã là Tần Lôi, đệ tử Thanh Long bang. Khu vực này nằm dưới sự khống chế của Tử Vi môn nên thuyền của Thanh Long bang không thể treo cờ và thêu bang kỳ.
Chàng mỉm cười bảo :
- Tần Lôi, ngươi không đi không được đâu.
Họ Tần biến sắc lùi lại, Thiên Vũ tung mình lên không, lộn ba vòng đã vượt qua khoảng cách ba trượng, nhẹ nhàng đáp xuống mui thuyền, chàng hạ giọng nói nhỏ :
- Ta là Phó bang chủ đây, vì muốn trà trộn vào Tử Vi môn nên mới hóa trang thế này.
Tần Lôi thấy Thanh Long lệnh bài lấp lánh trong tay chàng, vui mừng khôn xiết định quì xuống ra mắt. Nhưng một luồ?g lực đạo êm ái đã đỡ hắn lên. Họ Tần đứng thẳng vòng tay thưa :
- Bẩm Phó bang chủ, lúc nãy vì thấy cô nương kia mặt áo tím của Tử Vi môn nên không muốn chở, chứ thực ra thuyền này chưa hề nhận mối hàng nào.
Chàng đưa cho gã tấm ngân phiếu năm trăm lượng rồi bảo :
- Đây là tiền của Tử Vi môn, ngươi cứ nhận lấy, nếu có dư, mua thêm rượu ngon để cùng ta đối ẩm.
Đa số những người sống bằng nghề sông nước đều khoái rượu, một phần là chống lạnh, một phần vì muốn khuây khỏa nỗi nhớ thê nhị Tần Lôi cũng vậy nên gã rất phấn khởi, nhận lấy bạc rồi thét thuộc hạ bắc cầu đưa ngựa xuống. Thấy hai con dã nhân lông vàng lo lớn, đám thuyền phu hoảng sợ, nhưng thấy mỹ nhân thản nhiên nắm tay ác thú nên mới yên tâm.
Quán rượu ở ngay cạnh bờ sông, nên chẳng mấy chốc hơn mười vò

rượu Phần Sơn Tây đã được đem về. Biết chúng e dè Huệ Chi nên chàng giới thiệu :
- Đây là Ngân Xuyên mỹ nhân, nương tử của ta, các ngươi đừng ngại.
Bọn giáo đồ Thanh Long bang đồng sụp xuống :
- Chúng đệ tử bái kiến Phó bang chủ phu nhân.
Huệ Chi ngơ ngác không hiểu nhưng cũng xua tay :
- Chư vị bất tất phải đa lễ.
Thuyền dương buồm đi vào nhánh sông Hoài. Thấy đôi Thần Nhu cứ chỉ trỏ mấy vò rượu, rồi nhìn chàng với vẻ van xin. Thiên Vũ bật cười bảo Phi Hồ :
- Lăng ca cho mỗi con một vò rồi đưa vào phòng.
Nhật Phi Hồ dù được xưng hô như huynh trưởng, nhưng trong lòng lão vẫn coi chàng là chủ nhân. Họ Thương đã hai phen cứu mạng cho Lăng Thu, nên lão nguyện suốt đời phò tá. Bọn Tần Lôi thấy hai con vật mừng rỡ chạy lại ôm lấy vò rượu, miệng khọt khẹ? liên hồi cũng không khỏi bật cười.
Họ Tần đã dành phòng tốt nhất cho Phó bang chủ và phu nhân. Dù không sang trọng nhưng rất sạch sẽ và rộng rãi, có cả nhà tắm riêng.
Vào đến nơi, Huệ Chi nhoẻn miệng cười :
- Thiếp không ngờ chàng còn là Phó bang chủ Thanh Long bang đấy.
Chàng bèn dìu nàng ngồi xuống giường rồi kể lại chuyện cứu tử Triệu bang chủ.
Đầu giờ Ngọ, Tần Lôi gõ cửa mời hai người ra khoang trước dùng cơm. Huệ Chi đã thay bộ cung trang màu ngọc bích, trông càng thùy mị và thanh thoát. Họ Tần và bọn thuyền phu hầu như không dám nhìn nàng hai lần, chỉ thầm khen Phó bang chủ phu nhân xinh đẹp tuyệt trần.
Gió xuân từ phía đông thổi về lồng lộng, trời vẫn còn lạnh, vì ngược gió nên thuyền trôi rất chậm. Đầu bếp trên thuyền quyết làm hài lòng thượng khách nên các món ăn đều ngon miệng. Tần Lôi được vinh hạnh ngồi ăn với Phó bang chủ, lòng vô cùng phấn khởi, uống hết một vò năm cân mới chịu đầu hàng.
Đường từ Sơn Tây đến Hồng Trạch hồ dài hơn ngàn dặm. Ngày thứ mười chàng mới đến nơi, cặp vào bến đò nơi bờ Nam. Tần Lôi nhất quyết neo lại để chờ chàng trở lại. Thiên Vũ cáo từ hắn rồi lên bờ, đi thẳng đến Phân đàn Giang Tô ở bờ đông Hồng Trạch hồ.
Gần trăm môn đồ Tử Vi môn nằm la liệt, chỉ có mười mấy người còn khỏe mạnh.
Chàng lập tức thăm mạch rồi viết dược phương cho chúng ra tiệm

thuốc hốt về? Trong khi chờ xem tác dụng của thuốc, chàng dẫn Huệ Chi lên ngựa dạo quanh hồ để tìm cách xâm nhập. Lãnh Sương tiên tử Mộ Dung Uyển đã kể cho chàng nghe rằng Hồng Trạch bà bà nuôi Bách Niên Cửu Vĩ Giải trong lồng sắt, thả xuống một chiếc ao nhỏ thông với hồ. Ao này nằm ngay hoa viên cạnh phòng Bà bà, nhìn qua cửa sổ là có thể quan sát được.
Cạnh bờ Nam hồ có một khách điếm bốn tầng rất sang trọng. Mang chiêu bài Giang Tô Đại Khách Điếm. Chàng vào đấy đặt hai phòng thượng hạng rồi trở lại Phân đàn gọi Nhật Phi Hồ và đôi Thần Nhụ Lão chưởng quầy thấy hai con dã nhân lông vàng, sợ khiếp vía định mời quí khách đi chỗ khác mà ở, nhưng thấy sau lưng Thiên Vũ là đàn chủ Tử Vi môn Tất Lập liền lập tức câm miệng.
Họ Tất nghe chàng dặn dò đôi câu rồi cáo từ. Chiều đến, chàng gọi tiểu nhị dọn bàn ra lan can lầu rồi cùng Huệ Chi uống rượu, thưởng thức cảnh đẹp của hồ Hồng Trạch lúc hoàng hôn. Từ trên lầu ba nhìn xuống, thấy cỏ quanh bờ xanh biêng biếc, hàng liễu rũ tóc soi bóng mình trên mặt nước. Thoáng đâu đây mùi hương của hoa đào, hoa lý ngạt ngào hòa trong ngọn gió xuân tươi mát. Cảnh vật này gợi nhớ tới bài thơ Xuân Chí của Giả Chí đời Đường.
Thiên Vũ nâng chung, dõi mắt về chốn trời xa thẳm khẽ ngâm :
“Thảo sắc thanh thanh liễu sắc hoàng
Đào hoa lịch loan lý hóa hương
Đông phong bất vị xuy sầu khứ
Xuân nhật thiên trang nha hận trường “.
Huệ Chi biết chàng nhớ đến những người thân và mối phụ thù, nàng bỗng nhớ ra một điều :
- Tướng công. Theo như chàng nói thì chắc Yến Vân đại tỷ đã lâm bồn?
Thiên Vũ gật đầu :
- Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ hận không có cánh mà bay về gặp con thơ.
Huệ Chi cười bảo :
- Chàng đừng lo, lúc đi thiếp nói Bá Câu rằng sẽ ở lại Giang Nam xem phong cảnh ít lâu rồi mới trở về Tổng đàn, chúng ta bắt được Cửu Vĩ Giải xong, lập tức lên đường về Cối Kệ Cùng lắm thì không về Tử Vi môn nữa, mà sẽ công khai thách đấu với Bá Câu.
Thiên Vũ không khỏi thán phục hào khí của mỹ nhân. Chàng giả đò trêu ghẹo :
- Không chừng Bá Câu thấy sau lưng ta có năm mỹ nhân tuyệt sắc và thần dũng như các nàng, liền vỡ tim ra mà chết vì sợ hãi.

Huệ Chi xấu hổ liếc chàng với ánh mắt sắc như dao. Chuyện trò đến đầu canh một, hau người vào phòng bàn kế hoạch ngày mai.
Sáng hôm sau, chàng cỡi ngựa đến Phân đàn để xem bệnh tình bọn môn nhân.
Tất Lập mặt mày hớn hở bước ra tán tụng :
- Trần hộ pháp quả là Hoa Đà tái thế, tấc cả đều đã bớt sốt và có thể ăn cháo được. Chàng vào trong xem qua, viết thêm một toa thuốc nữa rồi trở lại khách điếm.
Chiều đến, Huệ Chi mướn một chiếc thuyền con cùng Thiên Vũ chèo một mạch hướng về cư ngụ của Hồng Trạch bà bà. Nàng sinh trưởng cạnh Hoàng Hà nên rất thông thạo nghề sông nước. Thiên Vũ cũng chẳng kém gì. Cách đảo một dặm đã gặp toán thuyền tuần trạ Trước đó, Thiên Vũ đã nhẩy xuống nước nấp bên mạn thuyền. Huệ Chi cố tình mặc bộ y phục màu tím.
Nàng cao giọng bảo chúng :
- Ta là Ngân Xuyên mỹ nhân, hộ pháp Tổng đàn Tử Vi môn, nhân dịp đến Giang Tô nên ghé thăm Bà bà.
Quan hệ giữa Bà bà và Bá Câu rất mật thiết nên bọn thủ hạ Hồng Trạch hồ đều biết tiếng nàng. Chúng cất lời chào rồi mời nàng đi tiếp.
Trời đã sụp tối, thuyền vừa cặp bờ, Thiên Vũ lặn một hơi, trồi lên ẩn mình trong bụi lau rậm rạp. Hồng Trạch bà bà nghe nói cháu gái cưng của Cô Lâu Ma Quân đến chơi, mừng rỡ chạy ra tiếp khách. Bà bà năm nay tuổi đã lục tuần nhưng nhờ thường xuyên uống máu Bách Niên Cửu Vĩ Giải, nên giữ được tuổi xuân, bề ngoài chỉ như mới bốn mươi, dáng vẻ phong lưu tha thướt.
Huệ Chi nghiêng mình tán tụng :
- Tiểu muội nghe hai chữ Bà bà tưởng đại thư tóc bạc da mồi, ngờ đâu là một nữ nhân còn đầy phong vận.
Bà bà nghe nàng gọi mình là đại thư và khen mình trẻ trung, lòng khoan khoái liền đáp lễ :
- Dương muội quá lời, nhan sắc của Ngân Xuyên mỹ nhân từ lâu được xưng tụng là đệ nhất hồng nhan, ta nào có đáng gì?
Huệ Chi đến bên vuốt ve mái tóc đen nhánh của Bà bà rồi nói :
- Nhưng chỉ hơn hai mươi năm nữa, dung nhan tiểu muội không bằng một nửa của đại thư.
Bà bà tự nhủ nàng nói thật nên rất đắc ý. Huệ Chi nhìn quanh rồi bảo :
- Chẳng lẽ đại thư không dẫn tiểu muội đi một vòng để tham quan các kiến trúc trên đảo hay sao?
Bà bà hớn hở đưa nàng vào trong, giới thiệu các sảnh, viện, hoa

viên. Phải công nhận Bà bà có khiếu thẩm mỹ tinh tế, các công trình đều rất đẹp, trang hoàng lộng lẫy nhưng không phàm tục. Trong lúc đó, Thiên Vũ lặng lẽ bơi đến nơi nuôi linh vật.
Nhờ đã được Lãnh Sương chỉ dẫn nên chàng dễ dàng tìm được động khẩu của hang ngầm dẫn đến ao. Ngay cửa hang là một cửa sắt với những chấn song to bằng cổ tay Chàng vận thần công vào tiểu đao rồi ấn mạnh vào chấn song. Lập tức cắt đứt từng cây một. Thấy ba song là vừa đủ, chàng dắt đao vào lưng rồi ra sức bẻ cong sắt chui vào.
Đoạn đường ngầm đến ao dài hơn năm trượng, cuối đường là một hàng song sắt nữa. Lần này chàng chỉ cắt có một song rồi lấy túi lưới sau lưng mở ra. Trong lưới là một con cá chép đỏ tươi. Đây chính là món ăn khoái khẩu của Cửu Vĩ Giải.
Cữu Vĩ Giải thực ra chính là một con thuồng luồng có cái đầu to bằng trái dưa.
Thấy mồi ngon liền đưa vòi ra bắt. Màn nước tối đen nhưng nhờ công lực thâm hậu, dưới ánh sáng của viên dạ minh châu, Thiên Vũ vẫn nhìn thấy mờ mờ. Chàng lùi lại, con vật ham mồi liền chui ra khỏi song sắt, qua chỗ mà chàng mới mở. Chiếc túi lưới trong tay Thiên Vũ lập tức chụp lấy con vật. Chàng cột lại rồi bơi trở ra núp dưới mạn thuyền.
Lát sau, Bà bà tiễn Huệ Chi đến tận bờ hồ và dặn dò :
- Ngày mai, nếu công việc đã xong, Dương muội nhớ rũ Trần hộ pháp đến đây cho đại thư được diện kiến.
Huệ Chi dạ rất ngoan rồi tung mình xuố ng thuyền, thấy túi lưới nằm lù lù trong khoang, biết Thiên Vũ đã đắc thủ, nàng cao hứng chèo nhanh. Khi qua khỏi phòng tuyến bảo vệ, Thiên Vũ trèo lên thuyền, mau chóng thay y phục rồi phụ lực với Huệ Chi đưa thuyền đi như tên bắn. Cặp bờ Nam, hai người lướt qua tường khách điếm, tung mình mấy lượt đã đến tầng ba, đi thẳng vào phòng.
Thiên Vũ tắm rửa xong, nhờ Lăng Thu cảnh giới rồi khêu sáng đèn, nhắm vào điểm giữa hai mắt linh vật, búng một đạo chỉ phong, Cửu Vĩ Giải lập tức ngất đi.
Chàng cởi túi lưới, tìm chiếc xúc tu thứ chín, có mầu sậm hơn rồi lấy tô sứ lớn bảo Huệ Chi hứng vào. Chàng dùng tiểu đao cắt đầu xúc tu, một dòng máu hồng lợt tanh tưởi chảy ra, gần đầy tô là không còn một giọt. Thiên Vũ đam ngập tiểu đao vào huyệt Mi Tâm của con vật. Cửu Vĩ Giải dãy dụa mấy cái rồi chết ngay.
Chàng rọc ngược lên trên, sẻ đôi đầu nó rồi dùng tay móc ra một viên nội đơn bằng trái long nhãn, tuyền một màu đen nhánh và óng

ánh như hắc ngọc. Bỏ Viên nội đơn vào miệng, chàng bưng tô máu uống cạn, lên giường xếp bằng tĩnh tọa. Huệ Chi lo lắng quan sát tình lang. Chừng hai giờ sau, một màn sương màu vàng kim rực rỡ xuất hiện bao quanh người và nâng chàng khỏi mặt giường nửa thước.
Huệ Chi biết công lực chàng đã đến mức đăng phong tọa cực, lư hỏa thuần thanh nên mừng đến sa lệ. Một khắc sau, Thiên Vũ xả công, mở mắt nhìn ái thê tươi cười bảo :
- Kim Thân thần công của ta đã đến tầng thứ sáu, không còn phải sợ Bá Câu nữa.
Huệ Chi âu yếm gật đầu, lấy y phục mới rồi giúp chàng thay áo. Nhật Phi Hồ nghe tiếng trò chuyện đẩy cửa bước vào chúc mừng Thiên Vũ rồi chỉ xác Cửu Vĩ Giải nói :
- Thần vật không nên bỏ uổng, để ta đem xuống bếp xào một dĩa lớn uống mừng Vũ đệ tăng tiến công lực.
Chàng tán thành nhưng dặn gã phải cẩn thận. Lăng Thu suy nghĩ rồi dùng đao cắt con vật ra, để không ai biết đó là thịt giải. Hơn khắc sau, gã bưng dĩa thịt giải xào và vò rượu lên đến. Ba người vui vẻ nhâm nhi.
Thiên Vũ biết món này rất bổ nên ép Lăng Thu và Huệ Chi ăn cho hết. Chàng cũng nhắm thử vài miếng, thấy ngon miệng liền khen Lăng Thu :
- Ai ngờ Nhật Phi Hồ còn là tay thánh thủ về chuyện nấu nướng.
Ẳn uống, dọn dẹp xong, Huệ Chi rót trà cho hai người tráng miệng. Lăng Thu tối nay uống rượu hơi nhiều nên liền cáo say về ngủ. Thịt Cửu Vĩ Giải có tính dương lại được mấy chung rượu Thiệu Hưng dẫn hỏa nên chẳng mấy chốc cơ thể Huệ Chi nóng bừng, đôi mắt phượng long lanh, tình tứ.
Thiên Vũ đã học y kinh nên hiểu được diễn biến trong người nương tử. Chàng bước đến hôn vào đôi môi đang kháo khát. Huệ Chi run rẩy nhận lấy rồi lần mở dây lưng trượng phụ Bóng nàng in lên vách như pho tượng mỹ nhân tuyệt mỹ. Những sợi tơ vàng óng trên da Huệ Chi óng ả dưới ánh đèn, mùi u hương tỏa thơm ngát.
Sáng ra, Thiên Vũ lại đến Phân đà Giang Tô, bọn môn nhân đã khá hơn, đi lại được nhưng cơ thể yếu ớt, không đánh đấm vào đâu được. Chàng viết toa thuốc trao cho họ Tất rồi bảo họ :
- Bệnh này không làm chết người nhưng điều trị rất lâu. Phân đàn chủ cứ theo toa thuốc này cho anh em uống và tịnh dưỡng trong vòng hai tháng sẽ khỏi bệnh. Bổn hộ pháp không thể ở lại được nữa, xin cáo biệt.

Chàng về đến khách điếm thì Huệ Chi và Phi Hồ đã sẵn sàng lên đường. Lăng Thu cùng đôi Thần Nhu sẽ theo thuyền Thanh Long bang về Lạc Dương chờ đợi. Ở đây có căn cứ mật của Kiếm Minh. Còn chàng và Huệ Chi sẽ cải trang rồi ngày đêm kiêm trình về Cối Kê.
Nhật Phi Hồ móc túi bảo bối, trao cho chàng hai chiếc mặt nạ da người rất tinh xảo. Gần đây, Huệ Chi thường bắt chàng phải lộ mặt thật lúc ái ân, nên lớp hóa trang Chung Nam sơn chủ chỉ gắn hờ, rất dễ gỡ ra.
Rời khách điếm được vài dặm, thấy cạnh đường có một khu rừng vắng vẻ, hai người rẽ ngựa vào rồi thay đổi dung mạo. Huệ Chi soi mặt vào chiếc gương đồng nhỏ cười bảo :
- Mai sau thiếp già đi cũng sẽ xấu xí thế này.
Thiên Vũ nhìn lại, thấy mỹ nhân đã biến thành một phụ nữ tuổi độ bốn mươi, không xấu nhưng thô kệch, nàng đưa gương cho chàng soi để thấy được khuôn mặt dữ tợn của một tay cường đạo với đôi lông mày chổi xể rậm rạp. Họ nhìn nhau cười vang rồi tiếp tục cuộc hành trình.
Trong hai ngày đã đến cánh rừng phong trên dãy Côn Sơn, Thiên Vũ kể lại cuộc gặp gỡ Chung Nam sơn chủ và Trần Bạch Lan cho Huệ Chi nghe. Nàng khúc khích cười bảo :
- Tướng công có được bao nhiêu chung máu là có bấy nhiêu vợ đẹp.
Chàng không đáp, thúc ngựa phi nhanh xuống núi. Nhờ ngựa của Huệ Chi cũng thuộc nòi tuấn mã nên mười tám ngày sau, phủ thành Hà Nam hiện ra trước mặt. Người ngựa đều mệt mỏi, họ đành phải tìm nơi nghỉ chân. Đến khách điếm thứ tư, chàng mới thuê được một phòng, Thiên Vũ lấy làm lạ nên tắm gội xong, rủ ái thê đi dạo một vòng xem xét.
Đi ngang ngôi nhà lớn hai tầng có tên An Khánh đệ nhất tửu lâu, thấy bên trong có hơn trăm khách giang hồ, đao kiếm kè kè. Chàng cùng Huệ Chi bước vào. Tiểu nhi thấy khách nhân thân hình cao lớn, mặt mũi dữ dằn vội khúm núm mời vào một bàn cạnh phía tường bên tả, ngay bên cửa sổ thoáng mát. Chàng hài lòng gọi mấy món đắt tiền và một vò Trúc Diệp Thanh lâu năm.
Huệ Chi ân cần bới cơm và ép chàng phải ăn thật nhiều. Bảy ngày nay ăn toàn lương khô nên giờ đây hai người ăn rất ngon miệng. Hết chén thứ tư, Thiên Vũ buông đũa bắt đầu uống rượu. Huệ Chi cũng ráng ăn nhanh mấy miếng cuối cùng để bồi tiếp cho trượng phu vài chung. Quán đã chật ních người, không còn bàn nào trống, tiểu nhị chạy mướt mồ hôi nên không để ý có khách vào.

Người này tuổi trạc đôi mươi, mặt mũi anh tuấn đoan chính nhưng đen như trôn chảo. Gã đứng nhìn quanh muốn tìm cho mình một chỗ ngồi. Nhận ra Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi, người đã tham gia cuộc đả lôi đài giành Sở Phi Hương ở Tây An, Thiên Vũ đứng lên cất tiếng gọi :
- Mạnh thiếu hiệp, xin mời ngồi chung cho vui.
Họ Mạnh đương nhiên không biết chàng là ai nhưng cũng bước đến vòng tay hỏi :
- Đại huynh là cao nhân phương nào sao biết tiểu đệ?
Chàng kéo gã ngồi xuống rồi nói :
- Tại hạ là Dương Tế, quê Hồ Nam, năm ngoái có đến xem cuộc đả lôi đài ở Sở gia trang, được thưởng thức thần quyền của thiếu hiệp, lòng rất khâm phục nên nhớ mãi. Chẳng hay thiếu hiệp vì sao lạc đến chốn này?
Mạnh Khôi dù chẳng thể nhớ ra mình có gặp người ngày chưa, nhưng nghe đối phương hết lời tán tụng, khoan khoái đáp :
- Tha hương ngộ cố trị Chẳng lẽ đại huynh đại tẩu mới đến đây nên không biết gì ư?
Thiên Vũ lắc đầu :
- Phu thê tại hạ khiêm trình ngày đêm từ Giang Tô về Cối Kê thăm phụ mẫu, nửa tháng nay không hề ghé qua khách điế, trà lâu nên chẳng biết đại sự gì đang chấn động giang hồ.
Tiểu nhị đã kịp đem thêm chén đũa thức ăn. Mạnh Khôi rót đầy ba chung nâng lên mời. Cạn chén xong, gã ra vẻ thông thạo :
- Môn chủ Tử Vi môn không hiểu vì cớ gì gởi thơ khiêu chiến với Thiếu Lâm tự, hẹn giờ Ngọ ngày mai sẽ kéo quân đến. Cũng vì vậy mà tiểu đệ cùng hàng ngàn hào kiệt tứ xứ tự hội về đây để xem long tranh hổ đấu.
Thiên Vũ hồ hởi nói :
- Vậy sáng mai, phiền thiếu hiệp hướng dẫn phu thê tại hạ lên Tung Sơn để chiêm ngưỡng sự cố hiếm có này.
Mạnh Khôi nhận lời, cùng chàng chén thù chén tạc. Đến giữa canh một thì gã đã say mèm, đứng dậy cáo từ. Lát Sau, Thiên Vũ và Huệ Chi cũng trở lại khách điếm.
Về đến phòng, Huệ Chi cười bảo :
- Anh chàng họ Mạnh này tuy đen đúa nhưng cũng là tay hảo hán trung trực, trượng nghĩa.
Tiểu nhị bưng trà lên, hai người vừa uống trà vừa bàn chuyện Thiếu Lâm. Thiên Vũ lộ vẽ băn khoăn :
- Nương tử! Ta e rằng việc phái Thiếu Lâm ra tay tiêu diệt ba mươi

sát thủ đã bị phát giác nên mới có trận chiến này. Nhưng không hiểu lão dựa vào điều gì mà dám đem quân đến tận cửa chùa khiêu chiến.
Ngân Xuyên mỹ nhân giật mình bảo :
- Chẳng lẽ Chiêu Hồn chân nhân Dương Hùng đã luyện xong Thập Bát Cương Thi và đã xuống núi liên thủ với Bá Câu?
Chợt nhớ chàng không biết Dương Hùng là ai, Huệ Chi nói tiếp :
- Thiếp chưa kể cho tướng công nghe việc Thúc công là Cô Lâu Ma Quân Dương Lam có một nam tử tên gọi là Dương Hùng. Người này tính tình cổ quái, tàn ác, chỉ thích chuyện ma quỉ, gần gũi với xác chết, không nghĩ đến chuyện vợ con. Thúc công về già, tính tình thay đổi, hối hận hành vi của mình ngày xưa, không muốn con mình bước theo vết xe cũ. Ngờ đâu Dương Hùng lại lén học trộm môn Cương Thi thần công trong pho Cô Lâu Chân Kinh. Khi Thúc công phát giác thì đã muộn, liền nổi giận đòi giam chặt con trai trên núi Cô Lâu ở ngoại thành Ngân Xuyên. Dương Hùng không chịu, định tự sát. Thúc công đành phải giao ước với hắn là khi nào luyện thành Thập Bát Cương Thi mới được xuất hiện trên giang hồ. Dương Hùng ưng thuận, chỉ quanh quẩn ở Ngân Xuyên, chế tạo Cương Thị Hai mươi năm trước, gã tình cờ cứu được Tình Ma Mễ Hồng. Hai người cũng hiểm độc như nhau nên rất tương đắc, cùng hoạch định kế sách xưng bá võ lâm. Dương Hùng khẩn cầu Ma quân nhận Mễ Hồng làm đệ tử. Vì rời giang hồ đã lâu nên Thúc công không biết con người anh tuấn ấy lại là kẻ bại hoại nhất và công địch của võ lâm. Sau khi học xong kiếm pháp và nội công, Mễ Hồng trở lại thân phận thứ hai của mình là Triệu Bá Câu.
Thiên Vũ hỏi lại :
- Võ công của Chiêu Hồn chân nhân như thế nào?
Huệ Chi đáp :
- Thiếp chỉ nghe nói thân thể gã cứng rắn như thép, đao kiếm tầm thường không xâm phạm nổi. Còn các Cương Thi cũng vậy, chắc không bằng Dương Hùng nhưng mười móng tay tẩm độc rất lợi hại.
Thiên Vũ nhận ra cuộc chiến với Tử Vi môn sẽ rất khốc liệt và khó khăn. Chàng thầm lo lắng cho ái thệ Bỗng nhớ đến một vật, liền mở bọc hành lý lấy ra gói nhỏ, đặt lên bàn cười bảo :
- Ta đã có Kim Thân thần công hộ thể, nàng hãy nhận lấy Thiên Tầm Ma Y để giữ mình.
Huệ Chi tưởng chàng đã trao cho Đồng Kỳ Xương nên không hỏi đến, ngờ đâu chàng vẫn còn giữ bên mình. Nàng hiếu kỳ mở ra xem, thấy áo lụa Thiên Tầm màu vàng óng ánh, nhẹ nhàng và có thể co

dãn được. Nàng e lệ liếc Thiên Vũ rồi cởi áo mình để mặc thử bảo y Chàng tủm tỉm cười chiêm ngưỡng. Bảo y mềm mại bó sát thân trên như một lớp da thứ hai, những đường cong tuyệt mỹ vẫn lộ ra nguyên vẹn vẻ khêu gợi vốn có. Huệ Chi thấp hơn Thanh Sa Chân Quân nên áo Thiên Tầm che kín cả bụng dưới. Thiên Vũ nói đùa :
- Bảo y rất đẹp nhưng nương tử đừng mặc khoe với ai ngoài ta ra.
Huệ Chi xấu hổ cởi áo bỏ vào bọc hành lý của mình rồi bước đến gỡ lớp mặt nạ của chàng ra. Đó là dấu hiệu mời gọi một cuộc ái ân cháy bỏng, để bù đắp cho hơn nửa tháng kiêm trình cực nhọc.
Đầu giờ Thìn sáng hôm sau, đôi uyên ương thức giấc, tắm gội xong xuống tầng dưới dùng điểm tâm. Chừng vài khắc, Mạnh Khôi y hẹn bước vào. Thiên Vũ mời gã cùng ăn. Lát sau Huệ Chi trở lại phòng thu xếp hành lý rồi cả bọn đi về hướng Tung Sơn.
Từ phủ thành đến chân ngọn Thiếu Thất chỉ chừng bốn mươi dặm, giữa giờ Tỵ đã đến nơi. Trên đường tấp nập ngựa xe của quần hào. Một số có giao tình với Thiếu Lâm nên lên trợ chiến, số còn lại chỉ đến để được dự khán cuộc chiến mà họ nghĩ rằng sẽ kinh thiên động địa. Uy danh Thiếu Lâm tự lẫy lừng đã mấy trăm năm, còn Triệu Bá Câu là bậc niễu hùng mạnh nhất võ lâm đương thời. Như vậy võ công của Bá Câu không thể nào kém cỏi được. Hơn nữa, họ còn muốn chứng nghiệm lời đồn đại bấy lâu rằng Bá Câu chính là Tình Ma Mễ Hồng, truyền nhân của Cô Lâu Ma Quân.
Những nhà tiều phu, nông dân ở chân núi Thiếu Thất được một phen phát tài nhờ giữ ngựa, xe cho quần hùng. Mạnh Khôi có vẻ quen thuộc vùng này. Gã dẫn Thiên Vũ và Huệ Chi vào một sơn trang ở cách chân núi nửa dặm. Gia nhân trong trang đối với gã rất cung kính. Huệ Chi mỉm cười khen gã :
- Mạnh thiếu hiệp là bậc thiếu niên anh hùng, đi đến đâu cũng được người kính trọng.
Mạnh Khôi quay sang bắt gặp nụ cười mê hoặc và ánh mắt nhiếp hồn của nàng, sững sờ khen thầm :
- Dương đại tẩu mặt mũi thô kệch nhưng ánh mắt, nụ cười quyến rũ lạ lùng.
Ba người lên đến sân chùa đã thấy hơn ngàn hào kiệt đứng đầy. Họ chào hỏi nhau và bàn tán rất huyên náo. Các tăng lữ đều trang bị giới đao, tràng hạt, thiền trượng, gương mặt nặng nề, nghiêm trọng. Gần đến giờ Ngọ, Đại Hồng Chung trong Đại Hùng bảo điện ngân lên chín tiếng vang rền. Cửa điện rộng mở, một lão tăng râu dài tới rốn và hơn hai chục tăng nhân xuất hiện.
Họ chính là Tuệ Không đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự và các

cao tăng của Đạt Ma đường, La Hán đường. Tuệ Không bước ra thềm, đưa tay lên ngực nói với quần hùng :
- A di đà Phật! Lão nạp vô cùng cảm kích trước thịnh tình của chư vị anh hùng. Nhưng cuộc chiến hôm nay quan hệ đến thanh danh ngàn năm của Thiếu Lâm tự. Chỉ có đệ tử Thiếu Lâm mới được tham gia. Xin chư vị thí chủ cứ đứng ngoài làm trọng tài. Lão nạp rất biết ơn.
Cả ngàn người đều nghe rõ mồn một. Các đệ tử tục gia Thiếu Lâm đứng chung một nhóm, chờ cơ hội ra tay. Chưa đầy nửa khắc sau, chân núi vọng lên tiếng trống vang dội, quần hào đồng thanh nhìn xuống sơn đạo, thấy lá đại kỳ Tử Vi môn to bằng mảnh chiếu, phất phới bay trong tay một đại hán có thân hình khôi vĩ. Theo sau là mười cái trống lớn. Tiếp đó là hai chiếc kiệu phủ sa tím mỏng, dẫn đầu là một đoàn tử y võ sĩ độ trăm người.
Quần hùng đứng dạt sang, chừa đường cho đoàn nhân thủ Tử Vi môn tiến vào.
Triệu Bá Câu và một đạo nhân gầy gò bước ra khỏi kiệu. Họ Triệu hôm nay mặc bạch bào, lưng đeo trường kiếm trông rất đường bệ, đáng bậc tôn sự Người kia mặc đạo bào vàng, trước ngực có thêu hình bát quái, mặt nhợt nhạt như xác chết trôi, nhưng đôi mắt dài nhỏ loang loáng hàn quang, đầy vẽ yêu tà.
Bá Câu cười khanh khách vòng tay nói :
- Hôm nay bổn tòa đến đây để xem thần công của Thiếu Lâm có đúng như lời truyền tụng hay không?
Tuệ Không đại sư vẫn trầm tĩnh niệm phật :
- A di đà Phật! Trước mặt anh hùng thiên hạ, lão nạp mong Triệu thí chủ thành thật trả lời, thí chủ có phải là truyền nhân của Cô Lâu Ma Quân không?
Bá Câu thản nhiên đáp :
- Đúng vậy! Còn gì nữa không?
Quần hùng nghe lão công nhận đều chấn động tâm thần, xôn xao hẳn lên. Tuệ Không đại sư vận thần công Sư Tử Hống hỏi tiếp :
- Như vậy sát thủ sứ giả cũng là đệ tử của thí chứ?
Bá Câu ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Không sai, nhưng bổn tòa cũng muốn đại sư xác nhận, cách đây hơn tháng có cho cao thủ tận diệt ba chục sứ giả hay không?
Tuệ Không gật đầu :
- Sát Thủ hội đã trở thành công địch của võ lâm nên ai cũng có quyền tiêu diệt, lão nạp không phủ nhận.
Bá Câu đằng đằng sát khí nói :
- Nếu vậy thì sao phái Thiếu Lâm không kéo quân đến Ninh Hạ mà

truy sát Cô Lâu Ma quân đỉ Nghề giết mướn đã có từ thời chiến quốc. Kinh Kha, Chuyên Chử, chẳng phải là sát thủ đấy sao? Hôm nay, bổn tòa muốn lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học, xin đừng dài dòng vô ích.
Chưởng môn Phương trượng từ tốn hỏi lại :
- Phương thức tỉ đấu thế nào xin thí chủ dạy bảo?
Thấy Tuệ Không định lực vững như núi Thái, không hề có sắc giận, Bá Câu chột dạ thầm nghĩ :
“Lão trọc này quả là đáng sợ, ta không thể coi thường.”
Không hổ là tay gian hùng kiệt xuất, Bá Câu đổi giọng ôn hòa, vòng tay nói :
- Đa tạ đại sự đã có lòng nhân nhượng, bổn tòa mạo muội đề nghị song phương sẽ so tài ba trận. Trận thứ nhất xin được lãnh giáo La Hán tiểu trận. Trận thứ hai, thứ ba đơn đấu. Nếu phe bổn tòa thua sẽ bỏ qua việc Thiếu Lâm sát hại ba mươi đệ tử. Còn nếu Tử Vi môn may mắn dành phần thắng, chỉ yêu cầu Thiếu Lâm tự từ nay không đụng chạm đến bổn môn nữa.
Điều kiện có vẻ đơn giản nhưng rất thâm độc. Bá Câu muốn nhân dịp này loại lực lượng Thiếu Lâm ra khỏi con đường tranh bá của lão.
Tuệ Không đại sư mỉm cười đáp :
- Triệu thí chủ tâm kế sâu xa, lão nạp nhận lời với điều kiện người của Tử Vi môn không được xuất hiện trong địa phận phủ Hà Nam.
Bá Câu chửi thầm trong bụng, nhưng nghĩ mình không thể bại nên gật đầu :
- Được! Bổn tòa đồng ý!
Thập Bát La Hán tiến ra bày trận, họ là những cao thủ bậc nhất của Thiếu Lâm tự, tuổi từ bốn mươi đến năm mươi. Thần thái uy nghiêm, tay cầm thiền trượng lặng lẽ chờ đợi. Hoàng bào đạo nhân phất tay ra hiệu, chín người áo tím trong đám môn nhân nhảy ra, đôi chân thẳng đơ nhưng thân pháp rất nhanh nhẹn, dường như lướt đi bằng mũi bàn chân, một mùi hôi thối phản phất trong không gian.
Tuệ Không đại sư bỗng nghe bên tai có tiếng người vo ve như muỗi :
- Chín người này đều là Cương thi, thân thể rắn chắc, tỏa ra độc khí. Đại sư nên âm thầm nhắc nhở các cao tăng trong La Hán trận mỗi lần tiếp cận phải phong tỏa hô hấp và chú ý đánh vào đầu chúng.
Phương trượng tỉnh ngộ, lướt đến dặn dò các đệ tử. Mười tám cao thủ niệm phật hiệu rồi phát động trận thế. Hoàng bào đạo nhân huýt lên một tiếng sáo. Chín Cương thi lập tức xông vào. Từng đợt, từng đợt sóng thiền trượng bao lấy đối phương. Bá Câu đã tính toán rằng độc khí từ thân Cương thi sẽ làm cho các nhà sư trong La Hán

đường ngộ độc, trận thế sẽ tan vỡ. Chứ thực ra cũng biết không thể dùng sức mà phá thế trận trấn sơn của Thiếu Lâm.
Ngờ đâu, dường như họ đã biết được điều này, từng loạt chín người luân chuyển không tiếp cận lâu. Quần hùng và các nhân vật chủ chốt của Thiếu Lâm hồi hộp theo dõi trận đấu, bọn áo tím bịt mặt dường như không biết sợ chết là gì, vung song trảo xông vào lưới trượng. Nhiều tên trúng đòn nhưng vẫn thản nhiên, nhưng khi bị quần tăng đánh vào đầu, chúng ra vẻ lúng túng. La Hán trận vì sợ độc khí mà không phát huy được uy lực, còn bọn Cương Thi bị phát giác yếu điểm cũng chẳng dám xông vào.
Hai bên dằng co hơn một canh giờ mà vẫn chưa phân thắng bại.
Bá Câu ra hiệu cho Hoàng bào đạo nhân rút đệ tử về rồi cao giọng :
- Bổn tòa đề nghị trận này hòa, chứ nếu kéo dài e đến chiều vẫn chưa xong.
Tuệ Không đồng ý, ông nghiêm trang hỏi lại :
- Trận thứ hai, bên Tử Vi môn ai sẽ đứng ra tỉ đấu?
Bá Câu chỉ Hoàng bào đạo sĩ nói :
- Xin giới thiệu với Phương trượng, đây là Chiêu Hồn chân nhân Dương Hùng, người sẽ lãnh giáo tuyệt học Thiếu Lâm.
Tuệ Không thầm nghĩ Dương Hùng không thể lợi hại bằng Bá Câu nên dùng mưu Tam Mã của Tôn Tẫn, đích thân xuất thủ hòng dành phần thắng ở trận này. Nếu được vậy, dù trận thứ ba có thua cũng thủ hòa, bảo toàn danh dự Thiếu Lâm. Ông liền bước ra :
- Lão nạp xin được hầu Dương thí chủ.
Dương Hùng gật đầu, lặng lẽ rút kiếm không khách sáo lập tức tấn công. Tuệ Không mấy chục năm rèn luyện Đạt Ma kiếm pháp, tự tin không thể thua, liền ung dung tiếp chiêu. Nhưng càng đánh ông càng kinh sợ vì đối phương chỉ biết tiến chứ không biết lui, kiếm pháp Cô Lâu lại vô cùng hiểm độc, vẽ nên những vòng lâu ảnh đầy sát khí. Tuệ Không đại sư vận toàn lực xuất chiêu đắc ý Đạt Ma Độ Giang, kiếm khí veo véo chụp lấy đối phương, đâm trúng ngực Dương Hùng. Nhưng không ngờ họ Dương chẳng hề thọ thương mà còn mỉm cười ghê rợn rồi phản kích.
Chiêu Cô Lâu Mang Mang là tuyệt học của Ma quân, kiếm phong lạnh lẽo, kiếm ảnh giăng mắc đầy trời. Tuệ Không quát lên như sấm, dùng chiêu Phật Điểm Mê Tâm chống đỡ, tuy không bị thương nhưng cũng phải lùi lại ba bước. Ông thầm niệm phật rồi đánh chiêu cuối cùng trong Đạt Ma kiếm pháp là Tứ Đại Giai Không.
Mục tiêu của chiêu này là đỉnh đầu của Dương Hùng. Chiêu Hồn chân nhân mím chặt đôi môi mỏng, ra chiêu Cô Lâu Huyết Ảnh, vẽ

lên nhưng vòng lâu ảnh đỏ rực như máu. Tả thủ vỗ liền một chưởng Cương Thi Hủ Cốt. Thanh Kiếm của Tuệ Không chém vào đầu Dương Hùng, đội ra như chém vào tảng đá.
Lão tăng thất kinh vội tung người lùi lại nhưng đã muộn, chưởng kình của đối phương đã giáng vào vai tả. Đại sư phun ra một búng máu, cánh tay tê dại, đau đớn vô cùng. Nếu không nhờ Phật môn thần công hộ thể thì đã bỏ mạng.
Bá Câu ngửa cổ cười khanh khách :
- Chiến thuật Tam Mã của Phương trượng đã thất bại rồi. Bản lãnh của Dương huynh với tại hạ tương đương với nhau.
Tuệ Không và quần tăng nhìn nhau tuyệt vọng. Chưởng môn Phương trượng là người có võ công cao nhất mà còn thảm bại dưới Dương Hùng thì còn ai đủ sức đấu với Bá Câu?
Bỗng trong đám quần hào, một bóng người cao lớn lướt tới nhanh như điện chớp, đến trước mặt Tuệ Không quì xuống nói lớn :
- Đệ tử tục gia là Dương Tế xin Phương trượng cho xuất trận so tài với Tử Vi môn chủ.
Tuệ Không chưa kịp phản ứng thì người này đã lết đến, nắm chặt tay Tuệ Không khẩn cầu :
- Xin Chưởng môn đừng ngại, mấy năm nay đệ tử khổ luyện pho Như Lai thần kiếm, tự tin có thể thắng được đối phương.
Tuệ Không nghe một luồng chân khí hùng hậu dồn vào cơ thể mình như thác, dù Dương Tế đang nói chuyện. Ông kinh hãi trước thần công cái thế của họ Dương, biết đâu là kỳ nhân ra mặt hỗ trợ cho Thiếu Lâm, bản lãnh còn cao hơn ông mấy bậc.
Tuệ Không mừng rỡ, mỉm cười bảo :
- Ta chấp nhận, nhưng ngươi phải cẩn thận.
Bá Câu và mọi người đều bất ngờ trước diễn biến này. Chư tăng Thiếu Lâm biết rõ họ Dương chẳng hề là đệ tử bổn phái, nhưng không dám nói gì. Bá Câu chăm chú quan sát Dương Tế, thấy đối thủ là một đại hán tuổi tứ tuần, mặc áo choàng lông dầy cộm nên trông rất khôi vĩ. Thiên Vũ lạy tạ Tuệ Không rồi bước đến trước mặt Tử Vi môn chủ, cải biến âm thanh trầm giọng nói :
- Xin Môn chủ chỉ giáo vài chiêu!
Bá Câu biết trong việc này có ẩn tình, nhưng tự tin vào bản lãnh của mình nên cười ngạo nghễ bảo :
- Với thân phận của bổn tòa không thể xuất thủ trước.
Thiên Vũ gật đầu, ôm kiếm chào rồi xuất chiêu. Không chút khách sáo, chàng xuất ngay chiêu thứ năm, Kiếm Khốc Tâm Vong. Thân kiếm ngân nga như tiếng khóc, kiếm kình như trận cuồng phong sắt

thép trùm lây đối phương. Bá Câu sững sờ trước chiêu kiếm kỳ tuyệt, vội vận toàn lực dùng chiêu Cô Lâu Mang Mang chống đỡ. Lão là hóa thân của Tình Ma, hai mươi năm qua dùng phép Thái Bổ hút tinh nguyên của hàng mấy trăm nữ nhân, nên công lực còn cao hơn tuổi tác. Kiếm chiêu lại hùng mạnh, vững chắc hơn hẳn Chiêu Hồn chân nhân.
Hai lưỡi kiếm đều dồn đầy chân khí nên kiếm phong chạm nhau nổ vang rền.
Thiên Vũ quyết nhân cơ hội này giết Bá Câu trả mối phụ thù nên giáng tiếp chiêu thứ sáu Kiếm Hỏa Huân Huân. Kiếm ảnh có sắc hồng và tỏa hơi nồng ấm, phiêu phưởng như ngọn lửa trước gió. Bá Câu nghe kiếm khí như xé lụa, vội múa chiêu Cô Lâu Đảo Hải vẽ lên muôn ngàn lâu ảnh đảo điên, cuồng phong cuốn cát bụi bay mù mịt. Đường kiếm Thiên Vũ bị chặn đứng. Chàng thầm kinh hãi trước kiếm thuật và công lực siêu phàm của lão, nghiến răng quán chú mười hai thành chân khí vào thanh kiếm rồi đánh chiêu thứ bảy, Thủy Kiếm Trường Lưu. Thấy kiếm chiêu trùng trùng lớp lớp như sóng Trường Giang, lại nặng tựa ngàn cân, Bá Câu không dám chân chờ đem ngay chiêu sát thủ cuối cùng trong pho Cô Lâu Quỷ Kiếm ra đối địch.
Chiêu Cô Lâu Táng Thiên là tâm huyết một đời của Ma quân, ngay Dương Hùng cũng chưa luyện đến. Phong vân biến sắc, kiếm vụ tỏa ra nghi ngút như muốn che cả đất trời. Kiếm kình chạm nhau phát ra những tiếng nổ không ngớt. Hai thân ảnh dội ra sau mấy trượng. Bá Câu nghe ngực mình lạnh toát, biết bạch bào đã bị rạch tung, định thần nhìn địch thủ, thấy họ Dương vẫn còn nguyên vẹn đang chuẩn bị tấn công.
Lão không biết Dương Tế còn kỳ chiêu gì nữa, nên sinh lòng sợ hãi, lùi thêm ba bước vòng tay nói :
- Như Lai thần kiếm quả vô thượng, bổn tòa xin nhận bại.
Quần hào vui mừng vỗ tay hoan hô vang dội. Thiên Vũ tự biết nếu có đánh thêm cũng chưa chắc giết được Bá Câu, đành cắn răng nhìn kẻ thủ rút lui. Bá Câu cùng Dương Hùng lên kiệu, lủi thủi kéo quân xuống núi. Không còn dám đánh trống, diễu võ dương oai nữa.
Hơn ngàn hào kiệt xúm đến tán tụng Dương Tế và chúc mừng Thiếu Lâm đại thắng. Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi nắm chặt tay chàng khen ngợi :
- Tiểu đệ không ngờ lại được kết giao với bậc anh hùng cái thế như Dương huynh.
Thiên Vũ và Huệ Chi định theo họ Mạnh xuống núi thì Tuệ Tĩnh đại

sư, thủ tòa Đạt Ma đường bước đến vái chào :
- Phương trượng bổn tự mong Dương thí chủ lưu lại ít khắc vào trong đàm đạo.
Mạnh Khôi thấy ở lại không tiện nên cáo từ rồi đi trước. Phu thê Thiên Vũ theo Tuệ Tĩnh vào khách sảnh. Ngoài Tuệ Không Phương trượng còn có mặt đầy đủ các cao tăng chủ chốt như: Tuệ Hải đại sư, thủ tòa La Hán đường; Tuệ Tĩnh đại sư, thủ tòa Đạt Ma đường; Tuệ Vân đại sư, thủ tòa Giới đường; Tuệ Năng đại sư, thủ tòa Tàng Kinh các. Thấy chàng và Huệ Chi bước vào, quần tăng đứng dậy đưa một tay lên ngực cúi chào.
Tuệ Không phương trượng cất tiếng :
- Nếu không nhờ Dương thí chủ ra tay tế độ thì thanh danh ngàn năm của Thiếu Lâm tự đã chẳng còn. Lão nạp và ba ngàn đệ tử xin ghi nhớ công đức vô lượng của thí chủ.
Thiên Vũ biết Tuệ Không là bằng hữu thâm giao với tiên phụ mình nên quì sụp xuống, đưa tay gở mặt nạ rồi nghẹn ngào thưa :
- Tiểu diệt Thương Thiên Vũ, di cô của Thần Kiếm Thương Thiên Long xin bái kiến Phương trượng và chư vị Thần tăng.
Huệ Chi thấy vậy cũng lặng lẽ quì theo. Tuệ Không đại sư kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, bước đến đỡ chàng lên nhìn chăm chú rồi thân thiết bảo :
- Thương hiền đệ không may vắn số, nhưng có được hậu duệ anh hùng cái thế như Vũ nhi chắc cũng ngậm cười nơi chín suối. Ta đã nghe phong thanh về hiền diệt, nhưng không ngờ võ công ngươi lại cao siêu đến thế. Chẳng hay lệnh sư là ai?
Bỗng lão thấy Huệ Chi vẫn còn quì liền cười ha hả nói :
- Lão nạp vì quá mừng nên thất lễ, xin nữ thí chủ đứng dậy.
Thiên Vũ quay lại bảo ái thê :
- Nương tử hãy ra mắt chư vị trưởng bối bằng chân diện mục cho đúng lễ.
Huệ Chi đưa tay xoa mặt, để lộ dung nhan thiên kiều bá mị của mình. Nàng cúi mình thi lễ :
- Tiện nữ Dương Huệ Chi ra mắt chư vị Thần tăng.
Tuệ Không ngấm ngầm quan sát, thấy nàng phong vận vô cùng quyến rũ, mị lực cuốn hút hồn người nhưng lại đây vẽ đoan chính, trung trinh. Ông cười bảo :
- Nữ thí chủ là mỹ nhân hiếm có trên đời, nếu đi vào đường tà sẽ gây sóng gió võ lâm còn hơn cả Bá Câu.
Huệ Chi sợ hãi thưa :
- Tiện nữ thề một lòng theo tướng công phò trì chính đạo, tiêu diệt

ma chướng.
Thiên Vũ đỡ nàng đứng dậy, an ủi :
- Vì nương tử quá xinh đẹp nên đại sư mới cảnh tỉnh đôi câu chứ không có ý trách.
Tuệ Không cười ha hả :
- Vũ nhi nói chẳng sai, lão nạp quá lo xa nên thất lễ, xin lượng thứ cho.
Ông mời hai người an tọa, hỏi han về cục diện giang hồ và sách lược của Thiên Vũ. Lát sau, tăng trù dọn cơm lên để đãi khách. Ắn xong, Tuệ Không nghiêm nghị nói :
- Dù sao Vũ nhi cũng nhận mình là đệ tử Thiếu Lâm, lão nạp sẽ nhờ sư thúc tổ truyền cho người một môn thần công của bản phái.
Ông bèn dẫn chàng đi sâu vào hậu tự. Đến một căn trúc xá nằm giữa vườn hoa, ông cung kính hướng vào mà bẩm :
- Đệ tử Tuệ Không bất tài, thiếu chút nữa đã làm mất uy danh của Thiếu Lâm.
May nhờ có Thương thí chủ đây tự nhận là đệ tử, đứng ra đánh bại ác ma, cứu lấy thanh danh của bổn phái. Xin sư thúc tổ mở lượng từ bi truyền cho họ Thương một môn tuyệt học, để gọi là đền ơn tương trợ.
Cánh cửa tăng xá bỗng từ từ mở, một giọng nói vọng ra :
- Phương trượng hãy lui về và bảo Thương thí chủ vào đây.
Tuệ Không ra hiệu cho Thiên Vũ rồi trở lui, chàng chậm rãi bước vào. Căn trúc xá này tuy rộng rãi nhưng trống trơn, chẳng có đồ đạc gì. Cuối phòng là một lão tăng mình hạc xương mai, râu bạc trắng đang ngồi kiết già trên bồ đoàn. Thân thể lão như khô đét lại, chỉ còn da bọc xương.
Chàng dựa vào vai vế mà đoán lão tăng tuổi đã hơn trăm. Thiên Vũ lại gần, kính cẩn qùy xuống thi lễ :
- Tiểu bối Thương Thiên Vũ bái kiếm Thần tăng.
Lão tăng mở mắt chiếu đôi thần quang chói lọi quan sát chàng rất kỹ, lát sau nhãn thần hiền hòa trở lại, ông từ tối hỏi :
- Thương thí chủ trước đây thụ giáo bậc cao nhân nào?
Chàng cung kính đáp :
- Tiểu bối may mắn vào được Kim cung kế thừa di học của Kim Tỏa lão nhân, nên tự coi mình là đệ tử của người.
Thần tăng chấn động, ngửa cổ lên cười dài, tiếng cười hoan hỉ vừa thê thiết, vang dội cả núi Thiếu Thất. Thiên Vũ không chịu nổi liền ngồi xếp bằng vận Kim Thân thần công chống chọi. Ánh vàng kim tỏa quanh thân, bảo vệ chàng trước những âm thanh khủng khiếp. Lão

tăng giật mình chấm dứt tiếng cười. Chàng xả công nhìn Thần tăng với vẻ ngơ ngác.
Lão sư già mỉm cười hòa nhã bảo :
- Kim Cương thần công và Bát Nhã tâm kiếm là tuyệt học tột đỉnh của Thiếu Lâm, thí chủ đã luyện xong, ta còn gì để dạy nữa?
Thiên Vũ là người thông tuệ hiểu ngay ẩn tình, chàng thảng thốt hỏi lại :
- Chẳng lẽ Kim Tỏa lão nhân là đệ tử Thiếu Lâm?
Lão tăng gật đầu, đôi mắt xa xăm nhớ về quá khứ, lão chậm rãi kể :
- Lão nạp có pháp danh là Không Không, Kim Tỏa lão nhân chính là đại sư huynh Không Tâm thiền sư, một kỳ tài võ học của Thiếu Lâm hơn trăm năm trước. Đại sư huynh say mê võ thuật và khoa thổ mộc nên xao lãng việc kinh luật. Sư phụ nhiều lần quở trách, tuyên bố sẽ truyền chức Phương trượng cho nhị sư huynh là Không Trí. Đại sư huynh bất mãn, nửa đêm bỏ đi, xuất đạo giang hồ lấy danh hiệu Kim Tỏa lão nhân, trừ gian diệt bạo. Trong hai mươi năm nổi tiếng vô địch thiên hạ. Sự phụ lão nạp tiếc cho bản phái mất đi một kỳ tài, thầm hối hận nên không bao giờ nhắc đến đại sư huynh nữa. Ai ngờ trăm năm sau, truyền nhân của đại sư huynh lại vô tình nhận mình là đệ tử Thiếu Lâm, sự tấu xảo này không đáng cho ta cười hay sao?
Thiên Vũ tỉnh ngộ chắp tay nói :
- Đệ tử xin được chính thức làm môn đồ Thiếu Lâm.
Không Không thiền sư hài lòng hỏi thêm :
- Còn môn Kim Cương chỉ lực, đại sư huynh ta có để lại hay không? Ngươi thử thi triển cho ta xem.
Thiên Vũ gật đầu, nhìn quanh thấy góc trúc xá có chiếc cối đá dùng đâm dược thảo, chàng vận công búng một đạo Kim Hành Chỉ. Luồng chỉ phong khoét sâu vào thân cối một tấc, bụi đá rơi lả tả.
Không Không thiền sư tư lự một lúc rồi nói :
- Với ba môn tuyệt học kia, ngươi có thể an tâm ngạo thị giang hồ. Sáu thành Kim Cương thần công đủ sức bảo vệ toàn thân, nhưng nếu gặp đối thủ cao tay tấn công vào đại huyệt thì ngươi sẽ gặp nguy Nay ta truyền cho Di Huyệt đại pháp, hy vọng sẽ giúp ích cho ngươi.
Lão tăng bèn đọc khẩu quyết rồi giảng giải những tinh túy của pho thần công.
Nhờ thiên bẩm tuyệt vời, chừng một canh giờ chàng đã hoàn toàn thấu hiểu, tự mình dời đổi vị trí các huyệt đạo một cách dễ dàng.
Không Không thầm khen ngợi rồi nói :
- Đại sư huynh không chuyên về chưởng pháp nên không để lại bí kíp. Ta dạy cho ngươi ba chiêu Giáng Long tam chưởng để sở học

được vẹn toàn.
Đến chiều chàng đã học xong ba chiêu thần chưởng, thấy uy lực hơn hẳn Thiên Sơn chưởng pháp, lòng rất phấn khởi.
Thiên Vũ bèn đem chiêu thứ tám trong pho Bát Nhã tâm kiếm ra hỏi Không Không. Thiền Sư cười bảo :
- Chiêu Tâm Kiếm Tề Phi ngoài đại sư huynh, chưa ai học được, ngươi phải cố gắng mới mong luyện thành. Chiêu này là cảnh giới cao nhất của kiếm đạo, không còn ai là đối thủ nữa, ta chỉ có thể nhắc nhở ngươi hãy chú ý đến chữ Tâm.
Thiên Vũ vái tạ rồi cáo từ, trở ra khách sảnh, Tuệ Không từ tốn hỏi :
- Sư thúc tổ đã dạy cho Vũ nhi tuyệt học nào trong Thất thập nhị thần công của Thiếu Lâm?
Chàng cung kính đáp :
- Thần tăng chỉ truyền cho Di Huyệt đại pháp và Giáng Long tam chưởng.
Thiên Vũ thấy mình và Huệ Chi ở lại không tiện nên xin được xuống núi. Hai người lướt nhanh trên sơn đạo, lát sau đã đến Hà sơn trang, nơi họ gởi hành lý. Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi vẫn chưa đi mà lại đứng chờ ở cửa trang.
Thấy hai người, gã mừng rỡ chào đón :
- Đại huynh và đại tẩu có thu được ích lợi gì không mà lưu lại lâu vậy, khiến tiểu đệ mỏi cổ ngóng trông. Xin mời vào trong dự tiệc tẩy trần. Hà trang chủ chính là cửu phụ của Mạnh Khôi này.
Chàng cảm động gật đầu cười rồi đi theo họ Mạnh.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 13
Tháp Nhĩ tự trung phùng Bát Chỉ
Kiếm Sơn sơn thượng ngộ Can gia

Mờ sáng hôm sau, vợ chồng Thiên Vũ từ giã Hà trang chủ và Mạnh Khôi, lên đường về Cối Kệ Để tránh tai mắt của Tử Vi môn, hai người lột bỏ mặt nạ, hóa trang sơ sài rồi thúc ngựa phi nước đại.
Sau năm ngày đêm kiêm trình, họ đã về đến Tổng đàn Kiếm Minh.
Chàng xuống ngựa, nói với các kiếm sĩ gác cổng :
- Phu thê tại hạ ngưỡng mộ hiệp danh của Kiếm Minh nên đến đây gia nhập. Xin cho vào gặp Hội chủ.

Cánh cửa Tổng đàn mở ra, hai người bước vào. Tuấn mã được một kiếm sĩ đưa đến chuồng.
Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoành được báo trước, ra tận cửa khách sảnh đón chào, mời vào trong dùng trà và đàm đạo.
Thiên Vũ không ngồi mà vòng tay sang sảng nói :
- Tại hạ là Triệu Bá Câu xin đến đây qui hàng, mong quí Hội chủ tha cho tội chết.
Trương Hoàng giật bắn người, ngơ ngác không hiểu gì cả. Thấy vẻ mặt ngơ ngác của lão, Thiên Vũ không nén được, bật cười ha hả.
Nghe giọng cười quen thuộc, Trương lão mừng rỡ, nhảy đến ôm chặt lấy chàng, bảo :
- Tên tiểu quỉ Thiên Vũ này đã lớn mà vẫn còn tinh nghịch.
Thiên Vũ đưa tay xóa lớp hóa trang nói :
- Nhị thúc buông Vũ nhi ra để còn đưa Ngũ phu nhân vào ra mắt mẫu thân và các trưởng bối.
Huệ Chi nghe nhắc đến mình, vội sụp xuống thi lễ :
- Tiểu nữ là Dương Huệ Chi, xin khấu kiến nhị thúc.
Trương Hoàng mừng rỡ đỡ nàng dậy rồi nói :
- Té ra nàng chính là Ngân Xuyên Mỹ Nhân đã hết lòng giúp đỡ Vũ nhi trong những ngày ở Tử Vi môn đấy ư? Hai ngươi mau vào trong để mọi người được một phen phấn khởi.
Nói xong, lão bước đi trước, đôi tình lữ theo sau. Quanh chiếc bàn dài nơi hậu sảnh, có đủ mặt những người thân thiết của Thiên Vũ. Phu thê họ Lục ngồi cạnh Long Nữ Tiêu Phi Phượng.
Chàng xúc động, chạy đến quỳ xuống, nghẹn ngào nói :
- Vũ nhi xin bái kiến ba vị nhân gia.
Mọi người mừng rỡ, hỏi han tíu tít. Tiêu Phi Phượng võ công tuy chỉ còn lại nửa phần nhưng nhãn quang sắc bén, đầu óc tinh minh. Thấy sau lưng ái tử còn có một nữ nhân nhan sắc phi phàm, lập tức đoán ra nàng là ai nên đưa tay ra hiệu cho mọi người và nói :
- Chư vị hãy để ta và Lục huynh, Lục tẩu nhận con dâu mới đã chứ.
Thiên Vũ quay lại dắt Huệ Chi đến trước mặt ba vị phụ mẫu. Nàng quỳ xuống kính cẩn thưa :
- Tiểu nữ Dương Huệ Chi, khấu kiến tam vị lão nhân gia và các trưởng bối.
Long Nữ Thấy con dâu thứ năm còn xinh đẹp hơn bốn nàng kia nên mừng rỡ bước đến nâng nàng dậy, vỗ về :
- Từ lâu, mọi người trong Kiếm Minh đều xem con là dâu của họ Thương, chớ nên sợ hãi như vậy.
Thì ra mạng lưới nội gián báo về rằng Ngân Xuyên Mỹ Nhân đã gởi

thân cho Thiên Vũ và hết lòng giúp đỡ, che chở cho chàng đối phó với Triệu Bá Câu. Mọi người đang ngày đêm lo lắng cho an nguy cho Thiên Vũ trong hổ huyệt nên rất biết ơn Huệ Chi và hoan hỉ chấp nhận mối duyên tình của hai người.
Long Nữ dắt nàng đến ngồi giữa bà và Lục phu nhân. Lục mẫu vốn coi Thiên Vũ là con hơn là rể nên vui mừng vuốt ve tấm lưng ong của Huệ Chi, khen ngợi :
- Con dâu của ta thật là xinh đẹp và ngoan hiền.
Lục gia vuốt râu cười sảng khoái :
- Vũ nhi là Ngũ vương gia nên có đến năm vị phu nhân cũng chẳng phải là điều lạ.
Thấy mọi người đều yêu thương mình, Huệ Chi cảm động đến sa lệ.
Long Nữ bỗng nhớ đến việc quan trọng, bật cười bảo :
- Ta quên mất. Vũ nhi mau đưa Huệ Chi Theo ta vào thăm ái tử và bốn nàng kia.
Họ đang ở phòng Yến Vân vui đùa với Sơn nhi.
Thiên Vũ nghe nói vợ mình đã sanh nam tử, lòng mừng khôn xiết, đứng lên vái tạ các trưởng bối rồi đi theo mẫu thân. Cửa phòng Yến Vân không đóng nên ba người bước vào mà bốn nàng vẫn không hay vì đang nằm vuốt ve hài nhi trên chiếc giường bát bửu rộng thênh thang.
Bạch Lan vô tình quay lại, thấy bóng dáng cao lớn của Thiên Vũ, nàng thất thanh gọi :
- Tướng công.
Bốn nàng dâu thấy có mặt mẹ chồng liền bước xuống giường, nghiêng mình thi lễ :
- A nương.
Long Nữ mỉm cười hiền hoà, kéo Huệ Chi đến đứng bên cạnh rồi bảo :
- Các ngươi nhìn xem đây là ai?
Lãnh Sương Tiên Tử Mộ Dung Uyển từng đến Tổng đàn Tử Vi môn và đã gặp qua Ngân Xuyên Mỹ Nhân nên nhận ra, nàng vui mừng gọi :
- Dương tỷ tỷ.
Bốn nàng xúm lại ngắm nghía, hỏi han rôm rả. Long Nữ hài lòng cùng Thiên Vũ đến bên giường hài tử. Bà đặt nên ái tôn là Thương Thiên Sơn để tưởng nhớ đến tông phái của tiên phu Thương Thiên Long.
Thiên Vũ Thấy hài nhi đỏ hỏn, da đầy lông tơ, nhỏ bé và yếu ớt nên không dám đụng vào vì chàng sợ làm con mình đau, chỉ đứng nhìn

âu yếm.
Long Nữ muốn để ái tử và các nàng dâu được tự nhiên nên bước ra, trở lại bàn ăn nơi hậu sảnh.
Thiên Vũ thấy mẫu thân đi khỏi mới dám thân thiết với các ái thệ Chàng bước đến, xiết chặt Yến Vân trong đôi cánh tay mạnh mẽ, hôn nhẹ lên trán thì thầm :
- Ta rất tiếc không thể có mặt hôm nàng khai hoa nở nhụy.
Yến Vân thẹn thùng không nói gì. Chàng lần lượt ôm hôn Mộ Dung Uyển, Sở Phi Hương và Trần Bạch Lan. Huệ Chi lúc này đã đến bên giường vuốt ve hài nhị Thiên Sơn đã tỉnh giấc, giương đôi mắt ngái ngủ nhìn nàng rồi nhoẻn miệng cười.
Thiên Vũ thì thầm với bốn vị phu nhân :
- Bá Câu quả là lão hồ ly gian hoạt, từ đầu đã đem lòng nghi ngờ tạ Nếu không có Huệ Chi che chở và giúp đỡ thì chắc mạng ta khó vẹn toàn. Mong các nương tử hiểu cho và yêu thương Huệ Chi như chị em.
Phi Hương thỏ thẻ :
- Bọn thiếp ngày đêm lo lắng cho tướng công, chỉ hận không ở bên để hầu hạ và giúp chàng một tay Nay Dương tỷ đã thay bọn thiếp làm việc ấy, phải gọi là ân nhân mới đúng.
Mộ Dung Uyển thấy tóc chàng còn vướng bụi đường, cười bảo :
- Tướng công và Dương tỷ tỷ vào trong tắm gội rồi ra với các bậc trưởng bối.
Nãy giờ không thấy nhạc phụ là Chung Nam sơn chủ. Thiên Vũ hỏi Bạch Lan thì nàng trả lời rằng ông đã hóa trang trở về Chung Nam sơn để huấn luyện môn đồ, chờ ngày phối hợp tiêu diệt Tử Vi môn.

Sau ba ngày xum họp với người thân, Thiên Vũ quyết định trở lại Tổng đàn Tử Vi môn. Nhị thúc của chàng là Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoành gieo quẻ. Thấy tượng quẻ rất xấu, liền báo với Long Nữ :
- Vũ nhi nghệ cao lớn mật, tính khí kiên quyết, đã nghĩ gì thì cố làm cho bằng được. Chỉ có đại tẩu là ngăn cản được.
Tiêu Phi Phượng hơn hai mươi năm mới gặp được ái tử, lại chẳng mấy khi được ở gần. Nay nghe họ Trương cảnh báo nguy hiểm đang chờ con mình nên bà liền gọi Thiên Vũ đến, dạy rằng :
- Trương thúc đã nhận ra tai họa đang chờ con ở Thái Hoàng sơn. Vì vậy, ta không thể để con và Huệ Chi lên đường. Hơn nữa, trong sào huyệt của Triệu Bá Câu đã có Thanh Hải thần tăng ám trợ, con không cần phải có mặt ở nơi ấy Chàng là người hiếu thận nên đành

ở lại. Bảy ngày sau, Nhật Phi Hồ và đôi Thần nhu về đến, xác nhận ý kiến của Trương Hoành là đúng.
Triệu Bá Câu sau trận đại bại ở Thiếu Lâm tự trở về, nhận được thư của Hồng Trạch bà bà báo cáo việc Ngân Xuyên Mỹ Nhân đến thăm và Cửu Vĩ Giải biến mất.
Bà ta đã xem xét vết đứt của các song sắt chuồng và so sánh với vết cắt chấn song thạch lao. Cuối cùng kết luận rằng cả hai đều bị cùng một loại thần binh chém đứt.
Như vậy, người trộm linh vật cũng là Lục Thiên Vũ.
Tử Vi môn chủ là người có tâm cơ thâm trầm nên lập tức suy ra rằng Trần sơn chủ chính là hóa thân của Lục Thiên Vũ và tên Dương Tế cao lớn đã chém rách áo lão ở Tung Sơn cũng chẳng phải là ai khác.
Triệu Bá Câu vô cùng căm giận, giăng bẫy chờ sẵn. May mà Thanh Hải thần tăng có mặt trong cuộc bàn bạc nên đã thông tri cho lực lượng nội gián của Kiếm Minh.
Mọi người nghe Lăng Thu kể xong đều thở phào, mừng cho Thiên Vũ thoát nạn.
Lục lão gia nghiêm giọng :
- Vũ nhi từ nay phải cẩn trọng và suy nghĩ thấu đáo hơn trước. Khi hành động, chỉ cần một sơ suất nhỏ là ngươi sẽ làm cho biết bao người phải thương tâm.
Thiên Vũ xấu hổ cúi đầu nhận lỗi :
- Hài nhi biết tội, xin ba vị nhân gia lượng thứ.
Lục mẫu hiền hòa nói :
- Vũ nhi có đến năm vị nương tử mà cứ bỏ đi biền biệt. Nhân lúc rảnh rỗi này hãy an ủi họ, may ra chúng ta lại có thêm vài đứa cháu nữa.
Cả bàn bật cười vui vẻ. Năm nàng thẹn thùng tủm tỉm cười.
Ba ngày đầu tiên lúc mới trở về, Huệ Chi xin được ngủ chung với Long Nữ để Thiên Vũ dành thì giờ cho bốn vị nương tử. Tiêu Phi Phượng hài lòng, vui vẻ hỏi han, chuyện trò với con dâu mới. Bà nhận ra nàng rất thuần khiết, nhân hậu, khác hẳn với lời đồn đại của giang hồ.
Thiên Vũ biết mình chưa đủ sức giết Bá Câu và nếu lão liên thủ cùng Dương Hùng thì chàng khó mà toàn mạng. Vì vậy, ngoài những lúc vui với thê tử, chàng dồn hết tâm trí vào chiêu cuối cùng của pho "Bát Nhã tâm kiếm". Nhưng dù đã khổ công, chiêu Tâm Kiếm Tề Phi vẫn chẳng luyện thành.
Một hôm, uất khí công tâm, Thiên Vũ hộc ra một búng máu rồi ngã vật xuống giữa hoa viên trước mặt năm vị phu nhân. Họ hốt hoảng đưa chàng vào trong. Lát sau, chàng tỉnh lại, nhìn những gương mặt

lo âu của mọi người, cười nói :
- Vũ nhi vì nóng lòng muốn luyện thành tuyệt chiêu để báo phụ cừu nên mới bị hiện tượng ấy, xin chư vị yên tâm.
Vô Nhẫn Kiếm Lý Đường nghiêm giọng bảo :
- Chiêu thứ năm của pho Tâm Kiếm, trăm năm trước cũng chưa ai được nhìn thấy.
Nay ngươi muốn một sớm một chiều mà học được thì hóa ra coi thường tuyệt học của Kim Tỏa lão nhân hay sao?
Lãnh Sương Tiên Tử nhớ lại lần đầu hội ngộ Ở Quân Sơn, liền dịu dàng nói :
- Tướng công không nhớ đã luyện chiêu thứ bảy như thế nào sao? Hay là chàng lại đi tìm chỗ tĩnh lặng mà nghiên cứu kiếm chiêu, biết đâu sẽ thành công.
Long Nữ gật đầu tán thành :
- Bá Câu sau lần thất bại trước cửa chùa Thiếu Lâm, trong tâm chắc hẳn sẽ e sợ ngươi nên chưa thể có âm mưu gì. Ngày mai, ngươi hãy hóa trang rồi đi tìm chỗ thích hợp mà rèn luyện.
Chàng vâng lời, ngồi dậy hành công vận khí. Đến chiều thì hoàn toàn bình phục.
Sáng hôm sau, cùng mọi người ăn điểm tâm xong, Thiên Vũ về phòng bắt tay cải sửa dung mạo. Phi Hồ đứng bên chỉ điểm thêm. Chừng hai khắc sau, chàng đã biến thành đại hán râu rậm bó cằm, cặp lông mày xếch ngược lên trông rất dữ tợn. Hồng nhi cũng được điểm thêm một vệt trắng trước trán và bốn vó để có thể liên lạc được khi cần thiết. Trương Hoành dặn dò chàng một số ám ký của phe Kiếm Minh.
Thiên Vũ dự định đi vào đất Thiểm Tây vì nơi đây núi đồi trùng điệp, hiểm trở, đường đi gập ghềnh nhưng phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.
Hỏa Diện Trường Thủ Lý Long Miên là người lịch duyệt nên đề nghị với chàng :
- Theo ta thì Vũ nhi nên đến vùng núi Thái Bạch và Nga Mi sơn. Nơi ấy rất tĩnh lặng.
Thiên Vũ tán thành. Nhật Phi Hồ cười bảo :
- Vũ đệ luyện công thì ắt không thể phân tâm vào chuyện nấu nướng, ta sẽ đi theo giúp ngươi một tay.
Long Nữ biết họ Lăng là tay lão luyện giang hồ, cơ trí tinh minh nên mừng rỡ :
- Có Nhật Phi Hồ bên cạnh Vũ nhi thì chúng ta mới yên tâm.
Chàng không dám cãi lời mẫu thân nên đồng ý. Lăng Thu lập tức hóa trang thành lão già rồi theo Thiên Vũ lên đường. Năm nữ nhân đều

muốn đi theo nhưng đêm qua đã bị chàng từ chối :
- Các nàng đều xinh đẹp như tiên nga, nếu đi theo ta thì ta còn lòng dạ nào mà luyện võ. Cùng lắm là có thêm một tiểu hài nhi mà thôi.
Vì vậy, sáng hôm nay họ chỉ âm thầm nhìn theo bóng chàng đứng trên thuyền lúc vượt sông Hán Thủy.
Nga Mi sơn và Thái Bạch sơn nằm ở phía tây đất Thiểm, gần biên giới Tứ Xuyên.
Hai người thong dong cho ngựa phi nước kiệu. Trưa ngày thứ ba đã đến Cao Lăng, ghé vào một tiểu quán trong thành dùng bữa. Thiên Vũ đưa mắt quan sát, thấy thực khách đa số là khách thương hồ, chỉ có mười mấy người ngồi quanh bàn lớn ở giữa mang đao kiếm nhưng sắc mặt của họ xanh xao, mệt mỏi.
Phi Hồ kéo chàng ngồi xuống bàn trống rồi bảo nhỏ :
- Lão già áo xám có râu bạc bên bàn ấy chính là Thương Tâm Kiếm Vũ Đạo Toàn, Chưởng môn phái Côn Lôn. Còn bọn người kia chắc là đệ tử, không hiểu họ vượt mấy ngàn dặm đến Cao Lăng để làm gì?
Chàng gật đầu không nói, bảo tiểu nhị đem rượu thịt. Chưa ăn xong, đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Trước cửa tiểu quán xuất hiện một toán Lạt ma mặc áo hồng, mặt mũi không giống người trung thổ. Bọn chúng có đến ba chục người, lập tức ùa vào trong quán. Một tên Lạt ma to béo, tay cầm Thiền trượng chỉ mặt Vũ Đạo Toàn cười khanh khách :
- Bọn tiểu cẩu Côn Lôn chúng bay tưởng rằng chạy đến đây là đã an toàn rồi sao?
Mau mau chịu trói để bọn Phật Gia đỡ phải bẩn tay.
Chưởng môn phái Côn Lôn và mười bốn đệ tử đã đứng phắt dậy từ lâu. Họ Vũ căm giận nói :
- Hồng giáo các ngươi mơ mộng thống trị võ lâm Trung Nguyên, cấu kết với quan quân Thanh Hải, nửa đêm tập kích núi Côn Lôn, đốt phá Thuần Dương đạo quán, chém giết môn đồ, lại còn vu khống cho bổn phái là cường đạo. Nay ta cùng các đệ tử về kinh tâu cùng Thánh thượng, rửa oan cho Côn Lôn, chứ chẳng phải vì sợ hãi mà không dám sống chết với bọn ngươi.
Tên Lạt ma gằn giọng bảo :
- Nếu để ngươi về được Nam Kinh thì Ba Lỗ Nhi ta lấy gì mà phúc đáp với Hoạt Phật?
Các thực khách và tiểu nhị sợ hãi, len lén chuồn cả bằng đường cửa sổ.
Thiên Vũ lạnh lùng nhắc nhở :

- Chư vị muốn giao đấu thì xin ra ngoài sân để khỏi làm phiền người khác.
Vũ Đạo Toàn không hổ là bậc tôn sư, bảo Ba Lỗ Nhi :
- Vị tiểu đệ này nói không sai. Chúng ta hãy ra ngoài một mất một còn.
Họ Ba thấy trong quán chật chội, không tiện đánh đấm nên quay người bước ra.
Vũ chưởng môn cùng các đệ tử theo sau.
Bàn của Thiên Vũ nằm gần cửa sổ nên có thể quan sát được đấu trường. Chàng bình thản cùng Phi Hồ nhâm nhi chén rượu, chờ xem biểu diễn.
Bọn Lạt ma dường như muốn tận sát nên lập tức tấn công. Ba Lỗ Nhi đấu với Thương Tâm Kiếm. Phái Côn Lôn bôn ba ngàn dặm, sức lực kiệt quệ nên rơi vào thế hạ phong. Vũ Đạo Toàn ra sức vũ lộng trường kiếm, sử dụng pho Côn Lôn kiếm pháp để chống lại thiền trượng của lão họ Ba.
Nhưng đối thủ của ông công lực thâm hậu và trượng pháp vô cùng linh diệu.
Thanh thiền trượng dài và nặng áp đảo trường kiếm mong manh. Vũ Đạo Toàn phải lùi liên tiếp mười mấy bước, đến trước cửa quán.
Ba Lỗ Nhi cười đắc chí, vận toàn lực dở sát chiêu. Trượng ảnh mang mang chụp xuống đầu địch thủ. Họ Vũ cố gắng gượng, chống đỡ nhưng thanh kiếm không chịu nổi sức mạnh ngàn cân nên gẫy đoạn. Ông thở dài, nhắm mắt chờ chết.
Nhưng từ sau lưng ông, một đạo chưởng phong uy mãnh đã tống thẳng vào Ba Lỗ Nhi, đẩy lão lùi lại ba bước. Lão Lạt ma thấy kẻ vừa ra tay chính là đại hán cao lớn lúc nãy, liền nổi giận quát :
- Ngươi dám xen vào chuyện của Phật Gia thì ắt là đã chán sống. Ta sẽ ra tay siêu độ giùm ngươi.
Lão là cao thủ nhất nhì của Tây Tạng, bốn mươi năm khổ luyện Mật Tông Đại Thủ Ấn. Nay thấy đối thủ dùng chưởng đánh mình, liền cắm thiền trượng xuống đất rồi múa song chưởng xông tới.
Thiên Vũ quát vang như sấm, xuất chiêu Lôi Vũ Trùng Lai của phái Thiên Sơn.
Chưởng phong ầm ầm xô bạt vào chưởng ảnh màu tím đỏ.
Vũ Đạo Toàn nhân cơ hội này đến hỗ trợ cho các đệ tử. Ba Lỗ Nhi nghe tay mình chấn động, biết đối phương công lực rất thâm hậu. Lão dồn thêm hai thành chân khí, đôi bàn tay mở lớn, vỗ liền tám đạo chưởng phong. Thiên Vũ ra chiêu Hải Lãng Trùng Trùng, từng lớp chưởng kình ập đến chặn dứng chiêu thức của đối thủ, phát ra tiếng

nổ vang rền.
Lão Lạt ma kinh hãi, dồn hết mười hai thành công lực, song thủ to như chiếc quạt bồ, chưởng ảnh tỏa sắc tím lịm, chập chờn quanh thân đối phương. Thiên Vũ thấy chiêu thức này cực kỳ ảo diệu, chưởng kình nặng nề như núi. Chàng nghiến răng xuất chiêu Thần Long Vân Hiện trong Giáng Long Tam Chưởng. Một tiếng nổ vang rền phát ra, Ba Lỗ Nhi bắn ngược về phía sau, máu miệng tuôn ra ồng ộc, mắt ốc trợn tròn nhìn chàng với vẻ kinh hãi.
Bỗng tiếng vó ngựa khua vang, mấy trăm quân lính triều đình gươm giáo sáng lòa ập đến bao vây đấu trường. Vũ Đạo Toàn thét đệ tử ngưng chiến, lui lại đứng bên Thiên Vũ.
Ba Lỗ Nhi lộ vẻ vui mừng, gượng đau nói với hai vị võ tướng :
- Bẩm hai vị đại nhân, chúng chính là bọn phản tặc Côn Lôn.
Vũ chưởng môn căm hận chỉ mặt tên võ tướng cao gầy, không râu mắng rằng :
- Trần Hồng Thụ, ngươi là mệnh quan của triều đình mà cấu kết với Tây Tạng tiêu diệt bổn phái. Ta thề không đội trời chung với ngươi.
Thiên Vũ chăm chú quan sát, thấy Trần Hồng Thụ dung mạo gian xảo nhưng người đứng bên lại có vẻ rất đường chính. Chàng mỉm cười vòng tay hỏi :
- Chẳng hay nhị vị đại nhân đây danh tính và chức vụ thế nào, xin cho thảo dân biết để tiện việc xưng hô.
Thấy chàng tướng mạo uy vũ, hiên ngang lại đánh bại cả Ba Lỗ Nhi nên hai vị tướng quân không dám khinh thường.
Họ Trần cười giả lả đáp :
- Bổn tướng là Tổng đốc Thanh Hải, còn đây là Tổng trấn Quân Vụ Thiểm Tây Tề Hân, đến đây để truy bắt phản tặc. Nếu tráng sĩ không có quan hệ gì với phái Côn Lôn thì mau tránh ra để khỏi liên lụy.
Thiên Vũ nghiêm mặt nói :
- Thảo dân quả thật không quen biết với họ nhưng phái Côn Lôn đã nổi tiếng nghĩa hiệp hàng mấy trăm năm nay, sai lại gọi là phản tặc? Còn sự hiện diện của đám Lạt ma Tây Tạng này thì phải giải thích như thế nào?
Tề Hân quay sang nhìn họ Trần với vẻ dò hỏi. Tổng đốc Thanh Hải biến sắc quát lớn :
- Tên kiêu dân kia, ngươi có quyền gì mà hạch sách bổn quan. Phái Côn Lôn đột nhập chùa Tháp Nhĩ lấy đi Ngọc Xá Lợi. Quan quân đến tra xét thì chống cự lại, không phải là phản tặc hay sao?
Vũ chưởng môn tức tối chỉ lên trời mà nói :
- Ta thề có hoàng thiên chứng giám, bổn phái không hề lấy Ngọc Xá

Lợi làm gì vì Côn Lôn tu đạo Tam Thanh chứ có phải Phật môn đâu.
Chàng biết ông nói thật, liền bảo Tề Hân :
- Tổng trấn là bề tôi lương đống của triều đình, lẽ nào không có đầu óc phân biệt thị phi mà lại tiếp tay với tên cẩu quan họ Trần này?
Họ Tề bối rối đáp :
- Bổn tướng cũng cảm thấy có điều uẩn khuất nhưng đã có lệnh của Tuần phủ Thanh Hải nên phải đem quân hỗ trợ.
Thiên Vũ trầm giọng bảo :
- Ngươi vì một chút công danh mà coi thường nỗi oan của lương dân, gieo tiếng xấu cho triều đình và Thánh thượng, liệu có đáng là bề tôi của Đại Minh hay không?
Hai viên đại thần chấn động trước khẩu khí của chàng, nhớ đến một người bèn sinh lòng sợ hãi, không dám ra oai phát tác.
Tề Hân cao giọng nói :
- Bổn tướng không biết các hạ là ai nhưng lời nói rất hợp lý. Ta sẽ bảo vệ phái Côn Lôn và gởi tấu biểu về kinh xin Thánh ý.
Thiên Vũ bật cười khanh khách :
- Họ Tề ngươi khá lắm, chỉ một câu nói đó đã cứu được chiếc đầu trên cổ. Bổn Vương gia xin mừng cho ngươi.
Chàng vừa dứt lời đã đưa cao kim bài và bảo kiếm, nói tiếp :
- Thấy Thượng Phương bảo kiếm như thấy mặt Thánh hoàng, bọn ngươi còn chưa chịu quỳ xuống hay sao?
Hai viên võ tướng nghe như sét đánh bên tai, vội nhảy xuống ngựa dập đầu tung hô :
- Thánh thượng vạn tuế. Vương gia vạn an.
Năm trăm quân lính cũng vội quỳ xuống theo. Bọn đạt ma không ngờ đối phương lại là Ngũ vương gia của triều đình nên bối rối chẳng biết phải làm sao.
Thiên Vũ cười nhạt hỏi Trần Hồng Thụ :
- Ngươi đã biết tiếng Ngũ vương gia thiết diện vô tình, dẫu hoàng thân quốc thích cũng không tha, vậy hãy mau nói rõ việc cấu kết với Hồng giáo cho ta nghe.
Trần Hồng Thụ xanh mặt thưa :
- Khải tấu Vương gia, Hoạt Phật đã đem mười mỹ nữ và ba vạn lượng vàng hiến cho Tuần Phủ đại nhân để được phép dùng Thanh Hải làm căn cứ bành trướng Hồng giáo vào Trung Thổ. Tiểu tướng chỉ là thuộc hạ nên không thể kháng lệnh, xin Vương gia khai ân.
Chàng lạnh lùng hỏi tiếp :
- Ta không tin rằng ngươi chẳng nhận được chút gì mà lại tận tuỵ đích thân truy sát phái Côn Lôn. Nếu không thành thật thì chớ trách

ta tàn nhẫn.
Họ Trần sợ khiếp vía khai ra :
- Khải tấu Vương gia, Tuần phủ đại nhân có cho người đến tặng tiểu tướng năm ngàn lượng. Tiểu tướng xin nộp lại cho công quỹ, mong Vương gia tha chết.
Chàng hài lòng phán :
- Tề tổng trấn, ngươi mau bắt giam họ Trần và đám Lạt ma, tuyệt đối giữ kín việc này. Chờ ta giải quyết xong Tuần phủ Thanh Hải rồi sẽ xin ý của Hoàng thượng.
Bọn Lạt ma định đào tẩu nhưng đã bị cung tên chĩa vào người nên đành chịu trói.
Tề Hân vái chào Thiên Vũ rồi áp giải phạm nhân về đại lao. Vũ Đạo Toàn cùng các đệ tử sụp xuống lạy tạ :
- Ơn cứu tử và rửa oan này, phái Côn Lôn xin tạc dạ ghi lòng.
Chàng đỡ Vũ chưởng môn dậy rồi bảo :
- Tại hạ cũng là người võ lâm, lẽ nào lại để quý phái bị hủy diệt, làm tổn thương đến chính khí giang hồ. Xin vào trong quán đàm đạo.
Chưởng quỹ và bọn tiểu nhị nãy giờ núp trong quán, nghe được câu chuyện, biết tiệm mình hôm nay vinh dự được Ngũ vương gia giá lâm nên mừng rỡ kéo nhau quỳ xuống đón tiếp :
- Kính thỉnh Vương gia.
Chàng xua tay, cười bảo :
- Các ngươi đừng quá đa lễ khiến ta uống rượu mất ngon. Cứ coi như thực khách bình thường là được.
Chúng dạ vâng rồi lăng xăng chuẩn bị một bàn tiệc. Lão chủ quán thầm nghĩ :
“Sau này ta sẽ mướn người viết lên dòng chữ: Ngày mười sáu tháng ba năm Ất mão, Ngũ vương gia đã ngự giá nơi này.”
Lão tin rằng sẽ có nhiều người muốn được ngồi vào cái bàn mà Vương gia đã ngự tọa.
Thiên Vũ nâng chén mời họ Vũ và các đệ tử. Được vài chung, chàng ái ngại bảo :
- Chẳng lẽ đệ tử Côn Lôn chỉ còn có bấy nhiêu sao?
Vũ Đạo Toàn cung kính đáp :
- Thưa không. Còn gần trăm môn đồ nữa tản mác trong dãy Côn Lôn chờ ngày khôi phục. Lão phu chỉ dắt theo mười mấy người vì đường về kinh xa xôi, chi phí rất cao.
Chàng suy nghĩ một lúc rồi bảo :
- Dã tâm của Hồng giáo rất lớn, các chùa ở Thanh Hải đều theo phái Mật Tông, không thể dùng quan quân mà đàn áp được. Chưởng môn

nên cho người về gọi các môn đồ đến Cao Lăng này chờ đợi. Trước sau gì Hồng giáo cũng bành trướng đến đây. Chư vị sẽ liên thủ với Kiếm Minh để tiêu diệt chúng.
Chàng quay sang nói nhỏ với Phi Hồ. Gã chạy ra cửa quán, lấy than vẻ ám ký lên vách. Nửa khắc sau, một hán tử bước vào, đưa tay vuốt mũi ba cái. Phi Hồ vẫy gã rồi bảo :
- Ngươi ngứa tai mà sao lại vuốt mũi?
Gã cười, vòng tay thưa :
- Đệ tử thuộc Huyền Tước đường xin chờ lệnh.
Thiên Vũ hỏi :
- Cơ sở của chúng ta trong thành Cao Lăng có đủ chỗ để chứa thêm một trăm người nữa hay không?
Gã nghe giọng, nhận ra Thiên Vũ, kính cẩn đáp :
- Bẩm Thiếu Chủ, tòa trang viện này rất lờn, có thêm hai trăm nhân thủ nữa cũng chẳng sao.
- Tốt lắm, ngươi ngồi xuống đây ăn uống. Lát nữa tan tiệc, hướng dẫn Vũ chưởng môn và các môn đồ về gia trang. Sáng mai cử người về Tổng đàn báo cho Hội chủ biết.
Vũ Đạo Toàn nghe gã đệ tử Kiếm Minh gọi chàng bằng Thiếu chủ, lão xúc động hỏi :
- Chẳng lẽ Vương gia là hậu duệ của Thần Kiếm Thương Thiên Long hay sao?
Chàng gật đầu nói nhỏ :
- Tại hạ là Thương Thiên Vũ nhưng hôm nay không tiện lộ mặt thật, mong Chưởng môn lượng thứ.
Đến giữa giờ Dần, Vũ chưởng môn đứng dậy cáo từ, đi theo gã môn đồ Kiếm Minh về nơi cư ngụ mới. Thiên Vũ bảo chưởng quỹ tính tiền.
Lão khúm núm cúi mình thưa :
- Bọn thảo dân muôn phần vinh hạnh được Ngũ vương gia ngự giá. Xin đức ngài coi đây là tấm lòng thành của tệ điếm.
Chàng mỉm cười bảo :
- Ngươi có lòng thành thì ta nhận và sẽ ban cho một vật làm kỷ niệm.
Chàng bảo Phi Hồ đưa cho mình một nén bạc mười lượng, bước đến bên cột chính của tiểu quán, vận công ấn cho nén bạc lún sâu vào gỗ.
Lão chưởng quỹ trợn mắt sụp xuống lạy tạ, lòng thầm tính toán sẽ viết gì bên dưới nén bạc ấy.
Thiên Vũ và Phi Hồ rời tửu quán, tìm đến khách điếm phía tây thành để qua đêm.
Chàng là người coi trọng việc chung của võ lâm hơn việc của chính

mình nên trong lòng nặng trĩu mối ưu tư về hiểm họa Hồng giáo. Tự biết nếu có đến Nga Mi sơn cũng không thể tĩnh tâm luyện kiếm nên chàng quyết định đi ngay đến Thanh Hải để xem thực lực của Tây Vực như thế nào đồng thời trừng trị quan Tuần phủ.
Phi Hồ cũng hiểu tâm trạng của chàng nên không hề phản đối. Tám ngày sau đã đến biên giới Thanh Hải - Tứ Xuyên.
Thanh Hải nằm ở phía Đông Bắc cao nguyên Thanh Tạng, nơi bắt nguồn hai con sông lớn nhất Trung Quốc là Hoàng Hà và Trường Giang. Đia. hình chủ yếu là núi và cao nguyên, độ cao trung bình từ một ngàn đến hai ngàn trượng. Nơi thấp nhất cũng cao đến tám trăm trượng. Do đó càng vào sâu càng thấy lạnh dù đã cuối tháng ba. Đường đi gập ghềnh, hiểm trở nên cước trình chậm lại. Năm ngày nữa, hai người mới vượt Hoàng Hà đến thủ phủ của đất Thanh. Kiến trúc ở đây mang dấu ấn của các dân tộc Hán, Hồi, Tạng, Thổ... Người qua lại trên đường cũng mặt đủ loại y phục khác nhau.
Nhật Phi Hồ dẫn chàng đến một khách điếm của người Hán có tên Tư Hương đại lữ điếm. Chắc chủ nhân có lòng hoài vọng cố hương nên đặt tên như vậy để bày tỏ tâm tình.
Cũng như hàng ngàn khách điếm khác, lữ điếm này có ba tầng và tầng dưới cùng chính là một tửu quán. Nhìn hình dáng bên ngoài, có vẻ tương tự Quan Tước lâu ở Sơn Tây.
Dù nằm ở nội thành nhưng lữ điếm này rất rộng rãi, nằm trong một khu đất ước chừng vài mẫu, cây cối xanh tươi, muôn hoa khoe sắc, nói chung phong cảnh rất hữu tình.
Dọc đường, Thiên Vũ và Phi Hồ đã hóa trang lại. Giờ đây họ đến Thanh Hải trong dung mạo của vương tôn công tử và tiểu đồng.
Vì cho rằng ở đất Tây Vực này ít ai nhận ra chàng nên dung mạo mới căn bản không khác mặt thật bao nhiêu và vẫn giữ được vẻ tôn quý, anh tuấn phi phàm.
Chưởng quỹ, cũng là chủ nhân lữ điếm, thấy khách là một thanh niên Hán tộc xinh đẹp nên mừng rỡ bước ra đón tiếp. Lão cúi mình nói lớn :
- Bổn điếm vô cùng vinh dự được công tử hạ giá. Chẳng hay công tử ghé qua tửu quán hay còn ở lại đêm nay?
Chàng cười bảo :
- Xin chưởng quỹ thu xếp cho ta một phòng thượng hạng và một bàn tiệc hai người. Nếu có rượu Phần Sơn Tây thì càng tốt.
Lão hớn hở cười đáp :
- Công tử đã chọn đúng nơi. Tiểu lão vốn quê ở Sơn Tây nên lúc nào cũng có sẵn rượu ngon của cố hương.

Lão bảo tiểu nhị đưa khách lên phòng rồi thúc giục nhà bếp làm thức ăn.
Tắm gội xong, hai người xuống lầu dùng bữa. Lão chưởng quỹ đích thân đến tận chân cầu thang, đưa chàng đến bàn tiệc. Những món ăn ở đây không thể so với Trung Thổ nhưng sau gần nửa tháng bôn hành, ăn uống thất thường, Thiên Vũ cũng cảm thấy ngon miệng. Ăn xong, chàng bảo Phi Hồ mời chưởng quỹ lại bàn. Chờ lão an tọa xong, chàng liền tươi cười hỏi :
- Chẳng hay phương danh quý tính của chủ nhân là gì?
Lão kính cẩn đáp :
- Tiểu lão là Đào Xuyên, xin hỏi tính danh của công tử?
- Tại hạ là Sở Phi, con của một thương gia đất Thiểm. Nay muốn mở rộng buôn bán sang Tây Vực nên đến Thanh Hải thăm dò xem sao. Đào lão là người cư trú lâu năm ở đất này, xin chỉ giáo đôi điều thiệt hơn. Tại hạ rất biết ơn.
Đào Xuyên cau mày suy nghĩ rồi hạ thấp giọng bảo :
- Công tử đã tìm lầm đất rồi. Tuần phủ Chu Kim là tiểu điệt của Thánh thượng nhưng vô cùng tham lam và hà khắc, đánh thuế buôn bán rất nặng. Hơn nữa, gần đây các Lạt ma từ Tây Tạng sang đất Thanh tung hoành, chẳng coi vương pháp ra gì. Tình hình rối ren như vậy làm sao mà buôn bán được?
Chàng gật đầu tỏ vẻ hiểu ý rồi hỏi thêm :
- Vậy xin hỏi ở đất Tây Ninh này có còn bậc mệnh quan nào đáng là bậc trung thần, liêm chính hay không?
Họ Đào bùi ngùi nói :
- Bốn năm trước, Thanh Hải bị một trận hạn hán nặng nề, sâu bệnh phá hoại mùa màng đưa bách tính vào cảnh lầm than đói khổ. Tuần phủ thời ấy là Vương Thúc Dật, vì thương yêu lê thứ nên cho mở kho lúa dự trữ chiến tranh ra phát chẩn. Mấy chục vạn người nhờ vậy mà thoát chết. Nhưng Vương tuần phủ vì thế mà mất chức, về cày ruộng ở ngoại thành Tây Ninh. Chỉ có người đó mới đáng mặt làm quan phụ mẫu vùng này.
- Tại hạ nghe nói quan Phó tổng đốc là người trung liệt, không hiểu thực hư thế nào?
- Công tử nhận xét chẳng sai. Phó tổng đốc Quân Vụ Lý Chính là một nghĩa sĩ có tài lương đống nhưng chẳng hề có thực quyền. Mới đây, vì Tổng đốc bận đi công cán ở Thiểm Tây nên mới tạm giao binh quyền cho y nắm.
Thiên Vũ cảm thấy đã đủ, liền rút ra tấm ngân phiếu hai trăm lượng, đưa cho Đào Xuyên :

- Tại hạ sẽ lưu lại đây ba bốn ngày để thưởng ngoạn phong cảnh. Số bạc này nếu không đủ cứ nói. Nếu dư thì xin gởi lại chủ nhân, hẹn lần tái ngộ.
Đào Xuyên bối rối nói :
- Công tử chớ đùa. Với hai trăm lạng này, ngài có thể ở cả tháng cũng chưa hết.
Tiểu lão xin hết lòng cảm tạ.
Chàng hỏi thêm vài câu rồi cùng Phi Hồ đi dạo một vòng. Họ Lăng đã từng đến đây nên biết chùa Tháp Nhĩ nằm ở phía Bắc thành. Hai người giả vờ chiêm ngưỡng vẻ đẹp hiếm có của chùa, ghi nhớ địa hình để đêm nay sẽ vào thám thính.
Tháp Nhĩ tự có ba tầng, tổng cộng một trăm linh tám cây cột gỗ. Trong chùa còn có chiếc đại hồng chung nặng đến năm ngàn cân. Mỗi buổi sáng, gióng lên một trăm linh tám tiếng chuông ngân xa hàng trăm dặm.
Chung quanh là những tòa tăng xá dành cho sư sãi trong chùa.
Thiên Vũ bảo Phi Hồ cúng cho chùa trăm lượng rồi xin phép được vào chiêm ngưỡng Kim Thân Phật Tổ.
Hơi bạc đã làm Lạt ma Tri Khách Tăng sáng mắt, khai tâm. Lão vui vẻ hướng dẫn vị công tử giàu có rộng rãi kia đi khắp nơi, chỉ trừ tầng thứ ba.
Cuối giờ thân, chàng thưởng riêng cho lão mười lượng bạc rồi cáo từ.
Đêm đến, hai người mặc áo dạ hành trở lại chùa Tháp Nhĩ như hai cánh dơi tung mình lên mái ngói tầng một, tầng hai và nhẹ nhàng trèo qua lan can cửa sổ của một phòng sáng đèn.
Phi Hồ đưa tay ra thấm nước bọt, đâm thủng lớp giấy che cửa rồi nhìn vào. Gã kinh hãi quay lại ra dấu cho Thiên Vũ. Chàng ghé mắt xem thử, thấy kẻ thù là Bá Câu đang ngồi đối diện với một Lạt ma tuổi trạc lục tuần, dung mạp phương phi, tốt lành.
Khoảng cách quá xa nên chàng phải vận công mới nghe rõ lời đối thoại.
Bá Câu tươi cười vòng tay bảo :
- Nếu Hoạt Phật chịu đem Hồng giáo liên thủ với bổn môn thì chỉ trong vòng một năm, chúng ta sẽ thống trị võ lâm Trung Nguyên.
Đại Lai Hoạt Phật nghiêm mặt nói :
- Môn chủ quả là người khôn ngoan. Bổn giáo nắm trong tay một quân cờ quan trọng là Bát Chỉ Thần Cái, Bang chủ Cái bang. Chỉ cần thu phục được lão này thì hai mươi vạn bang chúng sẽ quy thuận Hồng giáo. Không cần đổ máu cũng chiếm được một nửa võ lâm rồi.

Bá Câu mỉm cười gian xảo :
- Nhưng theo lão phu được biết thì cho đến nay, lão hóa tử ấy vẫn chưa chịu hợp tác và cũng chẳng khai ra nơi cất giấu Lục Ngọc Trúc Trượng. Như vậy phỏng có ích gì?
Hoạt Phật bối rối bảo :
- Môn chủ nói chẳng sai nhưng ta sẽ cố thử dùng Di Tâm đại pháp một lần nữa xem sao. Ba ngày nữa, Môn chủ hãy trở lại đây, sẽ có lời phúc đáp.
Bá Câu đồng ý, cáo từ Hoạt Phật.
Thiên Vũ ra hiệu cho Phi Hồ bám Theo lão họ Triệu, xem lão trú chân ở đâu. Còn chàng tiếp tục theo dõi Hoạt Phật để tìm cho ra chỗ giam giữ Bát Chỉ Thần Cái.
Thấy Hoạt Phật ấn vào một nút bí mật dưới bàn, bức họa tượng Di Đà lớn bằng người thật trên vách chậm chạp dời sang một bên và một chiếc giường gỗ, chân gắn bánh xe chạy ra. Trên đó là một lão già râu tóc bạc trắng, rối bù. Chân tay bị còng thép khóa chặt vào giường.
Chàng định xông vào bất ngờ điểm huyệt Hoạt Phật rồi giải cứu cho lão hóa tử nhưng bỗng Đại Lai vỗ tay ba cái, mười tên Lạt ma từ những cánh cửa ngầm trong vách bước ra. Người nào cũng thần quang lấp lánh, thái dương gồ hẳn lên chứng tỏ công lực cực kỳ thâm hậu.
Thiên Vũ than thầm trong bụng, bế khí theo dõi sự việc. Hoạt Phật bảo bọn Lạt ma :
- Các ngươi đứng canh gác cẩn thận để ta dùng thần công lay chuyển ý chí của lão già này.
Đại Lai bắt đầu vận khí, nhãn quang lấp lánh tỏa màu xanh biếc trông rất tà quái.
Lão nhìn thẳng vào đôi mắt tù nhân, miệng lẩm bẩm như đọc thần chú.
Chừng một khắc sau, lão thất vọng đưa tay áo lau mồ hôi trên trán nói :
- Lạ thật, lão quỷ này không hiểu sao lại kháng cự được Di Tâm đại pháp của ta, dù đã kiệt sức vì mười ngày không ăn. Có lẽ ta phải hợp tác với Tử Vi môn mới được.
Nhưng họ Triệu tướng mạo gian hùng, khó mà tin tưởng được.
Lão bực dọc bấm nút cho giường chạy vào chỗ cũ. Mười tên Lạt ma cũng ẩn thân để bảo vệ giấc ngủ của Hoạt Phật.
Thiên Vũ biết mình vô kế khả thi nên băng mình vào bóng đêm, trở về lữ điếm.

Nhật Phi Hồ đã có mặt trong phòng, gã cười bảo :
- Bá Câu cũng ở gần đây, tại một khách điếm có tên là Tây Ninh đại lữ điếm.
Ngoài lão ra còn có Thiên Trì Tẩu và Tý Ngọ động chủ Hàn Cán. Vũ đệ có thu hoạch được gì không?
Chàng bèn kể lại sự tình. Hai người bàn bạc rất lâu rồi mới đi ngủ.
Sáng ra, Thiên Vũ hỏi thăm tiểu nhị rồi tìm đến tư dinh quan Phó tổng đốc Thanh Hải ở phía Tây thành. Gia trang của Lý Chính xây dựng đơn sơ, giản dị, chung quang trồng nhiều trúc và mai.
Chàng đưa bái thiếp cho tên quân canh cổng rồi chắp tay sau lưng đứng đợi. Lát sau, họ Lý ra đến mời chàng vào.
Khách sảnh rộng rãi nhưng trống trải, chỉ có một chiếc bàn Bát tiên cũ kỹ và vài chiếc ghế. Có lẽ nhà không có a hoàn nên Lý phu nhân tự tay pha trà đem ra.
Lý Chính mời khách dùng trà rồi nói :
- Chẳng hay công tử từ đâu đến và tính danh là gì? Sao trong bái thiếp chỉ ghi độc một chữ Ngũ?
Chàng không đáp mà chỉ tủm tỉm cười, chăm chú quan sát tướng mạo họ Lý.
Thấy gã độ tứ tuần, khí cốt anh hùng, mày kiếm mắt sao, đáng mặt trượng phụ Chàng hài lòng gật gù :
- Túc hạ là người tinh minh, chẳng lẽ không đoán ra được ta là ai sao?
Chàng rút kim bài đặt trước mặt gã. Lý Chính cầm lên xem xét cẩn thận rồi chậm rãi vén áo quỳ xuống tung hô :
- Phó tổng đốc Thanh Hải là Lý Chính bái kiến Vương gia.
Sắc mặt y vẫn ung dung, không chút run sợ. Thiên Vũ bảo gã an toa. rồi hỏi :
- Ta muốn đưa Vương Thúc Dật lên làm Tuần phủ thay cho Chu Kim, túc hạ thấy sao?
Lý Chính vui mừng đáp :
- Khải tấu Vương gia, đó là tâm nguyện của bách tính Thanh Hải này.
Chàng bèn kể sơ chuyện Chu tuần phủ và Tổng đốc Trần Hồng Thụ nhận vàng của Tây Tạng để cho Hồng giáo xâm nhập Trung Nguyên. Luôn cả việc Hoạt Phật đang có mặt trong Tháp Nhĩ tự và giam giữ Bang chủ Cái bang. Song phương thương lượng xong thì Thiên Vũ trở lại khách điếm.
Chiều đến, vừa đúng cuối giờ thân, xe kiệu của mấy chục quan viên dừng trước cổng dinh Tuần phủ. Họ Chu nghe báo, kinh ngạc ra đón tiếp :

- Chư vị nhân huynh vì cớ gì lại đến thăm bổn phủ vào giờ này?
Lý Chính cười tươi, vòng tay đáp :
- Bọn tiểu đệ nghe tin Chu tuần phủ sắp thăng quan phát tài nên đến chúc mừng.
Dù hoang mang nhưng lão vẫn phải mời mọi người vào. Lão chú ý thấy trong đám khách có mặt cựu Tuần phủ Vương Thúc Dật và một chàng công tử anh tuấn mặc bạch bào.
Khi vào đến nơi, mọi người an tọa xong, chàng công tử cười bảo :
- Chu tuần phủ được hoạch tài ba vạn lượng vàng sao chẳng nhắc gì đến quan viên Thanh Hải?
Lão giật mình, vỗ bàn quát lớn :
- Ngươi là ai mà dám bôi lọ thanh danh bổn phủ?
Thiên Vũ vẫn thản nhiên nói :
- Tổng đốc Trần Hồng Thụ bị bắt ở Thiểm Tây đã viết tờ cung khai rõ như vậy. Tuần Phủ đại nhân còn dấu làm gì? Hơn nữa, hoàng kim của Tây Tạng có đóng dấu riêng, rất dễ phân biệt. Nếu biết điều thì mau đem ra đây chia cho mỗi người một ít. Bằng không sự việc đến tai Hoàng thượng chỉ e ngài không giữ nổi thủ cấp.
Chu Kim tưởng bọn quan lại dưới quyền thực lòng muốn chia chác liền cười ngạo nghễ :
- Các ngươi thật là lớn mật, dám o ép cả tạ Chu Kim này là cháu của Hoàng thượng, lẽ nào lại sợ bọn ngươi mà phải chia chác. Phụ thân ta đứng đầu Tông Nhân Phủ, xử sao mà không được.
Thiên Vũ bật cười khanh khách :
- Chu Kim giỏi lắm, trước mặt ta mà dám nói lời ngông cuồng.
Chàng quay sang bảo chư quan :
- Các khanh đã nghe rõ rồi chứ?
Chu tuần phủ nghe cách xưng hô, nhớ đến một người, tay chân bủn rủn quỳ mọp xuống :
- Tiểu điệt không biết Ngũ hoàng thúc giá lâm, xin thứ tội.
Chàng lắc đầu, nghiêm sắc mặt nói :
- Ngươi nào có đắc tội với ta mà chỉ đắc tội với bá tánh Thanh Hải và Thánh thượng mà thôi. Nay ta thay mặt Thánh thượng cách chức Tuần phủ của ngươi, giam vào đại lao chờ quy án. Vương Thúc Dật được bổ nhiệm làm Tuần phủ Thanh Hải và Lý Chính nắm quyền Tổng đốc Quân Vụ.
Vương tuần phủ tiến hành kiểm kê tài sản họ Chu rồi làm tấu chương gởi về kinh.
Chu Kim đã nghe tiếng Ngũ vương gia mặt sắt lòng son, không dám phản kháng lấy nửa lời. Xong việc, chàng trở về chỗ trọ, chờ trời tối

mới tiến hành kế hoạch cứu Bát Chỉ Thần Cái.
Cuối giờ tuất, Thiên Vũ và Phi Hồ nương theo bóng đêm đến Tháp Nhĩ tự núp sẵn trên nóc chùa. Lát sau, một toán quan quân độ mười người, dừng ngựa trước chùa, trao cho Tri Khách Tăng một phong thư Lão Lạt ma lật đật đem thẳng lên tầng ba cho Hoạt Phật. Hoạt Phật mở ra xem rồi lẩm bẩm :
- Không ngờ Lục Ngọc Trúc Trượng lại rơi vào tay Tuần phủ Chu Kim. Cũng may là y không biết đó là vật gì nên nhờ ta đến giám định. Đúng là Phật tổ phù hộ cho Hồng giáo.
Lão vỗ tay ba tiếng, mười Lạt ma hộ giá xuất hiện. Cả bọn xuống lầu để đến dinh Tuần phủ.
Thiên Vũ mau chóng tung người xuống lan can rồi dùng tiểu đao cắt then cửa sổ mà vào. Chàng ấn nút cơ quan mở cửa nơi giam giữ Bang chủ Cái bang, chặt đứt các vòng thép.
Bát Chỉ Thần Cái nhịn đói đã lâu, cơ thể chỉ còn da bọc xương nên rất nhẹ. Thiên Vũ cột chặt ông trên lưng rồi vận tuyệt đỉnh khinh công nhảy qua từng mái ngói, vượt qua tường vây mà thoát ra ngoài.
Đi được nửa dặm, nghe tiếng vó ngựa khua lóc cóc, chàng và Phi Hồ ẩn vào bụi cây ven đường, lắng tai nghe ngóng. Thì ra đó là đoàn người của Hoạt Phật đang quay về chùa. Theo kế hoạch của Thiên Vũ thì toán quan quân kia sẽ cầm đuốc dẫn đường nhưng đến giao lộ thì bất thần tắt đuốc đi rồi đào tẩu. Bọn Lạt ma lo bảo vệ Hoạt Phật nên không dám truy đuổi.
Ba khắc sau, hai người đã về đến bản doanh của Tổng đốc Quân Vụ Lý Chính.
Họ Lý đang bồn chồn chờ đợi trước cổng bản doanh, thấy Ngũ vương gia đã đắc thủ, mừng rỡ đưa vào trong.
Thiên Vũ đặt Bát Chỉ Thần Cái lên giường, vận công xoa bóp các huyệt đạo. Lát sau, lão hóa tử tỉnh dậy, ngỡ ngàng nhìn ba người :
- Chẳng hay chư vị là ai, sao lại đem lão phu đến đây?
Thiên Vũ xúc động bảo :
- Lương bá phụ, tiểu điệt là Thương Thiên Vũ, con của Thần Kiếm Thương Thiên Long đây.
Lão mừng đến sa lệ, nắm lấy tay chàng xiết chặt :
- Ta đã nghe nói đến tiểu điệt nhưng chưa được gặp. Sao ngươi biết ta bị giam ở Tháp Nhĩ tự mà đến chứ?
Thiên Vũ cười đáp :
- Chuyện rất dài dòng, để tiểu điệt giúp bá phụ lấy Lục Ngọc Trúc Trượng ra trước đã.
Lão giật mình kinh hãi :

- Sao ngươi biết lệnh phù Cái bang ở trong người ta?
- Tiểu điệt nghe nói bá phụ nhịn ăn đã mười ngày, lại không bị tác động bởi Di Tâm đại pháp nên đoán ra rằng người đã nuốt lệnh phù vào bụng.
Lão lắc đầu chịu thua, ngửa cổ há miệng.
Thiên Vũ đưa tay vận công vuốt ngược từ bụng lên cổ. Quả nhiên thanh Lục Ngọc Trúc Trượng bằng ngọc xanh dài nửa thước từ từ ló ra.
Chàng lấy rượu trên bàn rửa sạch, cung kính trao lại cho lão cái.
Sâm thang được bưng lên. Chàng đổ từng miếng vào miệng lão rồi dựng lão ngồi dậy, truyền công lực vào người.
Lương bang chủ được luồng chân nguyên hùng hậu của Thiên Vũ hỗ trợ. Chỉ sau một canh giờ đã đả thông kinh mạch, có thể tự mình hành công.
Đến giữa giờ Tý, lão xả công, bưng chén sâm thứ hai uống cạn, cười ha hả bảo :
- Ta thèm rượu muốn chết đi được. Vũ nhi có thể bồi tiếp ta được vài chung không?
Lý phu nhân cũng có mặt tại đây. Bà tự tay bưng lên một liễn kê trang thơm phức và vài món nhắm.
Hôm sau Thiên Vũ và Phi Hồ trở lại Thiểm Tây. Bát Chỉ Thần Cái tĩnh dưỡng vài ngày rồi sẽ về Lạc Dương điều động đệ tử phối hợp với Kiếm Minh chống lại Hồng giáo và Tử Vi môn.
Qua khỏi địa phận Thanh Hải, đi vào đất phù lăng của Tứ Xuyên đã là trưa ngày mùng ba tháng tự Thấy bên phải quan lộ có một ngọn núi cao chừng ba ngàn trượng, đỉnh nhọn hoắt như muốn đâm thủng mây trời.
Thiên Vũ hỏi Nhật Phi Hồ :
- Lăng ca, núi này tên gọi là gì?
Phi Hồ cười bảo :
- Đây chính là ngọn Kiếm Sơn, nổi tiếng võ lâm trăm năm về trước nhờ một đại cao thủ có tên là Kiếm lão nhân. Vị tiền bối này si mê kiếm thuật, đã từng giao đấu với Kim Tỏa lão nhân nhưng không rõ thắng bại Thế nào. Sau khi người tọa hoá, danh tiếng Kiếm Sơn mới bị lãng quên.
Thiên Vũ ngơ ngẩn ngắm nhìn những đám mây trắng đang lượn lờ quanh đỉnh núi rồi nói :
- Giá như Kiếm lão nhân còn sống, tiểu đệ sẽ nhờ người chỉ giáo đôi điều về chiêu Tâm Kiếm Tề Phi.
Phi Hồ nhắc nhở chàng :

- Bất kể lão còn sống hay không thì đây cũng là nơi luyện kiếm rất phù hợp. Vũ đệ thấy sao?
Chàng bật cười thích thú :
- Lăng ca rất có lý. Chúng ta sẽ lên núi xem sao.
Cũng may, hôm qua Phi Hồ đã ghé vào một tiểu trấn mua lương thực và rượu ngon nên không còn phải lo nữa. Trên Kiếm Sơn rừng cây xanh tốt rậm rạp, chắc chắn có nhiều dã thú, chẳng thể chết đói được. Hai người lần theo lối mòn, đi sâu vào hơn dặm mới đến chân núi. Đường càng lúc càng cao và khó đi, họ đành xuống ngựa kéo chúng theo.
Lên được khoảng ba trăm trượng, Thiên Vũ ngạc nhiên thấy một tòa cổ miếu nằm dưới chân vách đá, cạnh một giòng suối nhỏ. Mảnh đất trước trước cửa miếu rộng rãi, cỏ non mọc đầy. Tiếng suối chảy róc rách hòa với tiếng chim muông tạo nên một khung cảnh êm đềm, tĩnh lặng.
Chàng thả ngựa, bước về phía tòa miếu cũ, thấy bên trong khung cửa mục nát là hai chữ đắp nổi : Kiếm Từ.
Bước vào trong, nhìn cảnh hoang tàn bụi bặm mà không khỏi não lòng. Chàng dùng vỏ kiếm gạt bớt mạng nhện, tiến thêm vài trượng. Trên bệ thờ là một thanh kiếm bằng đá dài gấp rưỡi kiếm thường, cắm trong một bát hương sành rất lớn.
Dù mái ngói đã dột nát nhưng bốn bức tường còn nguyên vạn. Hơn nửa tháng này không hề có mưa. Vì vậy chàng quyết định dừng chân ở đây. Cả hai quét dọn đến chiều mới xong. Phi Hồ gom củi nhóm lửa, bày rượu và lương khô ngay trên nền miếu.
Nước suối rất mát nên họ cảm thấy khoan khoái, cùng nhau đối ẩm. Họ Lăng biết chàng thích rượu nên đã mua ba chục cân Trúc Diệp Thanh lâu năm đổ vào hai túi dạ Gã cũng chuẩn bị nồi niêu chén dĩa và gạo trắng nhưng vì bận quét dọn nên tối nay đành phải ăn thịt sống.
Sáng hôm sau, Phi Hồ xách tiểu đao vào rừng tìm thịt tươi còn Thiên Vũ ra trước sân luyện kiếm.
Nhưng khẩu quyết của chiêu thứ tám trong pho “Bát Nhã tâm kiếm” rất khó hiểu và phức tạp. Nếu theo đúng nguyên bản thì dường như chân khí từ hai mạch Nhâm Đốc sẽ dồn hết về huyệt Tâm Du nơi tâm thất. Như vậy thì còn đâu nội lực mà quán chú vào thân kiếm.
Sau ba ngày phí công vô ích, Thiên Vũ bi phẫn ngửa cổ hú vang trời như muốn trút bỏ nỗi tuyệt vọng. Chàng mệt mỏi ngồi bó gối lơ đãng nhìn đỉnh Kiếm Sơn cao vút.
Phi Hồ nghe tiếng hú dài thê lương, vội chạy như bay về, trên tay còn

xách ba chú thỏ rừng mập mạp.
Thiên Vũ gượng cười bảo :
- Chắc tiểu đệ làm Lăng ca lo lắng phải không? Chiêu kiếm này quả là quái dị, khác hẳn bảy chiêu trước.
Lăng Thu an ủi chàng :
- Cổ nhân có câu "dục tốc bất đạt". Vũ đệ đừng nên nóng vội. Với thiên bẩm của ngươi thì trước sau gì cũng sẽ thành công.
Thiên Vũ cười xòa, không luyện kiếm nữa mà cùng Phi Hồ ra suối làm thịt thỏ.
Phi Hồ quen cảnh phiêu bạt đó đây, thường phải tự lo cho mình nên nghề nấu nướng cũng thuộc hàng thánh thủ. Lần này gã mua đầy đủ gia vị nên món thỏ nướng vô cùng thơm ngon. Ướp xong, ba con thỏ được xiên vào cành cây, hơ trên đống than hồng.
Những giọt mỡ rơi xuống cháy xèo xèo, tỏa mùi thơm ngát kích thích tỳ vị của Thiên Vũ.
Chàng bưng nồi cơm đến và bày chén đũa ra. Hai con đã chín, con thứ ba còn nằm trên lửa. Thiên Vũ định mời Phi Hồ ăn, bỗng giật mình nhận ra trước cửa miếu có một bóng người.
Công lực chàng giờ đây đã hơn một giáp tý. Lá rơi trong vòng ba trượng còn nghe được, vậy mà người này xuất hiện lúc nào chàng cũng chẳng hay. Thiên Vũ định thần quan sát, thấy người ấy chỉ là một thư sinh tuổi độ ngũ tuần, dung mạo đoan chính, râu tóc đen nhánh, chưa hề có một sợi bạc.
Thư sinh áo vàng ung dung bước vào, mỉm cười hỏi :
- Nhị vị có thể cho lão phu cùng chung vui được không?
Thiên Vũ đứng dậy, kính cẩn nói :
- Xin mời tiên sinh an toạ.
Phi Hồ mau mắn đem thêm chén đũa rồi vòng tay nói :
- Tại hạ là Lăng Thu và tiểu đệ Thiên Vũ, xin tiên sinh cho biết tính danh.
Thư sinh áo vàng đáp :
- Lão phu là Cung Kính Đình, xin mời cạn chung.
Con thỏ thứ ba đã chín vàng, Phi Hồ đưa cho khách. Lão cắn thử một miếng, nhai rất chậm như muốn thưởng thức hết hương vị. Mỗi miếng một chung. Lão ăn xong nửa con thì túi rượu chỉ còn hai mươi cân. Phi Hồ cáo say bước ra ngoài, chỉ còn lại Cung Kính Đình và Thiên Vũ. Hai người không nói năng gì, chỉ lặng lẽ ăn uống.
Hết thức ăn thì túi rượu cũng đã cạn. Họ Cung đứng dậy cười khanh khách :
- Không ngờ tửu lượng của công tử chẳng thua gì lão phụ Ở tuổi

ngươi, ta chỉ uống được đúng mười cân.
Thiên Vũ cũng đứng lên cung kính nói :
- Bọn tại hạ đến đây quấy nhiễu nơi thanh tu của tiên sinh thật là đắc tội. Ngày mai xin lập tức xuống núi.
Lão cười mát bảo :
- Núi rừng nào phải của riêng ai. Hai vị cứ ở lại, quý hồ ngày nào cũng rượu thơm thức ăn ngon đãi ta là đủ.
- Tại hạ rất sẵn sàng nhưng nếu ngày nào cũng uống rượu thì e rằng không thể luyện kiếm được.
Cung Kính Đình phá lên cười :
- Ngươi cứ yên tâm ở lại vui với ta vài ngày. Việc luyện kiếm đã có ta hỗ trợ.
Thiên Vũ thản nhiên nói :
- Rất tiếc là chiêu kiếm này vô cùng kỳ bí, e rằng tiên sinh không giúp được đâu.
Họ Cung ngạo nghễ đáp :
- Nếu không giúp được ngươi luyện thành thì ta sẽ truyền cho một chiêu đắc ý nhất đời. Ngược lại thì ngươi phải ở lại đây một tháng.
Thiên Vũ mỉm cười bí ẩn :
- Quân tử nhất ngôn, tại hạ nhận lời.
Cung Kính Đình đình tò mò hỏi chàng :
- Vậy chiêu kiếm đó có tên là gì?
Chàng chậm rãi đáp :
- Đó là chiêu Tâm Kiếm Tề Phi trong pho “Bát Nhã tâm kiếm”.
Họ Cung sửng sốt :
- Chẳng lẽ ngươi lại là đệ tử của Kim Tỏa lão nhân hay sao?
Chàng sụp xuống lạy :
- Tiểu bối Thương Thiên Vũ, truyền nhân của Không Tâm thần tăng, xin bái kiến Kiếm lão nhân tiền bối.
Lão bật cười ha hả :
- Té ra ngươi đã nhận được ta từ đầu. Quả là tên tiểu quỷ tinh ranh.
Kiếm lão nhân phất tay áo đỡ chàng dậy rồi bước ra ngoài. Thiên Vũ hiểu ý đi theo. Lão dừng lại giữa sân, nghiêm nghị nói :
- Coi như ngươi thắng cuộc vì chính bản thân Kim Tỏa lão nhân còn chưa luyện được chiêu này. Bảy mươi năm trước, ta và lão tỷ thí kiếm thuật nơi này. Sau hơn ngàn chiêu, lão thua ta nửa thức kiếm, liền thở dài tỏ ý hối tiếc rằng chưa luyện được chiêu thứ tám trong pho “Bát Nhã tâm kiếm”. Không Tâm đem khẩu quyết ra tham khảo cùng ta nhưng cũng chẳng có manh mối gì. Ngươi là bậc kỳ tài, luyện được đến chiêu thứ bảy đã là hiếm có. Nay ta y ước dạy cho

ngươi chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi. Chính nhờ chiêu này mà ta đã thắng được Không Tâm.
Chàng mừng rỡ chạy vào miếu lấy trường kiếm dâng lên. Kiếm lão nhân chậm rãi múa từng thế thức và giảng giải. Đến chiều, chàng đã thuộc làu khẩu quyết và đường kiếm nhưng vẫn chưa phát huy được uy lực của kiếm chiêu.
Họ Cung gật đầu khen ngợi :
- Ngoài Không Tâm, ngươi là người thứ hai mà ta khâm phục. Nhưng phải cố rèn luyện thêm.
Đêm đó, Kiếm lão nhân được thưởng thức món thịt chồn và rượu Thiệu Hưng.
Nhật Phi Hồ đã phải bôn ba gần trăm dặm mới mua được vài chục cân rượu ngon.
Trong mười bảy ngày đêm gần gũi, Kiếm lão nhân càng hiểu và thương mến Thiên Vũ hơn. Ngoài việc chỉ điểm kiếm pháp, lão còn dạy cho chàng tuyệt kỹ ném ám khí vô cùng linh diệu.
Trước lúc chia tay, lão mỉm cười bảo :
- Dù không luyện được chiêu Tâm Kiếm Tề Phi nhưng bản lãnh ngươi giờ đây trên giang hồ khó có ai là đối thủ. Ngay sư phụ ngươi cũng không kiêm thông nhiều tuyệt nghệ bằng. Hãy yên tâm mà báo phụ thù và phù trì chính nghĩa.
Dù chỉ hơn nửa tháng cận kề nhưng lòng Thiên Vũ đặc biệt kính yêu bậc kỳ nhân ngoài bách tuế này. Một phần vì tính cách của hai người tương hợp, phần vì do lão dung mạo trẻ trung, tính tình sảng khoái, khoáng đạt.
Thấy lão nhìn mình với ánh mắt thân thiết, Thiên Vũ xúc động linh cơ, sụp xuống nói :
- Vũ nhi muốn được gọi người bằng hai tiếng Can gia.
Lão vui mừng ngửa cổ cười khanh khách. Tiếng cười hân hoan cao vút như làm xao động cả đám mây đang bồng bềnh trên đỉnh Kiếm Sơn :
- Hài tử đã đoán được ý tạ Chẳng phải là đã có duyên tiền định đấy sao?
Thiên Vũ dập đầu lạy chín lạy rồi hô lớn :
- Nghĩa phụ. Hài nhi xin khấu kiến.
Cung Kính Đình xiết chặt nghĩa tử vào lòng, đôi mắt long lanh. Lão cười bảo :
- Hài tử cứ lên đường trở lại Cối Kê kẻo người thân mong đợi. Hậu hội hữu kỳ. Ngươi báo xong phụ cừu hãy trở lại thăm ta.
Thiên Vũ nói với vẻ bí ẩn :

- Hài nhi sẽ có món quà diện kiến, xin Can Gia đừng từ chối.
Cung Kính Đình không hiểu nhưng cũng gật đầu. Chàng cùng Phi Hồ cáo biệt xuống núi.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 14
Hoài Giang phó hội Cô Lâu hiện
Hán Thủy ba bồng khấp mỹ nhân

Huyện đường Phù Lăng chỉ cách Kiếm Sơn chừng trăm dặm. Hai người dừng ngựa trước cổng nha môn. Chàng nghiêm giọng nói với hai tên sai nha gác cửa :
- Ngươi vào báo với Tri huyện đại nhân rằng có Ngũ vương gia đến thăm.
Truyền thuyết về nhân vật này đã lan rộng cả nước nên hai tên lính canh thất kinh sụp xuống tung hô rồi mời khách vào trong.
Lát sau, Tri huyện Phù Lăng áo mão chỉnh tề bước ra. Thấy kim bài lóng lánh trước ngực, lão vén áo dập đầu bái kiến :
- Huyện lệnh Phù Lăng Trần Độ khấu kiến Vương gia.
Chàng vui vẻ bảo lão đứng dậy, an toa. rồi nói :
- Trần túc hạ cứ tự nhiên. Ta đến đây có chút việc riêng muốn nhờ cậy.
Họ Trần hoan hỉ vòng tay thưa :
- Ty chức xin hết lòng chờ lệnh.
Thiên Vũ ngắm nhìn họ Trần, thấy lão mắt trong mũi thẳng, trướng mạo trung hậu.
Bộ quan phục cũ kỹ có vết vá kín đáo nơi vạt áo. Chàng yên tâm lấy ra tấm ngân phiếu một vạn lượng bạc rồi bảo :
- Ta ban cho túc hạ một ngàn lượng. Còn chín ngàn lượng thì hãy làm như ý ta.
Chàng bèn dặn dò họ Trần cặn kẽ rồi lên dường.
Sáng hôm sau, Trần huyện lệnh không thăng đường nhưng đám sai nha chạy đi chạy lại như mắc cửi. Đến trưa, Trần Độ thống lĩnh quân sĩ và năm chục thợ thổ mộc lên đến Kiếm Sơn.
Đoạn đường trăm trượng lên đến Kiếm Sơn được sửa chữa cho dễ đi hơn. Mười ngày sau, ngôi miếu đã được trùng tu như mới và một tòa mộc lâu lợp ngói nhỏ nhắn xinh đẹp cũng đã dựng xong. Trên

Kiếm Sơn có rất nhiều cây gỗ quý, thẳng thắn nên việc thi công không tốn mấy thời gian. Trần huyện lệnh còn tự ý điểm xuyết thêm cho phong cảnh những loài hoa đẹp. Một lão đầu bếp già được trả lương rất hật đã bằng lòng lưu trú ở đây.
Cuối giờ tỵ ngày thứ mười một, lão đầu bếp họ Hồ đã sắp xong một bàn tiểu yến.
Trần Độ và hai mươi tên sai nha hướng lên đỉnh núi hô vang :
- Hài nhi bái kiến Can gia.
Sau mười lần hô như vậy, từ trên cao một bóng người như áng mây vàng lướt xuống. Thấy dung mạo đúng như lời Ngũ vương gia miêu tả, Trần huyện lệnh vén áo sụp xuống thưa :
- Huyện lệnh Phù Lăng là Trần Độ xin bái kiến Lão thần tiên.
Cung Kính Đình thấy cảnh vật nơi này đã đổi khác. Kiếm Từ được sửa sang, lại có thêm một tòa tửu lâu xinh đẹp và mấy loại hoa thơm. Lão bảo Trần Độ và bọn sai nha đứng lên rồi hỏi :
- Chẳng lẽ Vũ nhi đã bảo túc hạ làm những chuyện này?
Họ Trần cung kính đáp :
- Ngũ vương gia nhờ ty chức dâng lên Lão thần tiên món quà diện kiến.
Cung Kính Đình bật cười :
- Té ra nghĩa tử của ta lại là Ngũ vương gia của triều Minh. Thôi được, y đã có lòng thì lẽ nào ta không nhận. Xin mời Trần huyện lệnh cùng lão phu đối ẩm.
Kiếm lão nhân trong lòng vô cùng hoan hỉ dẫn họ Trần bước lên tiểu lâu. Hai người đàm đạo rất tương đắc. Hết vò mười cân, Trần huyện lệnh cáo say xin Long Uyên dời bước và hứa sẽ thường xuyên đến Kiếm Sơn uống rượu, đánh cờ với họ Cung.
Nhắc lại Thiên Vũ và Phi Hồ kiêm trình ngày đêm về đến Tổng đàn Kiếm Minh đúng sáng ngày tết Đoan Ngọ. Chiều hôm ấy, Thiên Vũ đang vui chén rượu tẩy trần với người thân thì nhận được thư phó ước của Tử Vi môn.
Trong thư, Bá Câu hẹn Kiếm Minh đầu giờ tỵ ngày hai mươi tháng này tại Bình Định sơn phủ Hà Nam. Hai bên chỉ được đem theo đúng năm chục người.
Trương Hoàng thở dài bảo :
- Lão này quả là thâm độc, chỉ riêng Thập Bát Cương Thi đã lợi hại hơn năm chục cao thủ của chúng tạ Nhưng vì danh dự Kiếm Minh, chúng ta đành phải nhận lời thôi.
Tiếu Thiên Kiếm Hồ Hoài tỏ ý lo lắng :
- Nếu chúng ta dốc hết lực lượng đến Hà Nam, Bá Câu thừa cơ đánh

úp Tổng đàn thì sẽ rất tai hại.
Vô Ảnh Quyền Vương Sĩ Ngạn thấy Thiên Vũ ngồi yên không nói gì liền bảo :
- Vũ nhi là người thông hiểu lực lượng của Tử Vi môn, sao chẳng có ý kiến gì?
Chàng mỉm cười đáp :
- Tiểu điệt chỉ lo ngại cho an nguy của ba vị nhân gia và Tổng đàn. Lẽ nào lại phải nhờ đến quân triều đình trấn giữ giùm?
Mọi người đang bàn bạc bỗng thấy kiếm thủ trực khách sảnh vào báo :
- Cung bẩm Hội chủ, có một thiếu hiệp mặt đen, tự xưng là Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi dẫn theo mười thanh niên đến.
Thiên Vũ mừng rỡ hóa trang sơ sài rồi cùng Hỏa Diện Trường Thủ bước ra đón khách. Mười một hiệp sĩ trẻ tuổi đang ngồi uống trà, thấy chủ nhân bước ra, vội đứng dậy vòng tay chào.
Mạnh Khôi nghiêm mặt nói :
- Tại hạ là Mạnh Khôi, cùng các bằng hữu từ lâu đã ngưỡng mộ hiệp danh của quý minh nhưng bản thân không sở trường về kiếm thuật nên chẳng dám đến tham gia.
Nay nhờ gặp một vị anh hùng tên là Dương Tế dạy bảo nên mới hiểu rõ tôn chỉ của Kiếm Minh. Nay mười một anh em tại hạ xin đem chút tài mọn góp sức trong cuộc giáng ma vệ đạo.
Hoa? Diện Trường Thủ tươi cười đáp :
- Mạnh công tử nói chẳng sai. Như lão phu đây chỉ chuyên về chưởng pháp, thế mà vẫn được tham gia. Chiêu bài Kiếm Minh chẳng qua là để tưởng nhớ đến cố Minh chủ Thần Kiếm Thương Thiên Long chứ không có ý phân biệt võ công. Lão phu thay mặt Hội chủ hoan nghênh sự tham gia của chư vị.
Họ Lý nói xong liền mời tất cả an tọa rồi giới thiệu Thiên Vũ với họ :
- Đây là thiếu chủ của bản minh, Thương Thiên Vũ.
Bọn Mạnh Khôi thấy chàng mặt mũi anh tuấn, văn nhã, không có vẻ gì là biết võ công nên thầm tiếc cho Thương Thiên Long anh hùng cái thế mà sinh con văn nhược.
Thiên Vũ hiểu ý họ, chỉ cười mát rồi bảo a hoàn dọn tiệc mừng.
Mạnh Khôi lần lượt giới thiệu từng người :
- Thiết Tâm Đao La Cường.
- Thiểm Điện Chưởng Lôi Hùng.
- Phá Sơn Ngân Chùy Tạ Hưng.
- Truy Mệnh Thương Dương Kế Tôn.
- Bá Vương Kích Tư Mã Yên.

- Thiên Thủ Quan Ấm Nam Cung Lan.
- Bạch Mã Kim Đao Lỗ Tuấn.
- Thiên Long Côn Lộ Tiểu Lân.
- Bạch Long Nữ Lâm Xuân Tuyết.
- Trấn Thiên Thần Tiễn Long Uyên.

Tất cả đều ở tuổi trên dưới đôi mươi, mới xuất đạo giang hồ nên tự đặt cho mình những danh hiệu rất kêu. Họ khao khát đem võ nghệ và hùng tâm ra dương danh với đời.

Lý Long Miên, Long Uyên nôn miệng đáp lễ :

- Cửu ngưỡng. Cửu ngưỡng.

Thật ra thì ông cũng chưa hề nghe đến uy danh của họ. Thiên Vũ đặc biệt quan tâm đến Trấn Thiên Thần Tiễn Long Uyên. Người này tuổi chừng đôi chín, dung mạo anh tuấn nhưng có vẻ nhu mì, hay cả thẹn. Trên vai y đeo một cây cung đen bóng và một ống tên ngắn.

Cơm rượu đã bày biện xong, Lý lão nâng chén mời. Cả bọn cùng cạn một cách hào hứng, chỉ có Long Uyên là hơi nhăn mặt. Thiên Thủ Quan Ấm Nam Cung Lan còn rất trẻ, chắc chỉ chừng mười bảy, nhan sắc xinh tươi, duyên dáng. Bạch Long Nữ Lâm Xuân Tuyết có vẻ già dặn hơn. Nhưng cả hai cũng như Long Uyên, không uống được rượu nhưng vì cái danh nữ hiệp mà cố nuốt cho trôi chung rượu cay nồng.

Mạnh Khôi là một hán tử hào sảng nên không khách sáo, ăn uống mạnh bạo, nói cười vui vẻ. Bụng đã lưng lửng, gã mới nhớ lại chuyện cũ bàn hỏi Lý lão :

- Xin hỏi Lý tiền bối, ngày ấy Cốc Dật đả bại Triệu Tuấn, thiếu Môn chủ của Tử Vi môn rồi cũng bỏ đi. Không hiểu duyên phận Sở tiểu thư ra sao?

Lý Long Miên nhìn Thiên Vũ rồi cười đáp :

- Sở Phi Hương giờ là thiếu phu nhân của Kiếm Minh.

Họ Mạnh giật mình, hỏi sang chuyện khác :

- Thế còn Dương Tế, người đã đả bại Triệu Bá Câu trên núi Thiếu Thất có quan hệ gì với Kiếm Minh?

Lý lão nói với vẻ bí ẩn :

- Dương đại hiệp cũng là người của Kiếm Minh, rồi thiếu hiệp sẽ được gặp thôi.

Tàn tiệc, Lý Long Miên bảo bọn thiếu niên :

- Trời đã chiều, mời chư vị anh hùng vào hậu viện tắm rửa nghỉ ngơi. Sáng mai sẽ có người đưa đến võ sảnh biểu diễn võ nghệ để xếp ngôi thứ và lương bổng.

Sáng hôm sau, toàn bộ cao thủ đầu não của Kiếm Minh tập trung tại

võ sảnh.
Năm vị thiếu phu nhân cũng tham dự. Yến Vân bồng cả hài nhi ra xem. Người ngồi sau bàn giám khảo chính là thiếu chủ của Kiếm Minh.
Mười một người trẻ tuổi thấy dung mạo của năm mỹ nhân, lòng thầm ganh tỵ với chàng công tử kém tài mà tốt phúc.
Võ sảnh của Kiếm Minh rất rộng và đầy đủ các loại binh khí, chỉ thiếu có cung tên. Các cao thủ thiếu niên lần lượt trổ tài. Thiên Vũ nhận ra họ thật sự có chân tài, chỉ thiếu phần biến hóa linh hoạt.
Trấn Thiên Thần Tiễn Long Uyên là người biểu diễn sau cùng. Hắn tìm không ra mục tiêu để bắn nên lúng túng nhìn Thiên Vũ. Chàng đứng dậy, rút một cây giáo cán gỗ, phóng về phía bức tường cuối võ sảnh. Cây giáo bay đi như một tia chớp, vượt qua khoảng cách mười lăm trượng, cắm sâu vào vách. Thiên Thủ Quan Ấm vốn tự hào về thủ pháp ném ám khí của mình cũng phải lắc đầu le lưỡi.
Thiên Vũ bảo Long Uyên :
- Thiếu hiệp hãy nhắm vào mục tiêu đó mà trổ tuyệt kỹ thần xạ của mình.
Long Uyên giương cung bắn liền. Mũi tên xé gió cắm vào đầu cán giáo. Tiếng hoan hô vang lên như sấm.
Thiên Vũ hài lòng mời Long Uyên về chỗ rồi nói với bọn họ :
- Chư vị đều là những cao thủ kiệt xuất trong đám thiếu niên đương đại. Nhưng cuộc chiến với quần ma vô cùng hung hiểm, chuyện tử sinh không thể nói trước được.
Vì vậy, lúc nào cũng phải chuyên cần rèn luyện thêm. Tại hạ cùng các cao thủ trong Kiếm Minh sẽ giúp các vị hoàn thiện sở học của mình.
Bạch Mã Kim Đao Đỗ Tuấn tuổi mười tám, rất tự hào về bản lãnh của mình và không tin chàng công tử kia có thể cao hơn mà đòi dạy dỗ. Gã hắng giọng bảo :
- Tại hạ thấy công tử thần lực kinh nhân, xin được lãnh giáo vài chiêu để mở mang kiến thức.
Thực ra ngày trước Đỗ Tuấn có đến xem cuộc đả lôi đài ở Tây An. Nhưng lượng sức không thắng nổi Triệu Tuấn nên không thượng đài. Nay thấy Sở Phi Hương thuộc về Kiếm Minh, bất giác muốn trổ tài trước mặt mỹ nhân.
Mạnh Khôi và đám người còn lại cũng muốn thưởng thức bản lãnh của Thiên Vũ nên háo hức chờ xem.
Ngờ đâu, Thiên Vũ cười đáp :
- Nếu ngày ấy Đỗ các hạ chịu thượng đài thì tại hạ đâu đến nỗi phải

bỏ chạy.
Dứt lời, chàng đưa tay vuốt mặt, để lộ chân diện mục của mình. Đám thiếu niên nhận ra người đã đả bại thiếu Môn chủ Tử Vi môn, giật mình hô to :
- Cốc Dật.
Đỗ Tuấn ngượng ngùng vòng tay nói :
- Tại công tử hóa trang nên Đỗ mỗ không nhận ra bậc cao nhân, xin lượng thứ bỏ qua.
Lý Long Miên bật cười ha hả :
- Mạnh thiếu hiệp. Dương Tế cũng là do thiếu chủ Kiếm Minh hóa trang.
Mạnh Khôi mừng rỡ chạy đến nắm tay Thiên Vũ trách móc :
- Thế mà công tử cứ dấu mãi. Vậy còn đại tẩu hôm ấy là ai trong năm vị thiếu phu nhân này?
Huệ Chi đứng dậy nghiêng mình chào :
- Tiện thiếp mừng được gặp lại cố nhân.
Họ Mạnh há hốc miệng, không ngờ người đàn bà thô lệch ngày trước lại là một nữ nhân xinh đẹp đến dường này.
Cả bọn khi biết Thiên Vũ chính là Dương Tế, lòng rất hân hoan. Họ cũng có mặt lúc chàng đánh thắng nên vô cùng kính ngưỡng họ Dương. Nay được phó tá bậc anh hùng cái thế như chàng thì thỏa nguyện biết bao. Nhất là hai nàng thiếu nữ. Họ không thể rời mắt khỏi gương mặt của chàng. nhưng khi so nhan sắc của mình với năm vị thiếu phu nhân kia thì họ không còn ảo tưởng nữa.
Ngay hôm đó, Thiên Vũ đích thân chỉ điểm cho đám cao thủ trẻ tuổi, bổ sung những thiếu sót trong sở học của họ. Thấy Quán Hưu gọi chàng bằng đại ca, họ cũng gọi theo. Riêng Long Uyên được giao trọng trách huấn luyện cho hai trăm đệ tử Kiếm Minh môn xạ tiễn. Còn Thiên Thủ Quan Ấm truyền lại thủ pháp ném ám khí cho hai thăm đao thủ của Quán Hưu.
Mạng lưới trinh sát liên lạc cũng đã mau chóng thông tin cho Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam sơn chủ đến dự cuộc phó ước với Bá Câu. Họ sẽ đến thắng Bình Định sơn chứ không cần về Cối Kê trước.
Trong năm vị nương tử của Thiên Vũ thì Huệ Chi và Mộ Dung Uyển có võ công cao nhất. Hai người sẽ theo chàng tham chiến, ba nàng kia ở lại Tổng đàn.
Bàn bạc, dặn dò xong kế hoạch, Thiên Vũ đi trước một bước. Chàng sẽ ghé vào Võ Đang và Thiếu Lâm để nhờ họ bảo vệ Tổng đàn. Chàng dự đoán rằng nếu Bá Câu dùng kế điệu hổ ly sơn thì sẽ cho

Thiên Trì Tẩu dẫn quân tập kích. Chỉ cần có người cầm chân được lão ma thì chẳng có gì đáng lo nữa.
Tuệ Không đại sư, Phương trượng chùa Thiếu Lâm cử Tuệ Hải đại sư và Thập Bát La Hán xuống trấn giữ Tổng đàn Kiếm Minh. Còn Thanh Vân đạo trưởng cho hai sư đệ là Thanh Từ và Thanh Tâm cùng ba mươi đệ tử đời thứ hai đến Cối Kê.
Mười ngày nữa mới đến hẹn nên Thiên Vũ quyết định ghé Tổng đàng Cái bang để thăm Bát Chỉ Thần Cái Lương Giai. Năm hôm sau, chàng đã vượt sông Hoài vào Lạc Dương. Tổng đàn nằm ở phía bắc thành. Một tên hán tử đã vui vẻ chỉ đường cho khách.
Cái bang quả xứng danh là thiên hạ đệ nhất bang, đệ tử hơn hai mươi vạn, có mặt khắp nơi trên lãnh thổ Trung Hoa.
Gặp Thiên Vũ, Bát Chỉ Thần Cái rất vui mừng. Ông cười ha hả nắm tay chàng lôi vào đại sảnh.
Cái bang đang có cuộc họp thường kỳ nên có đầy đủ các Trưởng Lão :
- Kim Diện Cái Hồng Lô.
- Tam Thủ Cái Bùi Tú.
- Quân Tử Cái Vương Sách.
- Thần Phong Cái Lý Dương.
- Thất Xảo Cái Triệu Châu.
Khi biết chàng chính là người đã cứu Bang chủ thoát khỏi tay Hồng giáo, năm lão già đứng lên vòng tay vái tạ. Mới đầu giờ tỵ nhưng tiệc tẩy trần đã được dọn lên.
Thiên Vũ kể cho họ nghe việc phó ước với Bá Câu.
Bát Chỉ Thần Cái cười bảo :
- Từ đây đến Bình Định sơn chỉ mất hai ngày đường, Vũ nhi cứ ở lại đây vui say với bọn già chúng ta vài hôm rồi đi cũng không muộn. Bá phụ sẽ cùng các Trưởng Lão đến trợ chiến cho ngươi.
Trưa ngày mười chín tháng năm, Thiên Vũ và năm lão hóa tử có mặt ở huyện thành Bình Định sơn. Chỉ cần hỏi thăm bọn khất cái là biết nơi trú chân của đám cao thủ Kiếm Minh.
Cách chân núi bốn dặm là huyện thành. Trong đó có Hoài Nam khách điếm là lớn nhất. Huyện thành Bình Định sơn nằm ở bờ nam sông Hoài nên khách sạn lấy tên này cũng là điều hợp lý. Tin tức về cuộc phó ước giữa Tử Vi môn và Kiếm Minh đã loan truyền khắp võ lâm nên anh hùng tứ xứ đổ về rất đông. Họ đã bỏ mọi công việc tìm cách nhanh nhất có mặt ở đây.
Cũng may mà Kiếm Minh đã nhanh chân bao trọn khách điếm nên mới có chỗ mà nghỉ ngơi. Long Nữ Tiêu Phi Phượng muốn tận mắt

thấy Thiên Vũ giết kẻ thù nên cũng đến. Bà ở chung phòng với hai nàng dâu là Lãnh Sương tiên tử và Ngân Xuyên mỹ nhân. Như vậy, Tổng đàn Kiếm Minh chỉ còn lại Hỏa Diện Trường Thủ và Vô Ảnh Quyền Vương Sĩ Ngạn. Cao thủ các nhóm đến giữ nhà dùm có Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn.
Sáng sớm ngày hai mươi tháng năm, Chung Nam sơn chủ cùng Nhị Tuyệt Nhân Ma cũng đến nơi. Giữa giờ thìn, phe Kiếm Minh kéo nhau lên Bình Định sơn.
Hơn ngàn hào kiệt đã lên từ sáng sớm để dành chỗ tốt. Thấy phái đoàn của Kiếm Minh liền hoan hô vang dội. Lần đầu tiên Thiên Vũ xuất hiện công khai trước đồng đạo võ lâm bằng chân diện mục và thân phận họ Thương. Theo sau là Mạnh Khôi cùng tám cao thủ thiếu niên. Đi đầu là kiệu của Long Nữ Tiêu Phi Phượng. Hộ tống bà là sáu vị thúc thúc. Kế đến là Nhị Tuyệt Nhân Ma, Chung Nam sơn chủ rồi mới đến bọn Thiên Vũ và đệ tử Kiếm Minh. Tổng cộng đúng năm mươi người.
Lãnh Sương tiên tử và Ngân Xuyên mỹ nhân đi hai bên Thiên Vũ làm chấn động bao trái tin nam giới. Còn chàng cũng không thiếu những nàng hiệp nữ trầm trồ ngưỡng mộ.
Chào mọi người xong, phe Kiếm Minh đứng đợi. Đúng đầu giờ tỵ, Môn chủ Tử Vi môn là Triệu Bá Câu và Chiêu Hồn chân nhân Dương Hùng lên đến.
Quần hào nhận ra Hồng Trạch bà bà và Kinh Môn Ngũ Quán sau lưng, thầm lo lắng cho Kiếm Minh. Không thấy Thập Bát Cương Thi trong hàng ngũ đối phương khiến Thiên Vũ cau mày suy nghĩ. Long Nữ gặp mặt kẻ giết trượng phu, không dằn được cơn phẫn nộ, chỉ mặt mắng liền :
- Mễ Hồng. Ngươi dù có cháy thành tro ta cũng nhận ra, đừng hòng dùng dung mạo khác mà che mắt thiên hạ. Hôm nay mẹ con ta quyết lấy đầu ngươi tế mộ Thiên Long.
Bá Câu chỉ cười ngạo nghễ mà không thèm biện minh. Thiên Vũ bước ra hỏi :
- Theo ý Môn chủ thì chúng ta sẽ tỷ đấu bằng phương thức nào?
Bá Câu trả lời cụt ngủn :
- Loạn chiến.
Dứt lời, lão vẫy tay ra hiệu cho đệ tử xông lên. Đã có bàn bạc trước nên Đồng Kỳ Xương và Trần Thanh Thư đón đánh Chiêu Hồn chân nhân Dương Hùng. Huệ Chi đấu với Hồng Trạch bà bà. Lụ vị thúc thúc và Lãnh Sương tiên tử đối phó Kinh Môn Ngũ Quán còn đám thuộc hạ tiêu diệt bọn môn đồ áo tím.

Thiên Vũ rút kiếm, thần khấn hương hồn phụ thân rồi quát lên như sấm, xuất chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi. Kiếm phong cuồn cuộn, kiếm khí vun vút bắn ra như những mũi tên vô hình. Bá Câu kinh hoàng vận toàn lực vung kiếm chống đỡ nhưng đã muộn. Ngực lão trúng liên tiếp bảy kiếm và đường kiếm thứ tám đã chặt bay thủ cấp.
Thiên Vũ mừng rỡ rú lên thánh thót, tung mình về phía Chiêu Hồn chân nhân, lúc này đang áp đảo Đồng Kỳ Xương và Trần Thanh Thự Biết hắn đã luyện thành Cương Thi ma công, thân thể rắn như sắt nguội nên chàng cất kiếm, rút tiểu đao thủ sẵn.
Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam sơn chủ tấn công mạnh một chiêu rồi nhường họ Dương cho Thiên Vũ. Hai lão lướt về trận địa của Kinh Môn Ngũ Quán, phụ lực với Kiếm Minh Lục Hiệp.
Ngân Xuyên mỹ nhân đã hấp thụ được sáu thành chân truyền của Cô Lâu Ma Quân nên võ công đáng gọi là bậc nhất trong giới quần thoa. Nàng ung dung cười nói chiết chiêu với Hồng Trạch bà bà :
- Đại thư đừng nên giận dữ, mà làm tổn hại đến dung nhan xinh đẹp của mình.
Bà bà căm hận thét lên the thé :
- Con dâm nữ kia dám tiếp tay cho tiểu tặc tử trộm mất Bách Niên Cửu Vĩ Giải của tạ Hôm nay không giết được ngươi thề chẳng làm người.
Ngân Xuyên mỹ nhân vẫn thầm áy náy về quá khứ của mình nên hai chữ dâm nữ làm nàng phẫn nộ. Huệ Chi nghiến răng xuất chiêu Cô Lâu Huyết Ảnh. Lớp lớp lâu ảnh đỏ hồng chụp xuống đầu địch thủ.
Hồng Trạch bà bà thấy chiêu thức cực kỳ lăng lệ, vận toàn lực xuất chiêu Lãnh Sương Tuyết Hận chống trả. Nhưng không còn kịp nữa, mũi kiếm của Huệ Chi đã chặt đứt bàn tay hữu. Bà bà thét lên đau đớn rồi tung mình xuống núi. Đó là vì Huệ Chi đã vì Mộ Dung Uyển mà nương tay, nếu không thì chiếc thủ cấp kia đã rời khỏi cổ.
Kinh Môn Ngũ Quán là năm tay đại ma đầu nổi tiếng vùng Hồ Bắc, so với Kiếm Minh Lục Hiệp có phần trội hơn. Nhưng từ lúc Đồng Kỳ Xương và Trần Thanh Thư nhảy vào thì họ bắt đầu lúng túng. Nhị Tuyệt Nhân Ma lừng danh về độc kỹ nên đối thủ của ông lúc nào cũng nơi nớp lo sợ. Đồng Kỳ Xương hiểu ý họ nên cười bảo :
- Ngũ vị cứ an tâm tử đấu, Đồng mỗ chẳng cần phải phóng độc mới tiêu diệt được Kinh Môn Ngũ Quán.
Bên này, đám Mạnh Khôi tả xung hữu đột, chém giết bọn Tử Vi môn không hề nương tay Bọn thiếu niên lần đầu được trổ tài trước hàng ngàn cặp mắt chiêm ngưỡng nên vô cùng cao hứng, đem hết sở học ra thi thố.

Nhắc lại, Chiêu Hồn chân nhân Dương Hùng thấy Thiên Vũ nhảy vào tấn công mình liền vụt cười nhan hiểm, xuất chiêu Cô Lâu Mang Mang và kèm theo một đạo chưởng kình Cương Thi Hủ Cốt Chưởng. Hắn quên rằng thân chàng không sợ độc và công lực còn hơn cả hắn.
Thiên Vũ dồn chân lực vào tả thủ đánh chiêu Thần Long Kỵ Ba, vỗ liền bảy đạo chưởng kình, khí thế uy mãnh như dời non lấp biển, đẩy đối phương lùi lại ba bước. Họ Dương chưa kịp định thần đã thấy hơi thép lạnh lẽo đưa đến. Chiêu Hồn chân nhân vận toàn lực đánh chiêu Cô Lâu Đảo Hải, kiếm phong ào ạt cuốn bụi bay mù mịt. Hắn tưởng sẽ lợi dụng độ dài của trường kiếm mà áp đảp thanh tiểu đao ngắn ngủn. Nhưng không ngờ đây lại là thần vật hiếm có của nhân gian, chém sắt như chém bùn. Khi vũ khí chạm nhau, Dương Hùng nghe tay mình nhẹ bổng, biết gặp nguy liền tung mình đào tẩu. Nhưng đao ảnh đã lướt đến liếm vào tay hắn. Dù không đứt lìa nhưng lưỡi đao đã chạm xương, máu tuôn xối xả.
Dương Hùng kinh hãi nhận ra Cương Thi ma công không còn chống đỡ nổi thần đao, bèn ném đao, vận khinh công đào thoát.
Thiên Vũ quyết không tha nên bám theo như bóng với hình. Chàng đánh ngay chiêu Kiếm Thủy Trường Lưu định lấy mạng họ Dương. Không ngờ khi tiểu đao sắp xé toang lồng ngực đối thủ thì một luồng kình lực nhu hòa nhưng vô cùng mạnh mẽ đã chặn đứng chàng lại và Dương Hùng được một người nắm cổ áo xách lên cao, thoát khỏi tầm tử vong.
Thiên Vũ giật mình trước công lực vô thường của người ấy, định tâm nhìn thì thấy đó là một lão nhân cao lớn, không râu, tóc bạc rối bù như tổ quạ, mặt diều mũi két nhưng nụ cười lại rất hiền hoà. Chàng chưa kịp phản ứng thì Ngân Xuyên mỹ nhân đã như cánh én bay đến phục xuống hô :
- Thúc công. Sao lão nhân gia lại đến đây?
Lão cười ha hả bảo :
- Ta mà không đến kịp thì có phải là tên cháu rể kia đã tuyệt hậu họ Dương rồi còn gì?
Thiên Vũ bối rối quỳ xuống thưa :
- Tôn tế bái kiến Thúc công.
Lão phất tay đỡ hai người dậy rồi bảo :
- Mười hôm trước, ta nghe tâm máy động, qua quẻ tượng biết được Hùng nhi sắp gặp nạn nên cấp tốc đến Thái Hoàng sơn xem thử. Nào ngờ bọn chúng đã đến đây nên ta lại phải chạy theo.
Lão quay sang Dương Hùng, nghiêm giọng bảo :

- Bây giờ ngươi đã biết Cương Thi ma công không phải là thần công vô địch rồi chứ? Mau theo ta về Ngân Xuyên lấy vợ sinh con, sống cuộc đời bịnh dị. Bá Câu cũng đã đền tội rồi, ngươi còn trông mong gì nữa?
Chiêu Hồn chân nhân tỏ vẻ hối hận :
- Hài nhi biết lỗi, xin theo phụ thân về núi. Nhưng xin nói thực là Bá Câu vẫn chưa chết. Người kia chỉ là thế thân của y thôi. có lẽ giờ này y đang có mặt ở Cối Kê.
Thiên Vũ nghe như sét đánh bênh tai, phi thân đến bên thủ cấp của Bá Câu, cào mạnh lớp da mặt. Quả nhiên là gương mặt của một hán tử trạc tuổi bốn mươi. Chàng căm hận ngửa mặt cười bi thống, nâng cao thủ cấp quát lên :
- Bá Câu giỏi lắm, dám dùng thủ đoạn hèn hạ lừa ta.
Lúc này cuộc chiến đã tàn. Kinh Môn Ngũ Quán còn có hai người, nhờ nhanh chân đào tẩu nên thoát chết. Bọn môn đồ không còn một mống. Phe Kiếm Minh xúm lại bên Thiên Vũ, ngỡ ngàng trước tin bất ngờ này. Quần hùng cũng căm ghét mưu kế hạ lưu của Bá Câu nên chửi rủa hết lời.
Huệ Chi gạt nước mắt nói với trượng phu :
- Tướng công. Thúc công nói sắp đến ngày mãn tang của thân phụ, thiếp không thể vắng mặt. Chuyện an nguy của Tổng đàn xin chàng bình tâm đối phó. Xong việc, thiếp sẽ trở lại ngay.
Thiên Vũ vái chào Cô Lâu Ma Quân rồi lập tức lên đường về Cối Kệ Chàng nóng lòng nên để mẫu thân và quần hào đi sau, còn mình thì giục ngựa chạy ngày đêm, hầu như không nghỉ.
Bốn ngày sau, chàng về đến Tổng đàn Kiếm Minh. Thấy ngọn cờ vàng vẫn còn phất phới trên cao, lòng khấp khởi mừng. Nhưng từ ngoài năm chục trượng đã thấy vết máu khô sẫm cả bãi cỏ. Chàng phóng ngựa thẳng vào bên trong. Bọn kiếm sĩ gác cổng nhận ra chàng nên không nói năng gì.
Thiên Vũ tung mình xuống ngực. Hỏa Diện Trường Thủ mặt mũi xanh xao, chỉ còn một tay bước ra ngậm ngùi nói :
- Bá phụ bất tài không bảo vệ được thê tử của Vũ nhi, thật là đáng hổ thẹn.
Thiên Vũ chết lặng trong lòng nhưng cố trấn tĩnh hỏi :
- Chuyện đã lỡ rồi, xin bá phụ bình tâm thuật lại. Tất cả là do Vũ nhi không hiểu hết thủ đoạn của Bá Câu.
Vào đến khách sảnh, chờ chàng an tọa xong, Lý Long Miên buồn rầu kể :
- Cách đây bốn ngày, Bá Câu thống lãnh các cao thủ hạng nhất của

Tử Vi môn như Thiên Trì Tẩu, Hắc Diện Diêm La, Thập Bát Cương Thi cùng bốn trăm môn đồ bất ngờ xuôi dòng Hán Thủy tấn công Tổng đàn.
Khi đi ngang qua trại của Quán Hưu đã bị hai trăm cung thủ của chúng ta tập kích. Long Uyên quả là bậc anh tài, trong nửa tháng đã huấn luyện cho toán đao thủ thành những tay thiện xạ.
Chỉ riêng trận này, Tử Vi môn đã thiệt mạng hơn trăm người. Máu nhuộm đỏ cả dòng sông. Khi bọn chúng đến được mặt sau của Tổng đàn, lại bị một trận mưa ám khí, chết thêm hơn trăm tên nữa.
Nhưng rất tiếc là bên ta không có ai đủ sức cầm cự với Bá Câu và Thập Bát Cương Thi lại không sợ đao kiếm nên chúng tiến rất nhanh. Sự uất hiện của Bá Câu và Thập Bát Cương Thi nằm ngoài dự liệu của chúng ra nên chỉ sau hai canh giờ La Hán trận vỡ tan. Mười tám cao tăng Thiếu Lâm chết mất bốn, số còn lại đều thọ thương trầm trọng. Vương Sĩ Ngạn cũng hy sinh. Võ Đang cũng thiệt mất mười người. Chưởng Môn Côn Lôn cũng bị một kiếm vào bụng, hiện đang còn mê man bất tỉnh. Nói chung là chúng ta không ai còn toàn vẹn. Hai con Thần Nhu cũng bị đánh hộc máu phải bỏ chạy.
Bá Câu rảnh tay xông vào hậu viện bắt sống ba vị thiếu phu nhân và Sơn nhi rồi ra lệnh rút quân. Lão nhắn lại rằng Vũ nhi phải đem tất cả những gì lấy được từ Kim Cung đến Thái Hoàng sơn đổi lấy thê tử trước ngày rằm tháng bảy. Cũng may hôm ấy Lục gia và Lục mẫu sang chơi bên trại của Quán Hưu nên không ngộ nạn. Lão phu không dám cho họ về đây để khỏi thương tâm vì nhớ con cháu.
Thiên Vũ nghe xong, đôi mắt ngời ngời sát khí. Chàng lặng lẽ nói :
- Xin bá phụ đưa tiểu điệt vào trong thăm bệnh tình của quần hào.
Đám bệnh nhân trong hậu sảnh thấy mặt chàng liền lộ vẻ mừng rỡ. Quán Hưu băng bó đầy người, gượng đau bước xuống giường, phục xuống nghẹn ngào nói :
- Tiểu đệ đã tận lực nhưng không bảo vệ được ba vị đại tẩu và Sơn nhi, chỉ mong được chết đi để bồi tội với đại ca.
Chàng xúc động, đỡ hắn dậy, an ủi :
- Ngươi chết đi thì ai sẽ hợp sức...
(thiếu 2 trang)
... họ. Nhưng trợ thủ đắc lực nhất của chúng ta là Thanh Hải thần tăng chắc đã gặp nguy rồi. Nếu không chúng ta đã biết trước âm mưu của Bá Câu. Không có người ở trong giúp đỡ thì khó mà thành công được.
Long Nữ buồn rầu bảo :
- Trong đám chúng ta, ngoài Vũ nhi và Đồng lão ca thì Huệ Chi là

người có võ công cao nhất. Rất tiếc là nàng lại về Ninh Hạ mất rồi.
Một ý tưởng lóe lên trong đầu, Thiên Vũ vỗ bàn nói :
- Hay lắm. Đa tạ mẫu thân đã nhắc nhở, Vũ nhi đã có diệu kế.
Chàng quay sang hỏi Nhật Phi Hồ :
- Lăng ca thấy vóc dáng của ta và Cô Lâu Ma Quân có giống nhau không?
Lăng Thu gật đầu :
- Đúng vậy, nhưng còn võ công và phong thái thì sao? Bá Câu là học trò của Ma quân, lẽ nào không nhận ra sai sót?
Thiên Vũ nói một cách tự tin :
- Trong hơn nửa tháng, ta hy vọng sẽ học hết pho Cô Lâu Quỷ Kiếm và tính cách của lão.
Chàng bèn trình bày kế hoạch của mình cho mẫu thân và mọi người nghe.
Lý Long Miên đã cho người đi rước Lục gia và Lục mẫu. Họ thấy Thiên Vũ liền than khóc :
- Vũ nhi mau tìm cách cứu ba nàng dâu và cháu ngoại yêu quý của ta.
Thiên Vũ an ủi và đoan chắc rằng chàng đủ sức đem họ về cũng như ngày nào chàng đã cứu ba người ở Hồng Trạch hồ. Long Nữ cũng nói thêm vào nên hai lão nhân này cũng bình tâm trở lại.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 15
Trảm Ôn hoàng thụ tiêu ma bệnh
Giả Á phần hương diệt Tử Vi

Sáng hôm sau, Thiên Vũ và Nhật Phi Hồ cải trang rồi vượt sông Hán Thủy, đi về hướng Ninh Hạ để đến Ngân Xuyên. Nhị Tuyệt Nhân Ma cũng trở lại Thái Hoàng sơn để dò xét tình hình. Những cao thủ khác khi bình phục sẽ đi Sơn Tây hỗ trợ theo kế hoạch đã bàn.
Sau năm ngày kiêm trình, Thiên Vũ đã đến địa phận huyện Du Lâm, cách phía Nam thành Diên An năm trăm dặm. Trời đã vào hạ, vầng thái dương chói chang đổ xuống đầu lữ khách. Cỏ cây vàng cháy, tiêu điều xơ xác. Mực nước sông Hán Thủy cũng rút xuống để lộ bờ đất nham nhở.
Thấy trước mặt có cánh rừng râm mát, hai người thúc ngựa chạy

đến nghỉ ngơi chốc lát. Phi Hồ lấy túi da đựng nước uống vài hớp rồi trao cho Thiên Vũ. Gã lột chiếc nón rộng vành xuống phe phẩy.
Bỗng từ xa có năm bóng người lướt đến. Họ đều mặc thanh y và bịt mặt, không hiểu thuộc bang hội nào. Theo sau họ là mười lăm sát thủ sứ giả cưỡi ngựa. Có lẽ biết là không thể thoát được nên toán thanh y dừng lại trong bóng mát thở hào hển, tay xiết chặt cán đao chờ đợi. Thấy họ nhìn túi nước với vẻ thèm thuồng, Thiên Vũ quăng đến và nói :
- Xin chư vị cứ dùng để lấy sức mà chiến đấu.
Một người có chòm râu bạc vòng tay nói nhanh :
- Xin cảm tạ nhị vị.
Họ chuyền tay nhau uống cạn túi nước thì bọn sát thủ cũng vừa đến nơi. Chúng lập tức xuống ngựa bao vây. Thanh bào lão nhân cười sằng sặc :
- Chẳng ngờ Triệu Bá Câu lại hèn mạt đến thế. Không uy hiếp, dụ dỗ được bèn giở trò tận sát. Lão phu nhất thời hồ đồ lầm mưu hắn, nhưng dù có chết cũng chẳng đem Thất Tinh hội làm tay sai cho kẻ tiểu nhân.
Dứt lời, lão vung thanh loan đao lăn xả vào đối thủ. Bốn người kia cũng vậy.
Thiên Vũ nhận ra đao pháp của họ vô cùng lăng lệ, uy mãnh. Chiêu thức đơn giản nhưng rất nhanh và chuẩn xác. So ra còn hơn cả Phục Lôi đao pháp.
Phi Hồ hạ giọng nói nhỏ :
- Thất Tinh hội đã xuất hiện ba chục năm nay, hành tung rất thần bí. Đao pháp tuyệt luân nhưng chưa hề giết hại người ngay Có lẽ họ là những tay hiệp đạo.
Thiên Vũ gật đầu, chăm chú theo dõi trận chiến. Võ công của mỗi thanh y nhân đều lợi hại hơn sát thủ sứ giả. Nhưng vì đối phương quá đông nên chỉ vài chục chiêu, Thất Tinh hội đã bị áp đảo, chuyện bại vong cầm chắc trong tay Thiên Vũ không dám chần chừ, rút kiếm rú lên thánh thót rồi tung mình nhập cuộc. Chiêu Thiên Sơn Lôi Xướng và một chưởng Giáng Long đã đưa hai sát thủ về chốn tuyền đài.
Kiếm chưởng hợp nhất, chàng xông vào bọn sứ giả như mãnh hổ nhập quần dương. Tiếng gào thét vì đau đớn vang lên liên tục.
Thất Tinh hội thấy chàng thần dũng tuyệt luân, trong vài chiêu đã giết sáu tên nên phấn khởi múa đao xông vào như ánh chớp. Toán sát thủ sứ giả kinh khiếp trước võ công của đại hán mặt đen này liền tung mình đào tẩu, để lại chín xác chết trên bãi cỏ.

Năm cao thủ Thất Tinh hội không ngờ tuyệt xứ phùng sinh, gặp được kỳ nhân cứu mạng. Họ nghiêng mình vái tạ Lão già râu bạc kính cẩn nói :
- Lão phu là Tân Hoành cùng bốn hài nhi xin tạ Ơn cứu tử. Mong ân nhân cho biết tính danh?
Thiên Vũ cười bảo :
- Chư vị che dấu dung mạo ắt là có nỗi khổ tâm, tại hạ cũng vậy. Xin đừng nhắc đến chuyện thi ân. Đạo nghĩa giang hồ, giữa đường bạt đao tương trợ là chuyện thường tình. Hãy mau dùng đàn ngựa kia trở về nhà.
Tân Hoành bậc cười sang sảng :
- Đại hiệp quả là thẳng thắn, Tân mỗ sẽ phá lệ của tổ tiên để lộ chân diện mục.
Nói xong, lão lột khăn bịt mặt, bốn người kia cũng vậy. Năm gương mặt đều vàng bủng, bệnh hoạn khiến người ghê tởm.
Thiên Vũ chăm chú nhìn rồi hỏi :
- Cả gia tộc các hạ đều mắc bệnh này sao?
Tân Hoành đau đớn gật đầu :
- Năm mươi năm nay, mấy trăm người trong bộ tộc của lão phu đều có nước da xấu xí như thế này.
Thiên Vũ suy nghĩ một lúc lâu rồi bảo :
- Bệnh này tại hạ có thể trị được.
Họ Tân mừng rỡ nói :
- Xin ân công cùng lão phu về làng. Nếu được thoát khỏi quái tật này, bộ tộc Hồi Sở Tú xin làm thân trâu ngựa để đáp đền.
Bảy người thúc ngựa phi nhanh về phía tây, chừng trăm dặm đã đến vùng đồi núi khô cằn. Giữa các ngọn đồi ấy là một thôn xóm độ hơn trăm nóc nhà. Căn nhà gỗ lớn nhất ở giữa chính là nơi cư ngụ của Tân Hoành.
Dân trong thôn ai nấy đều mắc bệnh hoàng đản. Họ rất ngạc nhiên khi thấy Tân Hoành đưa khách đến làng. Họ lập tức chạy vào nhà lấy khăn che mặt lại.
Hội chủ Thất Tinh hội có đến mười người con, trong đó chỉ có hai nữ. Sáu người thấy thân phụ trở về mừng rỡ chạy ra đón. Chỉ lát sau, cơm rượu đã được dọn ra mời khách quý. Cả thôn đã biết tin Thiên Vũ là ân nhân của tộc trưởng và sẽ trị được bệnh cho bộ tộc.
An tọa xong, chàng đưa tay vuốt mặt, phục hồi dung mạo anh tuấn của mình. Hai nhi nữ họ Tân sững sờ nhìn chàng không chớp mắt. Cả đời họ chỉ nhìn thấy những gương mặt vàng võ, đâu ngờ rằng có nam nhân lại xinh đẹp đến dường này.

Tân Hoành nâng chén mời khách :
- Xin cạn chén tẩy trần này rồi dùng cơm cho vững bụng. Lát nữa lão phu sẽ kể lại lai lịch của bộ tộc này để nhị vị tỏ trường.
Ăn xong chén thứ ba, Thiên Vũ nuông đũa, Tân Hoành cũng đã no, cùng chàng và Phi Hồ uống rượu.
Lão cạn chén rồi bắt đầu kể :
- Tổ tiên của lão phu và những người trong làng đều thuộc bộ tộc Hồi Sở Tú ở Tân Cương. Trăm năm trước đây bị người Duy Ngô Nhĩ đánh đuổi nên mới chạy vào Trung Thổ. Vì không dám ở gần nơi đô hội nên mới chọn vùng đồi núi hoang vu này. Việc cày cấy chăn nuôi khá thịnh vượng, thường đem sản vật buôn bán với người Hán nên tiếp thu được nền văn hóa Trung Hoa. Nhưng cách đây năm chục năm bệnh lạ xuất hiện, cả bộ tộc đều mắc phải. Từ đó bị dân cư xung quanh xa lánh, không dám tiếp xúc nữa nên kinh tế ngày càng sa sút.
Năm ba mươi tuổi, lão phu lên làm tộc trưởng, không nỡ nhìn đồng bào chết lần mòn vì đói kém nên tổ chức ra Thất Tinh hội. Bề ngoài nhận bảo tiêu các chuyến hàng đi xa nhưng bên trong âm thầm cướp của bọn cường hào ác bá, tham quan ô lại. Thất Tinh đao pháp là tuyệt kỹ của bộ tộc. Có khoảng trăm người được học võ công nhưng giỏi nhất là mười đứa con của Tân mỗ.
Không hiểu sao Bá Câu lại biết được trụ sở của Thất Tinh hội là ở làng này, nên cho người mời lão phu đến thương lượng việc giúp đỡ bộ tộc. Ngờ đâu, lúc đến nơi lão trở mặt, bắt lão phu phải đem Thất Tinh hội làm tay sai cho Tử Vi môn. Lão phu giả đò nhận lời, nửa đêm trốn khỏi Tổng đàn. Bá Câu cho người truy sát nên mới gặp ân công.
Cuối giờ Mùi, chàng bảo Tân Hoành dẫn mình đi xem nguồn nước. Ba người trèo lên ngọn đồi cao nhất ở hướng Tây Bắc. Lưng chừng đồi là một hồ nước lớn, chung quanh cây cối um tùm. Cạnh hồ là một cây cổ thụ cao hơn mười trượng, da dẻ xù xì, rễ mọc ăn cả xuống hồ. Trái của nó màu đen, nhỏ bằng hột nhãn, rụng đầy mặt nước.
Tân lão thấy chàng chăm chú qua sát cây lạ liền bảo :
- Cây này đã mọc ở đây hàng trăm năm, trái ngọt và thơm. Nếu nó có hại thì trăm năm trước cha ông lão phu đã bị bệnh rồi.
Thiên Vũ lắc đầu thở dài nói :
- Các hạ nghĩ sai rồi. Đây là cây Ôn hoàng, lúc còn nhỏ thì không có độc nhưng sau năm mươi năm mới tích đủ độc tính. Chính rễ cây ăn sâu xuống hồ nước đã gây nên bệnh hoàng đản cho dân chúng. Các hạ mau về gọi trai tráng trong làng đem dụng cụ lên đây triệt hạ.

Tân lão tuân lời. Đến sẩm tối thì cây độc đã bị hạ và được kéo ra xa nguồn nước.
Tất cả rễ cây cũng được đào lên không sót một cọng.
Sáng ra, Thiên Vũ dẫn Phi Hồ và cha con Tân Hoành trở lại cánh rừng thưa ven hồ hái một loại cỏ màu tím có năm lá.
Chàng liền giải thích cho họ Tân nghe :
- Trời đất có âm dương, vạn vật có sinh khắc. Nơi nào có cây Ôn hoàng thì ắt có loại tử diệp thảo này. Chính vì vậy mà trâu bò trong thôn cũng uống nước độc mà không hề bị bệnh.
Hái đủ ba mươi cân, chàng cho rửa sạch rồi bỏ vào nồi lớn nấu sôi lên. Hơn sáu trăm người trong bộ tộc Hồi Sở Tú tụ tập trước nhà tộc trưởng để uống thuốc. Qua một đêm, da họ khô lại và ngứa ngáy, rồi tróc ra từng miếng nhỏ. Đến giữa trưa ngày hôm sau, cả làng thoát khỏi quái bệnh khủng khiếp. Lớp da non trắng hồng đem lại niềm vui khôn xiết cho mọi người.
Họ kéo nhau quỳ cả trước cửa nhà họ Tân lạy tạ ân công. Sau đó giết gia súc tổ chức tiệc mừng, mời chàng đến tham dự.
Tân Hoành nhìn dung nhan xinh đẹp của hai ái nữ, xúc động nói với Thiên Vũ :
- Xin ân công cho biết đại danh để bộ tộc Hồi Sở Tú phụng thờ?
Lão đã hỏi đến lần thứ hai, chàng không thể dấu nữa đành trả lời :
- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, kẻ thù không đội trời chung với Tử Vi môn. Còn chuyện phụng thờ xin đừng nhắc đến.
Tân Hoành cũng đã nghe cuộc đối đầu giữa chàng với Bá Câu. Lão nghiêm giọng nói :
- Lão phu xin đem Thất Tinh hội đầu phục dưới trước ân công để tiêu diệt Tử Vi môn.
Lão ra hiệu cho trưởng tử là Tân Hùng. Gã hiểu ý chạy ra trước cửa hú lên một tràng cao vút.
Chưa đầy nửa khắc sau, hơn trăm hán tử đã tập trung thành mười hàng, mỗi hàng mười hai cao thủ, đứng đầu là mười người con của Tân Hoành, kể cả hai cô con gái.
Họ nhìn Thiên Vũ với cặp mắt ngưỡng mộ và biết ơn. Tân Hoành rắn giọng bảo họ :
- Các ngươi cũng đã biết Thương đại hiệp là người đã trả lại cuộc sống tươi đẹp cho bộ tộc Hồi Sở Tú. Nay ta muốn đem Thất Tinh hội làm nô bộc cho người. Ý?các ngươi thế nào?
Cả bọn đồng thanh hô lớn :
- Xin nguyện suốt đời tận trung với Thương chủ nhân.
Thiên Vũ biết họ kiên dũng, lợi hại gấp mấy lần đệ tử Kiếm Minh nên

phấn khởi phi thường. Chàng chậm rãi nói :
- Nếu các ngươi thành tâm muốn theo ta, xin hãy gọi Thương Thiên Vũ này một tiếng đại ca.
Hơn trăm cái miệng nhất tề gọi :
- Đại ca.
Chàng gật đầu, hài lòng tiếp :
- Các ngươi đều là những tay hảo hán, dám vì sinh tồn của bộ tộc mà xông pha gươm giáo. Kể từ nay Thất Tinh hội sẽ đổi thành Thất Tinh đường của Kiếm Minh dưới sự chỉ huynh của bản thân tạ Mỗi người sẽ được hưởng lương một trăm lượng bạc hàng tháng để gia đình có điều kiện sinh sống khi các ngươi vắng mặt. Nếu chẳng may tử nạn thì vợ con sẽ được tiền tuất là hai ngàn lượng.
Ngay cả Tân Hoành cũng sững sốt vì sự hậu đãi của Thiên Vũ. Thất Tinh hội hàng năm cũng chỉ thu được chừng ba vạn lượng để bộ tộc sống qua ngày. Lão áy náy định mở lời thì Thiên Vũ khoát tay rồi đưa ra tấm ngân phiếu năm vạn lượng bạc :
- Số bạc năm vạn lượng này dùng làm vốn cho bộ tộc xây dựng lại cuộc đời mới, hòa nhập với cộng đồng hán tộc. Xin Tân lão đừng từ chối.
Tân Hoành không ngờ chàng lại tính toán chu đáo như vậy. Ông xúc động nhận lấy :
- Xin đa tạ tấm lòng của ân công.
Cả bọn cùng ra dự tiệc mừng của thôi, say sưa đến tận nửa đêm. Mấy trăm thôn nữ nhìn chàng với vẻ tôn kính. Là nữ nhân, họ yêu quý dung mạo nhan sắc của mình còn hơn cả tính mạng, mà chàng lại là người ban cho họ điều ấy.
Sáng hôm sau, chàng viết một phong thư, trao cho Tân Hùng và dặn dò cặn kẽ.
Gã sẽ đưa các đao thủ Thất Tinh đường về Sơn Tây phối hợp với Đồng Kỳ Xương. Biết họ thiếu thốn, Thiên Vũ bảo Phi Hồ phát lương trước.
Xong việc, Thiên Vũ từ giã Tân Hoành lên đường đến Ngân Xuyên. Cả thôn Hồi Sở Tú sụp xuống tiễn chàng ra đi.
Để bù lại thời gian ở Du Lâm, hai người kiêm trình ngày đêm nên qua bảy lần bình minh đã vượt Hoàng Hà đến Ngân Xuyên.
Ngân Xuyên là thủ phủ của đất Ninh Hạ, nằm trong châu thổ Hoàng Hà và sông Thanh Thủy. Nơi đây là đầu mối giao thông, buôn bán giữa vùng ngoại mông và trung thổ. Thổ sản chính của vùng này là da và lông cừu nổi tiếng khắp thiên hạ. Vì vậy, sau Lan Châu, Ngân Xuyên là nơi phồn vinh nhất miền Tây Vực. Danh tiếng của Huệ Chi

cũng lừng lẫy Ninh Hạ, không phải như một dâm nữ mà là đệ nhất mỹ nhân.
Phong tục người Hồi khác với Hán tộc nên chuyện tình ái đa đoan của Huệ Chi chẳng ai dị nghị. Người Hồi ở Ninh Hạ tôn sùng nàng như thánh nữ, thấy nàng duyên nợ không bền thì họ chỉ tiếc dùm. Phụ thân của Huệ Chi là tộc trưởng một bộ tộc hùng mạnh nhất đất Ninh Hạ nên đám mãn tang của ông có đến mấy ngàn người tham dự.
Thiên Vũ hỏi thăm đường rồi đến Dương gia trang. Cũng may là chàng đến kịp lúc. Đầu giờ tỵ mới cử hành nghi lễ. Vì quá bận rộn nên không ai để ý đến người khách lạ cao lớn này. Vào đến cửa đại sảnh, chàng nhận ra Huệ Chi trong bộ tang phục, đang cùng Cô Lâu Ma Quân sắp xếp hoa quả, nhang đèn trên linh đường. Chàng nhẹ hắng giọng, hai người quay lại. Huệ Chi vui mừng khôn xiết, lao đến nắm tay chàng ríu rít nói :
- Thiếp không ngờ tướng công lại có mặt hôm nay.
Cô Lâu Ma Quân là biểu thúc nhưng cũng mặc áo sô vì phụ thân của Huệ Chi là tộc trưởng. Lão cười ha hả :
- Hảo tôn tế. Ngươi đến đây dự lễ khiến ta rất cao hứng. Họ Dương chỉ còn thiếu có một chàng rể mà thôi.
Thiên Vũ hôn lên trán nàng rồi hỏi nhỏ :
- Khăn áo của ta đâu?
Nàng giật mình, chạy ngay vào trong cắt vội một bộ trang phục cho trượng phu.
Thiên Vũ vái chào Ma quân :
- Bẩm Thúc công, chẳng hay Dương biểu thúc hiện giờ ra sao?
Lão nhăn mặt đáp :
- Hắn đang tọa quan để giải trừ môn Cương Thi ma công nên không thể có mặt. Nếu thất bại sẽ chẳng bao giờ lấy vợ sinh con được nữa.
Thiên Vũ suy nghĩ một lúc rồi cười bảo :
- Thúc công yên tâm, tôn tế có đủ khả năng để giúp cho biểu thúc.
Ma quân nhìn chàng nghi ngại :
- Thế mà ta tưởng chỉ có Độc Tâm Thần Y Tăng Dao mới làm được điều này.
Chàng chỉ cười bí ẩn, hỏi sang chuyện khác.
Đến giờ cúng tế thì bộ trang phục cũng đã khâu xong. Huệ Chi mặc vào cho chàng. lúc này bọn gia nhân mới biết chàng trai anh tuấn, uy vũ kia là rể quý của dòng họ Dương. Chúng xầm xì bán tán.
Người Hồi ở Ninh Hạ đa số đều theo phật giáo Tây Tạng nên các Lạt ma đọc kinh bằng tạng ngữ rất khó hiểu. Thiên Vũ không biết lễ nghi

của họ nên cứ bắt chướcHuệ Chi mà lạy lục.
Chừng một canh giờ cuộc cúng tế mới xong. Các bộ tang phục được cởi ra đem đi đốt. Huệ Chi dắt trượng phu vào trong, dùng khăn ướt lau sạch bụi đường, bắt chàng thay áo. Hai người đều mặc bạch bào, theo Cô Lâu Ma Quân ra trước sân.
Đã đầu giờ Ngọ nên thái dương gay gắt. May mà có mấy chục cây cổ thụ rậm rạp che mát cả một khoảng sân rộng rãi. Hơn ba trăm bàn tiệc đã đầy ắp người. Họ xôn xao khi thấy cạnh Ngân Xuyên mỹ nhân là một chàng trai tuấn tú siêu phàm.
Cô Lâu Ma Quân hắng giọng nói :
- Lão phu thay mặt cho gia tộc họ Dương, trước hết cảm tạ chư vị đã đến dự lễ, sau là giới thiệu quý tế của họ Dương, Thương Thiên Vũ.
Tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy. Huệ Chi sung sướng và thẹn thùng, cao giọng mời mọi người cầm đũa.
Ma quân dắt phu thê Thiên Vũ và Phi Hồ vào bàn chủ vị. Lão cười khà khà :
- Ta đã biết võ công cao siêu của tôn tế nhưng tửu lượng thế nào chẳng rõ?
Huệ Chi nũng nịu bảo :
- Tôn nữ sẽ làm trọng tài. Nếu Thúc công thua phải dạy cho Vũ lang một môn thần công.
Lão trợn mắt hỏi lại :
- Nếu y thua thì sao?
Huệ Chi nhớ lại cuộc đối thoại về Chiêu Hồn chân nhân liền đáp :
- Nếu thua thì chàng sẽ giúp biểu thúc thoát khỏi ma công.
Lão hài lòng, thét gia nhân đem ra hai vò rượu Phần mười cân. Lão đặt giữa bàn rồi nói :
- Ta và ngươi dùng chân khí hút rượu trong vò mà uống. Chỉ một giọt rơi ra ngoài coi như là thua cuộc.
Lão lui lại xa bàn ba bước. Thiên Vũ mỉm cười. Hai người bắ đầu tỷ thí.
Chưa đầy một khắc, rượu trong vò biến thành một vòi trong suốt, chui cả vào bụng hai người. Mỗi bên thêm một vò nữa mà vẫn chưa phân thắng bại. Sắc diện Thiên Vũ chỉ hơi hồng hào nhưng mặt Ma quân đã đỏ gay như táo chín. Chàng định gọi thêm một vò nữa nhưng lão xua tay :
- Thôi thôi. Ta xin chịu thua tiểu tử.
Huệ Chi mừng rỡ cười khanh khách, bảo a hoàn bưng tỉnh tửu thang ra cho hai người dùng. Cả hai ngồi xuống ghế, vận công đẩy rượu ra ngài lỗ chân lông. Mùi rượu tỏa ra thơm ngát, y phục ướt đẫm, phải

vào trong thay áo. Hồi tộc vỗ tay hoan hô vang dội.
Đang ăn uống, bỗng đâu một đàn anh vũ hàng mấy trăm con bay đến đậu trên các ngọn cây, quác mỏ um sùm, lại còn thả phân xuống đầu thực khách.
Huệ Chi muốn khoe tài của trượng phu để dân Hồi tộc biết nàng lấy được người tài mạo song toàn nên dịu dàng bảo chàng :
- Tướng công hãy giúp thiếp đuổi lũ chim đáng ghét kia đi.
Ma quân cao giọng nói với mọi người :
- Xin chư vị chú tâm chiêm ngưỡng thần công của rể họ Dương.
Thiên Vũ mỉm cười đứng dậy, vận toàn thân công lực, dùng phép Hồi Phong chưởng của phái Chung Nam, tả thủ vỗ một đạo chưởng kình vào khoảng không gian giữa các tàn cây. Khi lên cao bất ngờ chụm vào đạo chưởng kình thứ hai từ tay hữu.
Một tiếng nổ vang như sấm phát ra, lũ chim bở vía kêu lên quang quác rồi vỗ cánh bay mất.
Cử tọa đồng đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt. Ma quân phải tấm tắc khen thầm vì bản thân lão cũng chẳng nghĩ ra phương pháp thần diệu đến thế.
Hoàng hôn buông xuống thì tiệc mới tàn. Cô Lâu Ma Quân cáo biệt và dặn bọn Thiên Vũ sáng mai lên Cô Lâu Sơn gặp lão.
Mờ sáng hôm sau, Huệ Chi dẫn Thiên Vũ và Phi Hồ lên núi. Cô Lâu Sơn chỉ cách ngoại thành Ngân Xuyên hơn mười dặm về phía đông bắc. Ngọn núi này nằm sát Hoàng Hà, xa xa nhìn giống sọ người nên có tên như vậy. Núi chỉ cao hơn ngàn trượng, đỉnh bằng phẳng, phía sau có rừng cây râm mát. Ba gian thạch thất ở bìa rừng chính là nơi cư trú của Cô Lâu Ma Quân. Huệ Chi luyện võ ở đây mười mấy năm nên rất quen thuộc. Nàng đi thẳng vào gian giữa, cất tiếng gọi :
- Thúc công. Bọn tiểu tôn đã đến.
Ma quân từ trong bước ra. Tay còn cầm khăn, cười ha hả nói :
- Ta đang bận chăm sóc cho Hùng nhị Các ngươi cứ tùy tiện, đừng khách sáo.
Huệ Chi nhanh nhẩu rót trà. Ma quân uống một hớp, lộ vẻ buồn rầu :
- Ta sợ Hùng nhi không đủ sức chịu đựng đến cùng. Tiểu tử có cách nào không?
Thiên Vũ nghiêm mặt đáp :
- Cương Thi ma công luyện thành là do hút âm khí của xác chết. Muốn trục ra phải có dược vật và luồng chân khí chí dương trên một Hoa Giáp hỗ trợ. Nếu không, kinh mạch sẽ cứng lại, toàn thân bại liệt. Chẳng hay Thúc công đã dùng phương pháp gì?
Ma quân giật mình kinh hãi, vò đầu hối hận :

- Chết ta rồi. Môn Cô Lâu thần công của ta thuộc loại chí âm nếu đưa vào cơ thể Hùng nhi chẳng phải là làm hại y sao?
Thiên Vũ trấn an lão :
- Thúc công yên tâm, tôn tế đã hứa thì quyết không sai lời.
Chàng nhờ Huệ Chi lấy văn phòng tứ bảo rồi viết ngay một toa thuốc.
Ma quân cất tiếng gọi :
- Tiểu Á, mau ra đây cho sư phụ dạy việc.
Một gã đại hán mặt mũi ngờ nghệch chạy ra. Gã nhìn Huệ Chi cười rồi đứng chờ lệnh.
Ma quân bảo gã :
- Ngươi đem ngay toa này xuống Tế An đường trong thành Ngân Xuyên, bảo lão họ Vương hốt thuốc cho ta, càng nhanh càng tốt.
Gã gật đầu nhận lấy rồi phi thân xuống núi. Chưa đầy một canh giờ đã trở lại, trán đượm mồ hôi.
Ma quân đích thân sắc thuốc, đến trưa là còn vừa một chén. Lão bưng thuốc, đưa mọi người vào trong. Dương Hùng đang ngồi kiết già, cố dùng công lực trục âm khí ra ngoài. Gương mặt hắn đầy vẻ thiểu não và đau đớn. Nghe tiếng chân người, hắn mở mắt ra nhìn, khẽ gật đầu chào. Ma quân đưa chén thuốc bảo uống cạn.
Một khắc sau, biết thuốc đã ngấm, Thiên Vũ ngồi xếp bằng sau lưng Dương Hùng, áp tả thủ vào huyệt Thần Trụ giữa hai xương vai và hữu thủ đặt nơi huyệt Mệnh Môn.
Chàng bảo Dương Hùng :
- Biểu thúc chuẩn bị tiếp nhận luồng chân khí chí dương của tiểu điệt, thuận theo đó mà hành công. Ấm khí sẽ bị trục ra ngoài.
Dương Hùng gật đầu. Thiên Vũ lẩm nhẩm khẩu quyết rồi dồn chân khí. Chừng ba khắc sau, mùi âm khí hôi hám tỏa ra nồng nặc. Huệ Chi không chịu nổi phải bước ra ngoài.
Đúng một canh giờ, Thiên Vũ rút tay về nhắm mắt vận công điều tức. Dương Hùng mặt mũi tươi tỉnh nhìn Ma quân hớn hở nói :
- Phụ thân, âm độc trong người hài nhi đã hết rồi.
Ma quân không đáp, chỉ chăm chú nhìn vầng chân khí vàng đang bao phủ lấy Thiên Vũ. Lão chỉ cho Dương Hùng thấy rồi bảo :
- Đó mới chính là Kim Cương Bất Hoại thần công, tuyệt học vô thượng của Phật Môn.
Dương Hùng thở dài, vào sau tắm rửa.
Khi Thiên Vũ tọa công xong, tiệc rượu đã sẵn sàng, mọi người an toạ. Dương Hùng vòng tay cảm tạ :
- Điệt tế quả là anh hùng cái thế, khí độ hơn người, biểu thúc không dám quên ơn tương trợ. Ta sẽ truyền cho ngươi cách điều khiển

Thập Bát Cương Thi để đánh lại Bá Câu.
Ma quân mời cạn chén rồi hỏi :
- Hôm trước Bá Câu dùng kế Kim Thuyền Thoát Xác, tập kích Kiếm Minh, kết quả ra sao?
Thiên Vũ bùi ngùi đáp :
- Bá Câu đã bắt đi ba phu nhân và tiểu hài nhi Thiên Sơn của tiểu tế. Hẹn trước ngày rằm tháng bảy phải đem châu báu và tuyệt học của Kim Cung đến trao đổi.
Huệ Chi trong ngày mãn tang không dám trò truyện lâu với phu quân nên chẳng hề biết chuyện này. Nàng bật khóc nức nở, trách móc :
- Chỉ tại Thúc công và biểu thúc nên Bá Câu mới có được một thân võ nghệ mà khuấy đảo giang hồ.
Ma quân lắc đầu thở dài :
- Huệ Chi trách chẳng sai. Hai mươi năm trước ta vì hồ đồ nên mới nhận tên ác tặc đó là đồ đệ. Để ta đến Thái Hoàng sơn bắt hắn phải thả người.
Thiên Vũ trầm giọng bảo :
- Thúc công đừng đi vô ích. Gã đã ở vào thế cỡi hổ, không thể xuống được nữa. Cùng lắm thì lão liên thủ với Thiên Trì Tẩu và các Đường chủ liều mạng với Thúc công, hoặc đem tính mạng con tin ra uy hiếp thì liệu Thúc công có dám động thủ hay không?
Dương Hùng tán thành lập luận của chàng :
- Hài nhi hiểu rõ con người của Bá Câu. Lão sẽ không từ một thủ đoạn nào đâu.
Ma quân giận tím mặt, hỏi Thiên Vũ :
- Vũ nhi đến đây chắc là đã có lương sách?
Chàng gật đầu :
- Đúng vậy, tiểu tế định cải trang thành Thúc công để tiềm nhập vào Tử Vi môn.
Lão bật cười cay đắng nói :
- Ngươi sai rồi. Trời sinh ra ta không có hai lỗ tai, làm sao ngươi hóa trang cho giống được?
Nói xong, lã vén mái tóc bạc lên để lộ hai vành tai nhỏ xíu chỉ bằng móng chân cái và rất mỏng. Phi Hồ giật mình than :
- Không xong rồi. Hai lỗ tai này không làm giả được đâu.
Thiên Vũ nuôi bao hy vọng vào kế hoạch này, nay bỗng tan tành như bọt nước.
Chàng tuyệt vọng để lệ tràn khóe mắt.
Tiểu Á thấy mọi người cứ chuyện trò mà không uống rượu. Gã nâng chén lên ú ớ mời.

Ma quân vỗ bàn mừng rỡ nói :
- Hảo. Ta đã có diệu kế. Các ngươi thử quan sát Tiểu Á xem.
Phi Hồ gãi tai thưa :
- Bẩm lão gia, Tiểu Á chỉ đứng đến tai Thiên Vũ. Độn giày cho cao lên thì được chứ làm sao mà rút ngắn lên được?
Ma quân cười khà khà bảo :
- Hôm qua ta uống rượu thua tôn tế nên hôm nay sẽ y ước truyền cho ngươi một môn thần công quán thế. Đó là Xúc Cốt công. Với căn bản thâm hậu, ngươi chỉ cần vài ngày là có thể luyện xong. Lúc đó dù muốn nhỏ bằng Phi Hồ cũng chẳng khó khăn gì.
Thiên Vũ mừng rỡ bái tạ :
- Tiểu tế xin đội ơn Thúc công.
Bọn chàng bèn ở lại Cô Lâu Sơn. Chỉ mất có năm ngày, Thiên Vũ đã tiến bộ khả quan, có thể tùy thời mà thu nhỏ cơ thể. Phần võ công, Tiểu Á chỉ luyện môn duy nhất là pho Cô Lâu Tích Lịch Quyền. Nhờ vậy mà Thiên Vũ chẳng gặp khó khăn gì. Dù mới luyện nhưng nhờ công lực thâm hậu nên quyền phong còn uy mãnh hơn cả mười Tiểu Á. Nhờ thiên bẩm tuyệt luân, chàng nắm được cái thần khí của pho quyền này trong khi Tiểu Á vẫn còn ở vỏ ngoài.
Cô Lâu Ma Quân hài lòng khen :
- Pho quyền cước này là tâm huyết một đời của tạ So về mức ảo diệu thì còn hơn cả Cô Lâu Quỷ Kiếm. May nhờ Vũ nhi mới khỏi thất truyền.
Bản thân Thiên Vũ cũng phải công nhận pho Cô Lâu Tích Lịch Quyền này cực kỳ lợi hại, lòng rất khâm phục Ma quân.
Nhớ lại chuyện xưa, chàng tò mò hỏi :
- Tôn tế nghe nói bốn mươi năm trước, Thúc công bỏ thuốc độc xuống hồ nước Thiên Hà thượng nhân ẩn cư Việc ấy thực hư như thế nào?
Ma quân bật cười :
- Mấy chục năm nay ta không thèm thanh minh nhưng tôn tế là hậu nhân của phái Thiên Sơn nên ta nói thật. Thứ nhất là ta chưa hề đấu với lão Thiên Hà. Thứ hai là họ Dương không biết dụng độc. Người ra tay hại lão mũi trâu ấy chính là U Linh Lão Quỷ, sư phụ của Tình Ma Mễ Hồng.
Ở lại Cô Lâu Sơn đúng mười hôm, Thiên Vũ đã thuộc làu cử chỉ, phong thái, thói quen của Tiểu Á. Thấy thời hạn chỉ còn một tháng, chàng từ biệt Ma quân đi về hướng Thái Hoàng sơn. Huệ Chi cũng theo chàng để tiếp ứng. Ba người cải trang xong liền cho ngựa phi nước đại. Bảy ngày sau đã đến Diên An. Nơi đây đặt đại bản doanh

của mạng lưới trinh sát Kiếm Minh.
Phi Hồ dẫn thiếu chủ và phu nhân đến một trang viện lộng lẫy trong thành, xưa kia là phủ đệ của một lão quan hồi hưu. Kiếm Minh đã mua lại tòa trang viện này và biến nó thành một xưởng làm nhang, có đến mấy trăm công nhân cả nam lẫn nữ.
Hiệu nhanh Quảng Thịnh Tường bắt đầu chiếm lĩnh được thị trường Thiểm Tây và các tỉnh biên thùy nhờ giá rẻ. Không ai biết rằng đám nhân công làm nhang kia chỉ quen cầm kiếm, múa đao.
Chủ nhân xưởng nhang chính là Nhị Tuyệt Nhân Mạ Đồng Kỳ Xương hóa trang thành một lão già mặt mũi phúc hậu, lưng còng.
Trời đã tối nên xưởng nhang đóng cửa. Những chiếc bàn gỗ nhỏ để xe nhang được dọn dẹp, nhường chỗ cho cuộc tụ họp của đám anh hào.
Phi Hồ nắm vòng cửa đập nhẹ bảy cái. Người bên trong mở ra, chờ khách vào xong lập tức khóa chặt. Toán võ sĩ canh phòng không dưới hai chục người.
Vào đến cửa đại sảnh, Phi Hồ nói mật khẩu với bốn đao thủ phòng vệ. Họ cung kính mời vào. Đại sảnh cũng là xưởng nhang, đèn đuốc sáng trưng nhưng cửa sổ buông màn vải dầy nên bên ngoài không thể thấy được ánh sáng.
Bọn Thiên Vũ đưa tay xóa lớp hóa trang, Đồng Kỳ Xương và mọi người mừng rỡ đứng dậy đón chào. Toán đao thủ của Thất Tinh đường cũng có mặt ở đây. Tân Hùng bước đến nhăn nhó :
- Đại ca, không lẽ bọn tiểu đệ chẳng có gì làm ngoài việc xe nhang?
Chàng vỗ vai gã an ủi :
- Chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi, các ngươi sẽ được trả mối hận với Tử Vi môn.

Hai ngày sau, trước cửa Tổng đàn Tử Vi môn xuất hiện một đại hán thân hình lực lưỡng nhưng nét mặt ngây ngô và khờ khạo, y phục lôi thôi, dơ dáy.
Gã xăm xăm đi vào cổng. Bọn võ sĩ phòng vệ cản lại hỏi thì gã múa tay ra những dấu hiệu khó hiểu. Thì ra đại hán bị câm. Đương nhiên không ai cho gã vào. Đại hán giận dữ vung quyền đập bọn võ sĩ tơi bời. Quyền phong vù vù, uy mãnh, chỉ trong nửa khắc đã đánh ngã tám tên gác cửa.
Đường chủ Tử Vi đường là Hắc Diện Diêm La Lao Vung nghe tiếng la hét nhảy ra. Lão bất ngời khi thấy kẻ đến hang cọp quấy phá chỉ là một gã khờ. Lão định xông vào dạy cho đối thủ một bài học nhưng đại hán câm chẳng hề ngán sợ, múa song quyền phán kích. Chưa

đầy hai mươi hiệp, lão họ Lao đã bị trúng liền ba quyền như búa bổ. Bọn môn đồ thấy Đường chủ thất thế, gõ chiêng báo động.
Bá Câu tưởng Tổng đàn bị tấn công, cùng các Đường chủ chạy ra. Thấy đại hán câm, lão giật mình quát lớn :
- Dừng tạy lại.
Gã câm nghe tiếng lão, mừng rỡ chạy đến cười toe toét.
Bá Câu hỏi :
- Sư đệ đến đây làm gì?
Tiểu Á dùng tay ra dấu. Bá Câu đã ở với hắn bốn năm trời nên hiểu được ý nghĩa của những động tác này. Lão bật cười :
- Thì ra ngươi ham uống rượu mà bị sư phụ đánh đòn mới bỏ núi đến tìm tạ Thôi được, ngươi cứ ở đây, bao nhiêu rượu cũng có.
Tiểu Á mừng rỡ siết chặt tay Bá Câu. Lúc này mọi người mới biết đây là sư đệ của Môn chủ.
Trong lúc Tiểu Á được a hoàn đưa vào sau tắm gội, Bá Câu bảo các Đường chủ :
- Ngày trước, lúc ta mang thương trầm trọng, chính y đã tận tình chăm sóc ta suốt mấy tháng trời. Nhân dịp này ta đền đáp ân xưa.
Từ hôm ấy, Tiểu Á trở thành thượng khách của Thái Hoàng sơn. Gã uống rượu như hũ chìm. Suốt ngày lang thang trong khu vực Tổng đàn nhưng chỗ mà gã hay lui tới nhất chính là nhà bếp. Ở đây gã được đầu bếp và a hoàn thương mến, đãi nhiều món ngon vật lạ.
Đến ngày thứ tư, Tiểu Á đã biết được chỗ giam giữ con tin nhờ theo dõi Tiểu Thúy, a hoàn lo việc cơm nước. Nhưng vì không biết đường đi nước bước và lực lượng phòng vệ ra sao nên Tiểu Á quyết định thăm dò.
Một hôm thấy Tiểu Thúy bưng mâm cơm còn kèm theo một cặp lồng đựng canh, chàng bước đến đỡ lấy, ra dấu rằng mình sẽ giúp thị.
Tiểu Thúy thầm nghĩ :
“Gã câm này là sư đệ của Môn chủ, có vào mật lao cũng chẳng sao.”
Nàng vui vẻ gật đầu, õng ẹo đi trước. Tiểu Thúy không đẹp nhưng có đôi mông rất đẹp. Nàng bưng mâm cơm vào một tòa tiểu viện thanh nhã ở mé tả đại sảnh. Người ngoài không thể ngờ rằng cửa ra vào mật lao lại đặt trong căn nhà có vẻ hiền hòa xinh đẹp này.
Bốn võ sĩ đang nhàn nhã uống trà bên bàn bát tiên. Cũng như Tiểu Thúy, chúng cho rằng Tiểu Á vô hại nên không nói gì. Một tên bước đến vách cẩn đá đại lý cuối phòng, ấn vào viên màu xám lục. Trên vách hiện ra một khung cửa. Hết hai mươi bậc thang, đường ngầm dẫn đến cánh cửa sắt dày cả tấc. Tiểu Thúy gõ năm tiếng, cửa mở ra, hai đại hán mặt lạnh như tiền chờ họ bước vào, lập tức đóng lại.

Đoạn đường kế tiếp dài chừng năm trượng, nền lát gạch hai màu trắng đen.
Tiểu Thúy quay lại dặn dò :
- Tiểu Á không được đặt chân lên các ô gạch màu đen, nếu không loạn tiễn từ hai bên vách sẽ bắn ra.
Chàng toét miệng gật đầu cười. Cuối đường là một dãy nhà cao bằng song sắt như những chiếc chuồng nhốt dã thú. Chuồng thứ nhất giam một người to béo, đầu nhẵn bóng. Chàng nhận ra Thanh Hải thần tăng. Không hiểu Bá Câu đã dùng thủ đoạn gì mà thần sắc lão tăng vô cùng thiểu não, bạc nhược.
Chuồng bên cạnh chính là nơi giam giữ ba nàng Yến Vân, Phi Hương, Bạch Lan và Sơn nhị Bọn họ dung nhan ủ dột, có vẻ gầy đi rất nhiều. Chỉ có tiểu hài nhi nhờ sữa mẹ nên vẫn hồng hào.
Thiên Vũ xúc động nhìn họ không chớp mắt, chỉ muốn vung thần đao chặt đứt chấn song, nhảy vào ôm lấy người thân. Nhưng chàng cắn răng kiềm chế lòng mình, lẳng lặng đứng chờ Tiểu Thúy đưa thức ăn cho tù nhân. Nửa khắc sau, hai người trở lên mặt đất.
Canh ba đêm ấy, chàng vận tuyệt đỉnh khinh công lao mình xuống núi. Giờ này các tửu quán đã đóng cửa tắt đèn. Thiên Vũ tìm đến một quán rượu có tên Phần Hương Quán. Chàng gõ nhẹ vào cửa sau bảy tiếng. Một nữ nhân mau mắn hé cánh cửa cho chàng lách vào. Lão già nhỏ bé đang gảy bàn toán cạnh dĩa dầu chính là Dạ Miêu Nhi.
Gã được Đồng Kỳ Xương thông báo trước nên biết đây chính là Thiên Vũ.
Gã mừng rỡ đứng lên :
- Vũ đệ đã tìm ra mật lao chưa?
Chàng gật đầu, ngồi xuống bàn bạc với Kinh Hạo hồi lâu rồi mới trở về Tổng đàn Tử Vi môn.
Rằm tháng bảy là ngày lễ rất quan trọng của người Trung Quốc. Trong ngày này người ta đốt giấy tiền vàng bạc để vong hồn tổ tiên, thân thích ở cõi âm có tiền mà xài.
Đương nhiên không thể thiếu nhang đèn.
Diên An nằm dưới sự khống chế của Tử Vi môn nên xưởng nhang Quảng Thịnh Tường hàng tháng vẫn phải nộp một số bạc cho Thiên Phủ đường và vẫn thường cung cấp nhang miễn phí.
Chiều ngày tám tháng bảy, một chiếc xe ngựa mui kín của xưởng nhang Quảng Thịnh Tường chở nhang đến biếu. Ngoài mấy trăm bó nhang lớn còn có mấy chục hủ rượu ngon để biếu riêng cho Đường chủ Thiên Phủ đường Hàn Cán và Tổng quản Lâm Thuyên.

Tiểu Á đang thơ thẩn trước sân, liền phụ đưa nhang vào khọ Xong xuôi, gã ôm một vò rượu rồi lôi gã đánh xe vào bếp. Tên xá ích không cưỡng lại nổi, đành phải đi theo. Lúc này, việc nấu nướng đã xong. Mấy tên đầu bếp lấy thức ăn ra chung vui với Tiểu Á. Tên xà ích họ Lộ tửu lượng kém cõi, bị ép rượu một hồi đã say khướt lăn ra ngủ.
Tiểu Á cười khà khà, bước ra sân kéo xe ngựa của hắn vào mé tả đại sảnh. Đêm ấy, đương nhiên họ Lộ không thể nào trở lại Diên An nên phải ngủ lại Tổng đàn. Tiểu Á vác hắn trên vai đem về phòng mình. Trên đường đi, gã nghe mùi u hương quen thuộc tỏa vào mũi, giật mình nói nhỏ :
- Nương tử quả là bạo gan, dám cải trang vào đây. Sao không để Lộ Tiểu Lâm làm đi?
Huệ Chi cười khúc khích đáp :
-Thiếp phải năn nỉ mãi, Đồng lão mới cho thế chỗ họ Lộ.
Nơi ở của Tiểu Á chính là tòa tiểu viện trước kia dành cho Chung Nam sơn chủ, nơi Thiên Vũ và Ngân Xuyên mỹ nhân mặn nồng ân ái. Vào đến nơi, Tiểu Á cài chặt cửa, khêu nhỏ bấc đền rồi đặt nương tử lên giường.
Nhớ lại những kỷ niệm lúc chàng giả danh Trần Thanh Thư, cả hai nhìn nhau âu yếm. Đã hơn tháng trời không gần gũi nhau, Thiên Vũ háo hức cởi y phục của nàng.
Chàng bật cười khi thấy lớp lụa dày quấn chặt đôi nhũ phong nẩy nở.
Huệ Chi thở phào nhẹ nhỏm :
-Thiếp muốn ngạt thở với dải lụa quái quỷ này.
Thiên Vũ mơn man ngực nàng nói :
-Tội nghiệp ái thê của ta.
Hai người vuốt ve nhau rồi chìm vào bể ái ân.
Đầu canh năm, Thiên Vũ và Huệ Chi như bóng ma lần đến tòa nhà có cửa vào mật lao. Lát sau, tám tên võ sĩ đến thay ca cho tốp trước. Chờ bọn chúng bàn giao xong và toán cũ đi khá xa, Thiên Vũ đưa tiểu đao cho Huệ Chi rồi cùng lao vào như tia chớp.
Bọn môn đồ chưa kịp phản ứng đã bị hai đạo chỉ phong xuyên qua tim và tiểu đao cắt đứt cuống họng.
Thiên Vũ ấn nút cơ quan mở cửa, phóng xuống. Đến trước cánh cửa thép, chàng gõ năm tiếng ám hiệu. Hai đại hán bên trong ngỡ ngàng nhận ra Tiểu Á. Nhưng chưa kịp hỏi han đã hồn lìa khỏi xác.
Vượt qua quãng đường lót gạch hai màu đầy cạm bẫy, Thiên Vũ và Huệ Chi phi thân đến hai lồng sắt. Ba nương tử của chàng vẫn không hay biết gì, đang thiêm thiếp giấc nồng trên nền gạch dưới ánh đèn

leo lét.
Huệ Chi sa nước mắt gọi :
- Vân muội, Hương muội, Lan muội, mau tỉnh dậy, tướng công và ta đến cứu các người đây.
Ba nữ nhân bật dậy, Phi Hương khêu tỏ ngọn đèn, thấy ngoài song sắt có hai người lạ mặt.
Thiên Vũ nghẹn ngào nói :
- Các nàng không nhận ra ta sao?
Nghe giọng nói quen thuộc, họ vui mừng khôn xiết. Thiên Vũ vận công vung thần đao chén vào khóa sắt, mở cửa lao vào ôm lấy vợ con. Huệ Chi mượn tiểu đao sang phá cửa lồng giam Thanh Hải thần tăng.
Bạch Lan nói vọng sang :
-Thần tăng bị Bá Câu hạ độc, tâm trí mơ màng, không còn biết gì cả. Đại tỷ nên điểm huyệt lão để khỏi kinh động.
Thiên Vũ dặn dò kế hoạch rồi vác lão tăng trên vai, đưa mọi người bước ra ngoài.
Cả bọn trèo lên chiếc xe ngựa mui kín của xưởng nhang Quảng Thịnh Tường.
Huệ Chi trở lại vai xà ích. Thiên Vũ phi thân về kho chứa nhang và dụng cụ.
Chàng rút một cây nhang duy nhất có chân màu xanh, bật hỏa tập đốt nhang rồi cắm vào giữa đống nhang. Chàng đóng cửa cẩn thận rồi trở ra xe ngựa, ra hiệu khởi hành.
Huệ Chi chậm rãi cho xe ra cổng. Tiểu Á đi cạnh bên múa tay cười nói với nàng rất tương đắc. Bọn gác cổng Tổng đàn biết tên xà ích của xưởng nhang chắc chắn không hiểu Tiểu Á nói gì mà vẫn phải gật đầu lia lịa nên bật cười chế giễu :
- Lộ tiểu tử mà kết bạn với Tiểu Á thì e rằng phải gãy cổ mất.
Xe ra khỏi cổng, Tiểu Á đứng lại vẫy tay từ biệt rồi khệnh khạng bước vào trong.
Nhưng chỉ nửa khắc sau, chàng đã vượt tường đuổi theo xe ngựa, trèo lên thùng xe cùng thê tử. Chàng thở phào nói :
- Lúc nãy ta chỉ sợ Sơn nhi khóc thét lên.
Yến Vân cười bào :
- Tướng công khéo lo, có đứa bé nào đang bú mẹ mà khóc bao giờ đâu?
Bên bờ Hoàng Hà đã đậu sẵn một chiếc đại thuyền. Họ vừa lên thuyền xong, từ phía Thái Hoàng sơn phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Khói bốc cao mấy chục trượng.

Phi Hương giật mình hỏi Thiên Vũ :
- Tướng công làm cách nào mà đem được hỏa dược vào Tổng đàn Tử Vi môn?
Chàng cười đáp :
- Gần hai trăm cân hỏa dược được xe thành nhang chất ngay sau phía đại sảnh.
Chưa chắc Bá Câu đã toàn mạng. Bây giờ các nàng yên tâm sang sông. Quán Hưu và toán cao thủ Kiếm Minh đang đợi bên kia bờ. Ta và Huệ Chi sẽ trở lại cùng anh em tấn công Tổng đàn Tử Vi môn.
Chàng hôn vợ con rồi kéo Huệ Chi nhảy lên bờ, chạy như bay về phía ngọn lửa đang bốc lên ngút trời. Ba trăm cao thủ Kiếm Minh và một trăm tay đao thủ Thất Tinh đường đang tử chiến với hơn năm trăm môn đồ áo tím. Họ đã đi bằng đường sườn núi phía tây, chờ có tiếng nổ là ào lên tấn công. Phu thê Thiên Vũ chạy đến nơi thấy đại sảnh đang bốc cháy dữ dội, phía sau đã sụp đổ. Bá Câu mặt mũi đằng đằng sát khí đang chống chọi với Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam sơn chủ. Võ công của lão cao hơn hẳn hai đối thủ nhưng lâu lâu lại bị họ Đồng tung độc phấn nên phải nhảy lui.
Thiên Trì Tẩu và Tý Ngọ động chủ Hàn Cán đã đi Yên Kinh nên không có mặt.
Chỉ còn Thiên Cơ thư sinh Khúc Vệ và Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên đang bị sáu thanh loan đao uy hiếp.
Thiên Vũ gỡ mặt nạ da người, khôi phục lại diện mạo rồi quát lên như sấm, xông vào chém Bá Câu. Đồng Kỳ Xương và Trần Thanh Thư nhường trận địa cho chàng, nhảy ra cùng với Huệ Chi tấn công bọn môn đồ.
Bá Câu thấy mặt Thiên Vũ, căm hận rung kiếm xuất chiêu Cô Lâu Ma Ảnh.
Chàng cười nhạt dùng chiêu Kiếm Thủy Trường Lưu, phong tỏa đường kiếm của đối phương, tả thủ vỗ một đạo chưởng phong nặng như núi đổ. Bá Câu không chịu kém, vung chưởng chống đỡ. Chưởng kình, kiếm phong chạm nhau nổ vang rền. Thiên Vũ nghe tay mình chấn động, biết công lực Tình Ma còn cao hơn mình. Chàng nghiến răng vận toàn lực đánh chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi. Bá Câu nghe kiếm khí cuộn đến, kinh hãi dở chiêu Cô Lâu Táng Thiên phản kích. Hai thanh kiếm chạm nhau ngân dài rồi tắt lịm. Thân áo trước ngực lão rách ba đường, một vết kiếm thương kéo dài từ góc trán xuống đến cằm, hủy mất con mắt bên tả, máu tuôn xối xả.
Thiên Vũ kinh hãi nhận ra lão mặc bảo y nên không chết vì ba vết kiếm nơi tâm thất. Chàng chưa kịp định thần thì Bá Câu đã vươn tay

tóm lấy một tên môn đồ đang chiến đấu gần bên tung về phía chàng rồi đào tẩu về phía sau hậu sảnh, biến mất trong làmn khói bụi.
Thiên Vũ đuổi theo, lục lọi khắp nơi màkhông tìm ra tung tích. Chàng dậm chân tiếc nuối rồi quay lại đấu trường. Bọn môn đồ thấy Môn chủ đã bỏ chạy, không còn tinh thần chiến đấu cũng thi nhau đào thoát.
Thiên Cơ thư sinh và Hoàng Diện Tú Sĩ cũng sắp táng mạng dưới sáu thanh loan đao. Thiên Vũ đã từng tiếp xúc với hai người này, biết họ không đến nổi tàn ác nên chàng sinh lòng bất nhẫn, thét thuộc hạ đình thủ.
Chàng nghiêm giọng bảo :
- Nhị vị tuy theo Bá Câu nhưng chưa gây tội ác với giang hồ. Tại hạ không nỡ nhìn bậc anh hào vì lầm đường mà phải chết oan. Xin hãy trở về quê cũ mà ẩn dật.
Thiên Cơ thư sinh buồn bã đáp :
- Là thân nam tử ai chẳng muốn đem tài trí dương danh với đời. Bởi lúc đầu không biết Bá Câu là Tình Ma hóa thân nên lão phu và Lâm huynh mới nhận lời hợp tác. Khi biết ra thì đã muộn rồi vì lão ma đã hạ độc, muốn ly khai cũng không được.
Nay các hạ rộng lượng buông tha, về đến quê nhà rồi chết cũng mãn nguyện.
Thiên Vũ không ngờ Bá Câu lại thâm độc như vậy. Chàng bảo họ :
- Nếu nhị vị quyết tâm hồi đầu hướng thiện thì tại hạ sẽ giải độc giùm cho.
Hai lão nhìn nhau gật đầu rồi bước đến trước mặt Thiên Vũ vòng tay nói :
- Thiếu hiệp là bậc anh hùng cái thế, khí độ quân tử, đáng mặt minh chúa. Bọn lão phu xin được theo phò tá, đem chút tài mọn góp sức diệt ma vệ đạo.
Thiên Vũ mừng rỡ, nắm tay hai người :
- Được nhị vị sát cánh thì tại hạ rất phấn khởi. Từ nay coi như người một nhà.
Đồng Kỳ Xương chờ Khúc Vệ và Lâm Thuyên thu thập hành lý xong liền cho phóng hỏa toàn bộ các công trình của Tổng đàn.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 16

Miên Dương bán dạ cứu Đường môn
Bố Đà La tự thu kinh bổn

Mười ngày sau, bọn Thiên Vũ về đến Cối Kệ Long Nữ cho mở đại yến chiêu đãi mọi người. Bà nghe kể Bá Câu nhờ bảo y nên thoát chết, hậm hực nói :
- Thật là đáng tiếc, không hiểu lão ác tặc ấy lấy đâu ra chiếc bảo y?
Thiên Cơ thư sinh ứng tiếng :
- Bẩm phu nhân, Thanh Sa Chân Quân có một đôi nên đã tặng cho Bá Câu một chiếc Thiên Tầm Ma Ỵ Trừ bảo đao thần kiếm, không loại vũ khí nào đâm thủng được.
Huệ Chi thỏ thẻ nói :
- Nếu vậy tướng công cũng mặc bảo y của thiếp mà đấu với lão.
Hôm sau, Thiên Vũ cho chim bồ câu báo với Bát Chỉ Thần Cái tung đệ tử truy tìm tung tích Triệu Bá Câu, Hàn Cán và Thiên Trì Tẩu. Chàng dặn Lương bang chủ bảo bọn bang chúng lưu ý những người chỉ còn một mắt.
Tin Tổng đàn Tử Vi môn bị Kiếm Minh thiêu hủy, Bá Câu thọ thương phải đào tẩu đã lan truyền khắp thiên hạ. Các phái đều cử người đến chúc mừng.
Thiên Vũ đã giải độc cho Thanh Hải thần tăng và hai cao thủ hồi đầu. Chàng biết Thiên Cơ thư sinh là bậc kỳ tài, cơ trí tuyệt luân nên hỏi ý kiến ông :
- Theo Khúc tiên sinh thì Bá Câu sẽ chạy về đâu?
Khúc vệ suy nghĩ, cân nhắc mọi khả năng rồi đáp :
- Theo thiển ý của lão phu thì Bá Câu nhất định sẽ chạy sang Tây Vực để nương nhờ Hồng giáo vì các Phân đàn sau khi nghe tin dữ đã tự động giải tán, môn đồ nhất định đào tẩu hết.
Thiên Vũ đăm chiêu một lúc, quay sang hỏi Hoàng Diện Tú Sĩ :
- Lâm các hạ. Ngoài số năm mươi vạn lượng mà ngài đã đem về cho Kiếm Minh thì Bá Câu còn có tài sản gì nữa không?
Họ Lâm giật mình :
- Thiếu chủ nhắc lão phu mới nhớ. Chiếu theo sổ sách thu nhập của Thiên Phủ đường thì phải còn hơn trăm vạn lượng nữa. Số này không được chuyển về Tổng đàn.
Như vậy có lẽ Bá Câu còn một cơ sở bí mật. Cổ nhân thường nói : "Thỏ khôn có đến chín hang" hơn nữa Thập Bát Cương Thi cũng không có mặt ở Tổng đàn.
Thiên Cơ thư sinh chép miệng :

- Giá mà bắt được Thiên Trì Tẩu và Hàn Cán thì sẽ biết được cơ sở thứ hai này.
Thanh Hải thần tăng góp ý :
- Bần tăng hiểu rất rõ con người của Bá Câu. Lão không bao giờ đến với ai với thế hạ phong. Nếu có sang Tây Vực liên thủ với Hồng giáo thì cũng phải có gì để mặc cả.
Nhưng không hiểu ngoài số bạc trăm vạn lượng, lão còn sở cậy vào điều gì nữa.
Mọi người bàn bạc rất lâu mà không đi đến kết luận nào, đành phải chờ tin tức của Cái bang.
Mười ngày sau, chim câu từ huyện An Dương, phủ Hà Nam báo rằng cách đây ba ngày có cao thủ nửa đêm đột nhập Tàng Kinh Các, lấy đi mười quyển chân kinh. Quan trọng nhất là bí kíp Bối Diệp Chân Giải. Các tăng nhân trong chùa phát hiện vây đánh nhưng tên phi tặc hầu như không sợ đao kiếm. Võ công thần sầu quỷ khốc nên đã đả thương Tuệ Tâm đại sư và mười mấy người rồi tẩu thoát. Tuệ Không đại sư mời Thiên Vũ lên ngay Thiếu Lâm tự để bàn bạc để bàn bạc kế sách truy tìm hung thủ.
Bộ phận đầu não của Kiếm Minh lập tức họp khẩn cấp. Long Nữ căm giận bảo :
- Qua những điều vừa kể trong thư, ta đoán chắc đó chính là Triệu Bá Câu. Ngoài lão ra, không ai có được bảo y phòng thân và bản lãnh cao cường đến thế.
Thiên Cơ thư sinh tán thành :
- Hội chủ nói chẳng sai và sự việc này đã chứng thực nghi vấn của Thanh Hải thần tăng, Tình Ma đã dùng chân kinh của Thiếu Lâm tự để dẫn dụ Hồng giáo liên thủ với mình.
Nhị Tuyệt Nhân Ma thở dài :
- Nếu Hồng giáo vào Trung Nguyên thì cuộc phong ba sẽ rất dữ dội và đổ nhiều xương máu.
Chưởng môn phái Côn Lôn Thương Tâm Kiếm Vũ Đạo Toàn tỏ vẻ lo ngại :
- Sau Côn Lôn thì mục tiêu của Hồng giáo sẽ là Thanh Long bang, Nga Mi phái và Chung Nam sơn.
Thiên Vũ gật đầu :
- Đúng vậy. Giờ đây trận địa đã dời sang Tây Thục. Chúng ta phải cấp tốc điều toán đao thủ của Quán Hưu và Thất Tinh đường đến Thiểm Tây giúp Thanh Long bang chặn đứng Hồng giáo lại.
Quán Hưu và Tân Hùng nhận lệnh, ra ngoài kiểm quân, chuẩn bị lên đường.

Đồng Kỳ Xương, Chung Nam sơn chủ, Thanh Hải thần tăng cũng được điều về mặt trận phía tây. Tổng cộng nhân mã chỉ hơn ba trăm người nhưng toàn là những tay kiệt xuất.
Dùng bữa trưa xong, Thiên Vũ khởi hành đến Tung Sơn. Tiểu hài nhi Thiên Sơn đã tròn năm tháng tuổi, trắng trẻo, bụ bẫm và hay cười. Yến Vân ẵm con ra tiễn trượng phụ Chàng âu yếm thê tử một lúc rồi lên ngựa.
Trưa ngày thứ năm, chàng đã có mặt ở chân núi Thiếu Thất. Gởi ngựa xong, chàng dùng khinh công thượng sơn. Đến cổng tam quan, mười tăng nhân phòng vệ chắp tay cúi chào, mời vào trong và đánh vào khánh ngọc chính tiếng để báo hiệu.
Thiên Vũ vừa đến sân trước đã gặp Phương trượng Tuệ Không và các cao tăng ra đón, đưa vào khách sảnh bên hữu Đại Hùng bảo điện.
An tọa xong, Tuệ Không đại sư rầu rĩ nói :
- Bối Diệp Chân Giải là bí kiếp vô thượng của Phật môn, được viết bằng tiếng Phạn. Trăm năm nay chưa ai học được nhưng vẫn là bảo vật số một của Thiếu Lâm.
Nếu rơi vào tay ác ma thì quả là đáng ngại và ta cũng mang tội với tông môn. Bần tăng đã thỉnh ý của sư thúc tổ và người chỉ điểm rằng chỉ có Thương Thiên Vũ mới có khả năng tìm lại chân kinh. Vì vậy bần tăng mới viết thư mời thiếu hiệp đến.
Thiên Vũ nghiêm giọng đáp :
- Tiểu điệt may mắn được thụ giáo võ học của Thiếu Lâm, trong tâm vẫn xem mình là đệ tử Phật môn nên có nghĩa vụ thu hồi bí kiếp. Tiểu điệt xin tận lực hoàn thành. Theo ý của tiểu điệt thì hung thủ chính là Tình Ma Mễ Hồng đã từng hóa thân thành Triệu Bá Câu. Mục đích của lão là đem chân kinh dâng tặng cho Đại Lai Hoạt Phật ở Tây Vực để mượn lực lượng Hồng giáo chống lại võ lâm Trung Nguyên.
Quần tăng không ngờ chàng lại biết rõ hung thủ nên mừng rỡ vô cùng.
Tuệ Không bảo :
- Thiếu hiệp quả là người tài trí. Bần tăng sẽ cử cao thủ La Hán đường theo thiếu hiệp đi Tây Vực.
Chàng mỉm cười nói :
- Sự xâm nhập của Hồng giáo không chỉ liên quan đến vụ mất kinh của Thiếu Lâm tự mà còn đe dọa cả sự thanh bình của võ lâm. Xin Phương trượng liên hệ với các bang phái, cử người đến ngay đất Thục để đương cự với bọn Lạt mạ Phần tiểu điệt sẽ tìm cách trà trộn

vào Tây Vực để đoạt lại kinh sách.
Thỏa thuận xong, Thiên Vũ cáo từ chư tăng, xuống núi. Bảy ngày sau, chàng vượt sông Hán Thủy vào đất Thiểm Tây. Dọc đường, đệ tử Cái bang ở Tây An cung cấp tin tức về mặt trận Lan Châu, Hồng giáo chuẩn bị tấn công Tổng đàn Thanh Long bang ở Phượng Tường. Cánh thứ hai từ Thanh Hải đang tiến về huyện Miên Dương để uy hiếp Đường gia.
Thiên Vũ cân phân lợi hại, biết Đường môn không có lực lượng hỗ trợ sẽ gặp nguy nên đi về hướng Tứ Xuyên.
Đường môn đã tồn tại hàng trăm năm như một bang hội có một không hai trong võ lâm. Toàn bộ môn nhân đều mang họ Đường, hoặc chí ít cũng là dâu, rể, con cháu.
Ám khí của họ lừng danh vũ nội, không những về thủ pháp tinh kỳ mà còn ở chất độc vô song.
Hai ngày trôi qua, chàng còn cách Miên Dương hơn hai trăm dặm. Đường vào đất Thục gập ghềnh, hiểm trở, đồi núi chập chùng, khó đi đến nỗi thi hào Lý Bạch trong bài Thục Đạo Nan đã phải than thở rằng :
“Y hu hy, nguy hồ, cao tai.
Thục đạo chi nan, nan ư thướng thanh thiên
...
Hoàng hạc chi phi thượng bất đắc.
Viên nhứu dục độ sầu phân viên”
Tạm dịch :
“Chà chà. Hiểm thế cao thay
Đường đi vào Thục gay hơn lên trời
...
Hạc vàng bay cao chẳng tới được
Khỉ vượn leo giỏi khó bề vịn... ”
Thiên Vũ vượt qua được hai ngọn núi, đến một khu rừng rậm rạp thì hoàng hôn đã buông mau. Đã quen với cảnh lang bạt trường đồ, màn trời chiếu đất nên trên lưng ngựa lúc nào cũng có sẵn lương khô và rượu quý. Chàng thấy bên tả đường quan đạo có một tảng đá lớn cao hơn hai trượng, liền dừng ngựa chọn nơi ấy làm chỗ nghỉ ngơi.
Nền đất dưới chân khối đá cứng và bằng phẳng, chỉ toàn sỏi đá, lưa thưa vài cọng cỏ non. Tháng tám gió thu thổi mạnh, chàng gom củi nhóm lửa ở hướng Đông để tránh gió.
Chỉ lát sau, trời đã tối hẳn, Thiên Vũ vừa ăn uống vừa nhìn ngọn lửa bập bùng, nhớ đến lần cùng Kinh Hạo đến Hồng Trạch hồ cứu người

thân.
Thói thường, độc ẩm bao giờ cũng mau say, chưa hết một canh giờ, chàng đã uống cạn nửa túi rượu mười cân. Đêm trường tịch mịch, tiếng côn trùng rỉ rã trong tiếng là rừng rì rào bởi ngọn gió tây, Thiên Vũ nghĩ đến mối phụ thù và bước đường gian tuân sắp đến, cảm khái vỗ bao kiếm ngâm bài Tương Tiến Tửu. Dù không vận công nhưng giọng chàng sang sảng, lồng lộng.
Dứt bài, chàng định uống thêm một hớp rồi đi ngủ nhưng từ xa vọng lại tiếng bước chân nặng nề. Nửa khắc sau, một hán tử mặc bạch bào loạng choạng đi đến, ngồi phịch xuống bên đống lửa. Thiên Vũ lặng lẽ quan sát, thấy hắn độ tam tuần, tướng mạo hiên ngang, lạnh lẽo nhưng vô cùng xanh xao, hốc hác. Thân áo trước bị thủng một lỗ nơi ngực phải, máu đã khô đen và dính chặt vào da thịt.
Hắn thở dài nói :
- Tại hạ thọ thương trầm trọng, tưởng rằng phải chết một mình cô độc trong rừng.
Bỗng nghe tiếng ngân hào tráng của các hạ nên cố lần ra đây có điều muốn cậy nhờ.
Mong các hạ vì đạo nghĩa giang hồ mà an táng dùm tấm thân này để tại hạ khỏi phụ công sinh dưỡng của song thân.
Thiên Vũ ái ngại hỏi hắn :
- Ngoài vết kiếm thương trên ngực, các hạ còn bị thương ở đâu nữa không?
Hán tử cười đau khổ đáp :
- Vết thương trước ngực chỉ là chuyện nhỏ, còn một chưởng Mật Tông Đại Thủ Ấn sau lưng cách đây năm ngày đã làm tạng phủ sai lệch vị trí. Dù các hạ có là thần y cũng chẳng cứu nổi. Tại hạ còn sống đây là nhờ chút nguyên khí cuối cùng.
Thiên Vũ vương tay thăm mạch,thấy quả đúng là đã vô phương nên thở dài bảo :
- Các hạ nói đúng, đã quá trễ rồi. Nếu còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì cứ nói. Thương Thiên Vũ tôi sẽ tùy năng lực mà giúp cho.
Chàng móc trong túi ra năm viên linh đơn đưa cho gã :
- Bậc trượng phu sống thì vui với chính đạo, chết thì thản nhiên cười. Thuốc này sẽ giúp cho các hạ thêm khí lực cùng ta cạn vài chung tử biệt.
Hán tử uống vào nghe tinh thần sảng khoái, nhấp một hớp rồi kể :
- Tại hạ là Liễu Tông Nguyên, từ nhỏ đã theo song thân đến Tây Tạng lập nghiệp.

Gia phụ nhờ tài buôn bán đã thành đại phú, còn tại hạ cũng may mắn được kỳ nhân thu nhận nên luyện thành tuyệt kỹ, tạo được chút hư danh và Vô Tình Kiếm. Nửa năm trước, gia mẫu lâm trọng bệnh, biểu đệ của tại hạ là Liễu Quân bảo rằng trong Quân Sơn ở An Khánh có một vị đệ nhất thần y Tại hạ bèn chuẩn bị lễ vật cùng Liễu Quân và Trung Nguyên, quyết mời cho được. Nào ngờ vừa đến rặng núi này, gã âm thầm ám toán, cướp sạch vàng bạc, tuấn mã, để tại hạ chờ chết trong rừng.
Thiên Vũ nhíu mày hỏi :
- Các hạ có biết hắn làm vậy vì động cơ gì không?
- Có. Trong mấy ngày qua, tại hạ thức ngộ rằng hạ độc thủ mình vì muốn tranh giành Tần Thao Ngọc, vị hôn thê của Nguyên này.
Thiên Vũ ngán ngẩm cho tình đời, quắc mắt bảo :
- Tại hạ cũng đang trên đường sang Tây Tạng, sẽ ghé qua quý phủ điều trị bệnh cho lệnh mẫu và lấy đầu tên khốn kiếp Liễu Quân.
Liễu Tông Nguyên là người cao ngạo, mặt lạnh như tiền nhưng cũng không khỏi xúc động :
- Không ngờ trước lúc lâm chung lại được gặp bậc kỳ hiệp như các hạ. Nếu cứu được gia mẫu, Nguyên này xin nguyện kiếp sau đền đáp.
Hai người đối ẩm, đàm đạo rất tương đắc. Vô Tình Kiếm biết được mục đích của chàng liền bảo :
- Gia phụ là người hán nhưng nhờ của cải nên rất có thế lực với Hoạt Phật và các trưởng lão trong chùa Bố Đà La Tự Ở Lã Sạ Người thường xuyên vào chùa uống trà, đàm đạo với các Lạt mạ Thương huynh chỉ cần giả danh làm tại hạ theo vào là sẽ có cơ hội thu hồi chân kinh.
Nói xong, họ Liễu lấy ra một quyển sách nhỏ và một chiếc vòng vàng cẩn ngọc rất tinh xảo :
- Mười hai năm trước, tại hạ đi chơi đất Trọng Ba, Tây Tạng, tình cờ gặp một nhà sư Hán tộc đang lâm bệnh nặng, liền đem về Lã Sa chữa trị, nuôi dưỡng. Vị sư ấy chính là Tuyệt Mệnh Kiếm Tang Long, sát thủ số một của cõ lâm Trung Nguyên hai mươi năm trước. Cuối đời, tự biết mình đã gây nhiều ác nghiệp nên xuống tóc làm một nhà sư khất thực. Tuyệt Mệnh Kiếm đã truyền tuyệt nghệ cho tại hạ trong năm năm rồi từ trần.
Nếu muốn cải trang làm tại hạ thì huynh đài phải nghiên cứu bí kiếp này. Còn đây là chiếc kim hoàn đính ước với Tần Thao Ngọc, huynh đài mang về trình với gia phụ để làm tin. Cũng may là Liễu Quân không dám đến gần tại hạ để lục soát nên mới còn hai vật này.

Nói xong, Liễu Tông Nguyên cạn kiệt chân khí, máu miệng rỉ ra.
Thiên Vũ vội áp hữu thủ truyền công. Họ Liễu lắc đầu trăn trối :
- Chỉ vô ích thôi, mong huynh đài thay ta chiếu cố cho Tần Thao Ngọc.
Đôi mắt gã lạc thần nhưng vẫn nhìn chàng chờ câu ưng thuận. Thiên Vũ nghe lòng bất nhẫn đành gật đầu. Liễu Tông Nguyên mỉm cười về chốn tuyền đài.
Sáng hôm sau, chàng lấy tảng đá làm chuẩn, đi thẳng vào rừng. Đến chỗ đất mềm, vận toàn lực vỗ một đạo chưởng phong như sấm sét, đất cát bay mù mịt. Một lỗ huyệt sâu hai thước, dài hơn bốn thước hiện ra. Chàng dùng trường kiếm sửa sang cho đủ độ dài rồi đặt thi hài Liễu Tông Nguyên xuống. Lấp đất xong, chàng ôm tảng đá chất lên trên để thú rừng không đào bới.
Cuối giờ Mão, Thiên Vũ lại lên đường, tiếp tục hành trình đến Miên Dương.
Tin tức về cuộc tấn công của Hồng giáo nhắm vào Đường môn được xác định bởi những tay trinh sát lão luyện của Cái bang. Hành tung của bọn Lạt ma rất kín đáo để tạo thế bất ngờ. Vì vậy chàng tin rằng Đường môn chưa hề phát giác. Nhưng vì không quen biết, Thiên Vũ không thể đường đột vào báo tin được. Nếu Hồng giáo bỗng nhiên thay đổi mục tiên thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Kiếm Minh. Chàng quyết định chờ sự việc diễn ra rồi mới ra tay tương trợ.
Gần đến huyện thành Miên Dương, Thiên Vũ tháo chiếc nón rộng vành xuống rồi thúc ngựa đi vào. Dừng cương trước một khách điếm hai tầng rộng rãi. Thiên Vũ đặt một phòng thượng hạng, tắm gội xong lăn ra ngủ một giấc. Chiều đến, hóa trang cho dung mạo khác đi, chàng thả bộ dạo một vòng thăm dò và tìm nơi dùng bữa.
Mùi rượu thơm từ Miên Dương đại tửu quán đã quyến rũ được chàng. Tiểu nhị mau mắn đưa khách vào bàn trống. Đang ăn uống, bỗng thấy hai lão nhân vóc người nhỏ bé từ ngoài lẳng lặng bước thẳng đến bàn chàng và ngồi xuống. Thiên Vũ nhận ra Dạ Miêu Nhi và Nhật Phi Hồ nên kinh hãi hỏi nhỏ :
- Phải chăng có việc khẩn cấp nên nhị vị đại ca mới tìm tiểu đệ?
Dạ Miêu Nhi lắc đầu cười :
- Vũ đệ yên tâm. Ta với Nhật Phi Hồ thấy mặt trận Thanh Long bang thế mạnh người đông, có ở lại cũng vô ích nên đến đây cùng ngươi sang Tây Tạng.
Thiên Vũ thở phào :
- Tốt lắm. Có mặt hai tay đệ nhất thần thâu thì việc thu hồi kinh văn sẽ rất thuận lợi.

Tiểu nhị bưng thêm chén đũa và thức ăn. Ba người đàm đạo rất vui vẻ.
Nhật Phi Hồ bảo :
- Lúc chiều ta với họ Kinh đi ngang qua Đường môn, thấy vẫn im lìm, chưa có động tĩnh gì. không hiểu bọn Lạt ma bao giờ mới đến.
Đêm ấy, Thiên Vũ đưa hai tay diệu thủ thần thâu về ở chung khách điếm với mình. Sáng hôm sau, ba người ra chợ huyện. Thấy dưới gốc cây bên đường có một tên hán tử đeo ba túi, chàng bước đến trước mặt hắn, xòe bàn tay hữu để lộ một đồng tiền cổ đen sì. Tên hán tử kinh hãi vái ba vái hỏi :
- Chẳng hay công tử có điều gì sai bảo?
Thiên Vũ hạ giọng bảo :
- Các hạ về báo với Phân đà chủ, huy động anh em cảnh giới chung quang cứ địa của Đường môn và huyện thành. Nếu phát hiện toán người lạ mặt nào, lập tức thông tri cho ta ở Tứ Xuyên khách điếm. Nên chú ý một điều là bọn Lạt ma Hồng giáo đều trọc đầu và nói tiếng Hán thông thạo.
Hán tử nhận mệnh đi ngay.
Chiều đến, một đệ tử Cái bang đến thông báo rằng trong khách điếm An Hưng, cách Đường gia trang sáu dặm có một toán thương nhân khả nghi, tổng số chừng tám chục, đầu bịt khăn.
Chàng thầm nghĩ :
“Bọn chúng chỉ có mấy chục người mà dám tập kích Đường môn, tất phải toàn những tay kiệt xuất. Hơn nữa, chúng phải có cách đối phó với ám khí của họ Đường.”
Ba người lập tức theo hán tử đến Đường gia trang. Trong ánh chiều tà, các kiến trúc của Đường môn nằm trên một ngọn đồi thấp, trông hiền hoà, thanh nhã, khác hẳn danh tiếng lẫy lừng của nó. Với vị trí này, bọn Hồng giáo có muốn tấn công cũng phải chờ trời tối hẳn.
Chàng yên tâm bảo hán tử lui về rồi cùng nhị vị đại ca vào tửu quán nơi chân đồi nhâm nhi chờ đợi.
Đây là vùng thế lực Đường môn, tất nhiên chủ quán cũng phải là họ Đường. Bọn chàng nhận ra điều này nhờ cách xưng hô của tửu khách với lão.
Đường chưởng quỹ tuổi mới ngũ tuần nhưng hình như cung tử tức rất tốt nên có đến tám đứa con. Quán hơi vắng nên chúng chạy ra và đùa giỡn, bị Đường Tam la mắng. Thiên Vũ giật mình, nghĩ đến lũ tiểu đồng trong Đường gia trang. Nếu không được báo trước, e rằng Đường gia trang trong cơn hỗn loạn khó mà bảo vệ được chúng.
Chàng suy nghĩ rất lâu rồi gọi chủ quán lại hỏi :

- Đường lão huynh, tại hạ muốn mua một số ám khí, chẳng hiểu giờ này Đường gia trang còn tiếp khách hay không?
Đường Tam hỏi lại :
- Qúy khách mua với số lượng bao nhiêu?
Thiên Vũ đáp :
- Thiết Tật Lê, Ngũ Mang Cầu, Liễu Diệp Phi Đao mỗi thứ một ngàn chiếc.
Đường Tam giật mình trước hợp đồng mua bán béo bở này, quan sát kỹ dung mạo của chàng rồi nói :
- Chẳng hay tôn giá thuộc lộ nào?
Thiên Vũ móc Thanh Long lệnh bài đưa ra :
- Tại hạ là Phó bang chủ của Thanh Long bang.
Đường Tam cầm lấy xem xét rồi cung kính nói :
- Thất lễ. Tại hạ xin dẫn đường đưa Phó bang chủ nhập trang.
Lão giao quán cho phu nhân rồi mau chóng đưa ba người lên đồi.
Thiên Vũ để ý thấy Đường môn phòng bị rất lơi lỏng. Có lẽ vì họ không tin rằng có lực lượng nào dám tấn công một nơi mà ngay cả đứa bé mười tuổi cũng biết dùng ám khí.
Vào đến khách sảnh, đại công tử của Đường gia là Đường Thiên Thu đích thân ra tiếp.
Gã kính cẩn vòng tay nói :
- Không ngờ đại giá của Phó bang chủ lại đến tệ xá, thật vô cùng vinh hạnh.
Thiên Vũ đáp lễ rồi lập lại yêu cầu về ám khí. Họ Đường tính toán rồi đáp :
- Tổng cộng là hai ngàn lượng bạc. Nếu có tẩm độc thì thêm ba ngàn lượng nữa.
Chàng lấy ngân phiếu trả đủ, lắc đầu cười bảo :
- Không cần tẩm dộc nhưng chừng nào có thể giao hàng?
Đường Thiên Thu đáp ngay :
- Trong kho đã có đủ số. Sáng mai tại hạ sẽ cho xe chở đến khách điếm.
Thiên Vũ nghiêm giọng :
- Đến sang mai thì số ám khí trong kho sẽ không còn đủ nữa đâu. Nửa tháng sau, Đường môn sẽ giao hàng tại Tổng đàn Thanh Long bang. Chi phí chuyên chở sẽ tính sau.
Đường Thiên Thu giật mình hỏi lại :
- Tại hạ không hiểu ý của Phó bang chủ?
Thiên Vũ cười mát trả lời :
- Tám mươi cao thủ của Hồng giáo đã ở cách đây sáu dặm. Đêm nay

sẽ tập kích Đường môn. Tại hạ vì lo cho đám tiểu đồng trong quý trang nên mạo muội đến đây thông trị Tin hay không là tùy chư vị.
Đường Thiên Thu kinh hãi bảo a hoàn :
- Ngươi mau vào trong thỉnh lão phu nhân ra ngay.
Lát sau, Đường lão thái ra đến. Tuổi bà chắc đã hơn thất tuần, tóc bạc như sương, tay chống trượng gỗ nhưng trông còn rất tráng kiện, da dẻ hồng hào, mắt lấp lánh thần quang.
Thiên Vũ đứng lên vòng tay thi lễ :
- Tiểu bối là Thương Thiên Vũ bái kiến lão thái.
Bà gật đầu, ngồi xuống ghế, quan sát chàng rồi bảo :
- Ta là chỗ cố hữu của Thương Thiên Long, chẳng lẽ ngươi không thể dùng chân diện mục mà ra mắt ta được hay sao?
Chàng hổ thẹn và khâm phục đôi mắt sắc bén của Đường lão thái, đưa tay xoa mặt, để lộ dung mạo anh tuấn phi phàm. Đường lão thái hài lòng bảo :
- Ngươi còn anh tuấn hơn cả Thiên Long lúc thiếu thời. Hãy ngồi xuống rồi cho ta biết chuyện Hồng giáo.
Thiên Vũ nghiêm mặt thưa :
- Câu chuyện còn rất dài. Trước hết xin bá mẫu và Đường huynh chuẩn bị ngay lực lượng đối phó. Bản lãnh bọn Lạt ma rất lợi hại.
Đường Thiên Thu gật đầu :
- Thương huynh đệ cứ đàm đạo với gia mẫu. Ta sẽ lo việc này.
Nói xong, gã quay người rảo bước. Thiên Vũ giới thiệu hai tiểu đồng của mình với Đường lão thái :
- Bẩm bá mẫu, đây là nhị vị đại ca của tiểu điệ, Dạ Miêu Nhi Kinh Hạo và Nhật Phi Hồ Lăng Thu.
Hai người bẽn lẽn cúi chào. Đường lão thái bật cười :
- Té ra đây là hai tên trộm gà mà Thiên Long đã cứu mạng năm nào.
Thiên Vũ tư lự, cố tìm câu giải đáp về cách phòng tránh ám khí của Hồng giáo nhưng không có kết quả. Chàng đành phải hỏi Đường lão thái :
- Thưa bá mẫu, theo thiển kiến của tiểu điệt thì bọn Hồng giáo nếu không ỷ lại vào điều gì đó thì chắc không dám đến đây chọc ghẹo ám khí của Đường môn. Xin bá mẫu lưu ý điểm này.
Đường lão thái gật đầu bảo :
- Vũ nhi nhắc nhở rất phải. Nếu chúng mặc áo da trâu và vuốt vũ khí vào đá nam châm thì sẽ vô hiệu hóa được phi châm và các ám khí nhỏ.
Vừa lúc đó, Đường Thiên Thu bước vào, Đường lão thái bảo hắn :
- Ngươi lập tức vào kho lấy độc sa và các ám khí bằng đồng phân

phát cho đệ tử bổn môn. Thu hồi lại các loại ám khí bằng sắt thép. Đường Thiên Thu lại quay ra. Đàm đạo đến đầu canh hai, Thiên Vũ theo Đường đại công tử đi một vòng khảo sát hệ thống phòng thủ. Gần đến canh ba, nhờ nhãn quang sắc bén, chàng phát hiện được mấy chục bóng đen đang từ từ áp sát trọng địa Đường môn. Chàng bảo Đường Thiên Thu báo động, chờ hiệu lệnh sẽ tấn công.
Gã không ngờ trong đêm tối mà Thiên Vũ có thể nhìn xa mười trượng, lòng vô cùng bái phục.
Nửa khắc sau, tám mươi Lạt ma đã đến chân tường trang viện. Chúng chia làm ba toán đột nhập theo ba hướng Bắc, Tây, Đông, chừa lại cổng chính ở phía Nam vì nơi đây có trạm canh.
Chờ bọn chúng phóng qua tường, vào hẳn bên trong, Thiên Vũ huýt sáo ra hiệu.
Bọn đệ tử Đường môn phục sẵn trong các bụi cây lập tức tung ám khí xuống đầu bọn địch. Đồng thời hàng trăm ngọn đuốc được thắp lên, sáng rực cả một vùng.
Bọn Hồng giáo không ngờ đối phương biết trước nên tập kích bất ngờ. Hơn hai mươi tên đã bỏ mạng vì độc sạ Chúng lăn lộn, gào thét trên mặt đất, chấn động cả đêm trường.
Nhưng đúng như Thiên Vũ đã dự đoán, toán Lạt ma võ công cao hiêu, thiền trượng, phi bạt, giới đao vung lên loang loáng, gạt phăng làn mưa ám khí. Nhưng thật ra bọn chúng rất hoảng sợ vì các ám khí đều bằng đồng, không chịu tác động của từ tính.
Chỉ có mười mấy tên hầu như không coi ám khí ra gì, bộ pháp cứng nhắc nhưng vô cùng lanh lẹ và lợi hại. Đôi song trảo của chúng ngang nhiên chống đỡ đao kiếm, tiến vào gần đại sảnh. Đường lão thái và Đường Thiên Thu đứng trên lan can đại lâu quan sát trận địa, thấy vậy không khỏi kinh tâm táng đởm.
Thiên Vũ nhận ra Thập Bát Cương Thi, chàng bảo Đường Thiên Thu :
- Xin Đường huynh ra lệnh cho đệ tử lui vào sảnh, nhường cho chúng xông tới, càng gần càng tốt.
Hã không hiểu ý chàng nhưng vẫn làm theo. Các cao thủ đang vây đánh Thập Bát Cương Thi lùi cả vào trong. Toán Lạt ma mừng rỡ tụ cả sau lưng Thập Bát Cương Thi tiến lên.
Nhưng khi còn cách cửa sảnh hai trượng, Thiên Vũ vận công đọc câu thần chú mà Chiêu Hồn chân nhân đã dạy. Thập Bát Cương Thi lập tức quay lại tấn công toán môn nhân Hồng giáo. Vì bất ngờ mà đã có mười mấy tên táng mạng dưới ma trảo của Thập Bát Cương Thi.

Đường Thiên Thu thét thuộc hạ hỗ trợ cho Thập Bát Cương Thi, bản thân gã cũng lao xuống nhập cuộc. Toán Lạt ma chỉ còn hơn bốn mươi tên, dù kiêu dũng cũng không chống cự nổi.
Chưa đầy một canh giờ đã bỏ mạng không còn một mống. Thiên Vũ niệm chú cho Thập Bát Cương Thi đỉnh thủ rồi đưa chúng vào trong.
Sáng hôm sau, bọn Thiên Vũ cáo từ Đường môn. Dạ Miêu Nhi sẽ đưa xe chở ám khí và Thập Bát Cương Thi trở lại Tổng đàn Thanh Long bang. Thiên Vũ đã dạy cho Kinh Hạo cách điều khiển đám thây mạ Thật ra chúng chưa thể gọi là xác chết vì đây chính là mười tám tay cao thủ hắc đạo bị Dương Hùng khống chế, dùng Cương Thi ma công và dược vật biến họ thành công của của mình. Ý thức đã bị tiêu hủy nhưng vẫn ăn uống bình thường vì bản năng sinh tồn và chỉ tuân lệnh một cách mù quáng.
Nửa tháng sau, Thiên Vũ và Nhật Phi Hồ đã đến Lã Sa, thủ phủ của Tây Tạng.
Trên đường đi, chàng đã thông thuộc bí kíp võ công của Vô Tình Kiếm Liễu Tông Nguyên. Trình độ kiếm thuật của chàng hiện nay chỉ thua có nghĩa phụ là Kiếm lão nhân. Vì vậy bất cứ kiếm phổ nào cũng không gây khó khăn cho chàng.
Đồng thời, Thiên Vũ cũng học của Nhật Phi Hồ môn Tạng ngữ. Dù không gọi là thông thạo nhưng cũng có thể hiểu được và nói được.
Tây Tạng là vùng cao nguyên ở phía Tây Nam Trung Quốc, rộng khoảng hai trăm vạn dặm vuông, độ cao trung bình một ngàn hai trăm trượng. Bìa phía Nam của Tây Tạng là dãy Hy Mã Lạp Sơn với nhiều đỉnh cao hơn hai ngàn trượng. Phía Nam là nơi có các thung lũng lớn và lượng mưa khá nhiều nên ngành trồng trọt được phát triển. Phần trung và Tây Bắc Tây Tạng thiên về nghề chăn nuôi gia súc.
Thủ phủ Lã Sa nằm ở miền trung, nổi tiếng với những đền chùa lộng lẫy, kiến trúc tinh xảo. Mấy trăm vạn dân Tạng đều theo Phật giáo Mật Tông. Còn Hồng giáo là tên gọi của một tổ chức Lạt ma tinh thông võ nghệ, có trách nhiệm bảo vệ cương thổ Tây Tạng.
Liễu gia trang nằm ở cửa bắc thành Lã Sa, là nơi nổi tiếng không kém chùa Bố Đà La, nơi trụ trì của Hoạt Phật.
Liễu Bảo An sang đất Tây tạng từ năm ba mươi mốt tuổi, nhờ tài kinh doanh mà ông trở nên người Hán giàu có nhất Tây Tạng. Hàng năm vẫn thường cúng dường hàng chục vạn lượng cho Hoạt Phật. Vì vậy, ông trở thành vị tín đồ đáng kính nhất của Hồng giáo.
Thiên Vũ không khỏi ngỡ ngàng trước quy mô và vẻ đẹo của Liễu gia trang. Kiến trúc mang nặng tính cách Tạng nhưng vẫn còn đôi nét

đẹp của Trung Nguyên. Đại môn lúc nào cũng mở rộng, hai bên có gia đinh đứng gác. Chàng xuống ngựa đưa bái thiếp.
Lát sau, có một lão nhân tuổi trạc lục tuần bước ra, mời vào. Chờ khách an tọa xong, lão vòng tay nói :
- Lão phu là Lân Tùng, Tổng quản Liễu gia trang, xin hỏi nhị vị muốn bái kiến Trang chủ vì mục đích gì?
Thiên Vũ cười đáp :
- Tại hạ là một lang trung, nghe nói Liễu phu nhân lâm trọng bệnh nên đến đây xem thử.
Lân Tùng rầu rĩ bảo :
- Túc hạ là người thứ một trăm muốn được hưởng số vàng vạn lượng. Nhưng dù sao cũng phải thử xem.
Thiên Vũ nghiêm mặt nói :
- Quy củ chữa bệnh của tại hạ hơi khác thường. Dù bệnh nhẹ hay cửu tử nhất sinh cũng chỉ lấy đúng một lượng vàng mà thôi.
Họ Lân giật mình chăm chú nhìn chàng, thấy người lạ tuổi mới đôi mươi, ngoài dung mạo anh tuấn còn đầy vẻ tôn quý. Lão bối rối bước ngay vào trong mời Liễu trang chủ. Liễu Bảo An nghe chuyện lạ liền bước ra ngay. Lão là người tinh tế, lịch duyệt, xem tướng mạo nhận ra chàng không phải là kẻ tầm thường nên vòng tay thi lễ :
- Công tử nhân phẩm hơn người, lão phu xin cậy nhờ tay diệu thủ hồi xuân.
Thiên Vũ theo lão vào khuê phòng Liễu phu nhân, thấy bà chỉ còn xương với da, chàng xúc động bước đến nắm tay xem mạch. Nửa khắc sau, chàng đứng lên nhìn xuống gầm giường, thấy một đàn kiến đang bu đầy chiếc bồn đựng nước tiểu. Thiên Vũ đã hiểu được bệnh lý, trở lại phòng khách. Liễu trang chủ hồi hộp hỏi :
- Công tử có cứu được tiện nội hay chăng? Các đại phu đến trước đều lắc đầu vì không tìm ra phương dược.
Chàng gật đầu đáp :
- Qúy phu nhân mắc chứng đường niệu. Bệnh này rất khó trị. Ngay đất Trung Nguyên đầy rẫy nhân tài cũng chỉ có mình Độc Tâm Thần Y Tăng Dao là thành công.
Liễu Bảo An thất vọng thở dài :
- Nhưng biết Tăng thần y ở đâu mà mời cho được?
Thiên Vũ mỉm cười :
- Liễu trang chủ chưa nghe tại hạ nói hết. Ngoài họ Tăng, người thứ hai đang đứng trước mặt ngài.
Liễu trang chủ vui mừng khôn xiết, vòng tay nói :
- Xin công tử ra tay tế độ, lão phu không dám quên ơn.

Chàng hỏi mượn văn phòng tứ bảo, viết toa thuốc đưa cho Tổng quản :
- Các hạ theo toa thuốc này bốc sáu thang, chỉ sau hai ngày là bệnh sẽ lui.
Quả nhiên, đến chiều ngày thứ ba, Liễu phu nhân đã hồi phục lại, mặt đã có chút huyết sắc, nước tiểu không còn chất đường nữa.
Thiên Vũ viết toa thứ hai, toa này sẽ dùng suốt đời. Liễu Bảo An cảm kích đến sa lệ, nghẹn ngào bảo :
- Lão phu xin dâng vạn lượng vàng để đền ơn cứu tử.
Thiên Vũ nghiêm mặt hỏi :
- Chẳng hay định lực của Trang chủ thế nào?
Liễu Bảo An ngạc nhiên đáp :
- Lão phu không dám tựự hào nhưng đã nhiều năm lăn lộn trên thương trường nên khi cần thiết thì dẫu núi lở trước mặt cũng không giật mình.
Chàng bảo lão dẫn mình vào thư phòng cho kín đáo rồi kể lại cái chết của Liễu Tông Nguyên và mục đích của mình khi đến Lã Sa.
Liễu trang chủ cắn răng đè nén đau khổ, thiết tha nói :
- Thương công tử có ơn cứu tiện nội, lại có ơn hậu táng cho khuyển tử, Liễu mỗ xin được tận tâm giúp người hoàn thành trọng trách.
Thiên Vũ vòng tay cảm tạ rồi bảo :
- Trang chủ không nên cho phu nhân biết tin dữ. Ba ngày nữa, tại hạ sẽ rời trang rồi trở lại bằng dung mạo của Liễu Tông Nguyên. Mong Trang chủ chỉ giáo đôi điều cần thiết để nhập vai.
Họ Liễu hiểu ý liền đem lai lịch, sinh hoạt trong Liễu gia trang ra kể cặn kẽ. Cuối cùng lão bảo :
- Lân tổng quản theo ta đã bốn chục năm, lão sẽ đi cùng công tử để nhắc nhở.
Trong ba ngày, Lân Tùng dẫn chàng đi khắp gia trang, gặp mọi người, chỉ điểm danh tính, bổn phận để chàng ghi nhớ.
Sáng ngày cuối tháng năm, chàng từ biệt Liễu trang chủ. Nhưng đến trưa, trong dung mạo Liễu Tông Nguyên, chàng và Phi Hồ trở lại gia trang. Lăng Thu lại hóa trang thành tiểu đồng.
Liễu trang chủ dù đã được báo trước vẫn bán tín bán nghị Lão ôm chàng khóc sướt mướt. Thiên Vũ nói thầm :
- Xin bá phụ bình tâm, kẻo lộ chuyện.
Lúc này lão mới biết đây là Thiên Vũ, liền gượng cười, đưa chàng vào trong bái kiến mẫu thân.
Liễu phu nhân đã ngồi dậy, ăn uống bình thường, dù thực đơn rất khắc khổ. Bà âu yếm trách con :

- Nguyên nhi đi tìm thuốc gì mà lâu quá vậy? Nếu không có thần y cứu mạng thì chắc chẳng thấy được mặt ngươi.
Thiên Vũ xúc động, nhớ đến Lục mẫu và Tiêu mẫu, sụp xuống lạy :
- Hài nhi bất hiếu, xin mẫu thân trách phát.
Hàn huyên một lúc, chàng trở lại phòng riêng. Tối đến bàn bạc vối Liễu trang chủ xong, chàng thay y phục dạ hành, dùng khinh công đến nơi cư ngụ của Liễu Quân.
Cha của Tuần Phủ Liễu Quân là biểu đệ của Liễu Bảo An nhưng lão đã qua đời năm năm trước. Liễu Quân vung tay phá gia tài nên cửa nhà rất sa sút. Liễu trang chủ thường phải trợ cấp cho hắn.
Thiên Vũ đã hỏi rõ đường đi nước bước nên đến ngay phòng ngủ của Liễu Quân, gõ cửa, giả giọng lão bộc :
- Liễu công tử, lão nô có chuyện muốn thưa.
Liễu Quân chưa ngủ, liền mở cửa bước ra. Thấy trước mặt là một hắc y nhân bịt mặt, kinh hãi nói :
- Ngươi là ai?
Thiên Vũ tháo khăn, để lộ dung mạo của Liễu Tông Nguyên. Liễu Quân biết biểu ca võ công cao siêu, lòng lạnh như băng nên sụp xuống van nài :
- Xin biểu ca nghĩ đến tình quyến thuộc mà tha cho tiểu đệ một phen. Tiểu đệ nguyện làm nô bộc suốt đời hầu hạ.
Thiên Vũ lạnh lùng bảo :
- Thứ người táng tận lương tâm như ngươi không nên sống mà làm hại nhân sinh.
Dứt lời, chàng vung kiếm xuất chiêu Tuyệt Mệnh Nhân Hoàn chặt bay thủ cấp gã.
Thiên Vũ lột khăn bàn gói lại rồi trở về Liễu gia trang.
Liễu Bảo An biết chàng đã đắc thủ, liền lẳng lặng ấn nút cơ quan trên vách thư phòng, để lộ một cánh cửa dẫn đến một gian mật thất rộng rãi, nằm sâu dưới đất. Nơi đây, linh vị của Liễu Tông Nguyên được phụng thờ. Thiên Vũ đặt thủ cấp của Liễu Quân lên mâm đồng, chấp tây khấn :
- Liễu huynh, tiểu đệ đã đem thủ cấp tên cẩu tặc về đây. Mong hương hồn Liễu huynh được ngậm cười nơi chín suối.
Liễu Bảo An đau khổ không nói nên lời, đôi mắt già nua đẫm lệ. Ông thắp cho con ba nén nhang rồi cùng Thiên Vũ trở lại thư phòng.
Sáng hôm sau, gia nhân của nhà Liễu Quân hộc tốc đến báo hung tin, bảo Lân tổng quản đến lo liệu ma chay. Thiên Vũ bỗng nảy ra một ý :
- Bẩm thân phụ, sao chúng ta không nhờ Bố Đà La Tự lập đàn cầu

siêu cho biểu đệ?
Liễu Bảo An nghe chàng gọi ông là thân phụ, lòng già được an ủi. Ông tưởng như con mình còn sống. Lão bùi ngùi nói :
- Danh có chính thì ngôn mới thuận. Nguyên nhi chẳng may đã mạng vong, công tử có thể thay nó mà làm con chúng ta được không?
Chàng xúc động quỳ xuống lạy chín lạy :
- Hài nhi xin bái kiến nghĩa phụ.
Họ Liễu vui mừng khôn tả, xiết chặt chàng vào lòng :
- Vũ nhi, sau việc này ta sẽ về Tứ Xuyên sinh sống. Ngươi cứ tiếp tục hành hiệp giang hồ. Lâu lâu ghé lại thăm vợ chồng ta với dung mạo Nguyên nhi là đủ lắm rồi.
Thiên Vũ an ủi lão :
- Xin can gia bớt sầu muộn. Người còn có Liễu Tông Thương tiểu đệ hầu hạ dưới gối, không nên quá bi lụy. Hài nhi xin hứa sẽ thường xuyên lui tới để vấn an nhị vị nhân gia.
Cả thành Lã Sa đồn đại về cái xác không đầu của Liễu Quân. Chiều hôm đó, Tần Thao Ngọc theo Tần công đến phân ưu với Liễu trang chủ. Thấy Liễu Tông Nguyên, nàng mở lời trách nhẹ :
- Liễu ca về hồi nào mà không ghé thăm tiểu muội?
Thiên Vũ đã biết cách cư xử của họ Liễu nên lạnh lùng bảo :
- Ta mới về được vài ngày nên chưa thể đến vấn an bá phụ và nàng được.
Chàng không quen cách nói như vậy nên hơi áy náy. Nhưng Tần Thao Ngọc hầu như không để ý đến, vẫn dịu dàng nói :
- Xong tang lễ, chàng sẽ đến chứ?
Không nỡ làm mất niềm vui trong đôi mắt đẹp, Thiên Vũ đành gật đầu :
- Được, ta sẽ đến.
Cha con họ Tần ở lại luôn để dự tang lễ. Thiên Vũ ngại ngùng nên tránh mặt Tần Thao Ngọc. Liễu trang chủ đã sai Lân tổng quản đem ba vạn lượng lên chùa Bố Đà La nhờ chư Lạt ma làm pháp sự, lập đàn cầu siêu cho Liễu Quân. Đại Lai Hoạt Phật có giao tình thâm hậu với Trang chủ nên vui vẻ nhận lời.
Lễ cầu siêu kéo dài ba ngày đêm với đầy đủ nghi lễ Mật Tông. Thiên Vũ, Phi Hồ mặc đồ tang theo linh cữu vào chùa.
Bố Đà La là ngôi chùa đồ sộ nhất Tây Tạng. Đại điện có chiều ngang mười trượng và chiều dài hai chục trường. Tầng trên có tượng Thích Ca cao lớn gấp mười lần người thật. Phòng của Hoạt Phật và chư vị hộ giá cũng ở đây.
Liễu trang chủ đã được Hoạt Phật ưu ái dẫn lên phòng đàm đạo nên

biết rõ vị trí.
Đầu canh ba, đêm cuối cùng, Hoạt Phật xuống dự lễ để niệm thần chú đưa vong hồ Liễu Quân về Tây Phương cực lạc. Chỉ chờ có cơ hội này, Thiên Vũ và Phi Hồ lẳng lặng rút ra ngoài, ẩn vào chỗ tối, cởi bỏ tang phục trắng, để lộ bộ y phục dạ hành sẫm màu. Hai người như bóng ma lướt lên lan can tầng thượng, đến bên cửa sổ phòng Hoạt Phật nghe ngóng rồi dùng tiểu đao đẩy thanh cửa lên, đột nhập vào phòng. Lăng Thu là tổ sư trong nghề đạo chích nên hành động rất mau lẹ, chính xác. Sau một hồi lục soát, gã đã tìm ra ngăn bí mật có ổ khóa. Nhưng ổ khóa này chỉ là trò đùa với Nhật Phi Hồ.
Gã dùng một thanh thép mỏng mở ra dễ dàng. Trong ngăn, ngoài ngân phiếu còn có một bọc vải vàng. Thiên Vũ mở ra xem, nhận ra mười quyển chân kinh của Thiếu Lâm.
Chàng mừng rỡ cùng Phi Hồ rút trong người ra mười quyển kinh văn ngụy tạo, đổi lấy mười quyển thật rồi gói lại như cũ. Thấy không còn sơ sót điều gì, cả hai thoát ra ngoài rồi đẩy then gài lại.
Trưa hôm sau, chôn cất Liễu Quân xong, chàng định trở lại Trung Nguyên thì Tần Thao Ngọc đã đến bên nhắc lại lời hứa hôm trước :
- Liễu ca, tiểu muội đã thưa với bá phụ và bá mẫu rằng chàng sẽ sang Tần gia trang chơi vài ngày.
Thiên Vũ gật đầu, lẳng lặng vào hỏi ý kiến nghĩa phụ :
- Can gia, Tần tiểu thư muốn hài nhi đến thăm, thật là khó nghĩ.
Liễu Bảo An thở dài :
- Thật tội cho Thao Ngọc, chưa xuất giá đã lâm vào cảnh góa bụa. Ta cũng chẳng biết tính sao. Hay ngươi cứ sang an ủi nàng mấy hôm rồi sẽ liệu sau.
Không còn cách nào từ chối, Thiên Vũ ngán ngẩm đi cùng cha con Tần công.
Tần gia trang chỉ cách đó chừng hai mươi dặm. Tuy không lộnglẫy bằng Liễu gia trang nhưng vì ở ngoại thành nên rộng rãi, khoáng đạt hơn nhiều. Chàng đã được nghe Lân tổng quản kể cặn kẽ về nơi đây nên không đến nỗi bỡ ngỡ. Uống trà xong,Tần công cười bảo :
- Hiền tế và Ngọc nhi ra hoa viên cho mát, ta vào nghỉ ngơi một chút.
Tần Thao Ngọc thẹn thùng liếc mắt ra hiệu. Hai người khách sảnh, ngồi trên ghế đá trong vườn hoa. Nàng thản nhiên nép vào lòng chàng. Thiên Vũ vẫn nghĩ rằng nàng là thê thiếp của Liễu Tông Nguyên nên không dám nhìn lâu. Nay mặt kề mặt, chàng mới nhận ra nàng vô cùng diễm lệ. Chàng bối rối không biết phải đối xử thế nào.
Tần Thao Ngọc tình tứ nói :

- Sao lần này chàng không hôn thiếp?
Thiên Vũ giật mình, sợ lộ nên bấm bụng hôn lên đôi môi ké mở. Lòng chàng nghĩ đến lời ký thác lúc lâm chung của Liễu Tông Nguyên nên phó mặc cho số mệnh.
Tần Thao Ngọc rùng mình, buông chàng ra khóc nức nở :
- Chàng quả là kẻ vô tình. Chàng còn định đến bao giờ mới chịu rước thiếp về làm dâu họ Liễu? Sao hôm trước chàng hứa khi nào bá mẫu lành bệnh sẽ tổ chức hôn lễ?
Thiên Vũ trả lời cho qua chuyện :
- Ta vẫn nhớ lời như gia tộc mới có tang, cưới ngay sao tiện?
Tần Thao Ngọc giận dỗi nắm tay chàng đặt lên bụng mình thỏ thẻ :
- Thai nhi đã đến tháng thứ hai, thiếp không thể chờ được.
Thiên Vũ giật bắn mình, ấp úng hỏi lại :
- Nàng nói thật chứ?
Thao Ngọc liếc chàng tình tứ :
- Trước ngày theo Liễu Quân vào Trung Thổ, đêm ấy chàng uống rượu say, canh ba mới đến từ biệt. Thiếp thấy chàng quá say nên đưa vào phòng chăm dóc, ngờ đâu chàng lại ôm chặt lấy, rồi...
Thiên Vũ ngơ ngác như người trong mộng, gượng cười bảo nàng :
- Nếu sự tình như thế thì ta sẽ về thưa ngay với phụ thân cử hành hôn lễ.
Thao Ngọc mừng rỡ hôn lên má chàng. Thiên Vũ nhờ nàng chuyển lời chào đến Tần công, lên ngựa phóng như bay về Liễu gia trang.
Liễu trang chủ đang tính toán sổ sách trong thư phòng, thấy chàng bước vào, vội hỏi :
- Vì lẽ gì mà hài tử về sớm vậy?
Chàng buồn rầu thuật lại lời của Tần Thao Ngọc. Liễu Bảo An thở dài nói :
- Vũ nhi hãy vì hương hồn của Tông Nguyên và chúng ta mà chịu khuất tất một chút vậy. Nếu không thai lớn lên thì Thao Ngọc sẽ tự sát vì xấu hổ và giọt máu của Tông Nguyên sẽ chẳng còn. Dù có nói cho nàng nghe sự thật thì cũng không thay đổi được tình thế.
Nhìn ánh mắt thê lương của nghĩa phụ, Thiên Vũ cắn răng gật đầu :
- Hài nhi xin vâng lời nghĩa phụ nhưng xong hôn lễ, hài nhi sẽ trở về Trung Thổ. Ở đây người lựa lời nói cho nàng hiểu.
Hôm sau, cả thành Lã Sa xôn xao vì tin Liễu công tử thành hôn với Tần tiểu thư vào ngày trùng cửu sắp đến.
Trong bốn ngày còn lại, Thiên Vũ lấy chân kinh ra xem. Ý chàng muốn học thuộc để lỡ có thất lạc cũng còn có thể chép lại được. Đến ngày thứ hai thì chỉ còn có quyển Bối Diệp Chân Giải bằng tiếng

Phạn. Thiên Vũ nhớ lời Tuệ Không rằng Thiếu Lâm không còn vị cao tăng nào tinh thông Phạn ngữ nên muốn nhân dịp này dịch ra Hán văn.
Chàng hỏi nghĩa phụ, lão cười bảo :
- Lân tổng quản chính là người tinh thông chữ Phạn. Hài tử cứ nhờ lão ta là xong ngay.
Lân Tùng là người thứ hai trong Liễu gia trang biết rõ lai lịch của chàng nên lão vui vẻ nhận lời. Bối Diệp Chân Giải chỉ có gần trăm trang nên chỉ hai ngày là họ Lân đã dịch ra tiếng Hán để Thiên Vũ chép lại. Chàng học thuộc lòng rồi đốt bỏ bản chữ Hán đi.
Lân tổng quản cúi đầu bái phục trí tuệ siêu phàm của Thiên Vũ.
Vì mới có tang lễ nên hôn lễ không lớn lắm. Đại Lai Hoạt Phật và các trưởng lão Mật Tông cũng đến ban phúc cho đôi trẻ.
Đêm động phòng, Thiên Vũ giả say không đụng đến tân nương. Hôm sau, chàng lại rủ Lân tổng quản uống rượu rồi giả đò lảo đảo bước về phòng. Vừa vào đến đã thấy Thao Ngọc cầm tiểu đao kề vào ngực mình, nức nở nói :
- Tướng công, nếu chàng thực tâm chê bỏ thỉ tiện thiếp xin được chết cho chàng thỏa dạ.
Thiên Vũ vội thanh minh :
- Nương tử đừng hiểu lầm, vì nàng đang mang thai nên ta không dám mạo phạm.
Thao Ngọc hỏi lại :
- Xin tướng công nói thật lòng mình. Nếu tiện thiếp không mang thai thì tướng công có chịu cưới thiếp hay không? Hay là chàng đã thay lòng đổi dạ, yêu thương người khác?
Chàng bối rối đáp :
- Lòng ta vẫn yêu thương nàng như thuở nào. Đâu phải vì đứa con trong bụng mà phải cưới nàng.
Thao Ngọc nghẹn ngào nói :
- Tiện thiếp vì quá yêu thương tướng công, chờ đợi chàng đã bốn năm nên mới dùng kế mọn để phu thê sum họp. Thực ra chàng và thiếp nào có vượt lễ giáo. Nếu chàng cảm thấy mình bị lừa thì xin cứ để thiếp chết đi.
Dứt lời nàng vung đao đâm vào ngực trái. Thiên Vũ vội búng một đạo Kim Cương chỉ đánh bay tiểu đao rồi nhảy đến ôm nàng. Thao Ngọc gục đầu vào lồng ngực vững chắc của chàng mà thút thít.
Thiên Vũ vỗ về tấm lưng ong :
- Nương tử giỏi lắm. Nhưng nếu ta không phải là Liễu Tông Nguyên thì nàng nghĩ sao?

Chàng tưởng Thao Ngọc sẽ giật mình kinh hoảng, ngờ đâu nàng vẫn thản nhiên đáp :
- Tiện thiếp là đệ tử tục gia của Hoạt Phật, sao có thể bị lừa được. Ngay ngày đầu tiên chàng đến Liễu gia trang thì thiếp đã thấy chân diện mục rồi. Đám a hoàn đều là người của thiếp.
Thiên Vũ ngỡ ngàng buông nàng ra, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp :
- Chẳng lẽ nàng và Liễu Tông Nguyên không có chút tình cảm nào sao?
Tần Thao Ngọc không hề hổ thẹn, mỉm cười đáp :
- Năm thiếp tròn đôi mươi thì Liễu Tông Nguyên đã hai mươi sáu. Liễu bá phụ và cha thiếp là bạn thâm giao nên đã đính ước thông gia. Một năm sau, Liễu Tông Nguyên đến thú thật với thiếp rằng chàng bị quái tật, không thể kết hôn được. Thiếp ngỡ ngàng đi hỏi ý một vị Lạt ma già thì ông ấy bảo rằng tơ duyên của thiếp đã xe với người hóa thân của Liễu Tông Nguyên. Chính vì vậy thiếp mới khám phá ra lai lịch của chàng.
Thiên Vũ lắc đầu bái phục và hỏi :
- Sự hóa trang của ta sơ hở chỗ nào?
Thao Ngọc đỏ mặt nói :
- Tướng công khác ở nhãn thần và mùi da thịt. Ánh mắt chàng rất quyến rũ còn thân thể thì không có mùi nồng.
Chàng cười bảo :
- Để ta xem da thịt nàng có mùi gì.
Nói xong, chàng bế Thao Ngọc lên giường. Quả nhiên nàng vẫn còn trong trắng.
Nàng run rẩy trước tấm thân đầy ma lực của Thiên Vũ. Dù đau đớn nhưng nàng vẫn kiên cường theo chàng lặn ngụp trong bể ái ân đến tận nửa đêm.
Thao Ngọc thỏ thẻ :
- Cũng may ngoài thiếp, chàng có đến năm vị phu nhân nữa.
Thiên Vũ gật đầu :
- Đúng vậy. Nhưng nàng có hòa hợp được với họ không?
Thao Ngọc nũng nịu nói :
- Bá Câu đã đem lai lịch của chàng kể cho Hoạt Phật nghe. Thiếp đã biết rõ mà vẫn nguyện ý trao thân. Tướng công chớ lo thiếp không biết lễ nghĩa.
Chàng hôn lên đôi môi chín mọng hỏi thêm :
- Hiện giờ Triệu Bá Câu đang ở đâu?
- Lão mượn được tám trăm cao thủ Hồng giáo, đang tiến về Lan Châu, chuẩn bị sang sông đánh Tổng đàn Thanh Long bang ở

Phượng Tường.
- Nếu vậy thì sáng mai ta sẽ trở lại Trung Nguyên, nàng có đi theo ta không?
- Khoan đã, chàng hãy chờ thiếp lấy trộm chân kinh để chàng trả lại Thiếu Lâm tự.
Thiên Vũ mỉm cười :
- Từ ngày lấy được kinh, Hoạt Phật đã lần nào mở ra xem thử chưa?
- Theo thiếp thì chưa vì Hoạt Phật đang để hết tâm trí luyện môn Ban Nhược thần công, đâu dám đọc kinh văn của môn võ khác.
Chàng hài lòng, thì thầm bên tai nàng. Thao Ngọc khúc khích cười.
Sáng hôm sau, Thiên Vũ vào thư phòng thưa thật chuyện Thao Ngọc không có thai và sẽ theo chàng vào Trung Thổ.
Liễu Bảo An bật cười :
- Con tiểu nha đầu này ghê thật.
Lão trao cho chàng một xấp ngân phiếu trị giá năm chục vạn lượng vàng, ân cần bảo :
- Trước sau gì ta cũng trở về Trung Nguyên để sinh sống. Hài tử dùng số bạc này mua dùm ta đất đai, nhà cửa, còn dư thì cứ giao cho lệnh mẫu đầu tư vào các cuộc kinh doanh.
Chàng từ chối mãi không được nên đành phải nhận lấy. Liễu phu nhân thấy phu thê chàng xin phép được đến Giang Nam hưởng tuần trăng mật, vui vẻ nói :
- Hai con cứ việc đi, nhờ thần phương của Thương thiếu hiệp mà ta đã thấy khỏe hẳn. Nếu có gặp người ấy thì cho ta gởi lời cảm tạ.
Thiên Vũ vuốt ve tiểu đệ Liễu Tông Thương rồi lên đường. Ba người mất bảy ngày mới đến sông Trường Giang, thuộc địa phận Thanh Hải.
Qua được bên kia sông thì trời đã sụp tối. Thiên Vũ vẫn giữ nguyên diện mạo lạnh lùng của Vô Tình Kiếm Liễu Tông Nguyên.
Thao Ngọc lần đầu vào Trung Nguyên, say mê ngắm cảnh dọc đường, ríu rít như chim non rời tổ, trông càng yêu kiều diễm lệ.
Dừng chân một đêm ở khách điếm, sáng ra họ tiếp tục cuộc hành trình.
Đến ngày thứ hai mươi mới đến được Phượng Tường.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 17

Phượng Tường đoạn kiếm Tình Ma tẩu
Thiên Mụ Nam Cung khai giáo tông

Trời đang chính ngọ, bỗng mây đen vần vũ, sấm sét đầy trời. Lát sau, cơn mưa đổ xuống như trút nước. Chỉ còn hơn mười dặm là đến Tổng đàn Thanh Long bang nên ba người giục ngựa phi mau. Ngoài trăm trượng đã nghe tiếng hò hét, quát tháo và tiếng vũ khí chạm nhau ghê rợn. Bọn Thiên Vũ giật mình, thúc tuấn mã phi nước đại.

Dưới cơn mưa tầm tã, cuộc chiến giữa phe Hồng giáo và quần hùng Trung Nguyên vô cùng quyết liệt. Thiên Vũ dừng cương, đưa mắt quan sát thấy Nhị Tuyệt Nhân Ma, Chung Nam sơn chủ đang bị Triệu Bá Câu áp đảo. Dường như lão không còn sợ độc của Nhị Tuyệt Nhân Ma nữa.

Các cao thủ khác như phụ tử Bang chủ Thanh Long bang, Thanh Hải thần tăng, Quán Hưu, Thương Tâm Kiếm đang vất vả chống đỡ với bốn Lạt ma bản lãnh cao cường.

Hai trăm thủ hạ Thần Đao đường và một trăm thủ hạ Thất Tinh đường có vẻ khá hơn.

Nhờ khổ công rèn luyện, đao pháp của họ vô cùng lợi hại khiến bọn Lạt ma phải thất điên bát đảo. Bên cạnh đó, hơn ba trăm cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Điểm Thương, Nga Mi cũng đang liều chết với bọn Lạt ma.

Tần Thao Ngọc nói nhỏ :

- Tướng công. Bốn lão Lạt ma kia chính là Tứ Đại Thiên Vương của Hồng giáo, võ công rất cao cường.

Thiên Vũ bảo nàng lấy khăn bịt mặt, đến hỗ trợ cho bọn Quán Hưu, còn chàng sẽ đấu với Triệu Bá Câu.

Thiên Vũ tung mình khỏi lưng ngựa, rú lên một tiếng như rồng ngâm, bay đến tấn công Bá Câu. Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam sơn chủ thở phào rút lui. Triệu Bá Câu không ngờ gặp lại chàng ở đây nên vô cùng kinh hãi. Lão vận toàn lực xuất chiêu Cô Lâu Táng Thiên. Kiếm ảnh trùng trùng bủa đến. Chàng cười nhạt, vung kiếm đón chiêu. Mối hận thù trong lòng chàng trào dâng như sóng biển. Thiên Vũ quyết không tha cho kẻ thù đã giết phụ thân mình. Nhưng Triệu Bá Câu có bản lãnh thông thần, lẽ nào dễ bị khuất phục.

Lão tận dụng pho khinh công U Linh thân pháp, chập chờn như bóng ma, né tránh kiếm chiêu, rình rập cơ hội tấn công. Thiên Vũ cũng biết lão mặc bảo y nên khó mà đả thương được nên âm thầm tính toán.

Từ lúc Thiên Vũ và Tần Thao Ngọc tham chiến, cục diện đã khác hẳn. Tứ Đại Thiên Vương đang ở thế thượng phong bỗng rơi vào tuyệt lộ. Thiếu nữ bịt mặt này dường như biết rõ lộ số võ công của họ nên dễ dàng hóa giải. Thao Ngọc vì tình nghĩa sư đồ với Mật Tông nên không dám đả thương họ nhưng đường kiếm của nàng đã khống chế bốn cây thiền trượng khiến họ phải lúng túng trước sự tấn công của bốn người kia.
Trận địa thứ ba đang cân bằng nhưng sự có mặt của Nhị Tuyệt Nhân Ma và Chung Nam sơn chủ đã thay đổi tình hình. Phe Hồng giáo bắt đầu lâm vào thế bí.
Thiên Vũ ỷ vào Kim Thân thần công nên không nhận bảo y của Huệ Chị Chàng lại có tiểu đao sắc bén vô song nên không coi Triệu Bá Câu ra gì. Đã hơn trăm chiêu mà vẫn chưa giết được cừu nhân, Thiên Vũ động nộ vung tay phóng trường kiếm vào đối thủ rồi rút tiểu đao xông đến xuất chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi.
Triệu Bá Câu đã từng thọ thương dưới chiêu này nên rất kinh sợ. Lão phiêu thân lùi lại hơn trượng. Thiên Vũ bám theo như bóng với hình. Tả thủ xạ một đạo Kim Hành chỉ vào thân dưới đối phương. Triệu Bá Câu tung mình theo thế Nhất Hạc Xung Thiên né tránh. Thiên Vũ vỗ liền ba đạo chưởng phong sấm sét. Lão ác tặc đang ở trên không, đành phải tiếp chiêu. Tiếng chưởng kình chạm nhau như sấm nổ.
Triệu Bá Câu văng ngược trở lên, vung kiếm chụp xuống như thiên la địa võng.
Chàng gầm lên như mãnh hổ, xuất một đạo chưởng phong mạnh như núi Thái nhưng lại cách thân đối phương một thước. Lão chưa kịp ngừng thì chưởng kình đã quay lại đập vào hậu tâm. Dù có bảo y nhưng lực đẩy cũng làm Triệu Bá Câu rơi nhanh hơn dự kiến. Do đó kiếm chiêu chỉ mới nửa đường đã chạm mặt địch nhân.
Thiên Vũ không bỏ lỡ cơ hội, dùng chiêu Tuyệt Mệnh kiếm pháp của Liễu Tông Nguyên. Không phải vì chiêu thức ảo diệu, uy lực hơn các chiêu khác trong Bát Nhã Tâm Kiếm mà vì nó thích hợp nhất. Kiếm chiêu chỉ là cái vỏ của kiếm đạo, khi đã đạt đến cảnh giới chiêu tùy tâm nhi phát, thức tùy ngộ nhi an.
Triệu Bá Câu thấy chàng bỏ trường kiếm mà dùng tiểu đao, tất phải nhận ra thanh đao xấu xí này là thần vật hiếm có. Lão kinh hoàng, biết mình thất thế, khó mà thoát chết. Nhưng Tình Ma là kẻ gian hoạt nhất đời. Trong lúc nguy hiểm vẫn không loạn động. Lão cắn đầu lưỡi, vận công phun làn mưa máu vào mặt địch thủ.
Thiên Vũ dù tài ba quán thế cũng không ngờ lão dùng đến chiêu này.

Theo bản năng tự vệ, chiêu thức của chàng chậm lại nên chỉ chặt gãy được thanh kiếm của đối phương và một mảnh da trước ngực. Triệu Bá Câu rơi xuống đất, nén đau, tung mình tẩu thoát. Đám Lạt ma thấy chủ tướng đào vong, không còn tinh thần chiến đấu cũng rút lui.
Thiên Vũ lại một lần nữa để kẻ thù trốn thoát, lòng vô cùng giận dữ. Nhưng tự an ủi rằng lưới trời lồng lộng nên bình thản trở lại.
Kiểm điểm nhân mã, phe quần hào tử nạn hơn trăm như phe Hồng giáo thiệt hại gấp đôi.
Thanh Long bang chủ Triệu Xướng mừng rỡ vỗ vai chàng :
- Nếu Thiên Vũ không có mặt kịp thời thì e chúng ta đã đại bại. Bản lãnh của Triệu Bá Câu thật đáng sợ.
Quần hào kéo nhau về Tổng đàn. Thiên Vũ vừa giới thiệu Tần Thao Ngọc xong thì một bang chúng Thanh Long bang lên bẩm báo :
- Cung bẩm Bang chủ, trong đám tử thi phe địch có một Lạt ma còn sống, xin thỉnh ý Bang chủ.
Triệu Xướng quay sang nhìn chàng hỏi ý. Thiên Vũ bảo gã thuộc hạ :
- Ngươi mau đưa tên Lạt ma ấy vào hậu sảnh cứu chữa. Khi hắn lành bệnh hãy dẫn lên gặp chúng ta.
Thiếu bang chủ Triệu Tử Ngang thét thuộc hạ bày đại yến mừng thắng trận. Mọi người tắm gội, chữa thương xong liền ra dự đại yến.
Chung Nam sơn chủ cười hỏi Thiên Vũ :
- Hiền tế lần này đến Lã Sa đã thu hồi được chân kinh chưa?
Chàng gật đầu, vòng tay đáp :
- Tiểu tế gặp may nên đã hoàn thành trọng trách.
Chàng bèn kể lại cái chết thảm khốc của Vô Tình Kiếm Liễu Tông Nguyên và việc mình được Liễu Bảo An nhận làm nghĩa tử, giúp đỡ chàng xâm nhập Bố Đà La Tự.
Quần hào nhìn Thao Ngọc khép nép bên chàng, cười thầm trong bụng. Nhị Tuyệt Nhân Ma cười ha hả nói :
- Thiên Vũ có số đào hoa nên đi đâu cũng được nữ nhân chiếu cố. Sau này không chừng còn vượt cả lão phu.
Cử tọa cười ầm lên. Thao Ngọc thẹn thùng, mặt đỏ như hoa đào, trông càng bội phần diễm lệ, Triệu bang chủ tuổi đã hơn thất tuần nhưng hào khí lẫm lẫm, sang sảng nói :
- Chúng ta và Hồng giáo đã đụng nhau sáu trận nhưng chưa lần nào thua thiệt.
Đó là nhờ nhân thủ Thất Tinh đường và Thần Đao đường vô cùng kiêu dũng. Năm người bọn lão phu cầm chân Triệu Bá Câu để họ tiêu diệt bọn Lạt mạ Nhưng hôm nay đột nhiên lại xuất hiện bốn lão

Tứ Đại Thiên Vương làm chúng ta lúng túng.
Nhị Tuyệt Nhân Ma hỏi Thao Ngọc :
- Tần tiểu thư là đệ tử của Hoạt Phật vậy có biết tại sao Triệu Bá Câu sau này lại không còn sợ độc kỹ của ta nữa không?
Nàng thỏ thẻ đáp :
- Kính bẩm Đồng tiền bối, họ Triệu đã mượn được viên Tỵ Độc châu của Bố Đà La Tự.
Thanh Hải thần tăng cũng nâng chén cạn, hỏi bâng quơ :
- Lão nạp chỉ thắc mắc là sao không thấy mặt Thiên Trì Tẩu và Tý Ngọ động chủ Hàn Cán.
Thiên Vũ giật mình nói :
- Sự vắng mặt này quả là đáng ngờ. Như chúng ta đã dự đoán, Triệu Bá Câu còn một cơ sở bí mật nữa. Nếu Thiên Trì Tẩu thống lĩnh lực lượng này tấn công Kiếm Minh thì quả là tai hại.
Nhật Phi Hồ lên tiếng :
- Sao chư vị không sử dụng Thập Bát Cương Thi đánh lại Triệu Bá Câu?
Dạ Miêu Nhi ngượng ngùng đáp :
- Tình Ma cũng biết thần chú điều khiển. Đám Cương thi ra trận chẳng biết nghe lời ai, đành phải cho chúng trấn giữ Tổng đàn.
Thiên Vũ suy nghĩ rồi hỏi Triệu Tử Ngang :
- Triệu huynh, Tổng đàn có thợ rèn giỏi không?
Triệu Tử Ngang gật đầu :
- Bổn bang có hàng trăm thương thuyền, xe ngựa nên phải có lò rèn lớn để sửa chữa. Vũ đệ cần thợ rèn làm gì?
- Thập Bát Cương Thi không sợ đao kiếm, võ công lợi hại, chỉ có một yếu điểm nơi huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu. Nay chúng ta chụp mũ thép dày lên đầu Cương thi thì Triệu Bá Câu cũng phải chịu thua Về phần thần chú điều khiển thì tiểu đệ đã có cách để khắc phục.
Mọi người đều khâm phục sự bày bố của Thiên Vũ.
Ba ngày sau, mười tám chiếc mũ thép đã làm xong. Thiên Vũ vận thần công chiếu đôi nhãn thần vào từng tên, sửa đổi câu khẩu quyết khống chế tâm linh. Xong xuôi, chàng truyền lại cho Dạ Miêu Nhi và bảo gã áp dụng thử. Quả nhiên Thập Bát Cương Thi răm rắp tuân lời.
Chiều đến, các trinh sát Cái bang báo rằng lực lượng Lạt ma đã rút hết khỏi địa phận Cam Túc đi về phía Thanh Hải.
Quần hào họp bàn cách đối phó trước diễn biến mới này, sợ Triệu Bá Câu dùng kế nghi binh. Thiên Vũ quyết định rút năm mươi đao thủ Thất Tinh đường, theo mình trở về Kiếm Minh. Nếu Triệu Bá Câu

trở lại thì đã có Thập Bát Cương Thi ứng tiếp. Lực lượng bạch đạo sẽ góp sức với Thanh Long bang khi hữu sự. Ý kiến này được tán thành.
Sáng ngày mười hai tháng mười, Thiên Vũ, Phi Hồ và Thao Ngọc đi trước. Tân Long sẽ dẫn một nửa nhân thủ Thất Tinh đường đi sau. Hơn mười ngày mới về đến Cối Kệ Đứng bên này sông Hán Thủy, thấy Tổng đàn Kiếm Minh còn nguyên vẹn, lòng chàng vui mừng khôn xiết. Thuyền của Kiếm Minh mau chóng đưa bọn Thiên Vũ sang sông. Toàn bộ những tay đầu não của Kiếm Minh đang tụ tập trong đại sảnh. Long Nữ mừng rỡ nói :
- Chúng ta đang định cho chim câu gọi Vũ nhi về, ngờ đâu ngươi lại có mặt đúng lúc.
Thiên Vũ vòng tay chào mọi người rồi giới thiệu Tần nương :
- Bẩm tam vị nhân gia, đây là Tần Thao Ngọc, đã cùng hài nhi kết duyên tần tấn.
Năm vị thiếu phu nhân nãy giờ đã thầm đoán ra trượng phu lại có thêm lục phòng, lòng không được vui.
Thao Ngọc ngượng ngùng sụp xuống :
- Tức nữ khấu kiến ba vị nhân gia cùng chư vị trưởng bối.
Nàng lại hướng về năm nữ nhân, run rẩy thi đại lễ :
- Tiểu muội cúi lạy chư vị đại thư, xin xót thương phận hồng nhan mà thu nạp.
Yến Vân là người hiền lành, nhân hậu, thấy những giọt nước mắt sợ hãi trên mặt Thao Ngọc liền thương xót, bước đến đỡ nàng lên an ủi :
- Ngọc muội đừng quá sợ hãi. Tướng công của chúng ta là bậc kỳ nam tử, tài mạo phi phàm, tránh sao khỏi chuyện đa thệ Chẳng qua duyên phận đẩy đưa cho chị em ta cùng thờ một chồng.
Thao Ngọc vẫn thường tự hào mình là đệ nhất mỹ nhân nên có phần tự tin. Nay thấy năm vị thiếu phu nhân đều sắc nước hương trời bèn sinh lòng lo sợ. Nhất là Huệ Chi, nhan sắc và uy lực vượt hẳn nàng. Yến Vân đã chấp thuận thì bốn nàng kia cũng chẳng thể hẹp hòi. Họ đến bên người mới vỗ về, đưa vào hậu sảnh thăm Sơn nhi và tâm sự.
Lục mẫu mắng yêu ái tử :
- Vũ nhi khéo đa mang. Nếu còn thêm lần nữa thì chúng ta sẽ đánh đòn ngươi.
Thiên Vũ áy náy vòng tay thưa :
- Bẩm mẫu thân, mối nhân duyên này có nhiều uẩn khúc, chẳng phải do hài nhi hiếu sắc mà thành. Sau này sẽ kể cho tam vị nhân gia

tường.
Lục Thám Vi vuốt hàm râu bạc trắng, cười xòa :
- Số Vũ nhi đào hoa, hồng loan hữu mệnh, dù không hiếu sắc cũng khó tránh chuyện đa thệ Đừng trách y tội nghiệp.
Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoành tán thành :
- Đúng vậy. Giờ chúng ta bàn đến đại sự võ lâm, bỏ qua chuyện thê thiếp của Vũ nhi.
Thiên Vũ giật mình hỏi lại :
- Chẳng hay giang hồ có diễn biến mới gì nghiêm trọng?
Long Nữ hắng giọng kể :
- Trong võ lâm vừa xuất hiện một giáo phái mới có tên là Thần giáo. Tổng đàn của họ đặt tại núi Thiên Mụ bên bờ Ấu Giang, phía Nam phủ Chiết Giang, giáp với Phúc Kiến. Đệ tử Cái bang báo về Tổng đàn rằng đã thấy Thiên Trì Tẩu và Hàn Cán trong vùng này. Chúng ta và các giáo phái khác vừa nhận được thiệp mời dự lễ khai đàn. Không ai biết lai lịch của Thần giáo nhưng qua thân pháp quỷ dị của bọn giáo đồ, Bang chủ Cái bang đã nhận định có thể là đệ nhất ma đầu Quỷ Ảnh Ma Đao. Nếu Triệu Bá Câu cấu kết với Thần giáo thì võ lâm tất sẽ nổi phong ba, kiếp sát trùng trùng.
Thiên Cơ thư sinh Khúc Vệ tiếp lời :
- Từ nay đến ngày diễn ra lễ khai giáo chỉ còn vừa một tháng. Chúng ta phải có kế hoạch rồi lên đường ngay mới kịp.
Thiên Vũ trầm ngâm rất lâu rồi mới đáp :
- Dù sao đi nữa thì Thần giáo vẫn chưa bộc lộ dã tâm. Công địch của võ lâm hiện nay vẫn là Tình Ma và Hồng giáo phía tây. Vài ngày nữa, hài nhi lên đường đến Chiết Giang thăm dò và sẽ đại diện Kiếm Minh tham dự lễ khai đàn lập giáo. Chư vị cần cảnh giác phòng vệ Kiếm Minh đề phòng Triệu Bá Câu tập kích.
Yến Vân dịu dàng nói :
- Tướng công. Thiếp nghe nói đất Chiết Giang có thành Hàng Châu là nơi phong cảnh xinh đẹp nhất Trung Nguyên. Sau này giang hồ lặng sóng, tướng công đưa bọn thiếp và Sơn nhi đến đó du ngoạn một phen.
Thiên Vũ sống với Yến Vân từ nhỏ nên tình thâm nghĩa trọng. Chàng âu yếm bảo :
- Nương tử chớ lo, ta hứa sẽ đưa các nàng đi khắp danh lam thắng cảnh của Trung Hoa. Nhưng lần này chưa biết lành dữ thế nào nên chỉ mình Huệ Chi võ công cao cường theo ta là đủ.
Sợ các nàng dâu không được vui, Long Nữ đỡ lời :
- Chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, Vũ nhi quyết định như vậy là

hợp lý.
Các nàng thấy mẹ chồng đã nói vậy, không còn dám đòi theo.
Trong ba ngày, Thiên Vũ vui đùa với tiểu hài nhi Thiên Sơn, lúc này đã được tám tháng và âu yếm các nương tử. Chàng tự biết mình có lỗi với Yến Vân nên rất ân cần.
Huệ Chi tính tình khoáng đạt, cố tình nhường những ngày này cho các nàng kia. Nàng luôn có mặt bên Lục mẫu, Tiêu mẫu để hầu hạ, chuyện trò. Mấy tháng qua, nàng ra sức chỉ điểm võ công cho các thiếu phu nhân nên tình chị em rất đậm đà. Các bậc trưởng bối trong Kiếm Minh rất hài lòng với cách cử xử của Huệ Chị Bao nhiêu thành kiến cũ tan biến hết, họ thầm phục Thiên Vũ có mắt tinh đời.
Sáng ngày hai mươi sáu tháng mười, Thiên Vũ, Huệ Chi và Phi Hồ lên đường đến Chiết Giang. Trời bắt đầu trở lạnh dù mưa như trút nước. Đường đi lầy lội và dơ bẩn nhưng vì muốn thanh thủ thời gian nên ba người không dùng đường thủy. Ngày đi, đêm nghỉ. Đến chiều ngày thứ bảy đã đến Tuyên Châu thuộc địa phận phủ Huy Châu, cách bờ Trường Giang hơn trăm dặm.
Nhật Phi Hồ chỉ ngọn núi cao mấy trăm trượng ở phía trước nói :
- Đây chính là ngọn Kính Đình sơn. Chân núi có một khu rừng nhỏ nhưng rất nổi tiếng tên là Đào Nguyên lâu. Có đủ mọi thứ khoái lạc trên đời như khách điếm, rượu ngon, gái đẹp, đổ trường... còn là nơi mua bán những vật quý giá nhất thiên hạ.
Ngân Xuyên mỹ nhân cảm thấy thích thủ bảo trượng phu :
- Tướng công. Chúng ta vào đó xem thử cho thêm phần lịch duyệt.
Thiên Vũ cười mát bảo :
- Cũng được, nhưng phải hóa trang. Nếu không họ trưởng ta đến đấy để bán thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì nguy to.
Huệ Chi cười sung sướng, vừa thẹn thùng, giả đò giận dỗi :
- Không ngờ tướng công lại đem thiếp ra đùa giỡn.
Thiên Vũ tự dịch dung thành Vô Tình Kiếm Liễu Tông Nguyên còn Huệ Chi nhờ Phi Hồ cải sửa một chút cho khác đi nhưng không làm mất đi vẻ đẹp chim sa cá lặn của mình. Nhật Phi Hồ thân hình nhỏ thó, chỉ thích hợp với vai tiểu đồng.
Cải trang xong, ba người thúc ngựa tiến về phía Đào Nguyên lâu.
Quả nhiên, đúng như lời Lăng Thu, trong cánh rừng vuông vức mỗi bề một dặm này có đủ thứ.
Gọi là rừng vì có hàng ngàn cây cổ thụ cao vút nhưng dưới bóng râm là mấy chục tòa lâu các xinh đẹp, lộng lẫy.
Cổng chính cao hơn trượng, chiều ngang đủ để ba xe tứ mã đi song song. Con đường dẫn vào trong lát đá trắng. Hai bên là bãi cỏ xanh

tươi, trồng hoa thơm rực rỡ.
Các công trình được xây dựng dọc theo hai bên đường. Cách cổng hơn mười trượng là Đào Nguyên khách điếm bên tả và Đào Nguyên tửu quán ở bên hữu.
Bọn Thiên Vũ rẽ ngang vào khách điếm, chọn hai phòng thượng hạng. Chàng nhận ra bọn tiểu nhị đều là cao thủ. Tắm gội xong, ba người bước sang tửu quán đối diện để dùng bữa. Dù chỉ có một tầng nhưng rất rộng rãi, có thể bày đến hơn trăm bàn.
Bốn bên không có tường để tửu khách có thể ngắm vườn hoa xinh đẹp ở chung quanh.
Ngoài hoa thơm và cây cảnh còn có những hòn giả sơn cao hơn trượng, trông rất kỳ tú.
Chưởng quầy là một lão nhân đã lục tuần, râu tóc hoa râm nhưng lưng còn rất thẳng, dáng vóc phương phi, bệ vệ.
Liễu Tông Nguyên có biệt hiệu là Vô Tình Kiếm phần lớn là do dung mạo lạnh lùng cao ngạo nhưng bù lại, nhan sắc của Huệ Chi đã làm các thực khách phải điên đảo hồn vía.
Chưởng quầy đích thân bước ra đón tiếp :
- Tệ điếm vô cùng vinh hạnh được nhị vị chiếu cố.
Cơm rượu mau chóng được dọn lên. Huệ Chi uống vài chung, mặt ửng hồng trông càng quyến rũ. Nàng tự biết mọi người đang chiêm ngưỡng mình, lòng rất tự hào nhưng vẫn giữ ý, nhỏ nhẹ với trượng phụ Thiên Vũ cảm thấy nơi đây có nhiều điều khả nghi nên quyết định ở lại vài ngày để khám phá chân tướng.
Lúc tính tiền, lão chưởng quầy tươi cười bảo :
- Tệ lâu còn có đổ trường ở trong. Nếu công tử và phu nhân có nhã hứng thì xin đến đấy giải khuây.
Chàng lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không thích đỏ đen nhưng lại có thú sưu tầm bảo vật. Chẳng hay Vạn Bảo các chừng nào mở cửa?
Chưởng quầy cụt hứng, gượng cười nói :
- Giữa giờ thìn sáng mai, Vạn Bảo các có tổ chức một cuộc bán đấu giá rất lớn, kính thỉnh công tử tham gia.
Mới đầu canh nhưng ba người quay lại khách điếm nghỉ ngơi để bù lại những nhọc nhằn trên đường thiên lý.
Thiên Vũ hỏi Nhật Phi Hồ :
- Lăng đại ca nhận thấy có gì lạ Ở nơi này không?
Gã mỉm cười móc ra một túi gấm nhỏ. Trong đó là một chiếc thẻ bài bằng bạc nhỏ hơn lòng bàn tay, hoa văn tinh xảo. Một mặt khắc hình thanh đao, mặt kia là số thập bát.

Chàng nhíu mày suy nghĩ rồi lẩm bẩm :
- Đào Nguyên lâu đã có hơn chục năm nay, sao lại liên quan đến Thần giáo?
Huệ Chi lên tiếng :
- Theo ý thiếp, có thể chủ nhân Đào Nguyên lâu sau này mới đầu phục Thần giáo. Không chừng đây chính là cơ sở thứ hai của Triệu Bá Câu.
Nhật Phi Hồ tán thành :
- Chi muội có lý. Đêm nay ta sẽ đi một vòng xem sao.
Gã tế nhị trở về phòng mình cho đôi uyên ương tâm sự.
Huệ Chi xa trượng phu đã hơn ba tháng, nỗi khao khát nhớ nhung tràn lên ánh mắt. Thiên Vũ cũng không thể cầm lòng khi nghe mùi u hương quen thuộc thoang thoảng. Chàng bước đến hôn lên đôi môi đang mời gọi. Huệ Chi run rẩy áp sát tấm thân rực lửa của mình vào cơ thể rắn chắc của tình quân. Ngoài tài mạo xuất chúng, chàng còn là người duy nhất ban cho nàng những cuộc ái ân nồng cháy.
Những mảnh vải đã không còn che lấp vẻ đẹp thiên nhiên của hai người. Đôi môi Thiên Vũ mơn man làn da ngà ngọc phơn phớt lông vàng của ái thệ Cảm giác hạnh phúc tràn ngập khiến Huệ Chi sung sướng đến sa lệ. Nàng nhận thức được rằng mình đã yêu và biết ơn Thiên Vũ đến dường nào.
Phần Thiên Vũ, chàng cũng tự biết trong sáu vị phu nhân thì chàng yêu Yến Vân và Huệ Chi nhiều nhất. Chàng đặt đầu nàng lên ngực mình rồi hỏi :
- Nương tử biết ta yêu ai nhất trong lúc này không?
Huệ Chi e thẹn lắc đầu. Thiên Vũ không nói thêm, đưa tay vuốt ve tấm lưng ong mềm mại.
Giữa canh hai, đôi uyên ương tắm rửa, thay áo, khêu sáng đèn rồi ngồi chờ tin của Phi Hồ. Hơn khắc sau, Lăng Thu xuất hiện, mặt mũi rất khó coi. Gã chụp lấy chung trà uống một hơi,thở phào nói :
- Nơi đây đáng gọi là hổ huyệt long đàm. Xém chút nữa là ta đã mất mạng. Cao thủ ở đây đông như kiến, thân pháp lại linh diệu, nhanh nhẹn phi thường.
Huệ Chi rót thêm cho gã một chung rồi hỏi :
- Lăng đại ca đã khám phá được những gì?
- Ta vào đổ trường ở cuối đường và nhận ra khu vực phía sau lưng công trình này mới thực sự là cấm địa. Nơi ấy có tòa đại viện và ba dãy tiểu xá. Cây cối chung quanh dường như bố trí theo trận pháp. Ta không vào được nên đành nhảy lên cây cổ thụ cao quan sát. Theo ta ước tính, tổng số nhân thủ của Đào Nguyên lâu không dưới

bốn trăm người.
Thiên Vũ gật gù :
- Sáng mai, chúng ta đến Vạn Bảo các và đổ trường xem trận thế rồi tối đến sẽ xâm nhập vào cấm địa. Chỉ cần lấy sạch ngân quỹ của chúng là coi như thành công một nửa.
Sáng hôm sau, dùng điểm tâm xong, ba người lững thững đi trên con đường lót đá, đến Vạn Bảo các. Công trình này là một đại lâu ba tầng, xây theo hình lục giác, cạnh dài hai trượng. Trước mỗi cửa có hai đại hán mặc võ phục mang đao đứng gác. Tầng dưới trống trơn, không bày biện bất cứ vật dụng gì, chỉ có một cầu thang gỗ dẫn lên tầng thứ hai.
Tầng này có năm cánh cửa sổ lớn với song sắt bằng cổ tay và một cửa ra ngoài lan can đã khóa chặt. Giữa sảnh là chiếc bàn hình bán nguyệt, có người ngồi quay lưng lại phía cầu thang. Đó là một lão nhân mặc bạch bào. Trước mặt lão là những dãy đại ỷ dựa vào vách tường. Hiện đã có hơn bốn chục ghế có người ngồi, toàn là những đại nhân vật từ bốn phương đến dự.
Thấy hàng ghế trước bức vách mé đông còn trống, bọn Thiên Vũ ngồi xuống đấy.
Đã đến giờ khai mạc, lão nhân bạch bào đứng dậy, hắng giọng nói :
- Kính cáo chư vị, lão phu là Đoàn Luân, Tổng quản Đào Nguyên lâu và cũng là người phụ trách Vạn Bảo các. Lão phu xin nhắc lại quy củ giao dịch là mỗi món hàng do chư vị đem đến đấu giá, khi bán xong sẽ phải chịu một phí tổn khiêm tốn là năm phần trăm. Nếu là báu vật của Vạn Bảo các thì người mua phải trả phí giao dịch. Xin mời chư vị bắt đầu.
Thiên Vũ âm thầm quan sát, thấy lão thần quang lấp lánh, thái dương nhô cao, chứng tỏ bản lãnh cao cường.
Một đại hán râu rồng, da mặt xạm đen, có vẻ là hào kiệt biển Đông, đứng dậy bước đến bàn bán nguyệt, đổ vào chiếc khay bạc một mớ ngọc trai, viên nào cũng lớn bằng hạt nhãn, phản chiếu ánh nắng trông rất hấp dẫn.
Gã sang sảng nói :
- Tại hạ là Ba Thượng Long Quách Giao ở Bột Hải, xin cung hiến chư vị ba trăm viên ngọc trai loại tốt nhất. Giá khởi đầu là ba ngàn lượng.
Nói xong, họ Quách trở về chỗ, giao cuộc đấu giá này cho Đoàn Luân điều khiển.
Đoàn Luân hắng giọng, gõ thanh gỗ xuống mặt bàn nói :
- Ai trả hơn ba ngàn lượng xin giơ tay.

Một người ngồi sát vách tây lên tiếng :
- Tại hạ số mười hai xin trả ba ngàn hai trăm lượng.
Lăng Thu bảo nhỏ :
- Trên lưng ghế có ghi số, người mua không phải xưng danh mà chỉ đọc số ghế của mình. Như vậy Huệ Chi số năm mươi ba, Vũ đệ năm mươi hai còn ta năm mươi mốt.
Thiên Vũ gật đầu, quay sang hỏi Huệ Chi :
- Nàng có thích số ngọc trai đó không?
Huệ Chi lắc đầu :
- Châu báu ở Kiếm Minh làm đồ chơi cho Sơn nhi không hết, mua thêm làm gì?
Lát sau, số hai mươi tám mua được với giá ba ngàn năm trăm lượng. Đó là một chàng công tử mặt mũi xanh xao vì sắc dục, đang ôm kè kè một nữ nhân phong vận lẳng lợ Đôi mắt gã như dán chặt vào Huệ Chi, không rời ra được.
Phi Hồ là tay tổ sư trong nghề trộm đạo nên đánh giá châu ngọc chẳng bao giờ sai cả. Gã thì thầm :
- Số ngọc trai ấy lớn nhỏ không đều, chỉ đáng giá ba ngàn hai trăm lượng.
Người thứ hai bước lên trình bảo vật của mình. Gã đặt vào mâm bạc một pho tượng Phật Thích Ca ngồi kiết đà bằng ngọc bích xanh biết, rồi tự giới thiệu :
- Tại hạ là Dạ Trung Điểu Nhân Hoài ở Yên Kinh. Xin mời chư vị thưởng lãm pho tượng Lục Ngọc Phật này. Đây là kỳ bảo truyền lại từ đời Đường, giá khởi đầu là một vạn lượng bạc.
Đoàn tổng quản cầm lên xem xét rồi xác nhận :
- Lão phu đảm bảo đây đúng là tượng cổ đời Đường, điêu khắc theo phong cách Kiên Đà La của Thiên Trúc.
Số bảy trả một vạn hai ngàn lượng. Số ba mươi hai trả một vạn năm ngàn lượng.
Chàng công tử lúc nãy mua số ngọc trai lớn tiếng rao :
- Bổn công tử số hai mươi, trả hai vạn lượng.
Thiên Vũ biết gã muốn mua mặt với Huệ Chi nên thản nhiên cất tiếng :
- Số năm mươi hai trả ba vạn lượng.
Gã giật mình, định bỏ cuộc nhưng thấy mỹ nhân đang nhìn mình với vẻ khích lệ nên bấm bụng trả thêm :
- Số hai mươi, ba vạn năm ngàn lượng.
Thiên Vũ cười mát :
- Số năm mươi hai, bốn vạn lượng.

Huệ Chi tặng thêm cho tên công tử nụ cười chết người. Gã mê mẩn tâm hồn trước mị lực của đệ nhất mỹ nhân, buộc miệng :
- Số hai mươi, năm vạn lượng.
Thiên Vũ không trả thêm, giả đò bàn bạc với Phi Hồ. Đoàn tổng quản thấy không ai tham gia liền tuyên bố :
- Số hai mươi thắng cuộc với giá năm vạn lượng.
Lúc này gã công tử mới hoàn hồn, chợt nhớ mình đã mua pho tượng với giá gấp bốn lần giá thực. Gã nhăn nhó nói với họ Đoàn :
- Xin lỗi Tổng quản, bổn công tử không đem đủ số bạc ấy.
Đoàn Luân lạnh lùng bảo :
- Công tử là thiếu gia của Hồ gia trang, phú quý nhất Huy Châu, chỉ cần viết cho lão phu một văn tự là đủ.
Hồ công tử nhăn nhó ngồi xuống nhìn Thiên Vũ với cặp mắt hận thù.
Cuộc đấu giá bán thêm vài món nữa là hết phần của khách. Bây giờ đến lượt Vạn Bảo các đưa ra món hàng của mình. Ba món đầu tiên không làm chàng để ý. Món thứ tư lại là một thanh thần kiếm. Họ Đoàn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, long trọng nói :
- Đây chính là thanh Mạc Tà nổi tiếng thiên hạ. Xin chư vị cứ việc xem xét kỹ lưỡng. Giá khởi đầu là một ngàn lượng hoàng kim.
Là cao thủ võ lâm, ai cũng muốn có được thần vật sắc bén trong tay. Dù giá khá cao nhưng mọi người đều hăm hở. Đoàn Luân dùng thanh Mạc Tà cắt nhỏ một thanh kiếm như cắt gỗ mục. Biểu diễn xong, lão mời từng người lên xem kiếm. Thiên Vũ là người sau cùng. Chàng ung dung uốn nhẹ lưỡi kiếm, buông ra để nghe tiếng ngâm rồi đặt xuống mâm.
Họ Đoàn thấy chàng tướng mạo hiên ngang, đường vệ, dám bỏ ra vài vạn lượng bạc để trêu ghẹo Hồ công tử, lão tươi cười khuyến khích :
- Công tử khí phách hơn người, nếu có thêm thần kiếm, uy vũ sẽ trùm thiên hạ.
Chàng lạnh lùng đáp :
- Tại hạ kiếm thuật kém cỏi, e không xứng với thần vật.
Lúc chàng quay về chỗ, Huệ Chi hỏi nhỏ :
- Sao tướng công không mua lấy thần vật mà đối phó với Triệu Bá Câu?
Chàng cười mát bảo :
- Thanh thần kiếm này đúng là sắc bén vô song nhưng chỉ là thanh kiếm gãy được hàn nối lại, chỉ chạm chiêu vài lần là gãy ngay. Can Gia của ta là Kiếm Lão Nhân đã dạy ta rất nhiều điều bổ ích về danh kiếm.

Cuối cùng, thanh Mạc Tà thuộc về số bốn mươi với giá một ngàn ba trăm lượng vàng. Người này là một hán tử tuổi quá tam tuần, mày kiếm, mắt hổ, lưng ong, tay vượn, trông rất kiêu dũng nhưng ánh mắt đầy vẻ hận thù.
Khi nghe Đoàn Luân tuyên bố mình mua được bảo kiếm, gã mừng rỡ bước lên, nâng cao thanh kiếm thầm khấn :
- Phụ thân yên tâm, đã có thần vật trong tay, hài nhi sẽ trả được phụ thù.
Dù gã nói rất nhỏ nhưng thính giác siêu tuyệt của Thiên Vũ vẫn nghe rõ mồn một.
Biết gã đồng cảnh ngộ với mình, chàng không muốn hiếu tử phải uổng mạng vì mua lầm kiếm gãy nên vận công truyền âm :
- Huynh đài hãy bình tâm nghe tại hạ nói vài câu chân tình này. Thanh Mạc Tà này đã bị gãy và được người ta nối lại. Vết gãy nằm cách mũi kiếm đúng một thước. Huynh đài mà sử dụng nó đấu với cừu nhân thì chẳng khác nào tự sát. Nếu không tin cứ nói thẳng với họ Đoàn và quan sát nét mặt hắn sẽ rõ.
Hán tử chết lặng người, giả đò xem lại thân kiếm, quắc mắc bảo Đoàn Luân :
- Tại hạ không thể mua thanh kiếm này được vì nó có vết nứt cách mũi kiếm một thước.
Quả nhiên Đoàn tổng quản giật bắn mình, nhãn thần đảo điên, ngượng ngùng.
Lão gằn giọng bảo :
- Nếu các hạ không đủ tiền mua thì cứ nói thật, đừng làm mất thanh danh của Vạn Bảo các...
Hán tử nghe tiếng truyền âm chỉ điểm, gã theo đó mà đối đáp :
- Thực ra đây không phải là lỗi của Vạn Bảo các. Tại hạ xuất thân từ một gia tộc chuyên nghề đúc kiếm nên có thể khẳng định thanh kiếm này đã được nối từ nhiều năm trước. Lúc đầu vì không quan sát kỹ nên không nhận ra. Sau nhìn nước thép mới biết thần binh đã có tỳ vết. Mong Tổng quản lượng thứ. Nếu ngài không tin có thể chém mạnh vào bức vách kia, kiếm sẽ gãy làm đôi.
Đoàn Luân gượng cười :
- Cũng may gặp được các hạ kiến văn uyên bác, chỉ ra chỗ lầm lẫn. Nếu không thanh danh Vạn Bảo các đã bị bôi lọ. Xin thành thật cảm ta, lão phu sẽ hoàn lại cho người bán.
Cuộc giao dịch kết thúc, cử tọa ra về, xôn xao bàn tán về chuyện thanh kiếm gãy.
Trưa đến, dùng cơm xong, ba người về phòng uống trà đàm đạo.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Phi Hồ ra mở, khách chính là hán tử mua kiếm.
Gã kính cẩn vòng tay nói :
- Tại hạ là Lệnh Hồ Cô Hạc, xin cảm tạ công tử đã chỉ điểm. Nếu không kẻ quê mùa này đã mua lầm kiếm và chết dưới tay kẻ thù.
Thiên Vũ mời gã ngồi, cười hỏi :
- Sao các hạ đoán ra ta?
Lệnh Hồ Cô Hạc thật thà đáp :
- Lúc đầu, tại hạ cũng không biết ai đã giúp mình. Cuối cùng xét ra chỉ có mình công tử khí độ phi phàm, lại tỏ ra không ham muốn thần kiếm nên tại hạ mới nhận biết được cao nhân.
Thiên Vũ nghiêm mặt bảo :
- Như ta đã nhắc nhở các hạ. Đào Nguyên lâu là nơi ngọa hổ tàng long, không đơn giản là một cơ sở kinh doanh. Đêm nay ta còn phải thăm dò một chuyến nên không thể để chúng nghi ngờ. Các hạ nên mau rời khỏi nơi này. Sáng mai ra khỏi đây sẽ hàn huyên cặn kẽ sau.
Lệnh Hồ Cô Hạc hiểu ý rút lui khỏi phòng, không để đám tiểu nhị phát giác.
Đầu canh ba, bọn Thiên Vũ thay áo dạ hành, lướt trên những ngọn cây, vượt qua đổ trường vào khu trọng địa. Nhờ những ngọn đèn lồng treo rải rác đó đây, Thiên Vũ xác định rằng rừng cây được bố trí theo trận Ngũ Hành đơn giản. Chàng nhắm phương vị, dẫn Huệ Chi và Phi Hồ thâm nhập. Chừng gần một khắc đã qua khỏi trận.
Có lẽ vì ỷ vào trận pháp nên việc canh phòng phía trong không nghiêm mật lắm.
Chỉ có một toán tuần tra sáu người đi quanh tòa đại viện. Ba người vượt khoảng sân rộng mười trượng, tung mình lên mái. Phi Hồ nghe ngóng một lát, nhẹ nhàng gỡ gói nhìn xuống.
Bên dưới đại sảnh có một cuộc họp của bộ phận đầu não Đào Nguyên lâu. Ngồi ở chủ vị là một nữ nhân mặc thanh y, bịt mặt bằng sa tanh đen. Còn lại là năm người chủ chốt của các cơ sở như khách điếm, tửu quán, kỹ viện, đổ trường, Vạn Bảo các.
Nhật Phi Hồ thấy họ Ở xa chỗ mình ẩn nấp nên an tâm gỡ thêm hai mảnh nữa để Thiên Vũ và Huệ Chi được xem diễn biến của cuộc họp.
Đoàn Luân nghiến răng hậm hực :
- Thật là đáng hận. Không ngờ tên tiểu quỷ Lệnh Hồ ấy lại nhìn ra được chỗ nối của bảo kiếm, làm chúng ta mất toi hơn ngàn lượng vàng và uy tín.
Thanh y nữ nhân hỏi :

- Trong mấy ngày qua, các ngươi có thấy nhân vật nào khả nghi hay không?
Gã chưởng quỷ của khách điếm là một hán tử to béo, mặt tròn trịa, lên tiếng :
- Cung bẩm Đường chủ, chỉ có một cặp phu thê mới đến là có vẻ đáng ngờ. Nam nhân khai tên Liễu Tông Nguyên, quê Tây Tạng còn nữ nhân thì không rõ vì quy định của chúng ta chỉ cần ghi tên một người trong bọn là đủ. Nhưng nhan sắc nữ nhân này cực kỳ kiều mị khiến thuộc hạ liên tưởng đến Ngân Xuyên mỹ nhân.
Thanh y nữ nhân gật đầu :
- Có thể lắm. Để sáng mai ta xem thử hai người ấy có hóa trang không?
Năm người đưa bản kết toán thu chi trong ngày cho Đường chủ, gọi thuộc hạ đem bạc vào rồi cáo từ.
Thanh y nữ nhân đóng chặt cửa, ấn vào một nút bí mật trên tường. Cánh cửa mật thất mở ra, nàng chuyển tất cả các túi đựng vàng bạc, ngân phiếu vào trong. Lát sau, bước ra khóa cơ quan, vào ngọa thất nghỉ ngơi.
Bọn Thiên Vũ mau chóng xếp ngói lại như cũ, tung mình xuống đất. Phi Hồ dễ dàng mở then cửa sổ, chui vào trong. Nửa khắc sau, đã trở lại với một túi nặng trên vai.
Thiên Vũ giơ ngón cái khen ngợi họ Lăng rồi đưa hai người trở lại khách điếm.
Thay áo xong, Lăng Thu mở bọc vải kiểm điểm chiến lợi phẩm. Tổng cộng các loại vàng nén, ngân phiếu, châu báu lên đến bảy mươi vạn lượng bạc.
Gã chia làm ba phần bỏ vào bọc hành lý của ba người rồi quay về phòng.
Thiên Vũ âu yếm trách ái thê :
- Chỉ vì nương tử muốn khoe nhan sắc của mình mà để đối phương đoán ra lai lịch. Riêng mình ta biết nàng xinh đẹp chưa đủ sao?
Huệ Chi xấu hổ, cúi đầu nhận lỗi :
- Tướng công đừng giận, từ nay mỗi lần xuất hiện trước mọi người, thiếp sẽ hóa trang thật xấu xí.
Thiên Vũ bước đến, nâng cằm nàng lên, hôn vào đôi môi ngọt lịm. Huệ Chi biết trượng phu đã tha thứ cho mình, sung sướng đắm hồn trong vòng tay chàng.
Sáng ra, ba người thanh toán tiền phòng, thưởng hậu hỷ cho bọn tiểu nhị rồi ung dung thúc ngựa rời khỏi Đào Nguyên lâu.
Lệnh Hồ Cô Hạc đã chờ sẵn cách đó năm dặm trước một tửu điếm

nhỏ ven đường. Gã cung kính mời bọn Thiên Vũ vào dùng điểm tâm. Ăn xong, gã nâng chén trà, chậm rãi kể lai lịch của mình :
- Tại hạ quê ở Tế Châu, Sơn Đông. Thân phụ là chưởng môn phái Hình Ý môn, bị sư đệ ám hại đoạt quyền. Mười năm nay, tại hạ đã năm lần báo phục mà không thành công nên mới bán cả gia sản, tìm mua cho được bảo kiếm hầu trả mối phụ thù.
Nhật Phi Hồ cười bảo :
- Ngươi cần gì thần kiếm, chỉ cần tìm minh sư chỉ giáo thêm tuyệt nghệ thì lo gì không báo được thù chạ Thần binh nào phải vật dễ tìm, chẳng lẽ cứ tìm cho đến khi cừu nhân chết vì già yếu?
Lệnh Hồ Cô Hạc buồn rầu đáp :
- Lăng huynh nói rất phải nhưng võ công của Cuồng Phong kiếm khách đâu phải tầm thường. Lão lại là chỗ quen biết với các phái nên đâu có ai dám nhận lời chỉ dạy cho tiểu đệ.
Huệ Chi thử lòng dạ gã :
- Sao các hạ không đầu nhập dưới trướng các cao thủ hắc đạo mà học nghệ, cần gì đến danh môn chính phái.
Lệnh Hồ Cô Hạc lắc đầu tuyệt vòng :
- Gia phụ trước khi từ trần đã dặn dò tại hạ thà bỏ qua mối thù chứ không theo ma đạo mà làm nhục nhã tông môn.
Thiên Vũ nghiêm sắc mặt bảo :
- Trừ những tuyệt kỹ bàng môn tả đạo như thuật Thái Bổ, Cương Thi Hóa Cốt Công... là không nên học, chứ thực ra võ học không phân chính tà, chỉ có cái tâm thiện hay ác mà thôi. Ví dụ như Nhị Tuyệt Nhân Ma Đồng Kỳ Xương nổi tiếng ác ma mà giờ đây đang dùng tuyệt học của mình góp phần giáng ma vệ đạo. Nhưng lệnh tiên phụ đã có di chí như vậy thì phận làm con không nên cãi lời. Ta sẽ giới thiệu các hạ với Thanh Vân đạo trưởng để rèn luyện thêm kiếm thuật.
Huệ Chi cảm thông nỗi khổ tâm của Lệnh Hồ Cô Hạc và mến gã ở tính trung hậu nên hỏi lại :
- Chẳng hay Cuồng Phong kiếm khách, kẻ thù của các hạ năm nay bao nhiêu tuổi?
Lệnh Hồ Cô Hạc đáp :
- Lão đã hơn thất tuần, sợ rằng khi luyện xong tuyệt nghệ thì cừu nhân cũng không còn.
Huệ Chi quay sang van nài Thiên Vũ :
- Tướng công. Sao chàng không giúp y một tay, cũng là cùng cảnh ngộ như nhau mà.
Thiên Vũ mỉm cười không đáp. Huệ Chi biết chàng đã bằng lòng,

mừng rỡ bảo Cô Hạc :
- Trước mặt các hạ là thiên hạ đệ nhất kiếm, người đã đánh bại Môn chủ Tử Vi môn. Nếu được tường công của ta chỉ điểm thì chỉ sau một năm đã đủ sức báo thù.
Lăng Thu tiếp lời :
- Ngươi chỉ cần quỳ xuống lạy y làm đại ca là đủ.
Lúc này, Cô Hạc mới biết con người có bộ mặt lạnh lẽo như băng này chính là vị kỳ hiệp Thương Thiên Vũ, đệ nhất cao thủ đương đại.
Gã sụp xuống lạy đủ tám lạy :
- Thương đại ca, tiểu đệ xin trọn đời theo đại ca phù trì chính đạo.
Thiên Vũ xóa lớp hóa trang, dùng chân diện mục vái trả đủ tám lạy.
Cô Hạc thấy chàng khí chất tôn quý, anh tuấn, thanh nhã lại càng thêm kính ngưỡng.
Thiên Vũ giới thiệu Lăng Thu và Huệ Chi cho gã biết. Phi Hồ lại hóa trang cho cả ba rồi cùng Cô Hạc tiến về phía đông.
Chủ quán là một lão già khôn ngoan, chẳng bao giờ dám để ý chuyện của khách giang hồ. Quán vắng, lão gục đầu lên quầy ngủ khì và vui mừng khi được thêm mấy lượng tiền thưởng.
Bốn người đến Thắng Huyện trưa ngày mười bốn. Ngọn Thiên Mụ sừng sững bên dòng Ấu Giang xanh biếc. Chung quanh ngọn danh sơn này là các núi Ngũ Nhạc, Xích Thành, Thiên Thai, tạo nên vùng sơn thủy kỳ tú, hùng vĩ.
Ấu Giang khách điếm chỉ cách chân núi Thiên Mụ ba dặm. Nhờ địa thế rộng rãi, phòng ốc khang trang nên được quần hào chiếu cố. Phân đà Cái bang ở Chiết Giang đã được lệnh giữ trước mấy phòng nên bọn Thiên Vũ mới có chỗ nghỉ ngơi.
Tắm gội xong, bốn người xuống đặt một bàn rượu thịt để tẩy trần. Mấy ngày qua vượt hơn ngàn dặm, không dám uống đến một giọt rượu nên Cô Hạc chưa biết tửu lượng của Thiên Vũ.
Hơn năm mươi bàn của tửu điếm đã chật ních người. Hắc bạch lẫn lộn nên ai cũng giữ ý, không dám buông lung.
Huệ Chi đã hóa trang thành một nữ nhân trung niên, dung mạo bình thường nên không gây sự chú ý của thiên hạ. Thiên Vũ cũng đã bỏ lốt Vô Tình Kiếm, thêm hàng râu mép và vài nếp nhăn trên gương mặt xạm nắng. Phi Hồ cải dạng thành một lão nhân lưng gù. Phần Lệnh Hồ Cô Hạc, ít người nhận biết y nên chẳng cần phải hóa trang.
Chiết Giang có đất Thiệu Hưng nổi tiếng cả nước với loại rượu ngon, trong vắt.
Thiên Vũ gọi một vò mười cân lâu năm, chậm rãi thưởng thức hương vị, lắng nghe hào kiệt bốn phương bàn luận.

Bỗng một giọng sang sảng cất lên :
- Tái Gia Cát tiền bối đã hai năm không xuất hiện trên giang hồ. Nay lại lộ diện nơi đây, chẳng hay có biết lai lịch của Thần giáo ra sao không?
Thiên Vũ đã gặp một lần ở Cam Túc nên nhận ra lão đã gầy đi, khuôn mặt tròn như trăng rằm không còn được như xưa.
Tái Gia Cát được truyền tụng có tài thông thiên triệt địa, kiến văn uyên bác. Lão vuốt râu cao giọng nói :
- Lão hủ phải hổ thẹn mà nói rằng ngoài việc dự đoán Giáo chủ Thần giáo chính là Quỷ Ảnh Ma Đao thì không có gì để nói thêm.
Nhưng lão vừa dứt tiếng thì đã nghe bên tai có lời chỉ điểm. Tái Gia Cát biến sắc, hắng giọng nói :
- Còn một nguồn tin nữa cũng xin nói rõ cho chư vị anh hùng kiến giải. Đó là việc Thiên Trì Tẩu và Tý Ngọ động chủ của Tử Vi môn đã đem dâng cơ sở kinh doanh Đào Nguyên lâu của Triệu Bá Câu cho Thần giáo dù hiện nay Triệu Bá Câu đang mượn lực lượng Hồng giáo chiến đấu với phe bạch đạo ở Tây Thục. Nhưng có thể đây cũng chính là mưu kế của lão. Vì Thiên Trì Tẩu và Hàn Cán đều bị Triệu Bá Câu khống chế bằng độc dược. Như vậy, cuộc lễ khai giáo ngày mai sẽ muôn phần hung hiểm, chư vị nên cẩn trọng.
Quần hào nghe nói có Tình Ma liên thủ với Thần giáo thì không khỏi kinh hoàng.
Họ xôn xao bàn tán, không dám coi thường hiểm họa Thần giáo nữa.
Một hán tử áo xanh đứng lên chất vấn :
- Chẳng hay tiền bối thu thập tin tức ấy ở đâu. Nếu không chính xác thì có phải là đã bôi nhọ thanh danh Thần giáo hay không?
Vừa nói xong, gã vung tay phóng một lưỡi phi đao vào ngực Tái Gia Cát. Không ai ngờ đến việc này nên chẳng kịp phản ứng. Tái Gia Cát cầm chắc cái chết trong tay.
Nhưng lưỡi đao bay gần đến mục tiêu đã bị một lực đạo vô hình chấn gãy làm đôi. Hán tử áo xanh sợ hãi tung mình đào tẩu. Khi sắp ra đến cửa, gã gào lên thảm thiết, rơi xuống đất. Hai hào kiệt ngồi bàn gần đó, bước đến lật xác gã xem xét.
Họ đứng dậy tán dương :
- Thái Hồ Song Kiếm xin ngỏ lời thán phục bậc cao nhân đã dùng cách không chỉ lực bắn xuyên tâm thất gian tặc.
Lệnh Hồ Cô Hạc tận mắt thấy bản lãnh vô thượng của Thiên Vũ, ngoài tam thước giết người một cách nhẹ nhàng. Gã biết mình đã tìm được minh sư, phấn khởi nâng chén mời :
- Thỉnh đại tẩu và nhị vị đại ca cạn chén.

Giọng gã hơi lớn nên Tái Gia Cát nghe được. Lão chẳng hổ với danh Khổng Minh tái thế, lập tức nhận ra Cô Hạc có nhiều nét giống với cố Chưởng môn Hình Ý môn.
Lão bước đến bàn của Thiên Vũ, thản nhiên ngồi xuống hỏi nhỏ Cô Hạc :
- Lão hủ là bằng hữu với Lệnh Hồ Phong. Lúc ngươi còn niên thiếu, ta đã gặp qua nên không thể lầm được.
Cô Hạc ngượng ngùng vòng tay tại hạ lễ :
- Tiểu điệt nhận biết bá phụ nhưng nơi đây rồng rắn lẫn lộn nên không dám đến bái kiến.
Tái Gia Cát nhìn vào mặt Thiên Vũ ngâm nga :
“Thập bộ sát nhất nhân
Thiên lý bất lưu hành”
Các hạ quả là đệ nhất cao thủ đương đại. Lão hủ xin tạ Ơn cứu mạng. Mong các hạ cho biết tính danh?
Huệ Chi ranh mãnh cười bảo :
- Tiền bối nổi tiếng cơ trí, sao không thử đoán xem?
Nụ cười quyến rũ của nàng đã soi sáng tâm linh Tái Gia Cát. Lão vui mừng hạ giọng :
- Thì ra Thương thiếu hiệp và Ngân Xuyên mỹ nhân đã có mặt ở đây. Cục diện ngày mai không còn đáng ngại nữa.
Huệ Chi kinh ngạc :
- Sao lão tiền bối lại có thể nhận ra bọn tiểu bối nhanh như vậy?
Nhật Phi Hồ giận dỗi nói :
- Với nụ cười đầy mị lực của Chi muội thì dù có hóa trang cách nào cũng không thể dấu được.
Tái Gia Cát gật đầu xác nhận. Huệ Chi thẹn thùng cúi mặt. Thiên Vũ trầm giọng :
- Theo ý tiền bối thì Thần giáo sẽ có hành động bất lợi với chúng ta hay không?
Tái Gia Cát vốn có tên là Cần Thúc Như nhưng đã mấy chục năm võ lâm chỉ gọi lão bằng danh hiệu.
Thúc Như vân vê chòm râu nhuốm bạc, trả lời :
- Chuyện này còn tùy vào số Chưởng môn các bang hội dự lễ. Nếu khá đông thì chỉ e Thần giáo dùng độc kế khống chế để chi phối võ lâm.
Cô Hạc lên tiếng :
- Cần bá phụ. Võ công của Quỷ Ảnh Ma Đao lợi hại ra sao?
Tái Gia Cát chậm rãi kể :
- Quỷ Ảnh Ma Đao là nhân vật thần bí. Trong võ lâm không ai biết rõ

lai lịch sư thừa. Tất cả những đối thủ của lão đều táng mạng, không một ai sống sót. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà Ma Đao chỉ xuất hiện ở vùng ven biển phía Đông, không đi sâu vào nội địa. Hai mươi năm trước, lão đột nhiên biệt tích nhưng vẫn để lại dấu ấn kinh hoàng về một đại sát tinh có thân pháp cực kỳ quỷ mị.
Thiên Vũ suy nghĩ rồi bảo họ Cần :
- Có lẽ tiểu bối không nên lộ diện mà sẽ âm thầm cảnh giới thủ đoạn của đối phương. Mong tiền bối đứng ra chủ trì cục diện, liên hệ với các phái để liệu phương cự địch.
Tái Gia Cát khen phải rồi cáo từ. Bọn Thiên Vũ rời khách điếm đến một cánh rừng cách đó hơn dặm. Thấy nơi đây vắng vẻ, chàng dừng ngựa, bảo Cô Hạc biểu diễn chậm pho Thiên Hình kiếm pháp. Ba mươi sáu chiêu này rất linh diệu, uy lực so với Thất Tinh đao pháp chẳng kém phần lợi hại.
Dứt chiêu, chàng yêu cầu Cô Hạc múa lại với tốc độ nhanh nhất. Gã vâng lời, vận toàn lực vũ lộng trường kiếm tạo thành màn kiếm quang dày đặc, liền lạc như da trời. Nhưng Thiên Vũ dường như không hài lòng. Chàng lắc đầu nói :
- Chưa đủ nhanh để phát huynh uy lực của kiếm chiêu. Ngươi hãy xem cho kỹ.
Chàng rút trường kiếm múa pho Thiên Hình kiếm pháp chỉ mất một nửa thời gian của Cô Hạc. Gã tròn mắt không ngờ, phấn khởi vòng tay thưa :
- Đại cạ Nếu tiểu đệ đạt đến trình độ phóng kiếm nhanh như vậy thì Cuồng Phong kiếm khách không thể nào thoát chết.
Thiên Vũ bèn chỉ điểm cho gã cách biến chiêu, bỏ đi những động tác thừa khi chuyển từ chiêu này sang chiêu khác. Nhiều khi phải cắt bỏ một phần của kiếm chiêu để đường kiếm được khinh khoái, nhẹ nhàng.
Đến hoàng hôn, Cô Hạc đã xứng danh là một tay khoái kiếm. Ba mươi sáu chiêu điên đảo, tùy ý thu phát, không chút vướng bận. Thiên Vũ còn bổ khuyết một số sơ hở của pho kiếm pháp này nên uy lực của kiếm chiêu càng thêm lăng lệ.
Ngoài Kiếm Lão Nhân, Thiên Vũ có thể tự hào là bậc đại hành gia về kiếm thuật.
Chàng đã bước vào cảnh giới của kiếm đạo nên chẳng pho kiếm nào có thể làm khó được.
Huệ Chi nghe trượng phu giảng giải cho Cô Hạc, thắc mắc hỏi :
- Như tướng công nói là không để kiếm chiêu làm hại kiếm ý. Thì tại sao chàng lại khổ công rèn luyện từ thế thức trong chiêu Tâm Kiếm

Tề Phi?
Thiên Vũ cả cười :
- Cái khác nhau giữa kiếm thuật và kiếm đạo là ở chỗ đó. Tâm và ý không phải là một. Khi đã bước vào kiếm đạo thì cái thần của kiếm chiêu nằm trong tâm, ý chưa kịp nghĩ đến mà chiêu đã phát ra. Ví như ta dùng ngón tay chọc vào mắt nàng. Dù ý chưa nghĩ đến việc phản ứng nhưng mí mắt đã tự động nhắm lại. Vì vậy mỗi chiêu ta xuất ra đều như những phản xạ tự nhiên nên tốc độ cực kỳ mau lẹ. Công lực bản thân cũng phải rất thâm hậu mới đủ sức đánh hết chiêu kiếm. Đó là thuật ngự kiếm. Chiêu Tâm Kiếm Tề Phi là cảnh giới cuối cùng của kiếm đạo. Khi luyện thành có thể phi kiếm lấy đầu địch nhân ngoài mười trượng với tốc độ nhanh bằng ánh chớp.
Huệ Chi nhìn trượng phu với vẻ ngưỡng mộ, còn Cô Hạc thì sụp xuống lạy tạ :
- Đại cạ Cô Hạc may mắn gặp được minh sư, chỉ học nửa ngày đã hơn cả ba năm. Công đức này ngang bằng ơn tái tạo.
Thiên Vũ nghiêm mặt :
- Kiếm đạo cũng như Phật pháp, phổ độ chúng sinh, ai ngộ được thì thành Phật.
Ngươi là kẻ thiện lương, hiếu tử thì ta tiếc gì mà không giúp một tay. Qúy hồ biết dùng sở học mà hàng ma vệ đạo, tạo phúc cho nhân sinh là đủ.

Sáng hôm sau, bốn người gởi ngựa và hành lý trong khách điếm rồi ung dung thả bộ về phía Thiên Mụ Sơn. Đường đi nhộn nhịp vì hàng ngàn hào kiệt bốn đến kéo đến.
Tổng đàn Thần giáo là một sơn trang dựa lưng vào núi Thiên Mụ. Chu vi tương tự như Đào Nguyên lâu nhưng cách bố trí hoàn toàn khác lạ.
Cổng chính xây dựng theo lối tam quan của các đại môn phái, không có cánh cổng. Đường vào lót đá núi, hai bên cây cối um tùm, dài ước chừng mười lăm trượng.
Cuối đường là một khoảng sân rộng, mỗi bề hai mươi trượng rối đến tòa đại sảnh ba tầng bằng gạch đá, uy nghi sừng sững.
Trước cửa sảnh là một khán đài gỗ cao tám thước, dài độ hai trượng. Vây quanh mộc đài là hơn ba trăm chiếc bàn, mỗi chiếc ngồi được tám người. Cuối đài là một hương án cao bốn thước, hương trầm nghi ngút tỏa mờ bức trướng gấm màu hồng có thêu chữ Thần giáo màu đen. Hai bên hương án, xếp theo chữ nhân là hai dãy đại ỷ, mỗi dãy bốn chiếc.

Hơn hai ngàn hào kiệt các lộ đã tề tựu đông đảo, chờ giờ khai mạc. Đầu giờ tỵ, chín hồi đại cổ nổi lên những tiếng trầm hùng, sau đó là đàn sáo vang lừng. Một lão nhân tuổi quá thất tuần, mặc hồng bào, mặt trắng râu đen, dẫn đầu một tốp tám người, bịt mặt, xuất hiện trên mộc đài.
Hồng bào lão nhân vòng tay tuyên bố cùng đồng đạo võ lâm :
- Lão phu là Quỷ Ảnh Ma Đao Nam Cung Bách, ba mươi năm tiềm tu không màng đến danh lợi, hư vinh. Nhưng xét vì võ lâm đang cơn kiếp vận, nền võ học Trung Nguyên ngày càng đi xuống nên lão phu không quản tuổi cao, quyết đem những năm còn lại chấn hưng chính khí giang hồ. Thần giáo ra đời cũng chỉ vì sự thanh bình, tiến bộ của Trung Nguyên. Bổn Giáo chủ không thích nghi lễ khoa trương, chỉ có mấy chén rượu nhạt gọi là đền ơn chư vị anh hùng đã đến chứng kiến cho ngày khai giáo hôm nay Sau lễ thượng hương, bổn Giáo chủ sẽ giới thiệu tôn chỉ của bổn giáo.
Tiếng kèn trống lại nổi lên. Ma Đao bước đến trước hương án, nhận ba nén hương to bằng cán thương, dài hai thước, nghiêm trang khấn vái rồi cắm vào lư đồng.
Tiếng nhạc im bặt, lễ thượng hương đã hoàn tất. Một chiếc ghế thái sư phủ gấm đỏ được đem ra đặt trước hương án. Giáo chủ cùng tám Hộ pháp an tọa và từ trong bước ra một hán tử trung niên cũng mặc bạch bào như các Hộ pháp. Người này chính là Tý Ngọ động chủ Hàn Cán, Đường chủ Thiên Phủ đường của Tử Vi môn ngày trước. Quần hùng nhận ra liền xôn xao bàn tán. Như vậy, lời nói của Tái Gia Cát đã được chứng thực.
Họ Hàn hắng giọng, vận công dõng dạc nói :
- Chư vị anh hùng chắc cũng biết tại hạ từng là Đường chủ của Tử Vi môn.
Nhưng bậc đại trượng phu phải thức thời, tìm minh chúa mà thờ. Triệu Bá Câu nham hiểm, độc ác, đã dùng dược vật khống chế thuộc hạ. Hàn mỗ đội ơn Giáo chủ giải độc nên nhận chức đại Tổng quản Thần giáo.
Quần hào nghe giọng lưỡi họ Hàn, bán tín bán nghi, chẳng biết Thần giáo có thực sự liên thủ với Triệu Bá Câu hay không.
Hàn Cán hắng giọng rồi nói tiếp :
- Giáo chủ bổn giáo sau ba mươi năm diện bích tiềm tu đã tìm ra chánh pháp siêu việt, hơn hẳn triết lý của tam giáo cửu lưu. Thần đạo giúp cho chúng ta thăng hoa cuộc sống tâm linh, tức khắc có thể hòa nhập với thiên địa, hưởng phúc lành ngay tại nhân gian mà không cần tu nhiều kiếp như Phật Giáo hay những ràng buộc khắc

khe của Khổng giáo. Nếu toàn võ lâm thấm nhuần tư tưởng này sẽ mãi mãi thanh bình, không còn chém giết nữa. Ngoài những lợi ích về tâm linh, người nào tu tập chánh pháp thần đạo thì võ công sẽ tăng tiến vượt bậc, rèn luyện một năm bằng năm năm của người thường. Sau này, các đền điện của bổn giáo sẽ được xây dựng khắp Trung Thổ để anh hùng thiên hạ và bách tính Trung Hoa có cơ hội học hỏi, tu luyện chánh pháp.
Gã vừa dứt lời thì tiếng xì xầm của hơn hai ngàn người bùng nổ. Họ không ngờ tham vọng của Thần giáo lại to lớn đến thế. Nhưng cũng không ít người hiếu kỳ, muốn biết giáo pháp của Thần đạo có thực sự mang lại hiệu quả trong việc rèn luyện võ công hay không.
Đã là người học võ, ai cũng muốn bản lĩnh mình tăng tiếng. Hơn nữa, thanh danh của Quỷ Ảnh Ma Đao đã vang lừng vũ nội. Nếu được lão truyền tuyệt học là điều đáng mơ ước.
Bàn tiệc của bọn Thiên Vũ gần với bàn của Chưởng môn các phái. Đó là nhờ uy danh của Tái Gia Cát. Chàng vận thần công truyền âm nói với Tuệ Tỉnh dại sư, thủ tòa Đạt Ma đường, đại diện cho Thiếu Lâm tự.
Đại sư lĩnh ý, đứng dậy cất giọng sang sảng như chuông đồng hỏi :
- Lão nạp mong Hàn thí chủ giới thiệu lai lịch Phó giáo chủ và chư vị Hộ pháp để quần hùng được chiêm ngưỡng.
Tiếng hoan hô, tán đồng vang như sấm.
Hàn Cán ung dung đáp :
- Kính cáo chư vị hào kiệt, bổn giáo không có chức danh Phó giáo chủ. Còn các vị Hộ pháp là những bậc cao nhân không màng danh lợi, vì giác ngộ chánh pháp Thần đạo nên tự nguyện phò tá Giáo chủ. Các vị ấy đều mang kim diện để truyền bá giáo pháp, phân biệt bằng số khắc trên mặt nạ này.
Tám vị Hộ pháp đồng loạt đứng dậy, lột bỏ khăn che mặt, để lộ mặt nạ bằng vàng lấp lánh. Kim diện rất tinh xảo, mang vẻ phúc hậu, hiền hoà. Trên trán khắc nổi chữ số từ nhất đến bát.
Chờ họ ngồi xuống, Hàn Cán tươi cười tuyên bố :
- Nghi lễ khai giáo đã làm xong, kính thỉnh chư vị nâng chén chúc mừng cho Thần giáo.
Bỗng từ ngoài có tiếng cười lồng lộng vang rền, dội vào tai mọi người :
- Chư vị mà uống chén rượu ấy thì suốt đời không ra khỏi nơi đây, mãi mãi là nô lệ cho Thần giáo.
Cử tọa giật mình, quay lại nhìn. Thì ra Triệu Bá Câu cùng mấy chục hồng y nhân bịt mặt đang bước vào. Lão tung mình lên khán đài,

vòng tay nói với Quỷ Ảnh Ma Đao :
- Tại hạ cứ tưởng mình là người yêu độc, ai ngờ so với Giáo chủ chẳng đáng một ngón tay Hôm nay Triệu mỗ đến đây đòi chút công đạo, mong tôn giá hoàn lại Đào Nguyên lâu cùng số bạc trăm vạn lượng mà tên phản tặc Hàn Cán đã dâng cho Thần giáo.
Nam Cung Bách ngửa cổ cười ghê rợn :
- Cả gan cho Tình Ma dám đến phá rối ngày lễ khai giáo của bổn Giáo chủ. Lão phu không cần biết xuất xứ của số bạc. Họ Hàn đem dâng để đền ơn cứu mạng chứ nào phải lão phu ép buộc. Đã đến đây thì ngươi đừng mong thoát chết. Thần giáo sẽ dùng thủ cấp Tình Ma để tế trời.
Triệu Bá Câu chớp con mắt còn lại, thản nhiên đáp :
- Tại hạ cũng muốn lãnh giáo xem võ công của Giáo chủ có gì đặc sắc. Còn như muốn ỷ chúng hiếp cô thì xin hãy nhìn thử trong tay năm chục thuộc hạ của ta có vật gì.
Bọn hồng y nhân nhất tề rút trong người ra năm mươi cây hỏa đồng, chỉa lên mộc đài.
Tái Gia Cát biến sắc hô lớn :
- Tử Diệm Hỏa Đồng của Ma Hỏa giáo cực kỳ bá đạo, xin quần hào rời xa chừng năm trượng.
Uy tín của Tái Gia Cát trên giang hồ rất lớn nên moi. người nhất nhất nghe theo, lùi xa đấu trường, chờ xem cuộc long tranh hổ đấu.
Đại diện các phái và nhân sĩ cao nhân quây quần bên Tái Gia Cát bàn bạc.
Thiên Vũ hỏi lão :
- Xin tiền bối nói rõ lai lịch của Ma Hỏa giáo và uy lực của Tử Diệm Hỏa Đồng.
Họ Cần đáp :
- Ma Hỏa giáo được truyền từ Ba Tư sang Trung Quốc từ thời nhà Đường. Giáo chúng ăn chay và thờ thần lửa, võ công cực kỳ quỷ dị, ác độc. Tử Diệm Hỏa Đồng là vũ khí vô cùng lợi hại, phun lửa độc xa đến hơn trượng. Lân hỏa đã bám vào người là không có cách nào dập tắt được. Ba mươi năm trước, nội bộ giáo phái lủng củng, chém giết lẫn nhau để tranh chức Giáo chủ nên suy yếu rồi biệt tích giang hồ.
Nhắc lại Quỷ Ảnh Ma Đao Nam Cung Bách nhận ra mình và tám vị Hộ pháp đang nằm trong tầm khống chế của hỏa khí, biến sắc bảo :
- Tình Ma giỏi lắm, bổn Giáo chủ sẽ cho ngươi toại ý.
Lão đứng dậy, rút thanh Ma đao, bước đến đối diện với Triệu Bá Câu. Tình Ma không hề khách sáo, vung kiếm tấn công liền. Lân ảnh

trùng trùng lạnh lẽo, bao phủ lấy đối phương. Nam Cung Bách không hổ danh là Quỷ Ảnh, lắc mình biến mất, luồn ra sau lưng Triệu Bá Câu, chém liền mười tám thức. Họ Triệu nào phải tay vừa, vung kiếm chặn đứng chiêu đao.
Quần hào say mê theo dõi trận tử chiến của hai tay đại ác mạ Thiên Vũ thấy mặt cừu nhân, lòng sôi lửa hận. Nhưng nghĩ đến đại cuộc võ lâm nên bình tâm xem hai lão tương tàn. Chàng nhận ra đao pháp của Giáo chủ Thần giáo cực kỳ bá đạo, kỳ ảo, lộ số càng đáng sợ hơn. Thân ảnh lão mờ mờ, xoay chuyển quanh địch thủ, có lúc như chia làm ba bốn bóng. Chàng thầm nghĩ :
"Triệu Bá Câu không địch lại tất sẽ sử dụng Tử Diệm Hỏa Đồng để thoát thân."
Chàng bàn với mọi người :
- Bản lãnh Nam Cung Bách rất cao siêu, chỉ hơn trăm chiêu nữa sẽ đả thương Triệu Bá Câu. Chúng ta phải chuẩn bị đường rút lui để tránh vạ lây. Khi tại hạ ra hiệu, mấy chục người ở hàng trước sẽ nhất tề phóng chưởng về phía bọn hồng y rồi đánh thẳng ra ngoài. Xin Cần tiền bối tuyển chọn hảo thủ bố trí ở mặt sau, lát nữa sẽ là đội tiêng phong mở đường máu.
Chàng quay sang thì thầm với Huệ Chi và Phi Hồ. Họ gật đầu, len khỏi hàng ngũ, trở ra cổng chính.
Tái Gia Cát dơ ngón cái khen ngợi :
- Tiểu tử liệu việc còn tinh minh hơn cả lão già này.
Thanh Từ đạo trưởng, sư đệ của Chưởng môn Võ Đang bước đến :
- Té ra là Thương thiếu hiệo, vậy mà bần đạo mắt kém chẳng nhận ra.
Tuệ Tĩnh đại sư đã được chàng truyền âm báo trước nên không ngạc nhiên. Các cao thủ khác như Phong Vân Kiếm Đồ Lôi của Điểm Thương, Đoạn Hồn Đao Diệp Quần của Thanh Long bang, Phương Vân Kiếm Vệ Ly của Hoa Sơn, Tam Thủ Cái của Cái bang, Thiết Phất sư thái của Nga Mi, Bách Bộ Thần Quyền Mạnh Đới, Long Hổ Thần Trượng Dương Kế Hào... đều có bối phận cao trong võ lâm, từng nghe danh Thương Thiên Vũ nhưng chưa hề gặp mặt. Trừ Tam Thủ Cái, họ vui mừng vòng tay thi lễ với chàng. Họ biết chỉ mình chàng mới có khả năng chống chọi với Triệu Bá Câu hoặc Ma Đao.
Tổ chức lực lượng xong, mọi người chăm chú theo dõi trận quyết đấu.
Lúc này trên mộc đài, đao quang loang loáng lấn át kiếm ảnh Cô Lâu. Triệu Bá Câu rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn cố tìm cách quân bình cán cân. Lão quát lên như sấm, xuất chiêu Cô Lâu Táng Thiên. Quỷ

Ảnh Ma Đao cười nhạt, xuất tuyệt chiêu. Thân ảnh nương theo đao quang xống đến. Đao kiếm chạm vào nhau vang rền, song phương dội ra.
Búi tóc trên đầu Tình Ma đã bị Ma đao tiện đứt, ngực áo rách ra để lộ màu vàng óng của Thiên Tầm ma ỵ Bên kia, Nam Cung Bách thần sắc an tường cười nhạo :
- Không có bảo y hộ thân thì ngươi đã táng mạng rồi. Nếu là kẻ thức thời, chịu quy phục thì ta sẽ dành cho ngươi ngôi vị Phó giáo chủ.
Quần hào chấn động vì câu nói này. Nếu Tình Ma liên thủ với Ma Đao thì thiên hạ không ai địch nổi.
Thiên Vũ là người cơ trí, quyết đoán. Chàng hiểu bản chất của Triệu Bá Câu nên phất tay ra hiệu. Bốn mươi cao thủ đứng hàng ngang, vận toàn lực quất một đạo chưởng phong cuồng mãnh về phía bọn hồng ỵ Chúng không ngờ quần hào thiên hạ thủ vi cường nên lãnh đủ. Dù khoảng cách khá xa nhưng cũng khiến chúng văng ngược vào vách mộc đài, hỏa khí rời tay, kẻ bị thương, người mê man bất tỉnh. Có vài tên trong cơn hoảng loạn vô tình bấm nút Hỏa Đồng, phun ra những ngọn lửa tím thiêu cháy pháp đàn. Ma Đao, Triệu Bá Câu và tám vị Hộ pháp kinh hoảng tung người né tránh.
Đã có kế hoạch trước nên quần hào hành động vô cùng thần tốc, thừa lúc Thần giáo hoang mang, mau chóng rút ra cổng chính.
Khi Nam Cung Bách ra lệnh cản lại thì đã muộn. Hàng tiên phong đã được Tái Gia Cát tuyển chọn rất kỹ nên đã cuốn phăng bọn giáo chúng Thần giáo. Máu nhuộm đỏ nền đường lát đá, tiếng lêu la thảm thiết.
Ma Đao, Triệu Bá Câu cùng tám vị Hộ pháp phi thân xuống đài, lướt đến tấn công mặt hậu. Đã phân công từ trước, Thiên Vũ đón đánh Triệu Bá Câu. Chàng muốn nhân lúc lão không phòng bị đánh chiêu sát thủ mới mong hạ được lão hồ ly.
Chàng vận toàn thân công lực xuất chiêu Thiên Kiếm Luân Hồi, thân ảnh nương theo đạo kiếm quang chụp xuống đầu cừu nhân. Triệu Bá Câu tưởng Thiên Vũ còn ở Thiểm Tây nên không đề phòng. Khi lão nhận ra nguy hiểm thì đã muộn, dù cố đem tu vi mấy chục năm, múa kiếm để bảo vệ toàn thân nhưng chiêu kiếm kỳ ảo của đối phương đã xuyên thủng bức tường thép như một chiếc hái tử thần liếm quanh thủ cấp.
Triệu Bá Câu gào lên ghê rợn, lớp thịt trên mặt bị trường kiếm của Thiên Vũ lạng sát xương, môi, mũi và hai tai biến mất. Nếu không nhờ chiếc vòng thép bên trong cổ áo thì đầu lão đã rơi xuống đất.
Thiên Vũ ra chiêu này, đích nhắm cuối cùng là yết hầu đối thủ nhưng

khi mũi kiếm chạm vào cổ lão, chàng nghe tay mình chấn dộng, biết đã hỏng việc, tả thủ liền búng một đạo Kim Hành chỉ vào thân dưới Triệu Bá Câu. Tiếc thay, Tình Ma đã quá đau, tung mình đào tẩu làm luồng chỉ phong chệch mục tiêu, thay vì đánh vào huyệt Khí Hải lại tiện đứt dương vật và ngọc hành của lão.
Tình Ma lao người đi trong tiếng thét gào vì đau đớn. Chàng định đuổi theo thì nghe sau lưng có hơi thép lạnh tanh. Không dám coi thường, chàng vung kiếm chống đỡ rồi nhổm người ra sau. Thì ra người tấn công chàng chính là Quỷ Ảnh Ma Đao. Lão đang bị Tuệ Tĩnh, Thanh Từ và Phong Vân Kiếm giáp công, chợt nghe tiếng gào thảm khốc của Triệu Bá Câu, quay lại thì thấy Tình Ma chỉ sau một chiêu đã bất thành nhân dạng. Nam Cung Bách bở vía trước bản lãnh kỳ tuyệt của hán tử lạ mặt nên quyết diệt trừ. Nào ngờ đối phương có thần công hộ thể nên sớm phát hiện chiêu đao.
Thiên Vũ cười khinh bỉ :
- Té ra Giáo chủ Thần giáo cũng giỏi nghề cắn trộm.
Nam Cung Bách tím mặt vung đao chém liền. Thiên Vũ bình tĩnh đối chiêu.
Thanh Ma đao có kích thước và hình dáng hơi kỳ lạ, dài hơn đoản đao một chút nhưng lại ngắn hơn trường đao, sống đao dày nhưng hẹp dần về phía mũi. Nghĩa là một thước cuối cùng sắc bén cả hai bề như kiếm vậy. Do đó, đao pháp của lão cực kỳ quỷ dị, hiểm ác, hơn hẳn pho Thất Tinh Đao. Thiên Vũ càng đánh càng nghe áp lực tăng dần lên. Thanh Ma đao nặng gấp đôi trường kiếm của chàng nên khi va chạm, phần thiệt thuộc về Thiên Vũ.
Nam Cung Bách thấy đã hơn hai trăm chiêu mà vẫn chưa hạ được đối phương, lão động sát khí phối hợp cả hai tuyệt kỹ Quỷ ảnh và Ma đao. Thân hình lão phiêu phưởng, chia làm bốn bóng khiến Thiên Vũ phải bối rối. Chàng đánh liên tiếp bốn chiêu vào các bóng nhưng đường kiếm như chém vào ma ảnh.
Chàng bèn đổi chiến thuật, không chạy theo đối phương mà bảo nguyên thủ nhất, ôm kiếm định thần, mắt nhắm hờ như lão tăng nhập định. Màn cương khí hộ thân trương ra hết mức, chỉ một chút ngoại lực đụng vào cũng gây sức phản chấn.
Nam Cung Bách không ngờ kiếm thuật của đối phương đã đến mức thành tựu như vậy, chẳng dám liều lĩnh tấn công, chỉ tận dụng Quỷ Ảnh thân pháp, lượn lờ chung quanh.
Lúc này quần hào vừa đánh vừa lùi ra đến đại môn, thấy Thiên Vũ vẫn còn trong vòng vây của địch, họ định đánh trở vào. Nhưng từ sau đại sảnh của Tổng đàn Thần giáo, một ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt,

khói đen mù mịt. Tiếng chiêng báo cháy vang dội khắp một vùng Thiên Mụ sơn và từ trong hai bóng người nhỏ nhắn lướt ra nhanh như ánh chới.
Một trong hai người cất tiếng :
- Xin chư vị cứ tiếp tục lui khỏi nơi này. Thương thiếu hiệp sẽ ra sau. Nếu chần chừ sẽ rất nguy.
Tái Gia Cát nhận ra Nhật Phi Hồ và Ngân Xuyên mỹ nhân nhân ra lệnh rút quân.
Trong này, Nam Cung Bách thấy Tổng đàn bốc cháy, tâm hần hỏang loạn, không còn muốn giao đấu nữa. Lão cười ghê rợn, xuất tuyệt chiêu kết thúc cuộc so tài. Đao phong rít lên như xé lụa, đao kình trùng trùng lớp lớp xô đến như sóng dữ. Thiên Vũ thấy chiêu đao cực kỳ lợi hại, lách mình sang bên ba bước, tung mình lên không, lộn đầu xuống xuất chiêu Kiếm Tiếu Lôi Trung trong pho Bát Nhã Tâm Kiếm. Chiêu này dùng để đánh từ trên cao xuống thì uy lực hơn hẳn. Kiếm khí chấn động không gian, ầm ì như sấm vọng.
Nam Cung Bách mỉm cười hiểm độc, xuất chiêu Ma Đao Xạ Nguyệt, thân và đao hợp nhất, như mũi tên xuyên thẳng vào vùng kiếm quang. Thiên Vũ kinh hãi trước chiêu đao kỳ tuyệt, tả thủ vỗ liền một chiêu Long Giáng Hải Ba, kình phong ập xuống như núi đổ làm lưỡi đao chậm lại.
Ma Đao không ngờ đối phương lại tinh thông cả chưởng pháp, phiêu thân tránh né chưởng kình, chờ lúc Thiên Vũ chạm đấy đánh liền một chiêu Đao Ảnh Tàn Chi.
Thiên Vũ không muốn kéo dài cuộc đấu làm ảnh hưởng đến đại cục nên rú lên thánh thót, tả thủ rút tiểu đao cầm sẵn, hữu thủ ra chiêu Kiếm Khốc Tâm Long, trường kiếm của chàng không chịu nổi tu vi thâm hậu của đối thủ nên chưa hết chiêu đã gãy làm ba đoạn. Ma Đao đắc ý theo đà đao sấn tới. Nhưng lão chẳng ngờ mình đã sập bẫy.
Thanh tiểu đao trong tư thế cận chiến đã phát huy được hết uy lực. Chiêu Thủy Kiếm Trường Lưu khóa cứng thanh Ma đao và luồng chỉ phong từ tay hữu của chàng xạ thẳng vào tâm thất địch thủ. Khoảng cách quá gần khiến lão ma trở tay không kịp. Nhưng quả không hổ danh là đại ma đầu, trong cơn nguy khốn, Nam Cung Bách buông đao, hữu chưởng vỗ liền vào ngực Thiên Vũ theo thế lưỡng bại câu thương.
Chàng đã dự liệu tình huống này nên dồn Kim Thân thần công lên bảo vệ thân trước, giữ nguyên đạo chỉ phong, nghiêng mình đưa vai hứng chưởng. Chỉ kình hơi lệch đi, xuyên qua vai hữu Ma Đao làm

giảm lực đạo bàn tay của lão nên Thiên Vũ không hề thọ thương. Nam Cung Bách đau đớn rú lên kinh khiếp, tung mình về phía đại lâu.
Thiên Vũ biết mình cô thế nên không dám nán lại, cúi xuống nhặt thanh Ma đao, xông thẳng ra ngoài. Quần hào đang cầm cự với bọn giáo đồ, thấy chàng đắc thủ, hoan hô vang dội, ra sức đánh bạt vòng vây.
Thanh Ma đao dù không phải là thần vật nhưng cũng rất sắc bén. Thiên Vũ dồn chân khí vào đao, sử dụng pho Thất Tinh đao pháp và Thiên Biến Thần Bộ đi xuyên qua đám đệ tử của Thần giáo. Thanh đao như bánh xe bằng thép bén ngót, chặt đứt mọi thứ cản đường. Chưa đầy nửa khắc, chàng đã chém gãy mấy chục loại vũ khí và hạ sát cũng từng ấy người. Bọn giáo đồ kinh hãi dạt hẳn qua hai bên, nhường đường cho Thiên Vũ bước ra.
Tám tên Hộ pháp thấy chàng cầm thanh Ma đao của Giáo chủ, không biết Nam Cung Bách lành dữ thế nào, vội huýt còi thu quân, chạy ngay vào trong xem tình hình.
Nhân thủ phe Thần giáo rất đông nên quần hào không dám tham chiến, mau chóng rút lui. Đến một cánh rừng thưa cách Tổng đàn Thần giáo sáu dặm, biết bọn chúng sẽ không dám truy sát, mọi người dừng lại nghỉ ngơi, băng bó vết thương. Kiểm điểm quân số, thấy chỉ tử vong có mấy người, còn thọ thương hơn hai trăm.
Tuệ Tĩnh đại sư vui mừng niệm phật :
- Nếu không nhờ chuẩn bị trước thì chúng ta khó mà thoát khỏi tai kiếp hôm nay.
Thanh Từ đạo trưởng đang được một đệ tử Võ Đang băng bó tay tả cũng lên tiếng :
- Thực ra nếu Thương thiếu hiệp không trổ thần công đánh bại Triệu Bá Câu và Nam Cung Bách thì cục diện sẽ vô cùng thảm khốc.
Huệ Chi đang dùng khăn lau những vết máu trên mặt trượng phu, thỏ thẻ bảo chàng :
- Thật đáng tiếc là không giết được Triệu Bá Câu. Chỉ e lão trở về lôi kéo Ma Hỏa giáo vào cuộc thì tướng công sẽ càng gặp khó khăn.
Thiên Vũ gật đầu đáp :
- Ta cũng lo như vậy nhưng thực ra chỉ cần hai lão ma ấy liên thủ thì ta cũng không địch lại. Danh từ vô địch thiên hạ chỉ dành cho những cuộc đơn đấu còn thường thì lưỡng quyền nan địch tứ quyền.
Huệ Chi an ủi chàng :
- Lần này trở về, bọn thiếp sẽ cố khổ luyện để giúp chàng một tay.
Tái Gia Cát đã mượn thanh Ma đao của Nam Cung Bách để cho mọi

người chuyền tay nhau xem, hầu xóa tan mối sợ hãi của họ đối với nhân vật Quỷ Ảnh Ma Đao. Các cao thủ đầu não tập trung quanh Thiên Vũ hết lòng ca tụng. Chàng trầm giọng bảo họ :
- Võ công của Nam Cung Bách không đáng sợ. Nhưng nếu lão được Tình Ma hợp tác, kéo theo việc liên minh với Ma Hỏa giáo thì võ lâm Trung Nguyên sẽ không một ngày yên ổn. Chư vị trở về báo lại với tôn sư các phái, chuẩn bị lực lượng đối phó.
Tam Thủ Cái vuốt chóp mũi cao giọng nói :
- Trước đây chỉ vì các phái không đoàn kết lại nên mới để Tình Ma bành trước thế lực Tử Vi môn. May nhờ có Thương thiếu hiệp tài trí song toàn cùng lực lượng Kiếm Minh thần dũng mới tiêu diệt được. Nay trước tình thế còn hung hiểm hơn, lão hóa tử ta đề nghị cử hành đại hội bầu Minh chủ. Như vậy, võ lâm mới có người dẫn dắt trong cuộc chiến với quần ma.
Cử tọa đồng ý tán thành, Thiết Phất sư thái cười bảo :
- Ngoài Thương thiếu hiệp ra thì còn ai xứng đáng làm Minh chủ võ lâm nữa.
Quần hào nghe lời ấy, phấn khởi hét lớn :
- Thương minh chủ. Thương minh chủ.
Tái Gia Cát chờ tiếng tung hô lắng dịu rồi nói với quần hào :
- Danh có chính thì ngôn mới thuận. Nhân dịp đông đủ anh hùng tam sơn ngũ nhạc, lão hủ đề nghị ngày rằm tháng hai năm tới sẽ cử hành đại hội. Núi Hoa Sơn ở tận phía đông, không tiện đi lại nên lão hủ muốn mượn Ngọc Nữ Phong của phái Võ Đang ở Hà Nam làm nơi tranh tài. Ý chư vị thế nào?
Quần hùng đồng thanh tán thành, trở về địa phương loan báo tin tức trọng đại này.
Thiên Vũ kính cẩn nói với Tái Gia Cát :
- Tiền bối tài trí vô song, xin vì võ lâm mà liệu trù lương sách.
Tái Gia Cát vuốt râu đáp :
- Thiếu hiệp đã có Phượng Sồ Thiên Cơ thư sinh lại còn muốn Tái Gia Cát này nữa ư? Nhưng chẳng lẽ ta lại tiếc thân già mà không góp sức với võ lâm? Thiếu hiệp cứ về Kiếm Minh bàn bạc với Khúc Vệ. Phần ta lên Tung Sơn gặp hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Hẹn ngày rằm tháng hai sang năm gặp lại.
Bọn Thiên Vũ cáo từ đồng đạo, trở lại khách điếm lấy ngựa và hành lý. Lệnh Hồ Cô Hạc trong trận chiến vừa qua thấy bản lãnh mình tăng gấp bội, kiếm chiêu nhanh như điện chớp, uy lực hơn hẳn khi xưa. Gã vui mừng khôn xiết, hết lòng cảm kích Thiên Vũ.
Trên đường trở lại Cối Kê, Cô Hạc được đại ca chỉ điểm thêm rất

nhiều điều bổ ích. Ngay Nhật Phi Hồ cũng được Thiên Vũ dạy cho tám chiêu kiếm, nếu đem phối hợp với thân pháp Tùng Quang Lược Ảnh của gã thì vô cùng linh diệu.
Lăng Thu cao hứng nói :
- Vũ đệ quả đáng mặt tôn sư về kiếm thuật, tùy theo thiên bẩm của từng người mà sáng tạo ra những chiêu thích hợp. Từ nay ta có thể tự hào mình là một võ sĩ được rồi, chẳng phải lo trốn tránh như xưa nữa.
Thiên Vũ biết rằng tin chiến thắng đã được chim câu của Cái bang báo về Cối Kê nên chàng không vội vã như lúc đi nữa. Ghé thăm Đằng Vương Các ở Nam Xương xong, bốn người đi dọc Trường Giang đến Tầm Dương, sau đó về thăm lại Động Đình hồ.
Tầm Dương là tên khúc sông Trường Giang chảy qua huyện Cửu Giang tỉnh Dương Tây. Ở đây từ xưa đã lừng lẫy với những con thuyền lững lờ trên dòng để bậc tao nhân mặc khách thưởng thức chén rượu ngon trong tiếng đàn và ánh mắt giai nhân.
Năm Nguyên Hòa thứ mười đời Dương Minh Đế, Bạch Cư Dị bị đổi ra làm Tư Mã đất Giang Châu. Ông đã nhiều đêm hưởng thú phong lưu trên bến Tầm Dương và để lại cho hậu thế bài thơ Tỳ Bà Hành bất hủ.
Kể từ đó, bến Tầm Dương nổi tiếng khắp thiên hạ về cảnh đẹp trên sông.
Ngày đầu tháng chạp, bốn người có mặt ở Động Đình hồ. Vương phủ đã xây xong trong thời gian mười sáu tháng. Quan Tuần phủ Hồ Nam đã cùng Công Bộ Viên Ngoại Tất Khánh bàn bạc, đốc thúc việc thi công. Họ đã quyết định mua thêm hơn trăm mẫu đất xung quanh Lục gia trang cũ để có đủ không gian thực hiện ý đồ kiến trúc của mình.
Đại môn cao hai trượng, trên lợp ngói lưu ly xanh. Tường vây trước quét vôi vàng.
Bốn chữ Ngũ vương gia phủ không phải bằng vàng điệp mà bằng đá cẩm thạch đen cẩn trên nền vân thạch đại lý màu hồng nhạt.
Viên Ngoại Lang Tất Khánh tuổi đã thất tuần, đang chờ sắc chỉ của Bộ Lại để về hưu. Nhà lão lại ở huyện Hành Dương nên dù công trình đã xây xong nhưng lão vẫn ngày ngày lui tới coi sóc Vương phủ, chỉ bảo bọn gia nhân chăm sóc, vun xới vườn hoa.
Họ Tất là người say mê kiến trúc, đây lại là công trình đầu tiên mà lão được toàn quyền thiết kế, xây cất theo ý mình. Giá như Ngũ vương gia yêu cầu, lão sẵn sàng ở lại đây suốt đời để giữ gìn, tu bổ công trình tâm huyết này.

Số vàng chín vạn lượng đã được chi tiêu một cách hợp lý và hiệu quả. Từ ngày hoàn tất đến nay, lão luôn ngóng chờ Ngũ vương gia quay lại để trình tấu lên người bản kê khai kinh phí.
Bọn Thiên Vũ xuống ngựa. Lệnh Hồ Cô Hạc đến nắm vòng cửa đập mạnh. Tất Khánh và hai gia đinh bước ra. Lão mừng rỡ vén áo sụp xuống thi lễ :
- Hạ quan Tất Khánh khấu kiến Vương gia và Vương phi.
Thiên Vũ ân cần đỡ lão dậy :
- Tất lão chớ đa lễ, mau đưa ta vào trong thưởng lãm tài nghệ của lão.
Cô Hạc vô cùng sửng sốt khi biết đại ca mình là Ngũ vương gia của triều đình.
Tất Khánh bảo một tên gia đinh đi báo tin cho Huyện lệnh Hành Dương và Tuần phủ Hồ Nam biết. Xong xuôi, lão hớn hở dẫn bọn Thiên Vũ đi một vòng Vương phủ để giới thiệu. Ngôi phủ đệ được xây theo lối tam hợp thiện, có cách tân đôi chút.
Ở giữa là tòa đại lâu hai tầng, ngang sáu trượng, dái mười hai trượng. Tường gạch, nền lót đá xanh hình cánh chim bay Chót nóc có hình si vĩ, hai bên gốc mái có những tượng con sò, con giao bằng đá hoa cương.
Từ đại môn vào đến thềm đại sảnh là một khoảng sân lót đá rộng rãi. Hai bên đại sảnh là những tòa tiểu xá xinh đẹp dành cho các thượng khách. Sau lưng đó mới là dãy nhà của các gia nhân, a hoàn.
Nhà bếp được đặt ở phía sau đại sảnh để thức ăn không phải bưng xa mất độ nóng và hương vị.
Tầng dưới khách sảnh còn tầng trên là nơi ở của gia quyến Vương gia.
Bọn Thiên Vũ dạo trên lan can, ngắm nhìn cảnh quan, lòng vô cùng thích thú.
Tất Khánh đã giữ lại những cây cối cũ và còn trồng thêm tùng bách để tạo bóng mát cho ngôi Vương phủ.
Thiên Vũ đẹp dạ bảo Tất Khánh :
- Khanh quả là người tài ba xuất chúng trong khoa kiến trúc. Chẳng hay chừng nào khanh về kinh?
Tất lão mỉm cười đáp :
- Khải bẩm Vương gia, hạ quan đã cáo lão quy điền, đang chờ công văn của Bộ Lại.
Thiên Vũ hài lòng nói :
- Nếu ta đề nghị khanh giữ chức Tổng quản của Vương phủ thì khanh nghĩ sao?

Tất Khánh mừng rỡ xụp xuống vái tạ :
- Vương gia thần nhãn anh minh đã xét thấu lòng hạ quan. Được ở lại đây là tâm nguyện của lão vậy.
Tất Khánh mở tủ lấy bản chiết tính chi phí xây cất Vương phủ. Tổng số là bảy vạn sáu ngàn năm trăm lượng hoàng kim. Số dư một vạn ba ngàn năm trăm lượng đang gởi ở tiền trang Trường Sa.
Chàng gật đầu bảo :
- Ta thưởng cho khanh một ngàn lượng vàng để dưỡng già. Số còn lại khanh là Tổng quản thì ắt phải biết sử dụng vào việc gì.
Họ Tất một đời chính trực, liêm khiết, lúc từ quan trong nhà không có đến ngàn lượng bạc. Lão hân hoan vái tạ :
- Hạ thần đội ơn Vương gia.
Trời đã về chiều, Huyện lệnh Hành Dương là Công Tôn Cảnh đã có mặt. Lão biết chính nhờ Ngũ vương gia mà mình mới có ngày hôm nay nên vô cùng kính cẩn.
Hai canh giờ sau, Tuần phủ Hồ Nam Hoàng Hộ mới có mặt. Quan phục ướt đẫm mồ hôi, bụi đường bám đầy mặt mũi. Trường Sa ở cách nơi đây gần hai trăm dặm, lão hầu như không dám nghỉ ngơi mới đến được đây lúc này. Cũng may Tuần phủ phu nhân là người đảm đang nên đã bảo lão đem theo một bộ quan phục nữa để thay.
Nghi lễ ra mắt đã xong, mọi người quay quần bên bàn tiệc. Rượu được vài tuần, Thiên Vũ hỏi Hoàng tuần phủ :
- Tình hình triều ca và sức khỏe của Hoàng thượng như thế nào?
Ho Hoàng vòng tay đáp :
- Khải bẩm Vương gia, hạ thần cũng đang định tâu với ngài rằng Hoàng thượng ba ngày trước đã giáng chỉ thông tri cho các phủ huyện, nếu gặp Vương gia thì phải mời người hồi kinh gấp. Nhưng không rõ việc gì.
Thiên Vũ nghiêm mặt nói :
- Nếu Hoàng thượng đã có chỉ thì sáng mai ta lên đường sớm.
Đầu canh một tiệc mới tàn. Huyện lệnh Hành Dương mời Tuần phủ về huyện đường nghỉ ngơi vì trời đã tối, họ Hoàng không thể về Trường Sa được.
Thấy gia đinh và a hoàn đều là người mới, Thiên Vũ dặn Tất Khánh tìm gọi những người trước đây đã làm trong Lục gia trang trở lại.
Đêm ấy, Huệ Chi mới biết cảm giác Vương phi trong căn phòng lộng lẫy của Ngũ vương gia.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 18
Đế đô Quốc Khố truy phi tặc
Nam Lĩnh từ trung ngộ kiếm chiêu

Chàng định một mình hồi kinh nhưng Huệ Chi năn nỉ mãi, đành phải cho nàng theo.
Đầu canh năm, sau khi dặn dò Cô Hạc và Tất Khánh xong, Thiên Vũ đưa ái thê và Phi Hồ vượt qua Trường Giang sang đất Giang Lăng. Nơi đây có đường quan đạo chạy dọc sông về thẳng Nam Kinh.
Trời cuối năm rét đậm. Ngọn Bắc phong mang theo những bông tuyết nhỏ thổi rát mặt ba người khách lữ hành. Áo lông cừu của ba người ướt đẫm vì mưa rồi lại khô nhờ gió. Sau bốn ngày đêm, phu thê Thiên Vũ đã đến Nam Kinh. Chàng quyết định ghé vào Vương phủ của Tứ hoàng huynh trước để tắm gội.
Mặt trời mùa đông lặng sớm nên mới cuối giờ Thân mà như sắp tối. Thiên Vũ dừng cương trước cổng Vương phủ, đưa tay lột mũ lông cáo. Toán quân gác cổng mừng rỡ sụp xuống tung hô :
- Ngũ vương gia vạn an.
Chúng không biết Huệ Chi là ai nên chẳng dám hô bừa. Thiên Vũ trao cương ngựa cho chúng rồi dẫn nương tử bước vào trong. Không ngờ Tứ vương gia đang ngồi với Tam vương gia. Nhận ra chàng, họ mừng rỡ đứng dậy chào đón :
- Ngũ đệ quả là thông linh như Bồ Tát. Chúng ta đang nhắc đến ngươi đây.
Huệ Chi nghiêng mình thi lễ :
- Tiện thiếp Dương Huệ Chi xin bái kiến nhị vị Hoàng huynh.
Hai người sửng sốt trước nhan sắc tuyệt trần của nàng. Tam vương gia Chu Thư bật cười ha hả :
- Nhờ có Ngũ đệ mà ta mới được chiêm ngưỡng dung nhan thiên kiều bá mỵ của Vương phị Xin đừng quá đa lễ.
Nàng thẹn thùng cùng Thiên Vũ ngồi xuống ghế. Tứ vương gia Chu Hồng không phải là người háo sắc nhưng vẫn choáng váng, buông lời ca ngợi :
- Hoàng tức muội quả là tiên nữ giáng trần. Ngũ đệ tu chín kiếp mới có được một vị phu nhân như vậy.
Huệ Chi thẹn thùng thỏ thẻ :
- Nhị vị Hoàng huynh quá lời. Ngũ vương gia còn đến năm vị phu nhân trẻ đẹp ở Hà Nam.

Chu Thư tròn mắt kinh ngạc :
- Thật thế ư? Lẽ nào trên đời lại có người đẹp hơn nàng?
Thiên Vũ cười xòa nói :
- Hoàng huynh anh minh, bình phẩm không sai. Huệ Chi đẹp nhất và cũng giỏi võ nhất trong các vị phu nhân của tiểu đệ. Nhưng xin gác lại chuyện nữ nhân qua một bên. Tiểu đệ nóng lòng muốn biết đại sự triều đình.
Chu Hồng gật đầu trầm giọng kể :
- Cuối tháng trước, quan Thái Bộc Tự Thiếu Khánh Trần Trung, Tổng quản Quốc Khố, hớt hải vào triều tâu rằng đêm qua Quốc Khố đã bị đạo tặc thâm nhập, lấy đi một số ngân phiếu và châu báu trị giá gần trăm vạn lượng hoàng kim, bằng một nửa Quốc Khố. Chúng ta và Cửu Môn Đề Đốc đến tận nơi xem xét thấy ổ khóa vẫn còn nguyên, không có dấu cạy phá, chứng tỏ hung thủ thiện nghề mở khóa và khinh công xuất chúng mới có thể qua mặt được hàng trăm thị vệ canh gác. Mấy ngày nay, thị vệ và bộ đầu tra xét khắp cùng Đế đô mà không tìm ra manh mối. Lúc đầu Thánh thượng nổi lôi đình, định xuống chỉ tống giam Trần Trung, Chu Nguyên và đội thị vệ vào thiên lao. Ta bèn nhắc đến Ngũ đệ, Thánh thượng mới bình tâm lại, viết chiếu thông tri cho các phủ huyện tìm cho được Ngũ vương gia.
Tam vương gia cắt lời Chu Hồng :
- Tứ đệ nói thế là đủ rồi, hãy để Ngũ đệ và Hoàng tức muội vào trong tắm gội rồi dự yến tẩy trần.
Phi Hồ đã từng tham gia việc cứu giá Tứ vương gia và có ở Vương phủ mấy ngày nên rất quen thuộc. Khi Thiên Vũ vào khách sảnh thì gã đi ngay vào hậu viện bái kiến Tứ vương phi và chào hỏi các gia nhân.
Ba người tắm gội xong, y phục chỉnh tề lên khách sảnh dự yến. Tứ vương phi nghe Phi Hồ tâu lại rằng Thiên Vũ có đưa nương tử về cùng, bà bèn ra sảnh xem mặt chứ không chờ nàng vào bái kiến. Thiên Vũ và Huệ Chi nghiêng mình chào Tứ vương phị Bà chăm chú quan sát Huệ Chi, hân hoan bước đến nắm tay nàng :
- Hoàng muội xinh đẹp dường này khiến ta muôn phần yêu mến.
Hai vị Vương phi ngồi cạnh nhau chuyện trò vui vẻ. Tứ vương gia thấy mặt Phi Hồ, mừng rỡ bước đến ôm gã vào lòng :
- Bổn Vương gia vẫn khao khát gặp lại tráng sĩ. Xin đừng đa lễ mất vui. Chúng ta đều là người nhà cả.
Luật lệ nhà Minh quy định bá quan phải đến chầu sáng vào đầu giờ Mão. Sáng ngày bảy tháng chạp, quần thần tề tựu đông đủ bỗng thấy năm chiếc kiệu son dừng bước trước thềm điện Thái Hòa. Họ

rất ngạc nhiên vì trong kinh chỉ có bốn người đươc hưởng đặc ân dùng loại kiệu này. Đó là Tam, Tứ vương gia và nhị vị Vương phi.
Hai nữ nhân từ trong kiệu bước ra. Một người là Tứ vương phi, còn người kia là một nữ lang mặc võ phục trắng, mắt phượng, mày ngài, ngực nở, lưng ong, xinh đẹp vô cùng. Nàng thân mật nắm tay Tứ vương phi đứng chờ.
Ba người trong kiệu còn lại cũng bước ra. Tam, Tứ, Ngũ vương gia đều đủ cả.
Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên thấy cứu tinh của mình xuất hiện, gã mừng khôn xiết, chạy đến ra mắt :
- Điệt nhi bái kiến Ngũ Hoàng thúc.
Tam vương gia nói đùa :
- Đã có Ngũ vương gia ở đây thì cái đầu trên cổ ngươi có cơ may giữ được.
Chu Thư vào trước, Tứ vương gia và Vương phi theo sau, rồi đến Thiên Vũ và Huệ Chị Lúc này mọi người mới biết mỹ nhân là Ngũ vương phi.
Chu Nguyên vỗ trán tự trách :
- Ta thật là sơ xuất, chưa kịp bái kiến Ngũ vương phi.
Biểu tấu từ các nơi gởi về đã khiến uy danh Ngũ vương gia lừng lẫy Đế độ Uy tín của triều đình được củng cố. Bách tính tin rằng Thánh thượng anh minh đã cử Ngũ vương gia đi tuần sát thiên hạ, trảm tham quan, giải oan cho lê thứ. Bọn quan lại các nơi đều sợ hãi mà không dám lộng hành. Nhờ vậy, triều cương được vững vàng, vương pháp được tôn nghiêm.
Bá quan xúm lại chào hỏi và ra mắt Ngũ vương gia. Huệ Chi không tường triều lễ nên chẳng dám nói gì, chỉ mỉm cười. Nhưng nụ cười của nàng còn hơn cả ngàn lời nói, làm cả triều đình say đắm, mùi u hương từ cơ thể nàng tỏa ra thoang thoảng.
Tứ vương phi nói nhỏ :
- Cũng may Thánh thượng đã già yếu. Nếu không ta chẳng dám đưa hoàng muội vào chầu. Từ ngàn xưa, chẳng vị vua nào mà không háo sắc.
Huệ Chi thẹn thùng cúi mặt.
Qua đầu giờ Mão một khắc, Minh Mục Tôn giá lâm. Ngài thấy mặt Ngũ vương gia, hớn hở phán :
- Trẫm mong chờ Ngũ đệ từng ngày. Mau lên đây cho trẫm hỏi đôi điều.
Ngài chợt thấy người ngọc đang đứng cạnh chàng. Dù tuổi đã già, mắt đã kém nhưng vẫn nhận ra nữ lang này cực kỳ xinh đẹp.

Mục Tôn hỏi :
- Chẳng hay nữ nhân kia là ai? Sao khanh không giới thiệu cho trẫm rõ?
Huệ Chi bước đến trước bệ rồng quỳ xuống nhưng chẳng biết phải xưng hô thế nào. Tứ vương phi vội bước đến tấu rằng :
- Khải tấu Hoàng thượng, đây là Dương Huệ Chi, chính thất của Ngũ vương gia.
Thánh Hoàng bật cười phán :
- Hoàng tức muội bình thân. Nhi nữ giang hồ không tường nghi lễ là chuyện thường tình, đừng e ngại.
Huệ Chi lạy tạ long ân rồi lui về đứng bên Thiên Vũ.
Thánh Hoàng vuốt râu hỏi :
- Việc Quốc Khố bị mất trộm chắc Tứ Hoàng đệ đã nói cho khanh biết rồi chứ?
Thiên Vũ kính cẩn tâu :
- Hạ thần xin được đến Quốc Khố điều tra xem xét rồi mới có thể phúc đáp Thánh thượng.
Mục Tôn chuẩn tấu. Thiên Vũ cùng Huệ Chi vái tạ rồi lui ra. Thánh hoàng bỗng hỏi quần thần :
- Này chư khanh, sao sáng nay trẫm nghe trong sân chầu có mùi thơm phảng phất, không phải hương hoa mà cũng chẳng phải son phấn.
Bá quan đều biết nhưng không ai dám trả lời.
Phần Thiên Vũ, bước ra khỏi điện Thái Hòa, thấy Phi Hồ đang tán gẫu cùng bọn khiêng kiệu. Chàng gọi gã cùng đi theo Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên.
Quốc Khố nằm không xa điện Thái Hòa, tường dày hơn thước, trần và sân đều lót những tấm đồng dày. Cánh cửa bằng gỗ quý, đai sắt vững chắc, ổ khóa được chế tạo rất tinh xảo.
Quan Thái Bộc Trần Trung đang thiểu não ngồi cạnh cửa. Từ ngày mất trộm, ông không dám về nhà nữa mà ở luôn trong cung, đêm ngủ dưới mái hiên Quốc Khố. Thấy Ngũ vương gia xuất hiện, lão mừng đến sa lệ, sụp xuống kêu oan :
- Xin Vương gia ra tay tế độ, tìm cho được hung thủ. Nếu không lão thần chết mà chẳng nhắm mắt.
Thiên Vũ đỡ lão lên, an ủi :
- Ta sẽ tận tâm tra xét, Trần khanh chớ nên bi lụy như vậy.
Chàng gọi Phi Hồ đến cùng xem ổ khóa. Lăng Thu lấy trong mình ra một chùm những thanh thép mỏng có răng, cố mở thử. Một khắc trôi qua mà ổ khóa vẫn trơ trơ.

Thiên Vũ hỏi Chu Nguyên :
- Cứ bao lâu thì toán thị vệ tuần tra đi ngang qua cửa này?
Họ Chu vội đáp :
- Bẩm Hoàng thúc, đúng một phần ba khắc thời gian.
Chàng gật đầu bảo Trần Trung :
- Lăng huynh đây là đệ nhất thần thâu, mà hơn một khắc vẫn chưa mở được, có nghĩa là hung thủ không vào bằng đường này. Trần lão hãy dùng chìa khóa mở cửa cho ta vào trong xem sao.
Trần Thái Bộc mau mắn rút chìa khòa trong lưng ra mở. Tay lão khum khum như muốn dấu cả Vương gia, không muốn chàng nhìn thấy hình dạng của chìa. Thiên Vũ nhận ra lão này rất cẩn thận.
Trong kho không có cửa sổ mà chỉ có những ô tròn trên vách, nhỏ bằng miệng tô canh. Chàng bảo Huệ Chi và Phi Hồ phụ với Chu Nguyên khiêng các rương hòm châu báu, vàng bạc dời chỗ để chàng quan sát nền nhà.
Trần Trung thấy Huệ Chi là nữ nhi mà xách hòm vàng nặng mấy trăm cân một cách dễ dàng nên lão phục sát đất.
Mặt nền bằng tấm đồng dầy, vẫn y nguyên không có vết cắt. Thiên Vũ tung người lên nóc Quốc Khố, dán chặt thân mình vào lớp kim loại, trườn đi như thằn lằn. Cuối cùng, cũng chẳng thấy gì khả nghị
Chàng lại dùng công phu Bích Hổ Du Tường, đi quanh vách, quan sát các lỗ thông hơi. Đến một lỗ phía tây, chàng dừng lại rất lâu, nhìn ra ngoài rồi tung mình rơi xuống hỏi Trần Trung :
- Đằng sau bức vách phía tây là gì?
- Khải bẩm Vương gia, cách vách tây Quốc Khố hai trượng là một bức tường cao chín thước. Bên kia tường là khu nuôi thú của hoàng cung. Nhưng khoảng cách giữa hai bức tường rất xa, và cũng như cửa chính, cứ một phần ba khắc là toán thị vệ tuần tra lại đi ngang qua đường ấy.
Thiên Vũ không nói gì, dẫn mọi người bước ra ngoài, bảo Trần Trung khóa cửa lại.
Chàng vòng ra phía sau vách tây, trèo lên quan sát lỗ thông hơi chính giữa. Chàng nhặt lấy vật gì đó, tuột xuống, qua bức đối diện, bò lên qua sát đầu tường nhưng không để người bên kia nhìn thấy.
Có lẽ đã tìm thấy dấu vết, Thiên Vũ buông mình rơi xuống đất, hỏi Chu Nguyên :
- Hoàng điệt có chắc chắn rằng từ ngày xảy ra vụ trộm, không có vật gì ra khỏi hoàng cung mà không bị xét chứ?
Chu Nguyên sợ hãi thưa :
- Điệt nhi xin lấy đầu bảo chứng.

Chàng nghiêm mặt nói :
- Ngươi mau điều năm trăm thị vệ âm thầm vây chặt khu nuôi thú của ngự hoa viên cho tạ Nhưng tuyệt đối không để những người trong ấy biết.
Chu Nguyên phụng ý thi hành.Thiên Vũ xòe tay cho Huệ Chi và Phi Hồ thấy vật mà chàng mới tìm được. Đó là những sợi lông nhỏ màu vàng nhạt của một loại thú nào đó.
Thiên Vũ hỏi Phi Hồ :
- Lăng đại ca, trong giới diệu thủ không không có cao thủ nào thường đem theo một con vật rất nhỏ lông màu vàng hay không?
Lăng Thu giật mình vỗ trán :
- Đúng vậy. Sao ta lại không nhớ ra tên cẩu tặc này chứ nhỉ. Vũ đệ quả là thông minh. Trên giang hồ có một tay đạo chích danh gọi Tiểu Hầu Nhị Không phải vì hắn có phần giống khỉ mà vì lúc nào hắn cũng kè kè một con khỉ lông vàng rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể đứng gọn trong lòng bàn tay của gã. Nhưng cách đây năm năm, linh hầu của gã lâm bệnh chết. Từ đó không thấy gã xất hiện nữa.
Thiên Vũ hài lòng bảo :
- Như vậy đã rõ. Tiểu đệ sẽ cho đại ca hội kiến cố nhân.
Chàng dẫn hai người vòng ra cửa ngự hoa viên, ung dung đi vào làm như ngoạn cảnh. Họ đi dần đến chuồng thú. Nơi đây không nuôi thú lớn mà chỉ có những con vật nhỏ bé, xinh xắn như: gấu trúc, thỏ, chồn, chim các loại... và đặc biệt có một chuồng khỉ, những con khỉ nhỏ xíu, có thể chui lọt lỗ thông hơi.
Cạnh chuồng là một hán tử thấp nhỏ, còn lùn hơn cả Nhật Phi Hồ. Gã đang chú tâm chăm sóc bầy khỉ nên không phát hiện có người đến.
Lăng Thu cất tiếng gọi :
- Tiểu Hầu Nhi, dạo này ngươi làm ăn phát tài chứ?
Gã giật mình quay lại, thấy cố nhân biết ngay chuyện đã lộ, lập tức tung mình đào tẩu. Nhưng một đạo chỉ phong đã xạ trúng huyệt Ngưu Tỵ nơi đầu gối khiến gã rơi xuống, dương đôi mắt căm hờn nhìn Phi Hồ mắng rằng :
- Ta với ngươi là đồng đạo, sao ngươi lại bán đứng ta.
Nhật Phi Hồ thản nhiên đáp :
- Ngươi sai rồi. Ta chỉ giỏi nghề đạo chích chứ đâu đủ tài truy án. Người tìm ra thủ phạm chính là Ngũ vương gia đây. Hơn nữa ta và Kinh Hạo chưa bao giờ xem ngươi là đồng đạo. Chúng ta dù là đạo chích cũng không táng tận lương tâm trộm đến đồng cuối cùng của người nghèo như ngươi.

Thiên Vũ nghiêm giọng bảo :
- Trượng phu dám làm dám chịu. Nếu ngươi thành thật khai báo nơi cất giấu tài sản, ta sẽ tâu với Hoàng thượng cho ngươi được chết toàn thây và không bắt tội gia quyến. Ngươi nên biết rằng kẻ trộm Quốc Khố sẽ bị tru di tam tộc.
Tiểu Hầu Nhi suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời :
- Được. Ta bằng lòng giao lại tang vật nhưng xin Ngũ vương gia giữ lời.
Gã khập khiễng đi vào vườn thượng uyển, chỉ một ngọn giả sơn rồi nói :
- Tất cả đều nằm trong ấy, không mất một ly.
Nhật Phi Hồ tức tốc chui vào hốc đá của ngọn giả sơn, lát sau đem ra một bọc nặng.
Thiên Vũ cất tiếng gọi :
- Thị vệ đâu?
Chu Nguyên và đội thị vệ lập tức xuất hiện. Chàng bảo Chu Nguyên :
- Ngươi giao tên này cho thuộc hạ đưa xuống thiên lao giam giữ rồi theo ta vào chầu Thánh thượng.
Chu Nguyên giao Tiểu Hầu Nhi cho bọn thị vệ rồi xách túi tang vật chạy theo Thiên Vũ.
Hoàng thượng cùng bá quan thấy khuôn mặt rạng rỡ của Cửu Môn Đề Đốc và túi vải trên vai, biết ngay đã tìm được của cải.
Họ Chu đặt túi xuống, mở ra rồi quỳ trước bệ rồng tâu :
- Khải tấu Thánh thượng, nhờ tài trí của Ngũ vương gia, hung thủ đã bị bắt, tài sản Quốc Khố đã thu hồi.
Quan Thái Bộc Trần Trung nghe anh em thị vệ nói Ngũ vương gia đã thành công, lão mừng rỡ chạy vào điện Thái Hòa, quỳ xuống tung hô vạn tuế rồi quay sang kiểm tra túi vải. Cuối cùng lão thở phào nhẹ nhỏm, rưng rưng nước mắt, sụp xuống lạy tạ Thiên Vũ :
- Lão thần đội ơn Vương gia đã cứu giúp.
Chàng đỡ lão dậy rồi hướng về Minh Mục Tôn thưa :
- Khải tấu Thánh thượng, để việc truy tìm tài sản được dễ dàng, nhanh chóng, hạ thần đã hứa với tên đạo tặc rằng sẽ bảo tấu xin Thánh thượng khai ân, không bắt tội gia quyến của hắn.
Thánh Hoàng hoan hỉ nói :
- Lời của khanh cũng là ý của trẫm, chỉ cần chém chết hắn là đủ.
Tam vương gia cười khà khà :
- Cũng may Ngũ đệ về kịp, nếu không tháng này lấy gì mà phát lương bổng cho bá quan đây.
Quần thần xúm lại tán tụng Ngũ vương gia. Mục Tôn cười hỏi :

- Làm thế nào mà Ngũ Hoàng đệ có thể tìm ra thủ phạm nhanh như vậy?
Chàng cung kính đáp :
- Khải tấu Thánh thượng, sau khi quan sát sàn và trần Quốc Khố, cũng như ổ khóa và lịch tuần tra, hạ thần đoán rằng tên trộm chỉ có lỗ thông hơi trên vách là nơi duy nhất có thể vào được. Trong võ lâm có một loại công phu gọi là Xúc Cốt đại pháp, người luyện môn này đến mức đại thành thì có thể thu nhỏ thân xác bằng một con khỉ nhỏ. Nhưng đó chỉ là giả thiết vì Xúc Cốt Công rất khó luyện. Ai ngờ, hạ thần phát giác ra trên lỗ thông hơi vách tây có dấu dây thừng cọ sát và mấy cọng lông thú màu vàng.
Trên đầu bức tường hoa viên cũng có dấu tương tự. Như vậy hạ thần kết luận rằng tên đạo tặc đã cột vật nặng, ném qua lỗ thông hơi, căng dây cho tiểu hầu xâm nhập Quốc Khố lấy từ từ từng món, chủ yếu là vật nhẹ như ngân phiếu và châu báu. Đến khi được biết bên kia tường là chuồng nuôi thú cảnh và giang hồ có tên trộm Tiểu Hầu Nhi, chuyên nuôi dưỡng tiểu hầu làm phương tiện trộm thì hạ thần đoán chắc hắn là thủ phạm.
Minh Mục Tôn vỗ long án khen chàng :
- Trẫm rất đẹp dạ khi có được một bầy tôi tài ba lỗi lạc như khanh. Bá quan văn võ ai nấy đều bái phục.
Tam vương gia cất tiếng hỏi :
- Ta nghe Tuần phủ Hồ Nam dâng biểu tấu rằng Ngũ Hoàng đệ gặp cơn gia biến, nhà cửa tan nát, chẳng hay sự việc thế nào?
Thiên Vũ cười đáp :
- Đa tạ Hoàng huynh đã có dạ quan hoài. Tiểu đệ đã cứu được song thân và thê tử. Phủ đệ đã được xây lại.
Mục Tôn kinh ngạc :
- Té ra khanh đã dùng tài sản riêng để xây Vương phủ. Trẫm thật có lỗi khi không kịp nghĩ đến chuyện này. Để trẫm truyền Bộ Công hoàn lại chi phí cho khanh.
- Muôn tâu, tài sản trong thiên hạ đều là của Thánh thượng, hạ thần chẳng dám nghĩ đến chuyện riêng chung. Nếu không có Thánh thượng anh minh, uy vũ, khiến cho ngoại bang sợ hãi, chẳng dám đem quân xâm chiếm thì liệu của cải chư quan và bá tánh có giữ được chăng?
Thánh Hoàng vô cùng đẹp dạ phán :
- Nếu bá quan đều có được tâm địa như khanh thì Đại Minh ta sẽ ngàn năm bền vững.
Quần thần sợ hãi đồng thanh tấu rằng :

- Chúng thần một lòng noi gương Ngũ vương gia.
Tứ vương gia Chu Hồng hỏi Lễ Bộ Thượng Thư Triệu Hải :
- Thánh thượng đã truyền chỉ cho khanh viết biểu sắc phong hai họ Thương, Lục, việc ấy đến đâu rồi?
Triệu Hải vội đáp :
- Khải bẩm Vương gia, sắc biểu phong tặng Trung Liệt Bá Thương Thiên Long và Thành Ý Bá Lục Thám Vi đã viết xong, chỉ còn chờ tính danh của Vương phủ để điền vào sắc biểu phong tặng tước Vương gia.
Tam vương gia mỉm cười hỏi lại :
- Phần danh tự Vương phi ta chỉ sợ sắc chỉ không đủ chỗ vì Ngũ vương gia có đến sáu vị chính thất.
Triệu Thượng Thư thở phào :
- May quá. Thần vốn biết Ngũ vương gia là Tử Đô tái thế nên đã chừa chỗ rất rộng.
Tan chầu, phu thê Thiên Vũ được Thánh thượng truyền ở lại dùng ngự thiện cùng với các Vương gia. Sau đó chàng đưa Huệ Chi, Phi Hồ đi thưởng ngoạn cảnh vật Đế độ Để tránh những cặp mắt hiếu kỳ, ba người hóa trang thành nhân vật khác.
Nam Kinh nằm cạnh Trường Giang và cũng không xa biển Đông nên tiết trời không lạnh lắm. Tuyết chỉ rơi lác đác những bông nhỏ bằng hạt đậu. Ngoài thành Đế đô có một ngọn núi nhỏ tên là Thê Hà sơn. Trên ấy tọa lạc ngôi chùa Thê Hà tự. Nơi đây có rất nhiều tượng phật xinh đẹp, tinh xảo nên nổi iếng thiên hạ.
Hôm nay không phải ngày rằm mà đường đi tấp nập. Hàng ngàn người y phục chỉnh tề, tay cầm nhang đèn hướng về phía Thê Hà sơn. Thiên Vũ hiếu kỳ hỏi một lão nhân thì được biết hôm nay ở Thần giáo đạo quán nơi chân núi Thê Hà có Kim Diện pháp sư đăng đàn thuyết pháp.
Chàng giật mình đi theo họ đến nơi ấy. Đạo quán tuy không lớn nhưng rất lộng lẫu, huy hoàng, xây trong một khu đất rộng, nương nhờ dưới bóng mát của những hàng cây cao vút. Sân trước rộng rãi, mặt cỏ cắn xén đều đặn, sức chứa không dưới ba ngàn người. Trước thềm đạo quán là một bục gỗ cao nửa trượng, trên đầu có tòa sen bằng gỗ, sơn son thiếp vàng.
Huệ Chi nói nhỏ :
- Tướng công, sao lại có quân triều đình đứng gác ở bên ngoài?
Nhật Phi Hồ quan sát bọn lính rồi nói :
- Chúng không mặc áo thị vệ, chắc là quân của phủ Giang Tô.
Thiên Vũ cau mày bảo :

- Lăng ca mau chạy về cung gọi Cửu Môn Đề Đốc kéo một ngàn quân thị vệ đến đây nhưng phải mặc thường phục bên ngoài, giấu kín đoản đao, giả như đi nghe thuyết pháp.
Lăng Thu ra khỏi khu vực đạo quán liền vận khinh công phi thân như gió, bất chấp những cặp mắt kinh ngạc của khách bộ hành.
Thiên Vũ thì thầm vào tai Huệ Chi rồi dẫn nàng vào phía sau đạo quán. Thấy ngoài đệ tứ Kim Diện Hộ pháp còn có khoảng sáu giáo đồ Thần giáo nữa. Nhưng không tên nào có vũ khí. Hai người xông vào nhanh như tia chớp. Thiên Vũ xạ một đạo Kim Hành chỉ vào Nhuyễn Ma huyệt của tên Hộ pháp rồi cùng Huệ Chi nhanh chóng thanh toán những tên còn lại. Chúng bị bất ngờ nên không kịp la hét, gục xuống. Phu thê Thiên Vũ trói gô tất cả lại. Chàng lột mặt nạ vàng và y phục của Kim Diện Hộ pháp, để lộ gương mặt đầy sẹo và tấm thân xâm đầy những hoa văn cổ quái.
Thiên Vũ đeo mặt nạ vàng và khoát tấm đạo bào màu trắng, có hình Thái Cực trước ngực. Chàng cười hỏi Huệ Chi :
- Nương tử thấy ta có oai không?
Huệ Chi tủm tỉm cười, không đáp, trở ra ngoài đón Phi Hồ. Thiên Vũ đi thẳng lối cửa chính, tung mình lên tòa sen, đứng trên đó nhìn xuống toàn trường. Chiếc sân rộng đã chật ních người. Bách tính ồ lên khi thấy Kim Diện pháp sư xuất hiện. Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên đang đứng cạnh Phi Hồ và Huệ Chi.
Thiên Vũ hắng giọng rồi sang sảng nói :
- Kính cáo bách tính Nam Kinh, Thần giáo được sáng lập bởi một đại ma đầu có danh hiệu là Quỷ Ảnh Ma Đao Nam Cung Bách. Giáo chủ bổn phái ba mươi năm trước giết người như ngóe và bây giờ cũng vậy. Tôn chỉ của bổn giáo là lợi dụng lòng mê tín của chư vị để truyền bá một loại học thuyết tà mạ Dân tộc Trung Hoa từ ngàn xưa đã thấm nhuần đạo lý của Khổng Phu Tử, sau đó là Phật giáo. Khổng giáo dạy chúng ta Tam Cương, Ngũ Thường và là nền tảng của vương triều, xã tắc. Nay Thần giáo muốn bách tính quên tất cả đạo nghĩa, cương thường, đắm chìm vào sự mê hoặc của sự thăng hoa hiện tại. Thực ra chỉ là dùng dược vật tạo ảo giác khoan khoái mà thôi. Bổn Pháp sư không muốn nhìn bách tính đi vào nẻo tà ma nên gióng lên tiếng chuông cảnh tỉnh. Xin chư vị giữ gìn cái tâm chính đạo của mình và đừng nghe lời dẫn dụ của bọn bàng môn tả đạo.
Bách tính Nam Kinh sửng sốt trước những lời tố giác của Kim Diện pháp sự Họ ùn ùn kéo nhau về, hết lời chửi bới Giáo chủ Nam Cung Bách. Năm mươi tên quân của phủ Giang Tô đang định bỏ về thì

Chu Nguyên chận lại. Lúc này gã đã lột bỏ thường phục :
- Các ngươi được lệnh của ai mà đến canh gác cho cuộc thuyết pháp này?
Tên đội trưởng thất sắc thưa :
- Bẩm đại nhân, bọn tiểu tốt là thuộc hạ của Giang Tô Tuần phủ đại nhân, được khẩu dụ của người đến đây bảo vệ đạo quán.
Thiên Vũ bảo Chu Nguyên :
- Hoàng điệt cho thị vệ giữ bọn này lại rồi theo ta bào thẩm vấn Kim Diện pháp sư.
Bốn người vào phía sau đạo quán. Chu Nguyên bắt tên Hộ pháp quỳ xuống hỏi :
- Ngươi tính danh là gì, mau khai báo cho bổn Đề Đốc biết.
Gã mặt thẹo nhìn Chu Nguyên với vẻ khinh bỉ, không thèm đáp. Họ Chu điên tiết định bảo thị vệ tra tấn. Thiên Vũ khóat tay, bảo tên Hộ pháp :
- Các hạ là hảo hán giang hồ, chắc không coi đòn roi ra gì, nhưng ta không tin rằng các hạ đủ bản lãnh để chịu cực hình phân cân thác cốt.
Là người học võ, không ai không rùng mình khi nghe đến thủ pháp này. Gã còn đang do dự thì Phi Hồ bật nói :
- Nếu ta không lầm thì các hạ chính là Xú Diện Hiệp Tâm Cốc Vu ở Thanh đảo Sơn Đông. Các hạ tuy là đạo tặc nhưng tính tình hào sảng, sao lại tiếp tay vớn Nam Cung Bách làm hại lê thứ?
Cốc Vu biết không dấu được nữa, thở dài đáp :
- Tuần phủ Sơn Đông truy nã ráo riết, tại hạ không có nơi nương thân nên mới theo Thần giáo. Cái trò mê hoặc hạ lưu này thì tại hạ nào có thích thú gì.
Thiên Vũ hỏi lại :
- Các hạ đã gây ra án mạng hay sao mà bị truy nã?
Cốc Vu nhìn thẳng vào mắt chàng trả lời :
- Không phải. Tuần phủ phu nhân cho vay nặng lãi, họm trước sai nặc nô đến đòi nợ Ở một tửu quán, đánh đập người già yếu. Ta không nhịn được nên đã cho chúng một trận, đuổi về. Vì vậy mới bị Liêu tuần phủ truy nã.
Thiên Vũ hỏi Chu Nguyên :
- Ngươi có nghe nói họ Liêu phẩm hạnh thế nào không?
Chu Nguyên nhăn nhó :
- Liêu Tấn là người thanh liêm nhưng nhu nhược. Phu nhân của y là cháu họ của Hoàng Hậu, tính tình đanh ác, tham lam. Nương Nương đã nhiều lần quở trách nhưng mụ vẫn không chừa.

Thiên Vũ cười mát bảo :
- Để ta xem mụ ta có mấy cái đầu.
Chu Nguyên lạnh gáy thưa :
- Hoàng thúc đã quan tâm đến vụ này thì chắc Liêu phu nhân khó mà thoát tội.
Xú Diện Hiệp Tâm Cốc Vu nghe hai người đối đáp mới biết chàng thanh niên này là Ngũ vương gia lừng danh Đế Kinh.
Thiên Vũ cúi xuống cởi trói, giải huyệt cho họ Cốc, đỡ gã đứng lên rồi nói :
- Chuyện Tuần phủ Sơn Đông ta sẽ không bỏ qua nhưng mong các hạ đừng quên mình là thân võ sĩ, khai báo tường tận để ta dễ bề đối phó với Thần giáo. Xong vụ này, các hạ có thể ung dung trở lại giang hồ mà không phải chịu bất cứ hình phạt nào.
Cốc Vu võ công cao cường, nổi tiếng cả một vùng đất Lỗ nên nhận ra chàng hóa trang. Gã kính cẩn nói :
- Xin Vương gia cho kẻ hèn này được diện kiến hiệp nhan.
Thiên Vũ xoa mặt, Cốc Vu giật mình hỏi :
- Chẳng lẽ Vương gia chính là Thương thiếu hiệp ở Kiếm Minh ư?
Chàng mỉm cười gật đầu, Cốc Vu lặng lẽ quỳ xuống :
- Cốc Vu xin theo Vương gia làm nô bộc suốt đời.
Thiên Vũ cũng thầm mến anh chàng xấu xí này, chàng bảo gã :
- Bất tất phải như thế, chỉ cần ngươi nguyện ý gọi ta bằng đại ca là đủ.
Cốc Vu mừng rỡ kêu to :
- Thương đại ca.
Chàng bèn giới thiệu Lăng Thu và Huệ Chi với gã. Phi Hồ nói đùa :
- Cũng may nhờ Kinh Hạo đi trước một bước nhận được Thiên Vũ là em. Nếu không thì ta cũng phải gọi Vũ đệ là đại ca rồi.
Mọi người bật cười vui vẻ rồi trở lại tư dinh Tứ vương gia. Bọn Thần giáo và năm mươi tên quân của Tuần phủ Giang Tô bị giam vào thiên lao.
Chu Hồng nghe kể lại sự cố dưới chân núi Thê Hà. Ông cau mày bảo :
- Bọn Thần giáo cả gan mê hoặc bách tính vào đường tà đạo. Nhưng sao Tuần phủ Giang Tô lại tiếp tay với chúng nhỉ?
Cốc Vu vòng tay thưa :
- Khải bẩm Vương gia, Tổng quản Thần giáo là Hàn Cán đã dâng một ngàn lượng vàng cho Tạ Tuần phủ để được phép xây dựng đạo quán và truyền giáo khắp đất Giang Tô.
Chu Hồng phẫn nộ phán :

- Hoàng điệt vào cung bảo Bộ Lại cho phát công văn hỏa tốc triệu Tạ Tuyên hồi kinh gấp. Trong buổi chầu sáng mai phải có mặt.
Cửu Môn Đề Đốc lập tức đi ngay Thiên Vũ kể luôn việc Tuần phủ phu nhân ở Sơn Đông chuyên nghề cho vay nặng lãi, ức hiếp lương dân. Chu Hồng trợn mắt bảo :
- Sáng mai xử xong họ Tạ, ta sẽ cùng Hoàng đệ đến sơn Đông giải oan cho lê thứ.

Đầu giờ Mão hôm sau, Mục Tôn lâm triều, ngạc nhiên khi thấy có mặt Tuần phủ Giang Tô Tạ Tuyên. Ngài hỏi lão :
- Tạ khanh hồi kinh chắc có chuyện đại sự?
Tạ Tuyên run rẩy sụp xuống trước bệ rồng :
- Khải tấu Thánh thượng, hạ thần tối qua nhận được công văn hỏa tốc của Bộ Lại nên đi suốt đêm để dự chầu.
Tứ vương gia bước ra tâu :
- Muôn tâu, Tạ Tuyên nhận của Thần giáo một ngàn lượng vàng để được phép truyền bá, huyền hoặc lê thứ Đại Minh. Ngay cạnh Đế đô cũng có một ngôi đạo quán của bọn Thần giáo. May mà Ngũ Hoàng đệ phát hiện, kịp thời cảnh tỉnh bách tính Nam Kinh và bắt gọn bọn giáo đồ về cung.
Mục Tôn kinh ngạc hỏi Thiên Vũ :
- Giáo phái này xuất phát từ đâu và có mục đích gì? Hoàng đệ mau tấu trình cho ta rõ.
- Muôn tâu, Thần giáo là một bang hội võ lâm nhưng lại có tham vọng đem tà thuyết của mình thay thế Tam giáo Cửu lưu, phủ nhận sự tu luyện, nhân cách đạo đức của người quân tử mà chú trọng đến những lạc thú, khoái cảm nhất thời. Thần đã điều tra ra bọn chúng dùng dược vật để kích thích cơ thể, tạo ảo giác khoái lạc. Theo y thuật thì việc này rất có hại, biến người theo đạo thành nô lệ của dược vật, sẵn sàng làm những việc thương luân bại lý. Tổng đàn của Thần giáo đặt tại chân núi Thiên Mụ, miền nam tỉnh Chiết Giang. Như vậy, ngoài Tạ Tuyên, có khả năng chính Tuần phủ và quan lại Chiết Giang cũng nhận được lễ vật của bọn tà đạo.
Thánh Hoàng nghe xong nổi lôi đình, vỗ long án :
- Tạ Tuyên, ngươi là bề tôi của Đại Minh mà tiếp tay với rtà đạo làm lung lay nền móng của xã tắc, còn mặt mũi nào mà nhìn trẫm nữa.
Tạ Tuyên sợ hãi chối bai bải :
- Muôn tâu Thánh thượng, hạ thần nào dám làm chuyện phản nghịch ấy, chỉ vì ngu muội, không nhìn rõ chân tướng tà đạo, tưởng chúng cũng như Tam giáo cho nên mới cho phép xây đạo quán. Còn

chuyện nhận hối lộ và hỗ trợ quả là không có.
Thiên Vũ cười mát bảo :
- Không ngờ ngươi lại dám xảo ngôn che mắt Thánh thượng. Tờ ngân phiếu ngàn lượng vàng có dấu của tiền trang Chiết Giang, chỉ cần kiểm kê tài sản là lòi ra ngay.
Còn năm mươi tên quân của phủ Giang Tô đang nằm trong thiên lao. Ngươi còn chạy tội đường nào?
Tạ Tuyên nghe chàng nói đúng tim đen, không dám cãi nữa, chỉ dập đầu van lạy.
Minh Mục Tôn truyền chỉ :
- Ngự tiền thị vệ, mau lột áo mão Tạ Tuyên, giam vào thiên lao, chớ xét xử Tuần phủ Chiết Giang xong, chem1 luôn một thể.
Quần thần xanh mặt, tự an ủi mình không phải Tạ Tuyên.
Tứ vương gia lại đứng ra tấu rằng :
- Liêu thị, phu nhân của Tuần phủ Sơn Đông Liêu Tấn cho vay nặng lãi, ức hiếp lương dân, làm mất thanh danh riều đình, xin Thánh thượng minh xét.
Thánh Hoàng tư lự một lúc rồi nói :
- Liêu thị tham lam nhưng Liêu Tấn lại là một vị quan rất tốt. Trẫm không biết phải xử thế nào vì nếu kết tội Liêu thị thì Liêu Tấn không thể làm Tuần phủ được nữa.
Thiên Vũ nghiêm giọng tâu :
- Khải tấu Thánh thượng, tề gia không xong thì làm sao trị quốc. Một kẻ nhu nhược, để thê tử làm nhục thanh danh Đại Minh thì sao có thể là tôi trung được? Triều đình đầy rẫy nhân tài, lẽ nào không tìm được người thay thế?
Quần thần nghe những lời chính khí, đồng thanh bảo tấu :
- Chúng thần cúi xin Thánh Hoàng nghiêm trị phu thê họ Liêu.
Tứ vương gia bước lên đứng cạnh long ngai, hạ giọng :
- Hoàng huynh cứ việc chuẩn tấu, tiểu đệ đã xin ý kiến của Nương Nương, người đã chấp thuận rồi.
Thánh Hoàng thở phào nhẹ nhỏm, sang sảng phán :
- Quốc pháp không thể không nghiêm, dù hoàng thân quốc thích cũng chẳng được miễn tội. Trẫm chuẩn tấu cho Ngũ vương gia đi Sơn Đông điều tra hành vi của Liêu thị. Nếu đã đủ chứng cứ thì cứ việc cách chức họ Liêu, tịch biên gia sản, cho về làm thứ dân.
Bá quan nhất tề tung hô :
- Thánh thượng anh minh thần võ.
Hôm sau, bọn Thiên Vũ lên đường đến Sơn Đông. Giải quyết xong Liêu tuần phủ và Liêu thị, chàng về Cối Kê chứ không quay lại Nam

Kinh nữa. Họ đến cửa Tổng đàn Kiếm Minh đúng trưa ngày hai mươi bảy tháng chạp.
Long Nữ tươi cười trách :
- May mà các ngươi về kịp, nếu không xuân này sẽ chẳng được vui.
Chàng giới thiệu Cốc Vu với mọi người rồi vào trong tắm gội. Họ Cốc tuy mặt mũi đầy sẹo nhưng không thiếu phần hiên ngang. Quần hào đã được nghe danh hắn nên vô cùng phấn khởi, đón tiếp nồng hậu.
Trong bữa tiệc tẩy trần, Cốc Vu chăm chú nhìn thanh đao treo trên vách. Gã đã từng là Hộ pháp của Thần giáo nên không lạ gì Ma Đao.
Thiên Vũ biết gã nổi danh với pho đao pháp Long Quyển Tàn Vân nên bảo :
- Nếu Cốc đệ thích thanh đao ấy thì ta sẽ tặng cho ngươi là vũ khí tùy thân.
Cốc Vu mừng rỡ vòng tay vái tạ :
- Đại ca quả là nhìn thấu ruột gan tiểu đệ.
Vô Nhẫn Kiếm Lý Đường lên tiếng :
- Đã nghe danh Xú Diện Hiệp Tâm từ lâu, nay sẵn có đao quý, hãy cho chúng ta thưởng thức mấy đường tuyệt kỹ.
Cốc Vu nhìn đại ca dọ ý. Thấy Thiên Vũ gật đầu, gã bước đến bân vách, lấy thanh đao xuống, vòng tay thi lễ rồi biểu diễn pho Long Quyển Tàn Vân.
Thiên Vũ chăm chú quan sát, nhận ra đao pháp của họ Cốc rất tinh kỳ và lợi hại, so với Quán Hưu và Tân Hùng có phần trội hơn. Quần hào cũng nhận thức như vậy nên vỗ tay nhiệt liệt khi Cốc Vu chấm dứt pho đao pháp. Cốc Vu được bảo đao vừa tay, phát huy được hết uy lực của đao pháp nên vô cùng cao hứng.
Đoạn Sơn Kiếm Cổ Khải Chi hắng giọng hỏi Thiên Vũ :
- Hôm kia, Cái bang cho chim câu báo rằng Tuần phủ Giang Tô, Chiết Giang đều bị bêu đầu giữa chợ. Tổng đàn Thần giáo ở Thiên Mụ sơn bị quan quân thiêu hủy. Quỷ Ảnh Ma Đao phải bỏ vùng duyên hải, kéo quân đi đâu không rõ. Phải chăng đó là kiệt tác của Vũ nhi?
Chàng gật đầu, chỉnh sắc mặt nói :
- Đúng ra chuyện của võ lâm thì không nên mượn tay triều đình giải quyết.
Nhưng Thần giáo lại chủ trương mê hoặc bách tính, phá vỡ nền tảng đạo lý của xã tắc.
Vì vậy, không còn là chuyện riêng của giang hồ nữa. Sau trận này, Nam Cung Bách không còn dám khai tông lập giáo nữa, chúng ta sẽ đối phó với lão và Tình Ma bằng võ công chân chính.

Ngân Xuyên mỹ nhân Dương Huệ Chi tỏ vẻ lo lắng :
- Tướng công, sự xuất hiện của Ma Hỏa giáo quả là đáng lo ngại. Chàng đã có kế sách gì chưa?
Chàng gật đầu, nâng chén uống cạn, rồi quay sang hỏi Trương Hoành :
- Nhị thúc, chẳng hay mặt trận phía tây thế nào rồi?
Trương Hoành cười đáp :
- Không hiểu sao Hồng giáo tự động rút quân về Thanh Hải án binh bất động.
Bọn Quán Hưu và Tân Hùng nóng ruột gởi thư xin rút quân. Hội chủ còn chờ ý kiến của Vũ nhi nên chưa hồi đáp.
Chàng vòng tay kính cẩn nói với Thiên Cơ thư sinh Khúc Vệ :
- Tiên sinh là bậc tài cao học rộng, xin cho biết phải đối phó với Ma Hỏa giáo bằng cách nào?
Khúc Vệ không ngờ chàng lại tôn kính mình như vậy, lão cảm kích nói :
- Thiếu chủ quá lời, khiến lão phu thêm hổ thẹn. Nhưng đã hỏi thì lão phu cũng xin đưa ra thiển ý của mình. Ma Hỏa giáo là một bang hội vô cùng thần bí. Bọn giáo chúng võ công quỷ dị, thiện dụng hỏa khí, độc thủy, độc sa, mê hương... nếu bọn họ tái xuất giang hồ thì thật đáng sợ. Muốn ngăn chận hiểm họa này, một là phải tìm cho được hang ổ, tập trung quần hào võ lâm tiêu diệt tận gốc. Hai là tìm cách thuyết phục Ma Hỏa giáo cắt đứt liên minh với Bá Câu, sống hòa bình với các phái võ lâm. Đó là về mặt chiến lược. Còn khi đã xảy ra thế lưỡng lập, lão phu xin phụ trách việc tìm ra phương pháp giúp nhân thủ của chúng ta chống lại các loại vũ khí tàn độc của tà giáo.
Long Nữ Tiêu Phi Phượng tươi cười khen tặng :
- Khúc lão ca quả là bậc tài trí, Kiếm Minh được người phò tá quả là vạn hạnh.
Thiên Cơ thư sinh tỏ vẻ ngượng ngùng :
- Nếu không có thiếu chủ rộng lượng thu nạp thì chút tài năng hèn mọn này biết thi thố vào đâu được.
Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên vòng tay nói :
- Bẩm Hội chủ, gần tháng qua, lão phu đã đi xem xét thổ nghi, đia. thế vùng Thiểm Tây, Tứ Xuyên và đã mua được mấy vạn mẫu đất cùng một số cơ sở kinh doanh có vị trí tốt. Tàn yến, lão phu sẽ trình bày chi tiết.
Long Nữ ôn tồn bảo :
- Ta biết Lâm huynh là người có tài kinh doanh, xin tiếp tục ra sức giúp đỡ Kiếm Minh.

Thiên Vũ cất tiếng :
- Trở lại vấn đề Ma Hỏa giáo, tại hạ tán thành phương pháp thứ hai là thuyết phục họ cùng chung sống hòa bình. Vì nếu xảy ra cuộc đối đầu sẽ phải hy sinh nhiều xương máu. Nhưng không biết sào huyệt Ma Hỏa giáo ở đâu để đến mà thương lượng.
Hoàng Diện Tú Sĩ buột miệng :
- May mà lão phu có biết đôi chút. Năm kia, Hàn Cán về quê thăm nhà, Bá Câu bảo lão phu sửa soạn năm phần lễ vật để Hàn Cán ghé qua dãy Nam Lĩnh trao tặng. Lão phu có hỏi y mỗi phần độ mấy trăm lượng. Bá Câu cười bảo: "Mấy lão ma đầu này ăn chay nhưng rất tham tiền, phải trên ngàn lượng mới đủ lễ số". Chúng ta đều biết Ma Hỏa giáo có năm vị trưởng lão phụ trách năm đường Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.
Thiên Vũ phấn khởi nói :
- Như vậy, ăn tết xong, tại hạ sẽ lên đường xuống Hồ Nam, vào rặng Nam Lĩnh tìm căn cứ Ma Hỏa giáo.
Sáu vị thiếu phu nhân thấy trượng phu lại sắp đi vào hiểm địa, đồng thanh đòi theo. Ai ngờ Thiên Vũ đồng ý :
- Ta chấp nhận cho sáu nàng và Sơn nhi đi theo. Nhưng phải ở lại Vương phủ bên bờ hồ chờ đợi. Tân Long, Cốc Vu, Cô Hạc và một trăm đao thủ Thất Tinh đường sẽ theo bảo vệ.
Lục gia và Lục mẫu nghe nói vậy liền bảo :
- Vũ nhi, chúng ta cũng muốn thăm lại Động Đình hồ.
Thiên Vũ kính cẩn thưa :
- Song thân đã dạy, Vũ nhi chẳng dám không nghe.
Long Nữ bắt chàng phải đem theo nhân thủ. Thiên Vũ lắc đầu :
- Hài nhi sẽ truyền cho Tuần phủ Hồ Nam điều ngàn quân triều đình đến lập doanh trại cạnh Vương phủ. Xin mẫu thân gởi thư gọi Đồng tiền bối và bọn Quán Hưu, Tân Hùng về trấn giữ Tổng đàn. Nếu cuộc thương thuyết không thành thì lực lượng này sẽ kéo xuống Nam Lĩnh tiêu diệt Ma Hỏa giáo.
Sáng mùng sáu tháng giêng, hương xuân còn dịu dàng khắp đó đây, đoàn kỵ mã Thất Tinh đường hộ tống ba chiếc xe song mã xuôi nam. Một chiếc dành cho Yến Vân và Sơn nhi, chiếc thứ hai của phu thê họ Lục, còn chiếc thứ ba chất đầy quần áo của sáu nàng.
Nếu Sơn nhi không bú sữa thì cũng chẳng ai biết trong sáu nữ lang này ai là mẹ ruột. Các thiếu phu nhân thay nhau chăm sóc tiểu hài nhi để Yến Vân được thong dong trên lưng ngựa cạnh Thiên Vũ. Từ ngày đến Tổng đàn Kiếm Minh, nàng chẳng được đi đâu cả. Nói chung, trừ Huệ Chi, các nàng đều giống nhau, suốt năm quanh quẩn

ở Cối Kê.
Càng về phía nam, trời càng đỡ lạnh nhưng tuyết vẫn rơi đầy. Đường quan lộ và vạn vật hai bên đường chìm dưới làn tuyết trắng. Phong cảnh đơi điệu ấy chẳng lấy gì làm xinh đẹo nhưng đối với các mỹ nhân cũng quá đủ. Họ vui vẻ cười nói, đùa giỡn.
Đến Lão Hà Khẩu, cách Cối Kê hơn trăm dặm thì trời đã gần Ngọ. Thấy cạnh đường có một phạn điếm rộng rãi, sạch sẽ, Thiên Vũ ra hiệu dừng cương. Tân Long, Cốc Vu vào trước xem xét rồi trở ra mời thiếu chủ và gia quyến xuống xe.
Chỉ có năm mươi đao thủ Thất Tinh đường vào quán, năm mươi người còn lại bao quanh, cảnh giới bên ngoài. Khi tốp trước ăn xong sẽ ra thay chỗ.
Chủ quán vừa mừng vừa sợ, khom lưng đón tiếp. Lão thầm đoán ông già râu bạc kia là một vị quan cáo lão, có nhiều tài sản nên mới phải mướn người bảo vệ.
Tân Long đốc thúc thuộc hạ ăn nhanh để trở ra thay phiên cho số ở ngoài. Phi Hồ cũng đã ăn xong nên theo ra tán gẫu với gã họ Tân.
Thiên Vũ ngồi cùng bàn với Lục gia và Cốc Vu, nhâm nhi chén rượu nồng cho ấm bụng.
Bỗng nghe Tân Long ở ngoài quát lớn :
- Đứng lại.
Và nghe tiếng Phi Hồ :
- Khoan đã, đây là sư đệ của ta.
Cốc Vu lúc nãy đã định nhảy đến đứng cạnh bàn Lục Mẫu và sáu vị phu nhân để bảo vệ, nay nghe vậy, thở phào ngồi im. Gã mới đến Kiếm Minh có mấy ngày nên không biết rằng sáu nữ lang tuyệt sắc kia đều giỏi võ nghệ, nhất là Huệ Chi, Mộ Dung Uyển và Tần Thao Ngọc.
Lát sau, Lăng Thu dẫn vào một hán tử tuổi trạc tam tuần, người dong dỏng cao, dung mạo bình thường nhưng chiếc mũi lại to quá khổ nên trông có vẻ hoạt kệ Thấy gã hơi thở dồn dập, y phục ướt đẫm mồ hôi, ai cũng đoán ra gã đang bị truy đuổi. Phi Hồ giới thiệu với Thiên Vũ :
- Đây là Đại Ty Thử Lâm Kiều, sư đệ của ta.
Thiên Vũ cười bảo :
- Lâm huynh chạy nhiều chắc đã mệt, xin mời an toa. uống chén rượu giải khát.
Lâm Kiều bối rối ngồi xuống nhưng mắt vẫn liếc ra ngoài đầy vẻ lo âu.
Lăng Thu hỏi gã :

- Ngươi đã gây ra chuyện gì và bị ai truy đuổi mà chạy bán sống bán chết vậy?
Lâm Kiều uống cạn chén rượu đáp :
- Tiểu đệ đang gặp họa sát thân. Hôm trước, tiểu đệ mò vào Tổng đàn Thiết Kỵ bang định kiếm chút bạc vui xuân, tình cờ nghe được chuyện cơ mật của bọn chúng, giật mình gây ra tiếng động nên bị phát giác. Ngô bang chủ dốc toàn lực truy lùng. Tiểu đệ còn gặp được sư huynh là may mắn lắm rồi nhưng có lẽ chúng sắp đuổi đến nơi, tiểu đệ phải đi thôi.
Phi Hồ bực tức nói :
- Đã có thiếu chủ Kiếm Minh ở đây thì ngươi cứ yên tâm mà kể rõ sự tình.
Lâm Kiều mừng rỡ nhìn Thiên Vũ cười cầu tài :
- Xin thiếu chủ ra tay cứu mạng, Kiều này nguyện làm thân trâu ngựa đáp đền.
Thiên Vũ mỉm cười hỏi :
- Lâm huynh đã nghe được những gì?
- Đêm ấy, tại hạ vừa trèo lên nóc khách sảnh, dỡ ngói nhìn xuống thấy Bang chủ Thiết Kỵ bang là Ngô Xương Thạc cùng bốn Đường chủ đang đàm đạo với một hắc y nhân bịt mặt. Nghe chúng xưng hô mới biết lão hắc y chính là Triệu Bá Câu. Lão đến đấy để yêu cầu Thiết Kỵ bang liên thủ với Thần giáo và Ma Hỏa giáo tiêu diệt Kiếm Minh cùng các phái bạch đạo, thống trị võ lâm. Lão còn nói rằng Thương thiếu chủ đã vào được Kim cung, đem về một lượng châu báu trị giá hơn trăm vạn lượng vàng.
Họ Lâm vừa kể xong thì ngoài xa vọng đến tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng tù và vang dội. Một thủ hạ đã ôm sáu thanh trường kiếm từ xe ngựa vào cho các thiếu phu nhân.
Thiên Vũ bảo Cốc Vu :
- Sáu vị anh thư này có thể bảo vệ được nhị vị nhân gia, ngươi theo ta ra ngoài xem sự thể.
Phi Hồ dặn sư đệ ngồi im rồi cũng đi theo Thiên Vũ. Trước cửa quán, một trăm đao thủ Thất Tinh đường đứng im như pho tượng, mắt tỏa đầy sát khí.
Đối phương gồm hơn trăm kỵ mã áo đen, đứng đầu là một thanh niên tuổi đôi mươi, thần thái vô cùng cao ngạo.
Gã đang đối đáp với Tân Long :
- Chư vị dám cản trở Thiết Kỵ bang truy tầm đạo tặc ắt là không muốn sống nữa.
Tân Long lạnh lùng đáp :

- Thiếu chủ của chúng ta cùng gia quyến đang dùng bữa, dù quan quân triều đình cũng không dám kinh động, huống hồ gì bọn cẩu tặc các ngươi.
Phi Hồ nói nhỏ :
- Gã đó là Ngô Xương Vân, ái tử duy nhất của Bang chủ Thiết Kỵ bang. Nếu bắt được gã làm con tin thì lão họ Ngô sẽ không dám đụng đến một cọng cỏ của Kiếm Minh.
Thiên Vũ hiểu ý, gật đầu, tiến hẳn ra ngoài, cao giọng :
- Thiết Kỵ bang dám âm mưu cấu kết với công địch của võ lâm là Tình Mạ Chuyện này lộ ra ngoài thì các ngươi sẽ không còn đất sống. Khôn hồn thì mau cắt đứt liên minh với bọn ác ma.
Ngô Xương Vân bật cười khanh khách :
- Chỉ lát nữa đây, phụ thân ta kéo thêm nhân mã tới thì bọn ngươi chẳng ai sống sót mà mở miệng.
Thiên Vũ cười mát bảo :
- Bá Câu và Nam Cung Bách gặp ta còn phải nhanh chân đào tẩu mới mong toàn mạng. Thiết Kỵ bang là cái thá gì mà dám buông lời cuồng ngông?
Ngô Xương Vân giật mình kinh hãi
- Té ra ngươi chính là Thương Thiên Vũ đấy ư?
Chàng không đáp, phất tay ra lệnh :
- Tân Long, Cốc Vu, bắt sống họ Ngô cho ta, còn bao nhiêu giết sạch hết.
Đao thủ Thất Tinh đường dũng mãnh như đàn báo, vung loan đao xông vào bọn Thiết Kỵ bang. Tân Long, Cốc Vu vây chặt Ngô Xương Vân.
Đao pháp Thất Tinh cực kỳ lợi hại, chưa đầy khắc thời gian đã giết được gần nửa lực lượng đối phương. Tiếng gào thảm thiết hòa với tiếng thép va chạm nhau vang dội cả một vùng. Tiểu hài nhi Thiên Sơn sợ hãi bật khóc, Yến Vân ôm chặt con vào lòng vỗ về.
Ngô Xương Vân là kẻ gian hoạt, biết đối phương không dám giết mình nên lăn xả vào tấn công chứ không thèm phòng thủ. Cốc Vu động nộ, vung Ma đao, vận toàn lực chém gãy kiếm của gã để Tân Long từ phía sau nhảy vào ôm cứng, bắt sống đối phương.
Từ xa, tiếng vó ngựa khua vang. Thiết Kỵ bang chủ Ngô Xương Thạc cùng hơn hai trăm bang chúng đến nơi thì trận chiến đã tàn cuộc. Gần trăm võ sĩ Thiết Kỵ bang phơi thây trên bãi cỏ trước cửa quán. Máu chảy nhầy nhụa cả mặt đất, mùi tanh xông lên nồng nặc.
Ngô Xương Thạc thấy thuộc hạ chết thảm và ái tử lọt vào tay người, biến sắc mặt quát hỏi :

- Các ngươi là ai mà thủ đoạn tàn độc đến dường này?
Thiên Vũ lạnh lùng đáp :
- Chúng ta không nhanh tay để lão ỷ số đông mà chiếm thượng phong hay sao? Kiếm Minh không thích giết người nhưng cũng chẳng thích bị người giết.
Họ Ngô chưa hề gặp chàng nhưng đã nghe lời đồn đại về bậc kỳ hiệp tài mạo vẹn toàn Thương Thiên Vũ. Lão giật mình hỏi lại :
- Các hạ là Thương Thiên Vũ, thiếu chủ Kiếm Minh?
Chàng gật đầu bảo lão :
- Bang chủ tuổi đã cao mà lại hồ đồ đến mức đi liên minh với tà ma chống lại võ lâm. Nay ái tử lọt vào tay ta, lão định thế nào?
Ngô Xương Thạc thở dài đáp :
- Họ Ngô chỉ có mình Xương Vân để nối dõi tông đường. Lão phu xin lập trọng thệ, xa lánh bọn ma đầu. Nếu sai lời sẽ chịu cảnh tuyệt tử tuyệt tôn. Mong thiếu chủ tha cho khuyển tử.
Thiên Vũ nghiêm mặt nói :
- Được. Các hạ là tôn sư một phái, tại hạ tin lời. Từ nay Thiết Kỵ bang cùng Kiếm Minh như nước sông, nước giếng, không đụng chạm đến nhau.
Nói xong, chàng vươn tay hữu nắm cổ áo Ngô Xương Vân quăng về phía họ Ngô.
Ngô Xương Thạc đón lấy con, bị luồng lực đạo đẩy lùi ba bước. Lão kinh hãi thầm nhủ :
“Vân nhi nặng hơn trăm cân mà họ Thương chỉ quăng nhẹ đã bay xa gần hai trượng, công lực này quả là đáng sợ.”
Lão quát thủ hạ mang thi hài bang chúng trở về.

Bốn ngày sau, đoàn người của Thiên Vũ đến Vương phủ cạnh Động Đình hồ. Cô Hạc ở đây rèn luyện kiếm pháp đã tinh thục, đang định lên đường về Tổng đàn Kiếm Minh ở Cối Kê thì thấy đại ca đưa bầu đoàn thê tử đến, gã mừng vô hạn.
Lục Thám Vi và Lục mẫu cùng các nàng dâu đi một vòng tham quan phủ đệ.
Đám gia nhân cũ của Lục gia trang xúm lại vấn an, nước mắt vui mừng tuôn không ít.
Viên Ngoại Lang Tất Khánh giờ là Tổng quản của Vương phủ, đồng canh với Lục gia nên hai người rất tâm đắc.
Sáng ra, Thiên Vũ và Phi Hồ lên đường xuống Lĩnh Nam. Chàng ghé qua Trường Sa bảo Hoàng tuần phủ điều một ngàn quân về HànhDương lập doanh trại.

Rặng núi Nam Lĩnh nằm ở ranh giới giữa Hồ Nam và hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây. Độ cao chừng bốn năm trượng, chạy dài từ đông sang tây. Bên kia núi chính là đất Nam Hoang.
Năm ngày trôi qua, hai người đã đến dưới chân dãy Nam Lĩnh. Tuyết trên đỉnh vẫn còn trắng xóa nhưng đang tan dần tạo thành dòng suối nhỏ chảy theo sườn núi.
Cách đó hai dặm là một thị trấn lớn. Bọn Thiên Vũ vào khách điếm tìm phòng nghỉ ngơi. Bản lãnh chàng đã đến mức xuất thần nhập hóa, dùng tiểu đao cũng lợi hại không kém trường kiếm. Hơn nữa, mục đích của chàng đến đây là để thương thuyết nên chẳng đeo kiếm làm gì.
Phi Hồ bàn với Thiên Vũ :
- Hôm nay ngày rằm thì không tính nhưng từ mai, chúng ta cứ lui tới những tửu quán. Nếu thấy cao thủ nào ăn chay thì đó là môn đồ Ma Hỏa giáo. Chỉ cần theo dõi hắn là biết ngay cứ địa.
Thiên Vũ tán thành. Sau hai ngày rảo quanh các phạn điếm, họ chú ý đến một đại hán tuổi độ tứ tuần, thân hình vạm vỡ, mặc áo xanh, lưng đeo đơn đao. Gã uống rượu như hũ chìm nhưng không ăn thịt cá, cả bữa cơm chỉ có dưa và miếng đậu hủ kho.
Đại hán ăn uống xong đã là cuối giờ ngọ. Gã lảo đảo đi về phía rặng Nam Lĩnh.
Phi Hồ và Thiên Vũ kín đáo bám theo sau. Đến chân một vách núi thẳng đứng, gã quay lại ngó trước ngó sau cẩn thận rồi mới vạch dây leo chui vào một ngách đá hẹp.
Thiên Vũ quay sang dặn dò Phi Hồ :
- Lăng đại ca cứ trở về khách điếm chờ đợi. Sau ba ngày nếu không thấy tiểu đệ thì lập tức cưỡi Hồng nhi về Cối Kê, huy động nhân thủ Thất Tinh đường và Thần Đao đường phối hợp với bọn Tân Long ở Hành Dương, kéo xuống đây tấn công Ma Hỏa giáo. Quyền thống lĩnh nên giao cho Thiên Cơ thư sinh.
Lăng Thu nhìn chàng với cặp mắt lo âu, thương mến, dùng dằng chẳng muốn đi.
Thiên Vũ trấn an gã :
- Đại ca yên tâm, tiểu đệ có bảo y hộ thân, không thể táng mạng được đâu.
Phi Hồ biết tính chàng cương quyết, đã làm gì cũng suy nghĩ kỹ và không bao giờ đổi ý giữa chừng. Gã quay lưng đi về hướng thị trấn.
Thiên Vũ vận công bảo vệ toàn thân rồi chui vào ngách đá. Đây có lẽ là đường ra vào chính của bọn giáo đồ lẻn ra ngoài uống rượu. Vì vậy chẳng có ai canh giữ. Hết đoạn đường ba chục trượng tối tăm,

chàng thấy phía trước là một sơn cốc rộng rãi, dài rộng ước chừng hơn trăm trượng. Bốn bề là vách núi cao sừng sững, vách phía Đông có cắm những thanh gỗ tròn để làm bậc thang lên xuống.
Tòa đại sảnh ở giữa xây toàn bằng đá núi, chung quanh là hàng trăm tiểu xá bằng gỗ, mái lợp ngói.
Thiên Vũ ung dung đi thẳng đến đại sảnh. Bọn giáo đồ xuất hiện, bủa ra vây chặt.
Y phục của chúng không đồng nhất, đại loại có năm màu trắng, vàng, lam, đen, đỏ, tương ứng với ngũ hành.
Một tên áo lam quát hỏi :
- Ngươi là ai mà dám vào trọng địa bổn giáo?
Chàng mỉm cười đáp :
- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, thiếu chủ của Kiếm Minh, muốn được bái kiến Giáo chủ của quý giáo.
Bọn này đã được nghe năm mươi gã hồng y của Xích Hỏa đường trở về kể lại cuộc chiến ở Thiên Mụ sơn nên biết uy danh của Thiên Vũ. Chúng giật mình lùi lại ngắm nghía. Thấy đối phương chỉ là một chàng công tử anh tuấn, nho nhã, bọn giáo đồ bán tính bán nghi.
Bỗng từ đại sảnh vọng ra tiếng nói :
- Các ngươi hãy mời Thương công tử vào.
Gã áo lam nghe vậy, vòng tay nói :
- Trần Trưởng Lão đã có lời, xin công tử theo tại hạ vào đại điện.
Thiên Vũ gật đầu, chắp tay sau lưng, chậm rãi bước theo gã. Đến cửa đại điện, gã này dừng lại nhường chàng cho một lão nhân tóc bạc, không râu, mặc áo vàng.
Hoàng y lão nhân vòng tay chào :
- Lão phu là Trần Đăng Cơ, Đường chủ Hoàng Mộc đường, mời công tử vào bái kiến Giáo chủ.
Đại điện bên ngoài có vẻ thô lậu nhưng bên trong lại vô cùng tráng lệ. Vách và nền đều lót vân thạch. Hai hàng cột chính bằng lương mộc cao hơn hai trượng, đen bóng, chu vi hơn một người ôm. Với chiều ngang năm trượng, chiều dài mười trượng, tòa sảnh đường này chứa được cả ngàn người.
Cuối sảnh là thạch án cao chừng sáu thước, trên có bốn chân cao bằng đá đen.
Ngọn ma hỏa xanh lè, cháy mạnh nhưng không hề có khói. Trước thạch án là một hàng ghế năn chiếc, đã có bốn người ngồi. Người ở giữa mặc hồng bào, trên đầu có vương miện Giáo chủ bằng vàng, hình ngọn lửa.
Trần Trưởng Lão hướng về phía Giáo chủ nói :

- Cung bẩm Giáo chủ, đây chính là Thương Thiên Vũ mà Triệu Bá Câu đã nhắc đến.
Giáo chủ là một lão già tuổi quá thất tuần, tóc bạc râu đen, trên mặt có vết thẹo chạy dài từ đuôi mắt trái xuống cằm. Nhãn quang xanh lè trông thật ghê rợn.
Lão trầm giọng bảo :
- Bổn Giáo chủ là Nhiệm Bá Niên, mời Thương công tử an tọa.
Chàng vòng tay vái tạ rồi ngồi xuống chiếc ghế dựa bên tay hữu, cách các lão nửa trượng.
Hoàng Mộc đường chủ Trần Đăng Cơ giới thiệu ba vị Trưởng Lão còn lại :
- Bạch Kim đường chủ Kim Thiện Hòa
- Thanh Thuỷ đường chủ Trưởng Hữu Nhân
- Hắc Thổ đường chủ Vương Thời Mẫn
- Giáo chủ bổn giáo cũng là Đường chủ Xích Hỏa đường.
Chờ họ Trần nói xong, Thiên Vũ vòng tay nói :
- Kính cáo Giáo chủ và chư vị Trưởng lão. Hôm nay tại hạ đại diện cho các phái võ lâm đến đây có đôi lời hơn thiệt. Xin Giáo chủ xóa bỏ liên minh với Tình Ma và Thần giáo, để tránh cho giang hồ một cuộc chém giết thảm khốc, tổn hại xương máu của cả đôi bên.
Nhiệm giáo chủ cười nham hiểm :
- Bổn Giáo chủ sẽ nhận lời nghị hòa nếu công tử chịu đem kho tàng Kim cung dâng cho bổn giáo.
Chàng thản nhiên hỏi lại :
- Chuyện đó không khó, nhưng Giáo chủ có biết đích xác tại hạ lấy được bao nhiêu chăng?
Nhiệm Bá Niên bối rối :
- Ai mà chẳng biết số châu báu của Kim Tỏa lão nhân trị giá không dưới trăm vạn lượng vàng.
Thiên Vũ cười mát :
- Lời đồn đại của giang hồ sao có thể tin được? Chỉ mình tại hạ mới biết con số thực sự. Giáo chủ ra điều kiện trên cơ sở một việc không nắm chắc thì e chẳng phải là người cơ trí. Nhưng tại hạ đồng ý tặng năm vạn lượng vàng để Ma Hỏa giáo xây dựng Tổng đàn, xuất đầu lộ diện chung sống hòa bình với võ lâm.
Nhiệm Bá Niên ngửa cổ cười ghê rợn :
- Ngươi đã vào đến đây mà còn dám buông lời cuồng ngạo. Chỉ cần bắt được ngươi thì lo gì Kiếm Minh không đem trăm vạn lượng vàng đến chuộc?
Thiên Vũ điềm nhiên đứng lên bảo :

- Tại hạ vì không muốn phí xương máu của hai bên nên mới đến đây thương thuyết chứ đâu phải vì sợ Ma Hỏa giáo? Vũ mỗ nào coi cái hang chuột này ra gì?
Bốn vị Trưởng Lão phẫn nộ nhảy đến bao vây. Thiên Vũ không khách sáo, giở pho Cô Lâu Tích Lịch Quyền tấn công. Quyền phong vù vù như sấm động, nhanh như thiểm điện. Bốn lão ma choáng váng trước pho quyền kỳ tuyệt, vận dụng Ảo Ma thân pháp né tránh. Thanh Thủy đường chủ vung song chưởng đánh liền ba chiêu, chưởng kình chạm vào quyền phong nổ vang rền.
Thiên Vũ dựa vào lực phản chấn, đảo người đến bên Hắc Thổ đường chủ, xòe tay ra chiêu Thần Long Vân Hiện. Lão bối rối vung song chưởng chống đỡ thì chàng đá liền bốn cước liên hoàn. Đây là chiêu Cô Lâu Tảo Vụ của Ma Quân.
Họ Vương không còn cách nào né tránh, lãnh nguyên một cước vào lưng, máu phun thành vòi, nhảy ra ngoài dưỡng thương.
Thiên Vũ dở pho khinh công Thiên Biến Thần Bộ phối hợp với quyền chưởng đánh cho ba lão ma râu tóc rối bời. Nhiệm giáo chủ nghe nói chàng kiếm thuật thông thần, thắng cả Ma Đao, không ngờ quyền pháp của chàng cũng vô cùng lợi hại.
Lúc này ba vị Trưởng Lão đổi chiến thuật, đứng theo thế chân vạc, thay phiên nhau bổ những đạo chưởng phong như bão tố vào đối thủ. Thiên Vũ không để mắc bẫy, quát lên như sấm, tung người lên không xuất chiêu Long Giáng Ba Trung trong Giáng Long tam chưởng, chụp xuống đầu Hoàng Mộc đường chủ. Ba lão ma vội hợp chưởng chống đỡ. Luồng chưởng kình khủng khiếp đẩy chàng văng lên cao. Thiên Vũ lại chúi đầu đâm xuống nhưng lần này trong tay chàng đã có tiểu đao. Chiêu Kiếm Tiếu Lôi Trung xé vụn chưởng phong, rít gió chụp xuống đầu ba lão mạ Tiểu đao sắc bén vô song, tiện đứt bàn tay hữu Bạch Kim đường chủ và đả thương hai lão kia. Ngực và vai chàng cũng hứng ba chưởng nhưngg nhờ bảo y và thần công hộ thể nên chẳng hề hấn gì.
Nhiệm giáo chủ thấy chàng bản lãnh cao siêu như vậy, biết mình không địch lại. Lão mỉm cười âm hiểm quát lớn :
- Ba vị sư đệ lui ra để ta tiếp hắn vài chiêu.
Ba lão ma tung mình khỏi đấu trường. Thiên Vũ tưởng họ Nhiệm ra tay thật nên đứng lại không đuổi theo mấy lão Đường chủ. Khi thấy Giáo chủ Ma Hỏa giáo vẫn ngồi yên trên ghế, chàng xúc động linh cơ, tung mình khỏi chỗ đứng nhưng đã quá muộn. Nhiệm Bá Niên bấm nút cơ quan nơi tay ghế, mảnh sàn nhà dưới chân chàng mở ra, nuốt chửng lấy Thiên Vũ. Chàng cả kinh vỗ liên tục ba đạo chưởng

phong xuống dưới để hãm bớt đà rơi. Cuối cùng Thiên Vũ đáp xuống nền hang sâu thẳm, tối đen.
Ngước lên thấy ánh dương quang mờ mờ rọi qua khe cửa sập. Chàng bật hỏa tập xem xét thạch huyệt, thấy hang sâu hơn mười trượng, trên nhỏ dưới to như hình phễu úp ngược. Đáy tròn rộng độ ba trượng, rải rác trên nền đá là những bộ xương trắng hếu, mùi hôi hám, ẩm mốc xông lên nồng nặc.
Dù bao nhiêu vật quý giá và ngân phiếu chàng đã trao cho Phi Hồ nhưng trong cán tiểu đao có dấu một viên dạ minh châu lớn bằng trái nhãn. Ngọc chỉ tỏa sáng mờ mờ nhưng cũng đủ làm hang sâu bớt u ám. Chàng thầm cảm ơn Lãnh Sương Tiên Tử đã lo xa.
Chàng ngồi sát vách hang, bình tâm vận công điều dưỡng và tính toán phương sách thoát thân. Thiên Vũ đoán rằng nơi đây phải có cửa ngầm ra vào vì khắp nền hang không hề có một mảnh thép nàp. Chứng tỏ chúng đã giam những người sụp bẫy cho đến khi chết đói rồi mới vào thu lượm tài sản và vũ khí.
Chàng nhẫn nại chờ đến đêm xuống mới tiến hành xem xét vách đá chung quanh dáy hang. Bỗng cửa bẫy trên đầu thạch huyệt mở ra, họ Nhiệm đứng trên nói vọng xuống :
- Ngươi dù có là Đại La Thiên Tiên cũng không thoát khỏi tử huyệt này đâu. Chỉ mười ngày sau, ngươi sẽ đói đến mức chẳng còn động đậy được nữa. Lúc ấy, chúng ta sẽ xuống trói lại đem lên, thông báo cho Kiếm Minh mang vàng đến chuộc.
Lão nói xong, chàng ước đoán đã quá canh ba, liền bật hỏa tập đi một vòng quanh vách, quan sát thật kỹ. Quả nhiên có một khung cửa đá nhưng khi chàng thò tiểu đao vào khe để chặt then thì mới biết cánh cửa này dầy cả thước. Then và bản lề ở phía bên kia, tiểu đao ngắn quá không cách nào đụng đến được.
Thiên Vũ thất vọng đến nỗi không ngủ được, ngồi nhìn dạ minh châu mà nghe lòng sầu héo. Đến cuối canh tư, chàng thiếp đi và bật dậy khi trời đã sáng. Tiếng chân người khua nhẹ trên nắp hầm.
Chàng nghe bụng mình sôi lên vì đói, chợt nhớ đến những vị thần tăng, mỗi lần diện bích cả tháng không ăn uống. Thiên Vũ lẩm nhẩm đọc lại những câu kinh văn trong Bối Diệp Chân Giải.
Qúa trưa, chàng thức ngộ rằng những câu chân kinh trúc trắc, khó hiểu này là nguyên gốc của môn Kim Thân thần công, Bát Nhã Tâm Kiếm và Kim Hành chỉ. Vậy là Kim Tỏa lão nhân, tức Không Tâm thiền sư, nhờ tinh thông Phạn văn nên luyện được thần công trong Bối Diệp Chân Giải. Sau khi ông rời chùa thì không ai biết loại chữ này nữa. Chàng thầm cảm kích sư phụ đã diễn giải cặn kẽ ba môn

tuyệt học kia.
Nếu không, cứ theo Chân Giải mà luyện thì phải mất đến mười năm mới xong. Thiên Vũ chú tâm đến đoạn kinh văn nói về chiêu Tâm Kiếm Tề Phị Chàng so sánh khẩu quyết mà sư phụ để lại, giật mình phát giác ra có sự khác biệt nhỏ.
Theo kinh văn, chân khí đi từ đan điền lên đến huyệt Phế Du rồi rẽ sang huyệt Thần Đường, Thiên Tông, Kiều Tĩnh, chạy xuống tay tả. Còn di bút của sư phụ thì lại ghi rằng chân khí lên đến huyệt Tâm Du và rẽ sang tay hữu. Như vậy, có lẽ ông đã rời chùa hơi sớm, trước khi luyện thành chiêu thứ bảy. Vì vậy ông không nhớ kinh văn của chiêu cuối cùng. Nhưng vì đã thề không trở lại Thiếu Lâm nên chẳng có cơ hội xem lại Chân Giải. Hơn nữa, việc chiêu thứ tám đột nhiên lại chuyển qua dùng tay tả là một điều mà chẳng ai dám nghĩ đến.
Suy luận xong, Thiên Vũ thử áp dụng hướng mới. Quả nhiên chân khí lưu chuyển ào ào dồn ra cách huyệt Thiếu Trạch, Thiếu Xung, Trung Xung và Thương Dương ở bàn tay tả khiến tiểu đao phóng ra bay lượn trong không trung như đạo hào quang đâm chém đủ các thế thức trong chiêu kiếm rồi trở lại tay chàng.
Thiên Vũ say mê luyện tập. Đến chiều đã có thể khống chế thần đao ở khoảng cách chừng mười bước chân. Chàng rất phấn khởi nhưng tự nhủ phải ra khỏi đây thật sớm, nếu kéo dài sẽ không đủ khí lực đào thoát.
Vách hang trơn bóng và dốc ngược nên không thể dùng Bích Hổ Du Tường, cùng lắm là chỉ đi được nửa đường là rơi xuống vì không có điểm tựa dưỡng sức.
Thiên Vũ cầm một đoạn xương ống chân bẻ thử, thấy rất chắc chắn. Chàng mừng rỡ gom lấy chừng hai chục cái, dùng tiểu đao chặt cụt một đầu mấu, xé vạt áo bó lại rồi cột ngang lưng. Chàng chọn bên vách tương đối thẳng, vương tay khoét một lỗ trên mặt đá, vừa khít với đầu khúc xương. Tiểu đao nhờ chân khí dồn vào nên cắm sâu vào vách mà không hề bị gẫy. Thiên Vũ đút khúc xương vào lỗ rồi vận khinh công đứng trên đó và khoét tiếp lỗ thứ hai. Đúng nửa đêm, chàng đã lên đến nóc hang, bật hỏa tập xem xét. Then cài bằng thép nên cắt đứt dễ dàng. Chàng dỡ cho thạch bản nhẹ nhàng rơi xuống vách bên kia rồi đu người thoát khỏi tử huyệt. Chàng nhịn đói đã hai ngày, chẳng còn bao nhiêu khí lực để chiến đấu nên không dám kinh động, dỡ pho Phiêu Phong Trung Vân, lặng lẽ vượt qua các trạm canh, chui người vào vách hang, ra khỏi sào huyệt Ma Hỏa giáo.
Về đến phòng riêng nơi khách điếm, nhìn qua khe cửa, chàng thấy Phi Hồ vẫn chưa ngủ mà đang ngồi uống rượu bên dĩa đèn leo lét.

Gương mặt gã đầy vẻ lo lắng, sầu khổ, đôi mắt thâm quầng, ươn ướt.
Thiên Vũ xúc động, khẽ hắng giọng. Lăng Thu hân hoan nhảy đến mở then cửa, ôm chặt lấy chàng. Thiên Vũ nói nhỏ :
- Tiểu đệ đã hai ngày không ăn uống, đại ca xuống bảo tiểu nhị làm một mâm cơm rượu. Tắm rửa xong sẽ cùng nhau đối ẩm.
Lăng Thu gật đầu, rảo bước xuống lầu. Một khắc sau, gã đích thân bưng thức ăn lên. Chàng cũng đã sạch sẽ trong bộ y phục mới ngồi chờ.
Thiên Vũ cùng họ Lăng cạn một chén rồi bắt đầu ăn. Phi Hồ chăm chút gắp thức ăn bỏ vào chén cho chàng. Nhưng hết chén thứ ba, gã ngăn lại :
- Như vậy là đủ rồi, đang quá đói không nên ăn nhiều. Hãy uống vài chén rượu rồi nghỉ ngơi.
Chàng buông đũa, kể lại tao ngộ của mình trong hai ngày qua Phi Hồ căm giận nói :
- Hay là để ta vào phóng hỏa đốt trụi lũ ma này.
Thiên Vũ lắc đầu cười bảo :
- Không cần đâu. Tiểu đệ đã luyện thành chiêu tuyệt kiếm. Dù cả ba tên ác ma hợp lại cũng không đáng ngại. Ngày mai chúng ta cứ về Động Đình hồ kẻo mọi người mong đợi. Đệ còn phải rèn luyện hơn nữa mới đến mức đại thành.
Sáng ra, hai người lên ngựa phi mau về Hành Dương. Trưa ngày hai mươi tư tháng giêng đã có mặt ở Vương phủ. Sáu vị thiếu phu nhân đang đứng hóng mát trên lan can đại lâu, thấy trượng phu về, mừng rỡ tung mình xuống đất, chạy ra đón chào.
Yến Vân dịu dàng nói :
- Tướng công làm bọn thiếp lo lắng đến héo sầu tâm can.
Tần Thao Ngọc lúc đầu vào làm dâu họ Thương, thấy mình dù trẻ trung hơn nhưng so bề phong vận thì không bằng các đại tỷ nên lòng chẳng vui. Nhưng dần dần thức ngộ rằng mình cũng là chính thất như họ. Và khi về đến Vương phủ, nhìn tên mình trên bảng vàng sắc phong tập tức Vương phi mới thỏa dạ. Hơn nữa, Thiên Vũ lại đối xử rất công bằng, ngay cả đệ nhất mỹ nhân như Huệ Chi cũng không được sủng ái hơn.
Tần Thao Ngọc nắm tay chàng nói :
- Tướng công, bọn tiếp đều là người học võ, lẽ nào không được theo chàng hành hiệp mà cứ ru rú trong nhà như tiểu thư khuê các, yếu ớt?
Thiên Vũ tát yêu nàng rồi bảo :

- Giang hồ tanh máu nào phải chỗ của các giai nhân. Các nàng thay ta bảo vệ phụ mẫu và Sơn nhu là đã góp phần vào cuộc chiến giáng ma.
Huệ Chi tủm tỉm cười :
- Trách nhiệm ấy giờ chỉ mình thiếp gánh vác vì bốn nàng kia đều đã mang vương tôn trong bụng, còn bảo vệ được ai nữa.
Các nàng thẹn thùng cúi mặt. chàng mừng rỡ khen :
- Tốt lắm. Ba vị nhân gia sẽ rất vui khi biết tin này.
Trần Bạch Lan cất tiếng :
- Tướng công mau vào trong tắm gội. Thiếp đã dặn a hoàn pha nước nóng.
Bọn Tân Long, Cốc Vu, Lâm Kiều, Cô Hạc chờ các đại tẩu hỏi han xong mới dám bước lại chào :
- Chúng tiểu đệ mừng đại ca được bình an trở về.
Phi Hồ bật cười :
- Tên Đại Ty Thử này cũng thành tiểu đệ của Thiên Vũ rồi sao?
Họ Lâm nhơn nhơn đắc ý :
- Đã là người của Kiếm Minh thì xưng hô như vậy có gì sai?
Chiếc mũi to của gã đỏ hồng lên vì rét trông rất hài hước.
Thiên Vũ vào trong vấn an Lục gia, Lục mẫu rồi mới tắm rửa thay áo. Trong buổi tiệc tẩy trần, chàng thuật lại cuộc Nam du của mình. Lục mẫu giận dỗi trách :
- Vũ nhi thật là khinh xuất mới đem thân vào chốn hang hùm. Lỡ có bề gì thì chúng ta làm sao sống nổi.
Thiên Vũ cúi đầu nhận lỗi. Chàng ăn cơm xong, bảo Yến Vân trao Sơn nhi cho mình, đặt con vào lòng rồi uống rượu với mọi người. Hài nhi đã gần tròn một năm, bụ bẫm, cứng cáp, luôn miệng bi bô cười nói.

Tình Ma

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 19
Phụ thù báo phục Song ma tử
Thiên hạ thanh bình tà giáo vong

Hôm sau, đoàn người ngựa đăng trình trở lại Cối Kê để chuẩn bị cho đại hội bầu Minh chủ sắp tới. Lục gia và Lục mẫu ở lại Vương phủ. Thiên Vũ chẳng ham thích gì chút hư danh nhưng muốn nhân dịp

này gài một chiếc bẫy lớn để bắt cho được cừu nhân là Tình Ma.
Họ đến Tổng đàn Kiếm Minh trưa ngày đầu tháng hai. Nơi đây có hệ thống liên lạc bằng chim câu với Tổng đàn Cái bang ở Lạc Dương.
Bàn bạc với các trưởng bối xong, chàng gọi hai tên hán tử phụ trách thông tin, trao cho chúng một phong thư hỏa tốc để gởi cho Bát Chỉ Thần Cái Lương Giai.
Năm ngày sau, thông qua mấy vạn đệ tử Cái bang trên cả nước, lời khiêu chiến của Thiếu hội chủ Kiếm Minh với hai lão Tình Ma và Quỷ Ảnh Ma Đao được loan truyền khắp võ lâm. Thiên Vũ thách thức hai lão liên thủ quyết đấu với chàng trong ngày đại hội. Nếu họ thắng, chàng sẽ trao trăm vạn lượng vàng của Kim Cung.
Sự kiện này làm chấn động giang hồ, hào kiệt tam sơn ngũ nhạc không thể bỏ qua cuộc chiến kinh thiên động này nên tìm đủ mọi cách có mặt ở Ngọc Nữ Phong.
Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên và Điểm Thương Nhất Kiếm Trương Hoành đã đem mười vạn lượng bạc đến Võ Đang sơn gặp Thanh Vân đạo trưởng để chuẩn bị đại hội.
Trong thời gian này, Thiên Vũ gác bỏ mọi sự, ngày đêm khổ luyện võ công ở trong trại của Thần Đao đường, cách Kiếm Minh bốn dặm về hướng Bắc. Quán Hưu, Cốc Vu chịu trách nhiệm bảo vệ còn Huệ Chi và Phi Hương túc trực hầu hạ cơm nước.
Họ không nói ra nhưng trong lòng rất lo lắng vì bản lãnh của hai lão ma hợp lại e trên đời không ai là đối thủ. Liệu Thiên Vũ có dịch lại chăng?
Lúc đầu, thấy ái tử quá liều lĩnh, Long Nữ khuyên can. Thiên Vũ liền trấn an bà :
- Xin mẫu thân hãy tin vào hài nhị Dưới chiêu Tâm Kiếm Tề Phi thì không ai toàn mạng được.
Sáng ngày mùng chín, Phi Hồ chạy gọi Thiên Vũ về Tổng đàn gấp vì có Kiếm lão nhân đến thăm. Chàng mừng rỡ dắt hai ái thê phi nhanh như tên bắn.
Cung Kính Đình đang đàm đạo với Long Nữ, Đồng Kỳ Xương và Trần Thanh Thư.
Chàng sụp xuống gọi :
- Can gia, hài nhi mừng được gặp lão nhân gia.
Huệ Chi và Phi Hương cũng quỳ theo. Họ Cung cười ha hả :
- Ta nghe nói Vũ nhi có đến sáu vị nương tử, còn bốn nàng nữa đâu?
Thiên Vũ gật đầu, bảo Phi Hương vào gọi họ ra.
Yến tẩy trần được dọn lên, mọi người quây quần đông đủ. Cung Kính Đình vuốt râu hỏi nghĩa tử :

- Ta nghe đồn ngươi thách đấu với Bá Câu và Nam Cung Bách, phải chăng đã luyện thành chiêu Tâm Kiếm Tề Phi?
Thiên Vũ xác nhận :
- Hài nhi may mắn thành công nhưng chỉ mới đến mức phi kiếm đả thương người trong vòng hai trượng.
Họ Cung hào hứng bảo :
- Được vậy cũng đã là vô địch rồi. Mau ra sân biểu diễn ta xem.
Toàn bộ nhân thủ Kiếm Minh đều tập trung trước sân để xem thiếu chủ trổ tài.
Thiên Vũ bảo Quán Hưu và Cốc Vu cắm hai thân cây cao bằng đầu người, cách nhau ba bước chân. Chàng ước lượng khoảng cách, quán chú công lực vào tiểu đao rồi xuất chiêu. Thanh đao như tia chớp bạc rời tay tả, chụp xuống hai thân cây rồi quay lại nằm gọn trong tay chàng.
Cử tọa thấy hai khúc cây vẫn còn nguyên vẹn, không khỏ ngỡ ngàng. Kiếm lão nhân mỉm cười, phất tay áo. Một đạo kình phong xô đến khiến hai thân cây rơi ra từng khoanh mỏng, chỉ còn lại một đoạn cao đến thắt lưng người. Tiếng hoan hô vang dậy như sấm.
Cung Kính Đình giơ ngón cái khen ngợi :
- Chỉ năm năm sau thì ngươi sẽ là bậc kiếm tiên.
Chàng nhận khăn từ tay Bạch Lan lau mồ hôi trán, rồi đáp :
- Chiêu này rất tổn hao công lực, không thể tùy tiện xuất chiêu được. Muốn tập đại thành thì phải có công lực trên hai hoa giáp mới đủ.
Mọi người kéo nhau vào đại sảnh dự yến. Ai nấy đều tin tưởng vào chiến thắng của Thiên Vũ.
Thiên Cơ thư sinh Khúc Vệ trình bày cho quần hào nghe những gì lão đã làm để đối phó với lực lượng Ma Hỏa giáo :
- Kính cáo chư vị, Ma Hỏa giáo lấy Ngũ Hành làm căn bản nên các Đường đều có sở trường riêng. Ví dụ như :
- Bạch Kim đường thiện dụng phi phủ, chuôi búa có xích sắt dài gần trượng, tấn công từ xa rất lợi hại.
- Xích Hỏa đường có Tử Diệm Hỏa Đồng phun độc hỏa xa mười thước.
- Thanh Thủy đường sử dụng Thủy Đồng phun độc thủy.
- Hoàng Mộc đường giỏi nghề phóng thương gỗ, trăm phát không sai.
- Hắc Thổ đường dùng đá làm vũ khí, thủ pháp phóng phi thạch rất điêu luyện.
Dựa trên sở trường của đối phương, lão phu đã chế tạo ra một loại khiên mây bọc da trâu dầy, có thể xếp lại được. Tấm khiên này giúp

nhân mã Kiếm Minh chống lại độc hỏa, độc thủy và phi thạch. Còn phi phủ và phi thương sẽ do đội cung tên và ám khí của Thần Xạ đường đối phó. Nhờ cố công rèn luyện nên bản lãnh các võ sĩ của chúng ta đã tiến bộ nhiều, đủ sức đối phó với bất cứ lực lượng nào. Nhất là Thất Tinh đường và Thần Đao đường, mỗi người đều lợi hại hơn hẳn một cao thủ nhị lưu trên giang hồ.
Thiên Vũ phấn khởi vòng tay cảm ta :
- Kiếm Minh từ ngày được nhị vị về phò tá đã hùng mạnh hơn xưa.
Long Nữ lộ vẻ băn khoăn :
- Điều quan trọng nhất là chúng ta phải chia lực lượng để trấn giữ Tổng đàn.
Thiên Vũ cười đáp :
- Mẫu thân chớ lọ Chúng ta cứ kéo toàn bộ nhân thủ lên Võ Đang sơn. Hài nhi sẽ điều một ngàn quân triều đình của phủ Hà Nam đến giữ nhà dùm. Bọn chúng dù có ăn gan hùm cũng chẳng dám tấn công.
Mọi người đồng thanh khen phải. Hôm sau, chờ Tuần phủ đưa quân đến, gần ngàn cao thủ Kiếm Minh lên đường.
Đại kỳ Kiếm Minh cắm trên xe song mã của Long Nữ, phất phới tung bay trong ngọn gió xuân. Tổng đàn giao lại cho Hỏa Diện Trường Thủ coi sóc.
Trưa ngày mười bốn tháng hai, đoàn nhân mã đến chân núi. Mấy ngàn chiếu lều kiểu Mông Cổ đã được dựng sẵn để tiếp đón quần hùng. Mỗi môn phái đều có khu dành riêng.
Tổng cộng anh hào các lộ lên đến gần bảy ngàn người, đông đảo nhất trong lịch sử võ lâm. Tuần phủ Hà Nam đã nhận được thư của Ngũ vương gia nên yên tâm. Nếu không lão phải điều binh đến phòng hờ một cuộc nổi loạn.
Chiếc lều lớn ở giữa dành cho Long Nữ cùng sáu vị thiếu phu nhân và tiểu hài nhi Thiên Sơn. Trương Hoành biết tính nữ nhân không chịu được dơ bẩn nên dựng riêng một phòng tắm quây kín đáo ngay sau đại bản doanh. Nước suối đã đổ đầy trong mười chiếc lu sành lớn.
Thanh Từ đạo trưởng và hai lão Trương Hoành, Lâm Thuyên là người chịu trách nhiệm tổ chức đại hội này nên tất bật đón tiếp quần hùng. Hai ngàn vò rượu ngon và hơn vạn chiếc bánh bao đã sẵn sàng cho bữa chiều.
Cuối giờ Thân, ban tổ chức đi mời toàn bộ lên bình đài trên sườn núi để họp mặt.
Ngoài dãy bàn dành cho chư vị Chưởng môn, long đầu các phái,

quần hùng đều ngồi xuống đất, quây quần theo môn hộ hoặc theo từng nhóm quen biết.
Thanh Vân đạo trưởng, Chưởng môn phái Võ Đang là chủ trì nên đứng dậy tuyên bố :
- Kính cáo chư vị anh hùng, đại hội ngày mai là để tuyển chọn Minh chủ cho võ lâm. Nhưng cũng có thể biến thành cuộc ác chiến đẫm máu nhất trong lịch sử giang hồ. Theo tin tức của Cái bang thì lực lượng Hồng giáo ở phía tây, khoảng bảy trăm người, do Đại Lai Hoạt Phật thống lãnh chỉ còn cách nơi đây hai trăm dặm. Thần giáo của Quỷ Ảnh Ma Đao cũng đã có mặt trong huyện thành. Riêng Bá Câu và Ma Hỏa giáo vẫn chưa thấy xuất hiện nhưng không loại trừ khả năng đang tiến về núi Võ Đang. Nếu sáng mai, ba lực lượng tà ma này xuất hiện và xảy ra cuộc tử đấu của Thương thiếu hiệp với hai lão đại ma đầu thì chúng ta phải hết sức cảnh giác. Vạn nhất, họ Thương thua trận thì bọn chúng sẽ nhân dịp này tàn sát đồng đại võ lâm để nắm quyền bá chủ. Lúc đó máu sẽ chảy thành sông. Bần đạo mong chư vị vì an nguy của võ lâm mà bạt đao chống cự đến cùng. Phần Ma Hỏa giáo với những vũ khí độc địa sẽ do Kiếm Minh đối phó. Phe Thần giáo và Hồng giáo sẽ là của chúng ta.
Đạo trưởng vừa dứt thì lời thì một đại hán đứng lên dõng dạc thét lớn :
- Chúng ta quyết xả thân vì đại nghĩa võ lâm.
Bảy ngàn người đồng thanh lập lại :
- Xả thân vì đại nghĩa.
Sáu trăm đệ tử Cái bang và Võ Đang mau chóng ôm hơn ngàn vò rượu và một núi bánh bao đến phân phát cho mọi người. Mấy chục lò bánh và tửu quán ở huyện thành Nam Dương đã nhận được hợp đồng béo bở này.
Mỗi người được chia hai chiếc thật to và nóng hổi. Còn bảy ngàn chiếc nữa đang nằm trong nồi hấp, dành cho bữa điểm tâm.
Một người bỗng đứng lên hỏi :
- Không biết phái Võ Đang được vị Mạnh Thường Quân nào cúng dường mà lại chiêu đãi anh hùng thiên hạ hậu hĩnh như vậy?
Thanh Vân đạo trưởng cười đáp :
- Vị đại chủ ấy chính là Hội chủ Kiếm Minh Long Nữ Tiêu Phi Phượng.
Trời sụp tối, hàng ngàn cây đuốc nhựa thông được đốt lên, soi sáng cả một vùng sườn núi. Vì không đào đâu ra bảy ngàn cái chén uống rượu nên mọi người chuyền tay nhau vò rượu mười cân uống rất hào hứng. Họ xôn xao bàn tán về thịnh hội sáng mai.

Tiệc mới giữa chừng, một lão già da đen nhẻm, tóc bạc phơ phơ, dáng vóc khôi vĩ, mặc y phục Hồi tộc đứng dậy nói :
- Lão phu là Ba Đồ Lưu ở Tân Cương, nghe đồn đại rằng giang hồ mới xuất hiện một bậc kỳ hiệp là Thương Thiên Vũ, muốn được bái kiến để bàn một việc đại sự.
Quần hào đồng thanh thắc mắc :
- Lạ thật, sao Thương thiếu hiệp không ra dự tiệc?
Long Nữ bảo nhỏ thị tỳ hầu cận. Nàng nhanh nhẹn phi thân về phía bản doanh.
Thiên Vũ đang chơi đùa với Sơn nhi, được lệnh mẫu thân vội ra ngay.
Thấy chàng xuất hiện, quần hào hoan hô nhiệt liệt.
Long Nữ bảo nhỏ :
- Vũ nhi, lão già kia muốn gặp ngươi để bàn đại sự gì đó.
Chàng bước đến gần lão, vòng tay nói :
- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, xin bái kiến lão trượng.
Lão ngắm nghía chàng rất kỹ rồi rút thanh bảo kiếm trên lưng đưa cho chàng.
Thiên Vũ không hiểu nhưng vẫn nhận lấy, rút ra xem thử. Dưới ánh đuốc, bảo kiếm tỏa ánh thanh quang rực rỡ. Chàng thuận tay múa vài đường, thấy rất vừa tay. Lão già người Duy Ngô Nhĩ cúi xuống nhặt một cục đá bằng nắm tay, bảo chàng chặt thử. Thiên Vũ tung đá lên, vung kiếm chém đá vỡ thành bốn mảnh dễ dàng. Mọi người ồ lên kinh ngạc trước thanh thần kiếm.
Cung Kính Đình bước đến cầm lấy kiếm quan sát thật kỹ rồi hỏi Ba Đồ Lưu :
- Phải chăng đây là thanh Thất Tinh Thanh Mang của Âu Dã Tử đời Hán?
Ba Đồ Lưu gật đầu khâm phục :
- Tiên sinh kiến văn quảng bác, tại hạ xin bái phục.
Kiếm lão nhân trao kiếm lại cho lão rồi trở về bàn. Thiên Vũ hỏi :
- Chẳng hay lão trượng đưa bảo kiếm cho tại hạ xem với ý gì?
Lão buồn rầu nói :
- Lão phu là tùy tướng của Vương Tử đất Tân Cương, được lệnh đem lễ vật chúc mừng năm mới dâng lên Hoàng đế Đại Minh. Không ngờ lúc đi ngang qua rặng Tần Lĩnh, bị một toán cường đạo bịt mặt vây đánh, cướp mất vàng bạc châu báu. Mười dũng sĩ đã hy sinh, chỉ còn lại lão phu và bốn người nữa. Muốn trở về quê gặp mặt thê tử lần cuối rồi chịu chém nhưng tiền bạc chẳng còn. Nghe đồn thiếu hiệp là người trượng nghĩa và cũng là đệ nhất kiếm thủ đương đại

nên tìm đến đây dâng bảo kiếm đổi lấy ngàn lượng bạc làm lộ phí hồi hương. Thanh thần kiếm này do tổ phụ của lão nhặt được trong dãy Thiên Sơn. Xin thiếu hiệp nhận lấy mà tảo trừ yêu nghiệt, tạo phúc cho võ lâm.
Thiên Vũ tư lự một lát rồi hạ giọng nói nhỏ :
- Tại hạ chính là Ngũ vương gia của Đại Minh. Lát nữa sẽ viết một tấu chương cho lão trượng đem đến Nam Kinh. Minh đế xem xong sẽ giáng chỉ gỡ tội cho lão trượng trước mặt Vương tử Duy Ngô Nhĩ. Tiền lộ phí thì tại hạ xin tặng ba ngàn lượng bạc. Còn bảo kiếm xin lão trượng thu hồi về làm vật báu truyền gia.
Thấy lão tỏ vẻ ngờ vực, chàng rút kim bài Vương gia cho lão xem.
Ba Đồ Lưu thất kinh quỳ xuống khấu kiến :
- Tân Cương sứ thần xin khấu kiến Vương gia.
Khoảng cách khá xa và hai người lại nói nhỏ nên đám hào kiệt không nghe được.
Họ chỉ ngạc nhiên khi thấy lão già dị tộc lại dùng đại lễ với Thiên Vũ. Trong võ lâm, chỉ có các Chưởng môn bạch đạo mới biết chàng là Vương gia.
Thiên Vũ đỡ lão dậy, ân cần bảo :
- Đây không phải là triều trung, sứ giả bất tất phải đa lễ. Tối nay xin đến đại doanh Kiếm Minh bàn bạc.
Đến cuối canh hai, quần hùng chia tay vào lều nghỉ ngơi, dưỡng sức cho trận chiến ngày mai. Năm gã sứ giả Tân Cương theo Thiên Vũ về liều. Ba Đồ Lưu lấy tấu chương của Vương Tử ra dâng lên cho Thiên Vũ ngự lãm. Chàng nhìn qua những dòng chữ và dấu ấn ngoài phong bì, gật đầu trả lại cho lão.
Long Nữ đã biết chuyện, bà bảo Lâm Thuyên đưa cho họ Ba tấm ngân phiếu năm ngàn lượng. Thiên Vũ cũng thảo gấp một phong thư để lão dâng lên Minh Mục Tôn.
Bọn sứ giả cảm kích quỳ xuống lạy tạ.
Ba Đồ Lưu kính cẩn thưa :
- Cung bẩm Vương gia, người Duy Ngô Nhĩ chỉ thiện dụng đao, thương, cung tiễn chứ không hề biết kiếm pháp. Nếu thần kiếm nằm trong tay tiểu nhân chỉ uổng phí mà thôi. Xin Vương gia vì lòng thành của tiểu nhân mà nhận lấy, nếu không bọn sứ giả chúng tôi quyết không đứng dậy.
Thiên Vũ không làm sao được đành phải nhận, chàng bảo lão :
- Ba sứ giả đã có lòng thì bổn Vương gia xin cảm tạ nhưng lão cũng phải nhận của ta vài vật mọn để đem về làm quà cho thê tử.
Ba Đồ Lưu nghe giọng chàng kiên quyết, không dám chối từ, lạy tạ

rồi đứng lên.
Chàng hỏi lão :
- Chẳng hay Ba sứ giả được bao nhiêu nhi tử?
- Cung bẩm Vương gia, tiểu nhân chỉ có ba nữ nhi.
Chàng gật đầu, bảo Yến Vân lựa lấy một số trang sức để tặng cho ba vị tiểu thư.
Yến Vân biết bảo kiếm này đối với trượng phu vô cùng quý giá nên lấy sáu món châu báu rất đẹp bỏ vào hộp gỗ lót nhung, đem ra đặt trên bàn. Dưới ánh đèn, những viên ngọc quý cẩn trên nền vàng lấp lánh chói lòa. Mấy món nữ trang này trị giá không dưới năm ngàn lượng vàng. Ba Đồ Lưu bàng hoàng, run rẩy nhận lấy, hết lời cảm tạ Vương phi, cáo từ trở về lều.
Thiên Vũ rút thanh thần kiếm ra khỏi vỏ, thêm tự tin vào chiến thắng. Tiểu đao dù quý báu chẳng thua thần kiếm nhưng chỉ sắc bén một bề nên không phát huy được hết uy lực của kiếm chiêu. Đao pháp và kiếm pháp khách nhau căn bản ở hình dạng, cấu tạo của vũ khí.
Đầu giờ Thìn sáng hôm sau, quần hào tụ tập quanh khán đài gỗ và được mời lót dạ bằng bánh bao. Dù chẳng ngon lành gì nhưng đây là phương pháp thích hợp nhất để giải quyết bao tử của hơn bảy ngàn người.
Cuối giờ Tỵ, vẫn chưa thấy quần ma xuất hiện nên ban giám đài đành phải khai mạc đại hội. Chín chiếc đại cổ gióng lên những hồi trống hùng dũng, kích động hào khí của quần hùng.
Tuệ Không đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự bước ra tuyên cáo :
- Đã đến giờ lành, lão nạp xin long trọng tuyên bố khai mạc đại hội tranh chức Minh chủ võ lâm. Ban giám đài gồm có lão nạp và Chưởng môn các phái Võ Đang, Nga Mi, Điểm Thương, Hoa Sơn và Côn Lôn. Không phân biệt hắc bạch, chính tà nhưng tuyệt đối không là kẻ đại ác mới được thượng đài. Không được dùng hỏa khí, độc dược và ám khí. Đài quy chỉ bấy nhiêu nhưng lão nạp xin nhắc nhở chư vị nên vì đức hiếu sinh của trời đất mà nương tay với nhau, đừng gây sát nghiệp.
Bỗng có giọng ồm ồm từ dưới vọng lên :
- Này lão hoà thượng, huynh đệ chúng ta ba người lúc sinh đã cùng một bào thai, lớn lên học chung một thầy, đánh nhau với ai cũng ra tay cùng một lúc. Như vậy sẽ thi đấu thế nào?
Phi Hồ buột miệng hỏi :
- Thế các ngươi có lấy chung một vợ không?
Quần hào phá lên cười nắc nẻ. Tuệ Không đại sư cố nén cười đáp lại :

- Đây quả là việc hi hữu nhưng nếu tam vị muốn trổ tài xin cứ thượng đài. Nếu không có cao thủ nào tiếp cả ba vị một lượt thì sẽ hạ hồi phân giải.
Lão tăng vừa dứt lời thì từ trong đám đông, ba bóng đen lướt thẳng lên đài. Chỉ một môn khinh công cũng đủ chứng tỏ bọn chúng không tầm thường.
Đó là ba hán tử người tầm thước, to ngang, mặt mũi ngây ngô và giống nhau như đúc. Có lẽ phụ mẫu họ sợ khó phân biệt nên đã xâm lên huyệt mi tâm của mỗi người, tùy theo thứ tự nhất, nhị, tam.
Tuệ Không đại sư đã trở lại bàn giám đài. Thiết Phất sư thái, Chưởng môn phái Nga Mi lên tiếng :
- Xin tam vị cho biết tính danh, tuổi tác, quê quán và sư thừa.
Gã có một chấm trên trán chắc là đại ca nên đại diện đáp :
- Huynh đệ tại hạ người đất Phúc Châu, ba mươi tuổi, họ Tề, sư phụ là Mân Cương Thần Tẩu.
Sư thái hỏi tiếp :
- Nếu may mà tam vị tranh được chức Minh chủ thì ai sẽ đảm nhận trọng trách?
Cả ba nhất tề đáp :
- Mỗi người làm Minh chủ một ngày.
Quần hùng vừa tức cười vừa bực bội, quát đuổi chúng xuống :
- Làm gì có chuyện vớ vẩn như vậy. Ba ngốc tử kia hạ đài đi thôi.
Thiên Vũ sợ chúng ngây ngô làm mất ý nghĩa đại hội nên tung mình lên, vòng tay nói :
- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, xin được lãnh giáo tam vị.
Ba gã nhìn chuôi kiếm trên vai chàng tỏ ý ngán sợ. Tề Nhị ấp úng :
- Anh em ta nghe nói công tử là thiên hạ đệ nhất kiếm nhưng không hiểu công phu quyền cước thế nào?
Mọi người ồ lên, thầm khen chúng ranh ma.
Thiên Vũ gật đầu :
- Tại hạ cũng học được mấy chiêu, mong tam vị chỉ giáo thêm.
Anh em họ Tề đắc ý, ưỡn ngực đáp :
- Nếu công tử đã có lòng học hỏi thì anh em ta tiếc gì mà không chỉ giáo cho.
Thấy bọn ngốc dám ngông cuồng trước mặt chàng, cử tọa bật cười. Nhưng chúng vẫn thản nhiên vung quyền giáp công. Là anh em đồng thai nên ba gã tâm ý tương thông, phối hợp nhịp nhàng và lợi hại.
Thiên Vũ ung dung dùng Thiên Biến Thần Bộ xoay chuyển trong lưới quyền phong mãnh liệt. Ba gã thấy có lúc quyền đã chạm vào người chàng mà lại trượt đi nên sinh lòng sợ hãi, vận toàn lực tấn công.

Quyền chiêu cương mãnh, ào ào như bão táp. Hết trăm chiêu, chàng đã nắm được lộ số võ công của chúng liền dỡ pho quyền pháp Cô Lâu và Phục Lôi, đánh liền một hơi mười mấy chiêu. Tam ngốc tử trúng liền mấy chục quyền, đau đớn thét lên be be nhưng vẫn lăn xả vào.
Chàng biết chúng luyện công phu Thiết Bố Sam, da thịt rắn chắc, khó mà đả thương được. Thiên Vũ nổi hào khí, song quyền, song cước điên đảo tung hoành, đánh cho chúng thất kinh hồn vía. Khi chàng dồn đến năm thành công lực vào quyền chiêu thì chúng không còn chịu nổi nữa. Chiêu nào cũng nặng như núi khiến xương cốt, lục phủ ngũ tạng họ Tề chấn động và đau nhức. Ba gã sợ chết nên nhảy xuống khỏi đấu trường, sụp xuống vái lia lịa :
- Xin tha mạng. Công tử mà đánh thêm mấy quyền nữa thì chắc bọn ta du địa phủ mất.
Chàng mỉm cười, phất tay áo đỡ chúng lên rồi hỏi :
- Tam vị Ở Phúc Châu xa xôi sao lại lạc bước đến đây?
Tề Đại rầu rĩ đáp :
- Con gái Phúc Châu chê bọn ta ngốc nghếch nên không chịu lấy. Mẫu thân bèn cho mấy trăm lượng bạc để xuất đạo giang hồ tìm vợ. Chẳng ngờ đi đến Hà Nam bị bọn kỹ nữ gạt gẫm lấy hết. Tiến thoái lưỡng nan vì sạch túi. Nghe đồn ở đây tổ chức đại hội bầu Minh chủ nên liều mạng lên thử tài, biết đâu nhờ đông mà đắc thủ, làm Minh chủ vài tháng kiếm lộ phí về quê.
Toàn trường nghe xong, không sao nhịn được cười. Tuệ Không đại sư cũng phải nhếch mép.
Thiên Vũ bảo chúng :
- Thấy ba vị trung hậu, ta chỉ cho một chỗ dễ kiếm bạc và tìm vợ. Đó là Tổng đàn Kiếm Minh. Nơi ấy trả lương rất hậu và có hàng trăm giai nhân chưa chồng.
Ba gã mừng rỡ nhìn nhau rồi đồng sụp xuống hô :
- Đại ca.
Thì ra dù ngốc nhưng chúng cũng được nghe truyền tụng về cách xưng hô của thuộc hạ Kiếm Minh với vị Thiếu chủ.
Chàng dắt chúng xuống đài, giao cho Phi Hồ dạy dỗ quy củ. Bỗng Dạ Miêu Nhi chạy vào báo tin phái đoàn của Bá Câu, Nam Cung Bách và Hồng giáo còn cách chân núi một dặm.
Mọi người lắng nghe, thấy có tiếng trống, tiếng chiêng vọng lại. Lát sau, lá đại kỳ Thần giáo thêu hình Thái Cực xuất hiện bên cạnh lá cờ đỏ, thêu hình Pháp Luân bằng chỉ vàng của Hồng giáo.
Trên bình đài còn có một khoảng trống ở góc tây. Một ngàn giáo

chúng áo trắng và bảy trăm Lạt ma áo hồng đến đấy. Nam Cung Bách và Triệu Bá Câu song song tiến lên đài, Hoạt Phật đứng tại chỗ. Hôm nay Nam Cung Bách mặc hoàng bào, đầu đội mũ đạo sĩ, còn Bá Câu toàn thân hắc y, túi vải trùm đầu cũng một màu đen kịt. Nam Cung Bách ra vẻ tôn sư một phái, vòng tay chào ban giám đài và hào kiệt thiên hạ :

- Lão phu và Triệu huynh theo lời thách đấu của Thương Thiên Vũ nên đến đây phó ước. Cuộc đấu này không phải để tranh chức Minh chủ nên có làm gián đoạn thịnh hội của chư vị thì xin thành thật cáo lỗi. Mời Thương thiếu hiệp thượng đài.

Thiên Vũ đã chờ sẵn, lập tức tung mình lên đứng đối diện với song ma, thần thái rất ung dung. Chàng rút trong ngực áo ra một cuộn giấy cột lụa xanh, giơ cao nói :

- Đây là trăm tờ ngân phiếu một vạn lượng hoàng kim, tại hạ xin ban giám đài thu giữ. Nếu hai vị giết được Vũ mỗ sẽ nhận lại từ tay ban giám đài.

Bá Câu bật cười ghê rợn :

- Tiểu tử hôm nay đã tận số. Dù Kim Tỏa lão nhân sống lại cũng không chịu nổi sự giáp công của chúng ta.

Thiên Vũ lặng lẽ chẳng nói một lời, riút bảo kiếm ra thủ thế. Hai lão ma thấy thần kiếm tỏa thanh quang, tưởng chàng ỷ vào thần vật nên cũng yên lòng. Vì đối với bậc đại cao thủ, khi giao đấu, chân khí dồn vào lưỡi kiếm nên dù đối phương có thần binh cũng không thể dễ dàng chặt gãy được. Huống hồ hai lão đã tập luyện đấu pháp liên thủ, phối hợp Ma Đao và Cô Lâu kiếm pháp, tự tin rằng Thiên Vũ chẳng có cách nào phát huy tác dụng của thần kiếm.

Quỷ Ảnh Ma Đao cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử tự hào võ công vô địch, chắc không thèm xuất thủ trước. Lão phu xin bêu xấu vậy.

Dứt lời, cả hai xông vào nhanh như ánh chớp, kiếm khí, đao quang tỏa ngút trời.

Thiên Vũ nhẹ nhàng vung Thất Tinh Thanh Mang chống đỡ. Hơi lạnh từ tâm kiếm tỏa ra dàn dụa, rát mặt đối phương. Hai lão e ngại thần vật nên né tránh đụng chạm, tận dụng một chiêu thức hiểm độc, kẻ trước người sau nhắm vào các yếu huyệt. Kiếm ảnh Cô Lâu như những vòng thép của tử thần lởn vởn quanh mình đối thủ. Thanh Ma Đao cũng không chịu kém, loang loáng khống chế hậu tâm Thiên Vũ. Chàng sử dụng Thiên Biến Thần Bộ xuyên qua màn lưới kiếm đao, bình tĩnh chiết chiêu. Lâu lâu, tả thủ lại vỗ ra mấy chiêu chưởng, song cước cũng rình rập tấn công hạ bàn song ma.

Quần hào say mê theo dõi cuộc chiến vô tiền khoáng hậu này. Họ thấy Thiên Vũ phối hợp nhuần nhuyễn tuyệt kỹ, ngang nhiên cầm cự với hai đại ma đầu thì lòng họ rất khâm phục nhưng không khỏi lo thầm.
Đã hơn hai trăm chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Thiên Vũ quát lên như sấm, tung mình lên không, chuyển thần kiếm qua tay tả, hữu chưởng giáng một chiêu Thần Long Vân Hiện. Chưởng kình nặng như núi Thái ập xuống đầu đối thủ. Song ma cùng vung tay tả lên chống đỡ. Tu vi của hai lão thâm hậu hơn nên kình phong đã đẩy chàng văng ngược lên hai trượng.
Thiên Vũ vẫn không bỏ cuộc, lao xuống vươn tay hữu làm như muốn xuất thêm một chưởng nữa. Song ma cười nhạt, đứng sát nhau hợp chưởng phản công. Nhưng không ngờ từ bàn tay hữu không hề có chút chưởng kình nào và Thiên Vũ đã dùng phép Thiên Cân Trụy rơi nhanh xuống mặt đài. Chân vừa chạm sàn gỗ thì thanh Thất Tinh Thanh Mang như ánh sao băng rời tay tả bay đến lượn vòng quanh hai lão ma.
Tếng gào thét thảm thiết vang dội trong màn mưa máu. Khi bảo kiếm trở về tay chủ nhân thì Nam Cung Bách và Triệu Bá Câu chỉ còn thân dưới, từ thắt lưng trở lên đã bị chém nát, lật sang một bên.
Quần hùng kinh hãi trước cái chết của song ma và chiêu Tâm Kiếm Tề Phi, chỉ được nghe truyền thuyết nên đứng lặng cả người. Khi tỉnh lại, họ gào lên hoan hô vang dậy, khiến chim muông trong khu rừng quanh Ngọc Nữ Phong sợ hãi đập cánh bay loạn xạ. Phi Hồ và Dạ Miêu Nhi phóng lên đài, trải mảnh vải trắng, cẩn thận nhặt bốn đoạn thân người gói lại.
Long Nữ Tiêu Phi Phượng được sáu nàng dâu dìu lên, theo sau là lục vị bái đệ của Thiên Long. Hoàng Diện Tú Sĩ là người tinh minh nên đã mượn ngay phái Võ Đang một chiếc bàn nhỏ và một lư hương đem lên đài. Long Nữ sụt sùi cắm nhang vào lư, khấn vái :
- Tướng công, kẻ đại cừu là Tình Ma Mễ Hồng đã bị Vũ nhi phân thây, không uổng công thiếp hơn hai mươi năm gượng sống. Xin anh linh tướng công về đây chứng giám.
Bọn Kiếm Minh lục hiệp và phu thê Thiên Vũ đang quỳ lạy nên không thấy được hành động của Long Nữ. Bà rút tiểu đao trong lưng ra đâm thẳng vào ngực mình để tự sát để đoàn tụ với trượng phu chốn suối vàng.
Quần hào kinh hãi chẳng kịp la lên thì huống hồ gì là can thiệp. Nhưng có một người nãy giờ đứng sát bên mộc đài đã nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Long Nữ nên cảnh giác. Người này thân pháp nhanh

như điện chớp đã kịp bay đến chụp tay bà. Đó là Kiếm lão nhân Cung Kính Đình. Họ Cung đoạt đao xong, điểm Thuỵ huyệt Long Nữ rồi giao cho Yến Vân, Huệ Chi.
Thiên Vũ sụp xuống lạy tạ :
- Nếu Can gia không nhanh tay thì Vũ nhi sẽ hối hậnsuốt đời.
Quần hào xôn xao không biết lão này là ai mà võ công tuyệt thế và được Thiên Vũ gọi bằng nghĩa phụ. Chàng đứng dậy, vòng tay :
- Kính cáo chư vị anh hùng, can gia của tại hạ chính là Kiếm lão nhân mà võ lâm thường truyền tụng.
Quần hào không ngờ lão này đã trên trăm tuổi mà vẫn còn tại thế, dung mạo lại trẻ trung, chứng tỏ đã tu đến bậc đại tiên. Họ reo hò hoa hô nhiệt liệt :
- Kính mừng lão thần tiên.
Họ Cung vòng tay đáp lễ rồi cùng bọn người Kiếm Minh xuống đài.
Hoạt Phật và các Lạt ma Hồng giáo thấy bản lãnh Thiên Vũ đã đến mức phi kiếm sát nhân nên sinh lòng sợ hãi. Nhưng đã đến đây rồi, lẽ nào lẳng lặng rút lui, còn gì thanh danh Tây Tạng?
Hoạt Phật cùng mười Hộ giá Thiên Long rời chỗ, thượng đài. Chỗ Thiên Vũ đứng sát mé đài phía đông còn Hoạt Phật ở phía tây. Hoạt Phật bước đến trước mặt Thiên Vũ, chắp một tay lên ngựa nói :
- Kiếm thuật của Thương thí chủ đã đến mức đại thành, lão nạp không dám so bì, chỉ xin lĩnh giáo vài thế chưởng.
Thiên Vũ cung kính đáp :
- Ban Nhược Thiền Chưởng của Hoạt Phật độc bá võ lâm, Vũ nhi không dám to gan chống chọi. Hơn nữa, có chàng rể nào mà lại quyết đấu với sư phụ của hiền thê bao giờ.
Cả Hoạt Phật lẫn quần hào đều ngơ ngác, chẳng hiểu chàng nói gì.
Từ dưới đài, một bóng hồng bay lên, phủ phục dưới chân Hoạt Phật :
- Sư phụ, đồ nhi Tần Thao Ngọc cúi đầu xin người đừng đấu với Thiên Vũ.
Lão nhận ra ái đồ, mỉm cười :
- Té ra họ Thương là rể quý của Hồng giáo Tây Tạng. Nhưng ta gả ngươi cho Liễu Tông Nguyên chứ đâu phải hắn.
Tần Thao Ngọc đứng lên thẹn thùng đáp :
- Sư phụ, Liễu Tông Nguyên đã bị Liễu Quân ám hại từ trước. Thiên Vũ nhận lời uỷ thác của Tông Nguyên nên mới giả làm họ Liễu để báo thù.
Hoạt Phật gật đầu :
- Ta đã hiểu rồi. Như vậy kinh văn của Thiếu Lâm Tự cũng do bàn tay của Thiên Vũ thu hồi về?

Chàng mỉm cười gật đầu.
Hoạt Phật giận dữ nói :
- Dù ngươi có là rể thì ta cũng muốn thử xem Ban Nhược Thiền Chưởng có uy lực thế nào đối với đệ nhất cao thủ Trung Nguyên.
Quần hùng không ngờ lão lạo tuyệt tình đến thế nên đồng thanh phản đối :
- Lão có giỏi thì cứ dùng Ban Nhược Thiền Chưởng chống với phi kiếm xem nào.
Tần Thao Ngọc đến bên trượng phu, thò tay vào lưng chàng lấy ra một vật, trở lại kề tai Hoạt Phật nói nhỏ :
- Thiên Vũ là người cương liệt, tất sẽ nhận lời đấu chưởng. Nhưng nếu sư phụ lỡ tay giết chàng thì lửa binh đao sẽ tràn ngập Tây Tạng, Bố Đà La Tự sẽ thành tro.
Lão giật mình :
- Tiểu nha đầu dám dọa ta đấy ư, Thiên Vũ là cái gì mà quan trọng đến thế?
Nàng đưa kim bài Vương gia cho lão rồi cười bảo :
- Chàng chỉ là Ngũ vương gia của Đại Minh thôi.
Hoạt Phật xem kỹ, biến sắc lẩm bẩm :
- Thật không ngờ được. Chút nữa là ta đã gây đại họa rồi.
Lão tươi cười nói với Thiên Vũ :
- Thôi được. Ngọc nhi đã hết lời cầu khẩn, ta cũng không tiện ép Vũ nhi giao đấu. Từ nay, Hồng giáo và võ lâm Trung Nguyên sẽ chung sống hoà bình.
Nói xong, lão xuống đài, dẫn mấy trăm Lạt ma rời Ngọc Nữ Phong.
Thanh Vân đạo trưởng đứng lên, bước ra hắng giọng nói :
- Kính cáo chư vị, cuộc báo thù cho cố Minh chủ Thương Thiên Long đã mỹ mãn.
Bần đạo xin anh hùng các lộ tiếp tục tranh tài để bầu Minh chủ mới.
Mấy ngàn người đồng thanh hô lớn :
- Thương Thiên Vũ. Thương Thiên Vũ.
Chưởng môn Võ Đang giơ hai tay trấn an quần hùng, hỏi lại :
- Vậy là chư vị đã đồng tâm đề cử Thương thiếu hiệp làm Minh chủ võ lâm?
- Đúng vậy.
Đạo trưởng trở lại bàn giám đài bàn bạc, lát sau lên tuyên cáo :
- Xét võ công và nhân phẩm, ban giám đài tán thành đề nghị của mọi người. Xin tân Minh chủ thượng đài.
Thiên Vũ ngượng ngùng, chậm rãi bước lên. Chàng vòng tay cảm tạ mọi người trong tiếng đại cổ vang rền.

Đại hội bế mạc lúc đầu giờ Ngọ. Quần hào hớn hở trở về quê cũ, lòng đinh ninh mình sẽ thuật lại trận đấu kinh hồn hôm nay. Danh hiệu Kiếm Tiên Thương Thiên Vũ sẽ được truyền tụng khắp sơn cùng thủy tận.
Lực lượng Kiếm Minh cũng lên đường trở lại Cối Kệ Thi hài Bá Câu được rắc Cương Thi tán để khỏi thối rữa. Một cuộc tế lễ vong hồn Thương Thiên Long sẽ được cử hành cạnh bờ sông Hán Thủy, nơi ông đã trầm mình.
Sự kiện Ma Hỏa giáo không tham gia đại hội khiến Thiên Vũ và Thiên Cơ thư sinh rất băn khoăn. Huệ Chi mỉm cười bảo :
- Biết đâu chúng liều mạng tấn công Tổng đàn Kiếm Minh nên bị quan quân triều đình giết sạch rồi.
Năm ngày sau, đoàn người ngựa về đến nhà mới biết lời tiên đoán của nàng là sự thật. Quan Tuần phủ và Tổng trấn Quân Vũ Hà Nam đang uống trà với Lý Long Miên, nghe báo Ngũ vương gia trở về, mừng rỡ bước ra báo công :
- Khải bẩm Vương gia, phụng theo diệu kế của Vương phi, bọn hạ quan điều hai vạn quân triều đình mai phục sẵn. Quả nhiên bắt gọn hơn ngàn tên giáo đồ Ma Hỏa giáo và bọn đầu sỏ. Ngoài các vũ khí độc hại, còn có ba ngàn cân hỏa dược. Một tên khai rằng số hỏa dược này dùng để phá hủy đỉnh núi Ngọc Nữ Phong cho đất đá đổ xuống đè chết mấy ngàn hào kiệt võ lâm đang dự đại hội.
Thiên Vũ biến sắc, không ngờ Nhiệm Bá Niên lại hiểm độc đến vậy. Chàng cũng đoán ra ai trong số sáu vị nương tử đã ngăn chặn được thảm hỏa khủng khiếp này.
Chàng gật đầu, phủ dụ :
- Nhị vị đáng mặt công thần. Bổn Vương gia sẽ xin Thánh hoàng ân thưởng chọ Ngày mai, Tuần phủ đưa công văn xuống Hồ Nam, truyền lệnh của ta bảo quan quân Hồ Nam thiêu hủy Tổng đàn Ma Hỏa giáo ở Nam Lĩnh, chém đầu bọn thủ lãnh và tha cho bọn giáo chúng về quê làm ăn.
Hai viên quan hăm hở nhận lệnh, cáo từ trở về.
Tối đến, Thiên Vũ thưởng cho Huệ Chi một cái hôn nồng thắm :
- Nương tử mới thực sự là cứu tinh của võ lâm.
Nàng thẹn thùng nói :
- Thiếp xuất thân từ ma đạo, hiểu rõ bản chất của bọn chúng nên chẳng yên tâm để chàng và đồng đạo chiến đấu với Ma Hỏa giáo. Tiện thiếp đã đem việc này bàn với chị em, họ đều tán thành. Nếu tướng công có trách phạt thì sáu người cùng chịu.
Thiên Vũ cảm động dắt Huệ Chi sang phòng Yến Vân. Các nàng kia

cũng đều có mặt. Chàng tặng cho mỗi nàng một nụ hôn rồi bảo :
- Ta rất biết ơn lòng thương yêu của các nương tử.
Bạch Lan ranh mãnh nói :
- Bọn thiếp chỉ mong chàng đừng nhét thêm nữ nhân nào nữa vào thuyền của bọn thiếp nữa là đã mãn nguyện rồi.
Thiên Vũ cười xòa :
- Trong thiên hạ còn nữ nhân nào đẹp bằng sáu nàng nữa mà phải lo lắng.
Được khen ngợi, họ sung sướng nguýt chàng tình tứ.
oOo Long Nữ Tiêu Phi Phượng từ lúc trở về, lúc nào cũng nghĩ đến Thiên Long, nước mắt dàn dụa. Thiên Vũ và sáu nàng dâu phải quỳ xuống xin bà hứa không tự sát mới yên lòng.
Sáng ôm sau, mọi người dậy sớm chuẩn bị cho cuộc lễ chiêu hồn. Thiên Cơ thư sinh đã chọn đầu giờ Tỵ làm giờ hành lễ. Nhưng mới giữa giờ Thìn, bọn Thiên Vũ đang định mang nhang đèn và thi hài Bá Câu ra bờ sông thì một biến cố phát sinh.
Ra đến cổng chính, mọi người thấy cách họ bốn trượng có một lão nhân cao lớn, y phục rách nát, tóc tai rối bù như ổ quạ. Gương mặt lão đen đúa, có hai ba vết sẹo.
Ngang lưng dắt một thanh kiếm trần rỉ sét. Đặc biệt, trên tay tả là một cành tre nhỏ, đầu cành phất phơ một mành vải cũ kỹ, hình như trên vải vẽ một thanh kiếm bằng than đen. Lão đứng đấy, ngơ ngẩn nhìn lên ngọn đại kỳ Kiếm Minh như cố nhớ lại điều gì.
Long Nữ biến sắc, bước lại gần chăm chú quan sát. Thiên Vũ sợ lão đột nhiên có hành vi bất lợi với mẫu thân nên theo sát, vận công thủ sẵn. Nhưng lão điên vẫn không có phản ứng gì, như chẳng hề biết có người đến gần.
Long Nữ càng lúc càng xúc động, nước mặt tuôn trào. Bà run rẩy nói :
- Vũ nhi mau điểm huyệt lão, nhưng phải nhẹ tay.
Chàng vâng lời, búng một đạo chỉ phong vào Nhuyễn Ma huyệt rồi lướt đến đỡ lão nằm xuống bãi cỏ. Long Nữ mau chóng lột đôi giày cỏ mòn rách, nhìn bàn chân tả cụt hai ngón cách nhau, úp mặt vào ngực lão già nức nở gọi :
- Tướng công. Thiếp là Phi Phượng đây. Hoàng thiên hữu nhãn nên chàng còn sống để phu phụ xum vầy.
Sáu vị bái đệ của Thiên Long giật mình kinh hãi, chạy đến xem lại bàn chân lão rồi sụp xuống gọi :
- Đại cạ Thương đại ca.
Thiên Vũ cố nén xúc động nói :

- Xin mẫu thân và lục vị thúc thúc bình tâm để Vũ nhi đem gia phụ vào trong xem thử bệnh trạng.
Chàng bế xốc lão nhân lên, rảo bước vào đại sảnh, đặt ông lên mặt bàn lớn.
Thiên Vũ mời các bậc trưởng bối như Kiếm lão nhân, Khúc Vệ, Đồng Kỳ Xương, Trần Thanh Thư đến bên cùng xem xét. Họ thay nhau thăm mạch rồi nói lên ý mình. Cuối cùng tất cả thống nhất với nhau ở một điểm.
Kiếm lão nhân tổng kết :
- Như vậy vì chất độc trong lưỡi kiếm của Bá Câu đã chạy lên Á Môn ở gáy nên Thiên Long không nói được, rồi lại phong bế huyệt Khiếu Âm ở mạch Đốc và huyệt Não Không ở mạch Nhâm nên tai điếc và loạn thần.
Thiên Vũ cũng nhận thấy thế, cau mày suy nghĩ phương thức điều trị. Lát sau, mặt chàng dãn ra, trình bày dược ohương và cách trục độc. Bốn lão xem xét và tán thành.
Toa thuốc viết xong, Thiên Cơ thư sinh đích thân xuống Dược đường của Tổng đàn hốt và sắc thuốc.
Thiên Vũ không biết Bá Câu dùng loại độc dược nào nên cầu cứu đến dược tính Hỏa Kim Ngư trong máu của mình. Yến Vân dùng muỗng đổ vào miệng cha chồng.
Đến trưa, thuốc đã sắc xong, Yến Vân lại cho Thiên Long uống tiếp.
Một canh giờ sau, Thiên Vũ dựng phụ thân ngồi lên, nhờ Quán Hưu, Cốc Vu giữ dùm rồi đặt tay tả lên huyệt Cường Gian sau chẩm là nơi hội tụ của jai mạch Nhâm, Đốc, tay hữu áp vào huyệt Mạch Môn nơi thắt lưng. Luồng chân khí của chàng sẽ từ huyệt Cường Gian đẩy độc tố xuống Mạch Môn. Và từ nơi đây, bị trục ra ngoài cơ thể qua huyệt Dũng Tuyền ở hai bàn chân.
Cung Kính Đình đã cùng tiểu đao rạch đứt da thịt ở hai huyệt này để độc tố theo máu chảy ra. Luồng khí chí dương từ tay Thiên Vũ chầm chậm đưa vào cơ thể Thiên Long. Lát sau, máu đen từ gan bàn chân chảy ra từng giọt tanh hôi.
Một canh giờ sau, máu vẫn còn đen mà Thiên Vũ đã có dấu hiệu mệt mỏi, mồ hôi ướt đẫm y phục. Họ Cung thấy vậy liền ngồi lên bàn, đặt song thủ vào Mạch Môn của chàng, truyền luồng nội lực trăm năm của mình để hỗ trợ.
Năm khắc sau, những giọt máu đỏ tươi rỉ ra trong sự mừng rỡ của mọi người. Khúc Vệ ra dấu cho Thiên Vũ và Kiếm lão nhân dừng tay. Mọi người bước ra ngoài để Long Nữ lau rửa, thay y phục cho Thiên Long. Khi cởi áo, bà thấy một vết thẹo sâu tròn trên ngực phải và

những dấu vết quen thuộc của trượng phụ Long Nữ vui mừng, cố bình tâm chăm sóc cho chồng. Thiên Long và Thiên Vũ cùng cao lớn như nhau nên các nàng dâu lấy y phục của chàng cho lão nhân gia mặc. Thay áo xong, họ xúm lại chải tóc, cạo râu. Gương mặt anh tuấn, hiên ngang của Thiên Long hiện ra khiến Long Nữ sa lệ. Bà chẳng ngại sự có mặt của con dâu, cúi xuống hôn lên khắp khuôn mặt yêu dấu mà đã hơn hai mươi năm chỉ nhìn thấy trong giấc mộng.
Ở ngoài này, Thiên Vũ đã ra lệnh chôn xác Bá Câu sau hoa viên Kiếm Minh. Mộ bia ghi rõ : Tình Ma Mễ Hồng.
Dùng bữa và nghỉ ngơi xong, chàng viết thêm toa thuốc để phục dược cho thân phụ. Ông đã điên loạn hơn hai mươi năm nên không thể một sớm một chiều mà bình phục ngay được.
Nhưng ba ngày sau, kỳ tích đã xảy ra khi Yến Vân bồng Sơn nhi vào thăm nội tổ.
Không hiểu sao, tiểu hài nhi lại khóc thét lên. Sơn nhi ít khi khóc nhưng đã khóc thì tiếng rất lớn. Yến Vân đang bối rối định bồng con trở về phòng thì bỗng nhìn thấy Thiên Long đang ú ớ như đang gặp ác mộng :
- Vũ nhị Vũ nhi.
Mọi người hoan hỉ khôn xiết, xúm đến bên giường. Tiếng khóc của Sơn nhi vẫn tiếp tục gợi lại tiềm thức của Thiên Long. Dù mê loạn nhưng trong ông, đứa con yêu dấu vẫn là một ấn tượng không phai mờ.
Thiên Vũ đưa tay véo đùi con một cái thật đau, tiểu hài nhi lại oà khóc thét lên.
Thân hình Thiên Long bắt đầu run rẩy, hai tay quờ quạng như muốn ôm lấy ái tử. Cuối cùng, ông thét lớn :
- Vũ nhị Con ta đâu?
Đôi mắt ông không còn vẻ lạc thần xa vắng nữa, mà từ từ quay về phía có tiếng động, gượng ngồi lên đưa tay bảo Yến Vân :
- Hãy trả con cho ta.
Thiên Vũ ra dấu, Yến Vân trao đứa bé cho ông. Thiên Long mừng rỡ ôm hài nhi vào lòng vuốt ve, hôn hít. Lạ thay, Sơn nhi nín khóc, đưa tay sờ mặt Thiên Long. Ông nắm lấy bàn tay hữu của nó xem xét, không thấy dấu son Bắc Đẩu, ông thất vọng đưa trả đứa bé :
- Xin lỗi cô nương, tại hạ đã lầm. Đây không phải là Vũ nhi.
Ông đảo mắt nhìn quanh, thấy mọi người đều long lanh ngấn lệ, ngỡ ngàng hỏi :
- Tại sao chư vị lại khóc?
Long Nữ gạt lệ, bước đến bên ông, dịu dàng hỏi :

- Tướng công có nhận ra thiếp chăng?
Ông chăm chú nhìn bà, lẩm bẩm :
- Phu nhân rất giống ái thê Tiêu Phi Phượng của tại hạ nhưng niên kỷ có phần già hơn.
Thiên Vũ lẳng lặng vận thần công Cách Không Nhiếp Vật, hút lấy chiếc gương đồng treo trên vách, trao cho mẫu thân.
Thiên Long giật mình, giơ ngón cái lên khen ngợi :
- Thiếu hiệp tuổi mới đôi mươi mà nội công đã thâm hậu đến thế. Thương mỗ vô cùng bội phục.
Long Nữ đưa gương đến trước mặt ông rồi nói :
- Tướng công bảo thiếp già đi nhưng bản thân chàng có còn trẻ nữa đâu?
Ông nhìn vào gương rất lâu, giật mình tự nhủ :
"Té ra từ ngày rơi xuống dòng Hán Thủy đến nay đã nhiều năm lắm rồi ử"
Long Nữ bảo mọi người lùi xạ Bà đứng trước mặt ông, vạch ngực áo để lộ một bớt son lớn bằng đồng tiền giữa ngực, thẹn thùng hỏi :
- Tướng công nhìn vết son này thử xem?
Thiên Long sửng sốt, nhìn thật kỹ rồi dang tay ôm chặt Long Nữ vào lòng, hai hàng lệ anh hùng lả chả :
- Thế mà ta tưởng nàng đã chết dưới tay bọn hắc y rồi chứ.
Long Nữ qua cơn cảm xúc, thấy ngượng ngùng, xô ông ra :
- Tướng công buông thiếp ra kẻo mọi người cười chúng ta.
Thiên Long bỗng buồn bã nói :
- Ngày ấy ta ký thác Vũ nhi cho một cặp phu thê bên bờ sông Hán Thủy, dường như họ Lục thì phải. Nương tử mau đi Động Đình Hồ tìm con.
Thiên Vũ không kìm được xúc động, phục xuống trước giường gọi :
- Phụ thân, hài nhi là Thiên Vũ đây.
Ông sửng sốt nhìn chàng trai anh tuấn, hiên ngang trước mặt. Nãy giờ ông có cảm giác chàng giống một người nào đó. Nhưng do tâm trí mới hồi phục nên không nghĩ được rằng đó chính là dung mạo của mình lúc thiếu thời.
Long Nữ âu yếm nói :
- Tướng công, đã hơn hai mươi năm trôi qua, chúng ta đều đã già cả thì lẽ nào Vũ nhi không lớn lên?
Thiên Long hiểu ra, mừng rỡ bước xuống giường ôm lấy con trai.
Bọn Trương Hoành thấy đại ca đã hoàn toàn tỉnh táo, đồng sụp xuống gọi :
- Đại ca.

Ông buông ái tử ra, nhìn sáu người, cố nhớ lại những nét quen thuộc ngày xưa, nghẹn ngào nói :
- Lục vị hiền đệ vẫn còn sống ư?
Họ Ôm nhau mừng mừng tủi tủi.
Thiên Vũ quay sang bảo :
- Các nương tử mau ra mắt lão gia.
Sáu nữ nhân quỳ xuống hô :
- Chúng tức nữ bái kiến lão gia.
Chàng giới thiệu danh tính của từng nàng. Thiên Long thấy mình có đến sáu nàng dâu xinh đẹp tuyệt trần, hoan hỉ nói :
- Tốt lắm. Các con đi đứng dậy đi. Yến Vân đưa cháu nội cho ta bồng bế chút nào.
Sơn nhi ôm lấy cổ ông, bị chiếc cằm lởm chởm đầy râu cứng làm nhột nhạt nên bật cười khanh khách. Mọi người cũng cười theo...

Hết

Nguồn: nhanmonquan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA